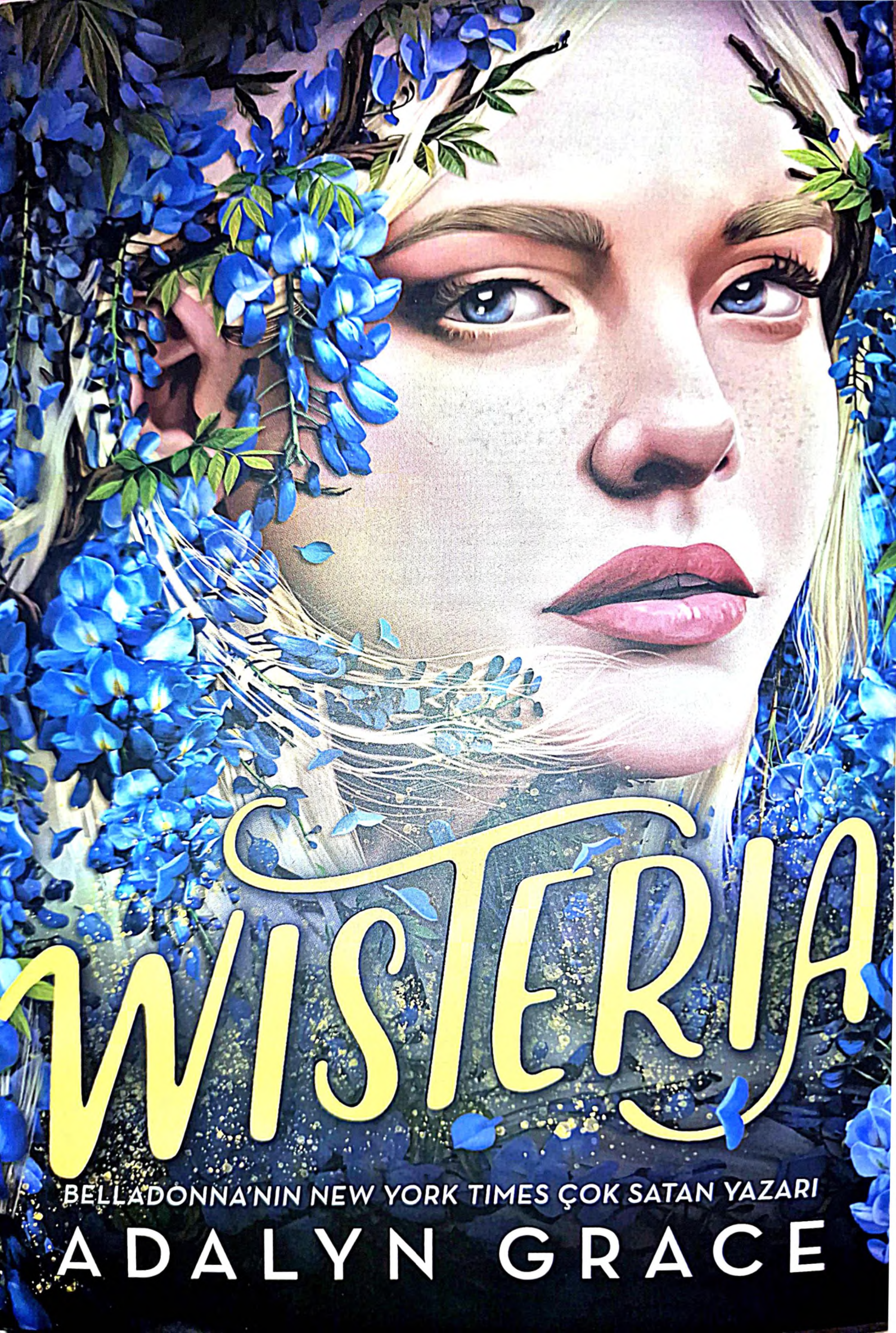
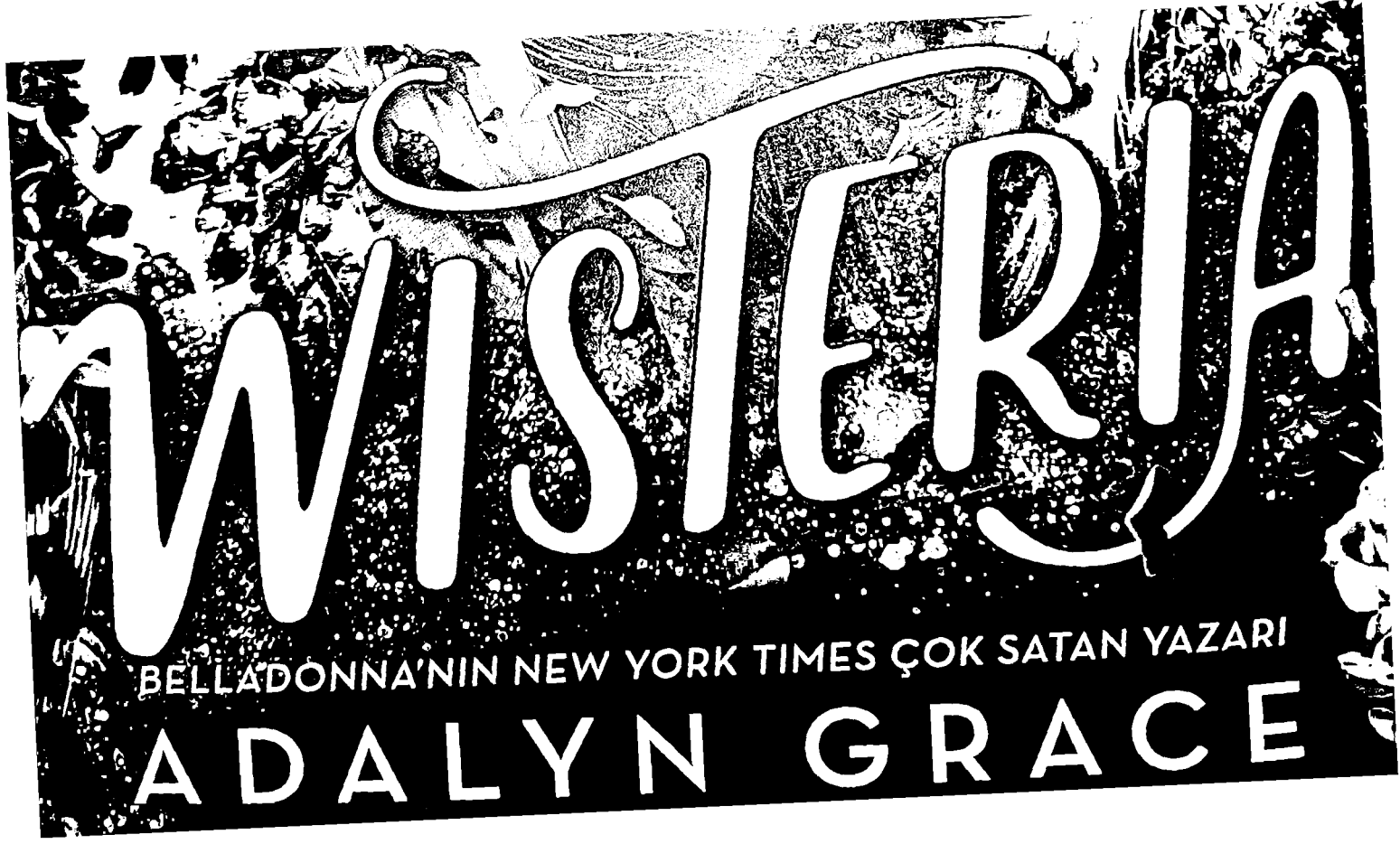

WISTERIA

BELLADONNA'NIN NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

ADALYN GRACE

Düzenleme
Ny.özlem

*Bu kitaba yağmurlu bir günde, şömine başında,
en iyi arkadaşlarımdan biri yanımda çalışırken başladım.*

Bu kitap onun için...

*Dostluğu, çorbası ve tanıdığım en iyi ve
en nazik insanlardan biri olduğu için...*

GİRİŞ

Yaklaşan ölümünün sabahında, Yaşam bir morsalkım¹ ağacının altında uzanıyordu.

Yaşam, büyüsyyle şekillendirdiğı dalları siper hâline getirmişti. Ayaklarını çimenlerin üzerine uzatmış, çimenlerin ıslaklığını ayak parmaklarında hissediyordu. Onun yanında, Kader üzerinde çalıştığı son eserinin başında duruyordu. Yaşam, Kader'in maharetli parmaklarının goblen üzerine bir ömrü dokurkenki her hareketini takip ediyordu. Çalışırken gözlerinde bir parıltı vardı, Yaşam'ın sonsuza dek hafızasına kaydetmek istediğı bir parıltıydı bu.

Çünkü yakında Ölüm gelip onu alacaktı. Ve o geldiğinde, kendisinden geriye ne kalacağını bilmiyordu. Kader'in yarattığı şeylerden memnun olduğunda genelde hafifçe sıçradığını ve sağ yanağında, sanki biri tırnağının ucunu etine batırmış ve onu sonsuza dek yaramaz bir hilal ile işaretlemiş gibi görünen bir gamzesi olduğunu hatırlamayı umuyordu. Dünyadaki tüm ışığın bir anda nasıl da ona doğru toplandığını ve onun nasıl da bu ışığın tadını çıkardığını hatırlamayı umuyordu. İster ikinci vakti olsun ister sadece cırcır böceklerinin öttüğü bir saat, kocası ısıltı ısıltı.

¹ Morsalkım, İngilizce karşılığı "Wisteria" sözcüğüdür.

Yaşam, onun ellerini de hatırlayabilmeyi umuyordu. Ellерinin yalnızca ne kadar becerikli olduğunu değil -bir aletle ya da fırçayla olduğu kadar iplik ve iğneyle de ne kadar mükemmel olduğunu- bedeniyle nasıl bütünleştğini... Nasıl dünyaya geldiğini tam olarak bilmiyordu ve sık sık Kader'in sihirle hayata kavuşturduğu heykellerden biri olup olmadığı merak ederdi. Çünkü her kıvrımını bilen yalnızca onun elleriydi. Her dokunuşu tanıdık ve içgüdüselci.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" Kader'in, Yaşam'ın onu gözetlediğini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu, güzelliği onu ilk gördüğü günden kadar etkiliyordu. Kader onun yaz güneşiydi, çoğu kişinin dayanamayacağı kadar yakıcı bir güneş. Oysa Yaşam, bir çiçek gibi ona dönmeyi ve onun dokunuşunu arzuluyordu.

Yaşam dizlerinin üzerinde doğruldu ve kollarını Kader'in boynuna dolayarak omzunun üzerinden goblene baktı.

Kırmızı. Her seferinde daha fazla kırmızı kullanıyordu.

Kader'i, bunun nedenini anlayacak kadar uzun zamandır tanıyordu. Kırmızı, tutkuyu simgeliyordu ve Kader'in bundan daha çok sevdiği başka bir şey yoktu. Kader'in dokumaları her zaman kırmızı renkle doluydu ve en çok arzuladıkları şeye sahip olmak için ruhlarından vazgeçenlerin hikâyelerini anlatıyordu. Bu tutkunun ne olduğu konusunda asla seçici davranmazdı. Sanat, edebiyat, keşifler, romantizm, aşçılık, bahçıvanlık... Eğer keşfedilmesi gereken bir tutku varsa, Kader en görkemli hikâyeyi yaratırdı. Çünkü o da büyük tutkuların adamıydı.

Kader'in dünyaya ve onun tüm hazinelerine duyduğu açlık, Yaşam'ın onda en çok sevdiği özellikti. Ama tutkunun özünde *yanlış* bir şey olmasa da Yaşam uzun zamandan beri insanların sıklıkla kendilerini tutkunun içinde yitirdiğini fark etmişti. Kader de bir istisna değildi; onu pek çok kez ziyafet öncesi bir kurt gibi kamburlaşmış, kanlı bir ağızla, gözlerini kırpmadan doyum-suz bakışlarla hikâyelerini hazırlarken bulmuştu.

Tutku insanlara kendilerini unutturuyordu. Mevsimlerin değişimini tenlerinde hissetmelerini ya da ayak parmaklarını çimlere basmalarını engelliyordu. Tutku, sağlıklarını ellerinden alıyordu. İnsanlar kendilerini uğraşlarına kaptırdıkça hem zamanın hem de ailelerinin ellerinden kayıp gitmesine neden oluyordu.

Eğer Yaşam'a kalsa, o goblenlere daha çok mavi dokurdu. Kırmızı en eğlenceli hikâyeleri yaratabilirdi ama en mutlu hikâyeleri yaratan mavinin sakinliğiydi. Ve böylece Yaşam, elini kocasının kolundan aşağı kaydırđı, "Senin için zor olduğunu biliyorum ama nazik olmayı unutma," diye fısıldarken teninin sıcaklığının tadını çıkardı.

Eli durdu ve Kader çalışmasını çimlerin üzerine koyarken aşına olduğu bu sözlerden dolayı iç çekti. Uzun bir süre ona baktı, gobleni geri alma dürtüsüyle savaşıırken parmakları seğirdi. Yaşam'a doğru dönmesi ve onu belinden yakalayıp kucağına çekmesi, gerekenden daha uzun sürdü. "Sana karşı naziğim. Bu yeterli değil mi?"

Yaşam, parmaklarını onun altın sarısı saçlarının arasından geçirdi ve sonsuza dek burada, morsalkımların altında baş başa kalabilmeyi diledi. Onun dudaklarında yaşamaya devam edecek ve onun dokunuşundan asla bıkmadan, sesinin içinde kendine bir yuva kuracaktı.

"Bu dünyada önemli olan tek kişi ben değilim, aşkım."

Kader'in parmakları onun belini sardı. "Benim için öylesin."

Bu tartışmanın nafile olduğunu bilse bile daha da üstüne gitmeliydi. Bunun yerine, Kader onu çimlerin üzerine yatırdığında vücudundaki gerginlik azaldı. Adam kendini onun üzerine bıraktığında ağırlığı huzur verici bir şekilde sıcaktı. Dudakları çenesinden köprücük kemiğine doğru ilerledi ve Yaşam, başını arkaya doğru eğerek her hissi yaşayabilmek için gözlerini kapadı. Onun aşkıyla sarmalanmak istiyordu. Kendini onun içine hapsetmek... Ama Kader onun üstüne çıkar çıkmaz, salkımın karşı tarafından birinin boğazını temizlemesiyle tekrar uzaklaştı.

“Kaybetmekte olduğun bir savaş veriyorsun,” dedi Ölüm. Gölgeleleri ağaçların etrafından kayarak onun karşısında durana kadar kökleri geçerek ilerlemişti. “Kader’in doğasında nazik olmak olmadığını biliyorsun.” Sesi, kollarındaki tüyleri diken diken eden bir kederle doluydu. Yaşam, kocasının fark edip etmediğini merak ederek Kader’e yan gözle baktı.

“Bir dahaki ziyaretinde bana bir iyilik yap ve üstüne bağlayabileceğim bir zil getir,” diye homurdandı Kader, kendini toparlamak için bir elini gömleğinin üzerinde gezdirirken.

Yaşam’ın göğsündeki gerginlik azalmıştı. Belki zalimceydi ama Kader’in bunun birlikte geçirecekleri son gece olduğunu bilmemesinden memnundu. Yaşam’ın tek istediği, son saatlerini güneşin sıcaklığını teninde hissederek geçirmek ve Kader’in ona eşlik etmesiyken, o yalnızca tartışacak ve kardeşinin onu kurtarmasını isteyecekti.

Nazik olmak onun doğasında olmadığı gibi, neden ölmesi gerektiğini anlamak da Kader’in doğasında yoktu. Her sabah cildindeki derin çizgilerle savaşıyorlar tanıştıkları gündeki kadar genç görünmeye çalışsa da kemiklerinin artık yorgun düştüğünü anlayamazdı. Artık onunla ücra köylere ya da kalabalık şehirlere gidip en sevdiği eserleri kontrol edecek ve sanatının örneklerini izleyecek enerjisi yoktu. Artık sadece en iyi yemeği ya da en zengin şarabı tatmak için dünyayı dolaşamıyordu. Kader ona mutlu olacağına dair söz vermiş olsa da son birkaç yıldır onun yüzünden uzak kaldığı şeyleri özlediğini biliyordu. Yıllar kadını yormuş, tüm gösterişlerden ve arzularından uzaklaştırmıştı. Öyle ki dünyada hiçbir şey, en sevdiği ağacın altında en sevdiği insanlarla birlikte dinlenirken toprağın nabzını teninde hissetmekten daha güzel gelmiyordu.

Yaşam kaçınılmaz olanla savaşmaktan vazgeçmişti. Ölümü deneyimlemeden yaşam olamazdı, o hâlde sonunda yenik düşmekten başka ne seçeneği vardı?

Ölüm, canlarını aldıktan sonra insanlara üç seçenek sunar-
dı. Bunlardan ilki, en az cazip olanıydı: Bir ruh, ikinci seçenek
olan Öbür Dünya'ya gitmeye hazır olana kadar öldüğü yerde,
dünyada kalmayı seçebilirdi. Onlara sunduğu üçüncü seçenek
ise Yaşam'ın tek seçeneği olan yeniden doğuştu. Ruh yeni bir
bedende geri gelecek ve o bir şekilde var olduğu sürece ruh yara-
tılmaya devam edecekti.

Yaşam uzun zamandır bedenini arkasında bırakacağı ve yeni-
den geri döneceği bir geleceği kabullenmişti. Kocasına asla söy-
lemese de onu nelerin beklediğini keşfetmekten ve yaşamın her
aşamasında yolculuk ederken yeni bir formu denemekten hey-
can duyuyordu. Onu korkutan tek şey anılarıydı çünkü Ölüm
onları saklaması için bir yol bulabileceklerine inansa da bunun
bir garantisi yoktu.

“Bugünlerde doğam hakkında çok az şey biliyorsun,” dedi
Kader, kardeşine. “Geçen yıl seni neredeyse hiç görmedim. Belki
de çok değişmişimdir.”

Gölgeler, Ölüm'ün teninde erirken Yaşam hiçbir şey söyle-
medi, onun yokluğunun nedenini çok iyi biliyordu. Ölüm, duy-
gularını belli etmeden ona zar zor bakabiliyordu. Yaşam kendi-
sinin bu yıl öleceğini biliyordu. Ölüm'den sonbahara kadar süre
istemişti, böylece yaz güneşinin tadını son bir kez daha çıkar-
abilecekti. Çünkü bir sonraki bedeninde nasıl hissedeceğini kim
bilebilirdi? Belki de bir sonraki bedeni kışı tercih edecekti. Belki
de gelecekte sıcağa tahammül edemeyecekti.

“Seni gördüğüme sevindim,” diye fısıldadı sonunda Yaşam,
kayınbiraderini selamlamak için ayağa kalkarken.

“Keşke sevinmeseydin.” Ölüm'ün fısıltısı bir kış fırtınası gi-
biydi. “Fazla vaktimiz yok. Ona şimdi söylemelisin, Mila yoksa
ben söyleyeceğim.”

Kader kaskatı kesildi. “Neyi söyleyecek?”

Yaşam, gözleri ruhunu yakan bir bakışla parlayan kocasına döndü. “Seninle bir gece daha geçirmeyi umuyordum, aşkım ama öyle görünüyor ki böyle bir lüksümüz yok.”

“Hayır,” diye fısıldadı Kader, Yaşam’ın elini tutmak için öne doğru bir adım attı. Kadın elini geri çekemedi, parmaklarını onunkilere doladı, gözleri alev alev yanıyordu ve engel olamadığı bir öfkeyle doluydu.

“Hayır,” diye tekrarladı Kader, bu kez kardeşine yönelerek. “O hiçbir yere gitmiyor.”

Ölüm ancak o zaman bakışlarını yerden kaldırdı. “Nereye çağrıldığımı ben seçemiyorum, kardeşim. Sen nasıl dokumalarını kontrol edemiyorsan, ben de edemem.” Fısıltısı sabah çiği kadar hafifti. Yaşam onun hiç bu kadar sessiz konuştuğunu duymamıştı.

Kader’in altın iplikleri kadının vücuduna dolanıp onu geri çekerek arkasına aldığı anda Ölüm’ün kalbi parçalandı. Konuşurken kardeşini yatıştırmak istercesine elini önünde tuttu. “Çağrı falan yok.” Yaşam o anda Kader’in yüz ifadesinin nasıl yumuşadığını göremedi. Ne Ölüm’e yalvaran gözlerini ne de kırılganlığını görebildi. “O benim karım. Değer verdiğim her şeyi benden aldın ve ben sana asla karşı çıkmadım. Senden hiçbir şey istemedim. Ama şimdi senden bir istisna yapmanı istiyorum, kardeşim. Onu benden alamazsın.”

Ölüm’ün direnci kırıldı ve Yaşam, o anda kazanan tarafın kendisi olmayacağını anladı. Azrail’in, önünde ışığı sönen Kader’e doğru yaklaşırken bu kez sesinde hiçbir zayıflık yoktu. “Onun hayatının senin için değeri tam olarak nedir?” Yaşam karşı çıkmak için ağzını açtı ama Kader’in altın iplikleri dilinin etrafını sararak onu susturdu ve Kader, “O her şeye değer,” diye karşılık verdi.

Yaşam başını Azrail’e doğru salladı, onun kendisine bakmayan gözlerine yalvardı. Kader’in bağlarına karşı koydu, titreyen

clini uzattı ama Ölüm yüzünü pelerinine çevirerek geri çekildi. “Onunki gibi bir hayat,” diye fısıldadı, “*her şeye* bedel olabilir.”

Yaşam, Kader’e bunun vedalaşmaları olmadığını söyleyebilmeyi dileyerek iplerle boğuştu. Bir gün ona geri dönebilmesi için huzur içinde gitmesine izin vermesini istiyordu. Çünkü huzur içinde olursa, Yaşam yeni bedenini bulduğunda geride bıraktığı her şeyi hatırlayabileceğini umuyordu. Ama ölümü acı verici olursa... Onu başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar tüketen bir ölüm olursa... Ölüm onu anılarını korumanın zor olabileceği konusunda uyarmıştı ve Yaşam böyle bir durumda her şeyini kaybedebileceğinden emindi. Onu kaybedecekti.

Ama dilindeki ipler kısa süre sonra bileklerindeki prangalara dönüştü ve korkunç bir yazgının içindeki yerini yonttuğunu hissederken Yaşam’ı geride tuttu.

Kocası, Ölüm’le yaptığı anlaşmayı mühürlerken Yaşam’a döndü ve “Seni kaybetmeyeceğim” diye söz verdi.

Ama çoktan kaybetmişti.

BİRİNCİ KISIM

BİR

Morsalkım çiçeğinin, ölümsüzlüğün sembolü olduğu söylenir.

Blythe Hawthorne, güzel olduğu kadar ölümcül ve unutulduğunda bile yüzyıllar boyunca yaşayabilecek kadar dirençli olan bu çiçeğe sık sık hayranlık duyardı. Ama bir taç yaprağını parmaklarının arasında ezip renginin tenine geçmesine izin verirken, kendisinin ve çiçeğin paylaştığı kader için morsalkıma acıdı. Sonsuza dek Aris'in bahçesinde kök salacak olmaları, görkemlerinin onun gibiler için heba olması ne kadar trajikti. Blythe'in en azından morsalkıma göre bir avantajı vardı: dikenleri. Ve söz konusu Aris Dryden olduğunda, dikenlerini kullanmak konusunda hiç çekincesi yoktu. Blythe bahçede düzinelerce konuğun beklediği yere doğru baktı. Güneş ışığı, üzerlerindeki morsalkımların arasından geçerek avluyu, insanların sohbet ederken gözlerini kısmalarına neden olan, nefesleriyle havayı dolduran altın rengi bir ışık bulutuyla aydınlatıyordu.

Blythe onların güzel paltolarına gıpta ediyordu. Sonbaharın rutubetiyle teni üşümüştü ve elbisesinin ipek kolları bunu engellemeye yetmiyordu. Kasım ayı düğün yapmak için sıra dışı bir zamandı ama Aris söz konusu olduğunda her zaman sıra dışı olanı beklemesi gerektiğine inanıyordu. Eğer sözde prens,

sonbahar sabahı, güneşin henüz yosunların üzerindeki çiği kurutmadığı bir saatte evlenmek istediğine karar verirse, kim onu sorgulayabilirdi ki?

Aris Dryden istediğini alan bir adamdı. Bugün bir istisnaydı çünkü tahammül edemediği bir kadınla evlenmek zorundaydı. Dürüst olmak gerekirse, bu hisleri karşılıklıydı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.” Konuşan, Blythe’ın babası Elijah Hawthorne’du. “Seni buradan götürmem için tek sözün yeter.”

Başka bir dünyada olsa, Blythe onun Wisteria Bahçeleri’nden kaçma teklifini kabul ederdi. Ama haksız yere cinayetle suçlanan Elijah’ın hayatını kurtarmak için Blythe Hawthorne kanını altın bir goblenin üzerine akıtmış ve kendini Aris’e -yani *Kader’e*- ömrünün sonuna kadar bağlamıştı. Bunu ispatlamak için yüzük parmağında parlayan bir ışık şeridi bile vardı, altın rengi o kadar soluktu ki neredeyse gözle görüleliyordu.

“İyi olacağım,” dedi babasına. Aris’i ne kadar çok sevdiğini ya da o zalimle evleneceği için ne kadar mutlu olduğunu ballandıra ballandıra anlatarak onu etkilemeye çalışmanın bir faydası yoktu. Zaten nemli havada titriyordu ve yüz kat tafta giymiş gibi hissettiği için kaşınıyordu. Üstelik duvağı burnuna her değdiğinde hapşırma krizine girmemek için kendini zor tutuyordu. Yalan söylemek için hiç sabrı kalmamıştı ve Elijah aptal değildi. Blythe’ın evlenmeye hiç niyeti olmadığını biliyordu.

“Çok güzel bir prenses olacaksın,” diye fısıldadı babası. Aris gerçekten kraliyet ailesinden olsaydı, Blythe kesinlikle bunu onaylardı. “Ama Thorn Grove’un kapısının sana her zaman açık olduğunu unutmammanı istiyorum. Hangi gün ya da saat olursa olsun, her zaman evine dönebilirsin.”

“Bunu biliyorum,” diye cevap verdi Blythe çünkü bu hakikati her şeyden daha iyi anlıyordu.

Elijah ancak onu bu düğünden vazgeçiremeyeceğinden emin olduğunda eğilerek başını öptü. Uzaklaşırken Blythe'ın yüzünü örtmek için duvağını düzeltti. Kadın burnunu kaşıdı ve hapşır-mak için yana döndü.

Bir arptan gelen ahenkli melodi duyulmaya başladığında Eli-jah kolunu uzattı. "Hazır mısın?"

Asla. Blythe'ın *hazır* olmayı düşünebilmesi için bile milyon-larca yıl geçmesi gerekirdi. Ama gerçeği söylemek yerine babası-na, "Hazırım," dedi çünkü eğer babasının asılmasını engellemek için gereken buysa, bu fedakarlığa kesinlikle değerdi.

Blythe ne kadar odaklanmaya çalışsa da iç avluya doğru yü-rürken dünya etrafında dönüyordu. Zemin, her biri etrafında kıvrılan canlı yoncaların bulunduğu basamak taşlarından oluşan bir patikaydı. Elijah neredeyse ayağı kayacakken onu tuttu, aya-ğındakiler rahat yürümesini zorlaştırıyordu.

Blythe'ın kalbi göğsünde bir tufan gibi çarparak, dikkatli adımlarına uymak için melodisini yavaşlatan arpın çınlamasını bastırdı. Kalabalığa, fazla beyaz dişlerin keskinleştirdiği bulanık yüzlere ve sanki derisini kemiklerinden ayırmaya hazırmış ve her adımda onu yutacakmış gibi bakan aç gözlere odaklandı. Blythe, elleri titremeye başlarken bile çenesini dik tuttu ve kimsenin, korkusunun kokusunu almasına izin vermedi.

Blythe'ın göğsündeki baskı, kalabalığın en önünde güzel bir dantel elbise içinde duran nedimesi Signa'yı görene kadar azal-madı. Ölüm, Signa'nın arkasında belirmişti, gölgeleri kadının tedirgin ellerinin etrafında dolanıyordu.

Kuzenine dokunduğunu görünce Blythe'ın omurgasına kü-çük şok dalgaları yayıldı. Vücudundaki her şey Ölüm'ün varlı-ğından uzaklaşmak için can atıyordu ama Signa'nın seçtiği kişi oydu. Blythe *nedenini* asla anlayamayacaktı ama Signa mutluysa ve Elijah özgürse, o zaman dünyada her şey yolunda demekti.

Blythe kuzeninin yanından geçerken arpın sesi yavaşladı ve babası duraksadı. Blythe'in, önünde safır renginde bir ceketle duran altın saçlı adama dikkatini yöneltmekten başka çaresi kalmamıştı. Başkalarının onu *yakışıklı* bulabileceğini tahmin ediyordu ama Blythe'in görebildiği tek şey Aris Dryden'in içinde bir zehir gibi kaynayan öfkeydi. Sanki onu yutmaya hazırlanan avcılar arasına katılmaya hazırmış gibi, bu kinini keskin bir gülümsemeyle maskeliyordu.

Aris bir adım öne çıkarak Blythe'a elini uzattı. Elijah, Blythe'a kendi varlığını hatırlatarak elini sıkmasaydı, Blythe Aris'in elini tutmayabilirdi.

"Merhaba, aşkım." Aris kelimeleri fısıldamış olabilirdi ama sesi Blythe'in derisinden geçip tepeden tırnağa sarsan bir silah gibiydi. "Yetişemeyeceğini umuyordum."

Blythe onun elini sıktı ve kendi gülümsemesini onunkinin yarısı kadar korkunç görünmesini umduğu yüzüne zorla yerleştirdi. "Bunu hayatta kaçırmazdım, sevgilim. Ama yarın beni boşamaktan çekinme." Parmaklarının üzerindeki iplik parlayarak tenlerine öyle yoğun bir şekilde işledi ki Aris yüzündeki ekşimeyi gizlemek için güldü.

"Ve böylece seni bir ömür boyu sürecektir bir sefaletten kurtaracak mıyım? Sanmıyorum. Ne kadar istediğimi bilemezsin..." Başları neredeyse birbirlerine değecek şekilde eğilmişti. O kadar sessiz konuşuyordu ki tehlikeli bir ses tonuyla, "Ne giydin sen böyle?" diye sorduğunda dondu kaldı.

Onun yeşil kadife terliklerinden bahsettiğini anlamak için Blythe'in bakışlarını ayaklarına kadar takip etmesine bile gerek yoktu. Aslında en sevdiği terlikleriydi. Elbisesini onun görebileceği kadar sıyırmıştı. Aris ne kadar şık olsa da Blythe onun bunu fark edeceğinden hiç kuşku duymamıştı.

Öyle görünüyordu ki konukları da fark etmişti. Sevinçlilerden sessiz bir kıkırdama duyuldu ve Blythe buna pek aldırmazdı da Aris'in çenesi gerildi. Ellerini sıkı, sahte bir gülümsemeyle

tıslayarak konuşmaya başladı: “Ayağındaki *terliklerle* benimle evlenemezsin. Git ve değiştir.”

Blythe ayak parmaklarını kadifenin içine kıvırdı. “Yani düğünü durdurayım mı? Böyle bir şeyi rüyamda görsem inanmazdım.”

Eğer Aris’in gücünün bu kadar farkında olmasaydı, gözleri altın renginde parlayıp dünya hareketsiz kaldığında ne kadar büyük olduğunu anlayabilirdi. Elijah’ın ayağı konuklara doğru dönerken adımının ortasında durmuştu. Blythe uzanıp parmağını yanında donup kalmış, kanatları kıpırdamayan bir sinek kuşunun karnında gezdirdi. Konuklardan bazılarının ağızları aralıktı, vücutları sessiz fısıltılarla eğilmişti ve tek bir göz bile bilinçle kırılmıyordu. Sadece Signa ve Ölüm gölgelerin arasında hareket etmeye devam ediyordu. Signa bir adım daha yaklaştı ama Aris eriyen bir güneş gibi kavuran kaşlarını çatarak onu durdurdu.

“Git ve ayakkabılarını giy.” Aris başını Blythe’ın hizasına kadar eğdi, artık misafirleri donmuş olduğu için içindeki tiksintiyi saklamıyordu. “Bu çok saçma. Oyunlarına katılmayı düşünmüyorum.”

Blythe böylesine gururlu bir adamdan umduğu tepkiyi fazlasıyla almıştı ve yüzündeki sırıtış da memnuniyetini gösteriyordu. “Anlaşılan farkında değilsin, aşkım ama çoktan oyuna dâhil oldun bile.”

Etraflarını saran milyonlarca altın iplik parıldıyordu. Birkaç tanesi bileğine dolandı ve Aris onu ileri doğru çekecekmiş gibi bir hareket yapınca Blythe kendini sabit kalmaya zorladı. Ancak acı dolu bir ah çekerek kendi bileğini kavrayan Aris tökezleyerek geri çekildi. Blythe’a değil, suratı asık olan Signa’ya bakıyordu.

Kuzeni de mi Kader’le bir anlaşma yapmıştı? Görünüşe göre ona zarar verememişti ve Blythe, Aris’le göğüs göğüse geldiğinde bunun farkına vararak hain bir kahkaha attı. Aslında Aris’in bir baş kadar uzun olduğu düşünülürse, göğüs mideye de denebilirdi.

“Seni alt etmek için hayatımın geri kalanını burada geçireceğim,” dedi Blythe, her kelimesinde ciddiydi. “Herkesin üzerindeki büyüü kaldırı ve bu maskaralığa devam edelim.”

Aris’in hiçbir şey yapmadığı uzun bir an yaşandı. Aslında o kadar uzun bir süreydi ki Ölüm kıpırdanmaya başlamıştı. Azrail’in yardım etmek istediğini bilse de gölgeleri yaklaştığında Blythe gerildi. Gözlerini Aris’ten ayırmamak için elinden geleni yaparken, bakışlarını mümkün olduğunca sertleştirerek Ölüm’ün kıpırdanışını görmezden gelmeye çalıştı. Aris’in dişlerini sıkıp, Blythe’in eteklerini tutarak terliklerinin üzerine fırlatıp görünmesini engelleyene kadar ne kadar süre bu bakışa karşılık verdiğini bilemiyordu. Ancak o zaman Elijah’ın ayağı bir tokat gibi yere çarptı ve sessiz fısıltılar yeniden başladı. Papaz yaklaşırken sinek kuşu Aris’in başının üzerinden geçti.

“Bu kadını karın olarak kabul ediyor musun?” diye söze başlar başlamaz Blythe’in dünyası sarsıldı. Topuklarını toprağa gömdü, adamın dudaklarından dökülen her kelimeyle daha da derine kök saldı. “İkiniz de yaşadığınız sürece... diğer herkesten vazgeçerek... onu sevecek misiniz?” Papazın söylediklerinin çoğunu kaçırmış olsa da son sorusuyla dünyası başına yıkıldı. Blythe başını öne eğmiş ve çenesini o kadar sıkmıştı ki dişlerinin kırılabilceğini düşünüyordu.

“Yaşadığı sürece,” diye kabul etti Aris, o kadar kesin bir ifadeyle söylemişti ki papaz dikkatini Blythe’a çevirmeden önce irkildi.

“Peki, siz Tanrı’nın buyruğu gereğince kutsal evlilik bağı içinde birlikte yaşamak üzere bu adamı kocanız olarak kabul ediyor musunuz? Ona itaat etmeye, hizmet etmeye, onu sevmeye, onurlandırmaya, hastalıkta ve sağlıkta onu korumaya ve her ikiniz de yaşadığınız sürece diğer herkesten vazgeçerek sadece ona bağlı kalmaya razı mısınız?”

Aris, Blythe’a karanlık bir ifadeyle baktı ve kahkahası duyulmadan kesildi. Boğazındaki yumruyu görmezden geldi ve içtenlikle, “Onunla evleneceğim ve hastalandığında onu daha da çok seveceğim,” dedi.

Papaz, yeşim taşından gözleri olan, yılanı benzeyen altın bir yüzük çıkardı. “Benden sonra tekrar edin. Bu yüzükle seninle evleniyorum, bedenimle sana tapıyorum...”

Her kelime, Blythe’ın dudaklarından dökülen zehir gibiydi. Aris yeminleri okuyor, Blythe’ın parmağına takılan yüzük yanıyordu. Aris yüzüğü parmağının boğumuna doğru öyle bir bastırdı ki Blythe dilini ısırды ve yüzüğü çıkarmak için muhtemelen o lanet şeyi yağlamak zorunda kalacağını düşündü. Gözlerden uzak oldukları ilk anda bunu kesinlikle yapacaktı.

“Merhaba, *karıcığım*,” diye homurdandı Aris, sesi başkalarının duyamayacağı kadar kısıktı.

Blythe acıya rağmen gülümsedi ve tırnaklarını avuçlarına geçirebilmek için ellerini onunkilere doladı. “Merhaba, *kocacığım*.”

Papaz tören duası için diz çökmelerini işaret ettiğinde ikisi de başını çevirmedi ve Blythe’ın yüzük parmağı altın bantın altında yanarken papazın sözlerinin geri kalanı uçup gitti. Bu bir yüzük değil, bir prangaydı. Görünüşe göre ne o ne de Aris yakın zamanda bu prangadan kurtulacaktı.

İKİ

Blythe çoğu gün avuntuyu en sevdiği balo elbisesini giymekte bulurdu. Ama düğün günü, üzerine yığılmış tafta yığınları içinde klostrofobik bir şekilde kıpırdanmadan duramıyordu. Sabah çiyinin kumaşa işlemesi ve kadife terliklerinin ıslanması ayaklarını da dondurmuştu. Aris'i kızdırmak için bu kadar uğraşmasaydı, çoktan daha kalın bir şeyler giymiş olurdu.

Terlikler ayak parmaklarının altında ezilirken ve kemiklerine sürekli bir ürperti yayılırken, bu küçük zaferin tadının ne kadar lezzetli olduğunu kendine hatırlattı. Ama morsalkımlı tentenin altında, Aris'in yanında durup misafirlerini selamlamak zorunda kaldıklarında dudaklarına yapıştırdığı gülümsemeyi hep korudu. Etrafında hayatı boyunca tanıdığı yüzlerden oluşan bir karmaşa vardı. Aslında çok kalabalıktı. Bu küçük bir tören değildi, prenze layık bir kutlamaydı. Yıldızlı tepsilerde nefis çikolatalar ve altın yapraklarla süslenmiş minyatür pastalar törenle sergileniyordu. Konukların bileklerinde ve boğazlarında en güzel mücevherleri ışıltıyordu.

Charlotte ve Everett Wakefield yeni evlileri gülümseyerek ve cesaretlendirici sözlerle selamladılar. Dük ve düşes birbirlerine doğru eğilmişlerdi, gözlerindeki ışıltı Blythe'ın bu kadar âşık

olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmesine neden oldu. Muhtemelen bunu asla bilemeyecekti.

Kalabalıkta Blythe'in tanımadığı, sanki sürekli bir durum değerlendirilmesi yapıyormuş gibi davette vals yapan kibirli yüzler vardı. Blythe onları daha yakından incelediğinde gözlerinin cam gibi olduğunu ve birbirlerinden başka kimseye tek kelime etmediklerini fark etti. Bunlar Aris'in konukları olmalıydılar çünkü Aris'in davetlileri olmazsa bu durum dikkat çekerd.

Kasaba halkı bu yeni konukların fazla uzaklaşmasına asla izin vermiyordu. Blythe göz ucuyla Diana Blackwater'ın Aris'in büyüklü kuklalarından birine -otuz yaşından büyük olmayan, gösterişli bir havası olan ve ithal kumaşlarla özenle giydirilmiş bu büyüklü kuklalardan birine- yaklaşmasını izledi. Diana adamın dikkatini çekmek için yerini aldı ama adam bahçenin etrafında yavaş daireler çizerek dekoru incelerken istese de Diana'yı fark edemezdi. Birkaç dakika onu takip ettikten sonra Diana sinirle kendini yelpazelemeye başladı ve homurdanarak bu fikrinden vazgeçti. Blythe'in onu izlediğini fark ettiği anda omurgası dikleşti. Çok yavaşça -sanki bunu yapmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi- Diana reverans yaptı.

İşte o zaman, memnuniyet Blythe'ı tepeden tırnağa ısıtırken, kendi ruhunun gerçekten ne kadar iflah olmaz olduğunu fark etti. Sadece bu reverans bile neredeyse ıslanmış terliklerine değmişti.

Neredeyse.

"Bugünü sonlandırmak için basitçe bir büyü yapamaz mısın?" diye sordu Blythe, kasabada mütevazı bir eczacı dükkânı işleten kadın tarafından tebrik edildikten sonra. Blythe onunla daha önce doğru dürüst tanışmamıştı ama gülümsedi ve kadının abartılı tebriklerini kabul etti. "Bu maskaralığın tamamını yaşamak zorunda mıyız?"

"Düzgün bir düğün için ısrar eden sendin," diye hatırlattı Aris ona. "Böyle bir deneyimi utangaç bir gelinin elinden almayı aklımın ucundan bile geçirmem."

Blythe dilinde delikler açacak kadar kötü olan sözleri yuttu. Onunla yeni bir ağız dalaşına girmeye değmezdi. Özellikle de babası yakın bir mesafede durmuş, dikkatli gözlerle yeni evlileri izlerken.

Aslında Blythe bir *düğün* istememişti. Daha ziyade, kaçınılmaz kaderini mümkün olduğunca ertelemeyi ummuş ve Elijah'ın bizzat tanık olabileceği bir şey istemişti. Babasının onun iyi olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını görmesini istemişti, bu yüzden şimdi yanaklarını sızlatacak kadar kocaman gülümsüyordu. Hatta kendini geri çekmekten başka bir şey istemediği hâlde Aris'in koluna sarıldı. Aris'in eli beline dolanmıştı, o kadar sıkı kavtıyordu ki teninde karıncalanmalar oluyordu ve tek düşünebildiği, fırsatını bulduğu anda bu elbiseyi yakarak Aris'in dokunuşunu vücudundan temizleyeceğiydi.

Signa yaklaşına kadar Aris tutuşunu gevşetmedi, çelik gibi tavrı çatırdıyordu. Signa fark ettiyse bile -ki Blythe, Signa'nın çoğu şeyi fark etme eğiliminde olduğunu göz önünde bulundurarak öyle olduğunu varsaydı- hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine Signa, Blythe'ın ellerini kavradı. "Gördüğüm en güzel gelinsin," dedi ona ve Blythe, Signa'nın gördüğü *tek* gelin olduğunu bilmesine rağmen gülümsedi. Blythe sadece birkaç ay önce kuzeniyle bir daha konuşup konuşmayacağından emin olamadığına inanamıyordu, tıpkı Signa'yı sadece bir yıldır tanıdığına inanamayışı gibi. Yaşadıkları onca şeyden sonra, sanki bir ömür beraber geçirmişler gibi hissediyordu.

Signa sonra Aris'e baktı, Aris'in çenesi titriyordu. Signa'nın yanında Aris'in ne kadar küçüldüğünü sadece Blythe hissedebiliyordu ve Aris'i sevmese de ona acıyordu. Aris, Signa'nın yüz yıllardır aradığı kadının yeniden vücut bulmuş hâli olduğuna inanıyordu. Signa'nın, sevdiği tek kişi olan Yaşam olduğuna inanıyordu. Ve Signa asla onun olmayacaktı.

“Bayan Farrow,” diye soğukkanlılıkla selamladı Aris, Ölüm’ün gölgeleri yaklaştıkça her yanı saldırganlaşsa da. “*Kardeşim.*”

“Davetiyemin postada kaybolması çok yazık oldu.” Ölüm’ün sesi bir güneş tutulmasının etkisi ya da insanın boğazına dolan deniz suyunun yarattığı tehlike gibiydi. Blythe’ı boğuyordu, Kader’in coşkunuğundan o kadar farklıydı ki kendini bir anda buz gibi bir akıntıya kapılmış ve nefessiz kalmış gibi hissetti. “Balayı için planlarınız var mı?” diye sordu Signa.

Balayının gelin için bir sürpriz olması gerektiği gerçeği, onları karşılayan insanların yarısının bu konuda soru sormasına engel olmamıştı. Ama Signa’nın bu soruyu sorması tuhaftı çünkü bu sahte evlilik konusunda umutlu olamazdı. Bunun gerçekten ne kadar saçma olduğunu bilen tek kişi oydu. Gerçi Blythe, Elijah’ın da durumu anladığından şüpheleniyordu ama Signa’nın gözlerindeki samimiyet o kadar içtendi ki Blythe’in midesi burkuldu. Blythe’in Kader’e bağlanması konusunda iyimser olmak, Ölüm’e âşık olan kıza mahsustu.

Signa, Blythe’a hep bir baykuşu hatırlatmıştı. Gözleri rahatsız edici derecede büyüktü ve ne zaman düşüncelere dalıp gitse gözlerini kırpmayı unuturdu. Blythe uzun zamandır Signa’nın ne kadar sürede hatırlayacağını saydığı bir oyun uydurmuştu ve kuzeni, Kader’e kaşlarının arasından bir çimdik atar gibi bakarken Blythe da bu oyunu oynuyordu. Şu âna kadar otuz saniye geçmişti ve Signa hâlâ gözünü kırpmamıştı. Bu kadar çok insanın kızı tuhaf bulmasına şaşmamak gerekirdi. Gözlerinin kurumasından hiç şikâyet etmemesi de şaşılacak bir şeydi. Signa ancak Ölüm eldivenli elini omzunda sabitlediğinde kıpırdandı ve Blythe onun da saniyeleri sayıp saymadığını merak etti. Belki de çift akşamlarını birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ve kimin en çok sinir bozucu olabileceğini ve gözlerini kırpmadan en uzun süre dayanabileceğini ölçerek geçiriyordu.

“Neden bilmek istiyorsunuz, Bayan Farrow?” diye sordu Aris, sesinin tınısı Azrail’in dikkatini çekmişti. “Blythe’in yerine bana siz mi eşlik etmek isterdiniz?”

Ölüm, hakkını teslim etmek gerekirse, yemi yutmadı. Gözleri kapkaranlık, dipsiz olsa da Blythe Azrail’in *onu* izlediği izlenimine kapılmıştı. Teninin her santimi ürperdi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Blythe saçlarını düzeltirken Signa, “Bu durum sadece ikiniz ne kadar kötüleştirirseniz o kadar kötü olur. Eğer bundan sonra birlikte yaşayacaksanız, en azından birbirinizi öldürmeye çalışmaktan vazgeçmenizi umuyorum.”

Blythe alaycı bakışlarını geri çekti. Signa için bunu söylemek ne kadar kolaydı. Hayatının geri kalan yıllarını bu canavarla geçirmek zorunda olan o değildi.

“Onu *öldüremem*,” diye düzeltti Kader düz bir ses tonuyla. “Ona zarar vermeyeceğime yemin ettirdiğinde bunu garantiye aldın. Ama önemli değil, zavallı insan hayatı yakında sona erecek ve bir gün yatağımı onun kemiklerinin üstüne kuracağım ve ebediyen huzur içinde uyuyacağım.”

Bu tasvir ne kadar aptalca olsa da Blythe’in göğsünde bir ateş yaktı. “Bu kadar hevesli görünme, kocacığım. Sırf sana inat olsun diye en az bir yüzyıl daha yaşamayı planlıyorum.” Signa dudaklarını birbirine bastırdı ve Blythe kuzenini, onun eldivenli ellerini tutarken aklında bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu. “Eve döner dönmez bana haber ver,” diye fısıldadı Signa, ses tonunda bir ısrar vardı. “Sana gerçekten söylemem gereken bir şey var.”

Blythe ona mesele her neyse beklemesine gerek olmadığını söylemek istedi. Ama Signa, yeni çifti evliliklerinden dolayı kutlamak için sabırsızlanan konukların oluşturduğu bitmek bilmeyen kuyruk tarafından ileriye doğru itilmeye başlamıştı bile. Aris bir dahaki sefere bir davet vermeye karar verdiğinde, katılımcıların listesini önceden konuşmaları gerekecekti.

Signa ve Ölüm uzaklaşmadan önce Blythe çabucak, “Elbette haber vereceğim,” diye söz verdi.

Blythe orada ne kadar uzun süre durduğunun farkında bile değildi, dudakları sahte bir gülümsemeyle donmuş ve dili teşekkürlerini tekrarlamaktan şişmişti. Sıra bittiğinde ve sonunda bir kadeh şampanyayı eline alabildiğinde rahatlamıştı.

Diğerlerinin de içmesini izledi, sonra Aris’in bir yudum almasını bekledi ve dikkatlice elinden kadehi alıp içti. Adamın kaşlarını çatmasına aldırmadı ve bir yudum daha almadan önce bir sorun olmadığından emin olmak için beş dakika bekledi.

Karşısında, bronz tenli bir kadın ve açık tenli havalı bir adam kendilerine yalakalık yapan konukları selamlıyordu. Altınla bezenmiş kıyafetler giymişlerdi ve kadının saç modeliyle neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi. Diğer kuklaların cam gibi gözleri vardı ancak bu ikisi en azından etrafındakilere hoş bir gülümsemeyle karşılık veriyordu.

“Kim bunlar?” Blythe gözlerini kısarak çiftin etrafındaki altın rengi pusa baktı ve vücutlarını saran binlerce ipliği ayırmaya çalıştı.

Aris şampanyasını bitirdi. “Kendilerini benim ailem sanıyorlar,” dedi, sanki ona kasım ayında olduklarını söylüyormuş gibi basitçe.

Beklediği yanıt bu değildi ve Blythe içkisi boğazında kalmadan önce boğazını temizledi. “*Sanıyorlar* da ne demek?”

Çalışanlardan biri yanından geçerken Aris’in gözleri kısa bir an için parladı. Blythe, Aris’in iplerinin hizmetçiyi yakalayıp yolunu değiştirerek servis tepsisinden iki kadeh daha almasını izledi. Blythe bunlardan birinin kendisi için olduğunu düşünerek elini uzattı, ta ki Aris her iki kadehi kendisine alana kadar. “Birinin bu rolü oynaması gerekiyordu. Bir prensin kendi ailesi olmadan evlenmesine izin verilecek değil. Ayrıca amaçlarına ulaştıklarında olan biten her şeyi unutacaklar.”

"Bu insanları kendi kuklan hâline getirmen hiç adil değil. Aris Sırf kendi çıkarların için kimsenin zihnini bulandırmamalıdır."

"Neden olmasın?" Bir parmağını kristal kadehin kenarında ağır ağır gezdirdi. "Bunu sana üç kez yaptım."

Henüz bir şeyler yemediği için şanslıydı çünkü Blythe'in midesi altüst oldu. Hayal meyal, Aris'in Signa hakkında bilgi toplama ve neden Foxglove'a sürgün edildiğini öğrenmeye çalıştığı o anlardan birini hatırladı. Blythe ikinci seferin. Aris'le tanıştığı ve Wisteria Bahçeleri'ni ziyaret ettiği ilk geceden hafızasında kalan boşlukla ilgili olduğunu hissediyordu. Ama üçüncüye gelince... En ufak bir fikri bile yoktu ve bu daha da korkutucuydu.

Blythe sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak ona, "Bir daha asla benim üzerimde böyle güçler kullanmayacaksın," dedi. Elinde nasıl bir koz olduğunu ya da böyle bir anlaşmayı onun için değerli kılacak ne önerebileceğini bilmiyordu. Ne olurta olsun, kelimeleri net bir şekilde ve içindeki ateşin her zerresini kısıarak söyledi.

"Yüce Tanrım, konuşurken hep ciyak ciyak bağırs mısın?" diye inleyerek şakaklarını ovuşturdu. "Kuzenin ssana zarar vermemeyeceğim konusunda çoktan anlaştı." Blythe, Signa'yla daha önceki konuşmalarından dolayı böyle bir şeyi tahmin etmiş olsa da Aris'in bunu bu kadar kolay itiraf etmesi onu şaşırtmıştı. Onun kadar tehlikeli ve tehditkâr biri için adam kesinlikle fazla açık sözlüydü.

Ama Blythe ısrar etti: "Bana zarar vermek için değilse bile, beni asla kuklalarından biri yapmayacağına söz vermelisin. Beni manipüle eden biriyle aynı evde yaşamayacağım."

Bu tartışmada dayanabileceği hiçbir noktası olmamasına rağmen meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Ama şaşırtıcı bir şekilde Aris onunla dalga geçmedi. Sadece şampanyasından içti ve "Niyetim asla bu değildi," dedi.

Göğsündeki baskı azaldı. "Makul olabildiğini görmek içimi ferahlattı."

“Makul mü?” Adamın gülüşü o kadar acımasızdı ki Blythe hemen gerildi. “Sana gerekenden daha uzun süre bakmak bile istemiyorken seni manipüle etmek için neden çaba harcayayım ki? Ama güçlerim konusunda rahat olabilirsin, aşkım. Eğer bu oyunu sürdürmekte ısrar ediyorsan, bunun bir bedeli olduğunu bil.”

Blythe elindeki kadehi öyle bir güçle masaya bıraktı ki camı kırıp kırmadığını iki kez kontrol etmek zorunda kaldı. “Eğer en başta prens olduğunu iddia etmeseydin, devam ettirmen gereken bir oyun da olmayacaktı.”

Aris omuz silkti. “Belki de. Ama benimki gibi bir suratla, başka hangi rolü oynayabileceğimi bekliyorsun ki?”

Adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamasa da Blythe yine de bu saçmalık karşısında güldü. Aris’e onun ne kadar aptal olduğunu söylemek üzereydi ki babasını gördü. Adam, Signa ile sohbet ediyor olmasına rağmen Blythe’in kahkahası dikkatini çekmiş gibi görünüyordu. Elijah onlara doğru yaklaşıırken Blythe’in omurgası dikleşti. Hızla kocasına doğru eğilip, “Bu dünyadaki en zeki insan benmişim gibi davran yoksa hayatının her saniyesini sana zindan ederim,” diye emretti.

“Bunu zaten yapmadığını mı söylemek istiyorsun?” Aris ondan uzaklaştı ama Elijah karşılarında dikilmeden önce sorusunu soracak zamanı olmamıştı. Aris dikleşti. Ne kadar güçlü olursa olsun, bir ilah bile kayınpederinin huzurunda huzursuz olabilirdi.

“Bay Hawthorne,” diye selamladı Aris sarışın başını eğerek.

“Ekselansları.” Prensi selamlarken Elijah’ın yüzünde buz gibi bir ifade vardı ama dikkati kızına kayınca bu buzlar eridi ve elini uzattı. “Dans et benimle.”

Blythe’in bunu reddedebileceği hiçbir evren yoktu. Aris’e olan yakınlığını bir kenara bırakarak babasının elini tuttu ve kendisini hiç konuşmadan dans pistine götürmesine izin verdi. Elijah’ın sosyeteden pek hoşlanmadığını düşünen Blythe, babasının ne kadar zarif olabileceğini neredeyse unutmuştu. Babasının çenesi yukarıda, omuzları kendinden emindi ve onu her adımı

son derece kusursuz olan bir valsın içine çekiyordu. Ancak söyledikleri daha da şaşırtıcıydı.

“Evden getirdiğin bavulun içine bir bıçak gizledim.” Elijah gayet rahat konuşuyordu ve Blythe konuştuklarını diğer dans edenlerin duymasını engelleyen müziğin gürültüsüne minnettardı. Elijah'ın kaşlarının arasında en ufak bir çatıklık olmamasına rağmen Blythe ona bakakaldı.

“Yeni bir gelin için alışılmadık bir hediye,” diye söylendi Blythe. “Bunu benim istediğimi unutma, baba. Aris beni hiçbir şeye zorlamıyor...”

“Hadi oradan.” Sözleri keskin olsa da kaba değildi. “*Asılmaya* hazırdım. Bu dünyada, tesadüflerin olmadığını bilecek kadar uzun süredir yaşıyorum. O adama istediğin kadar göz süzebilirsin ama beni aptal yerine koyma.” Blythe dişlerini sıktı, bir sonraki kelimelerini dikkatle seçmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. “Mantık evlilikleri her sene yapıyor.”

“Öyle,” diye onayladı babası, Aris'in olduğu tarafa doğru kaçamak bakışlar atarak. “Ama kızımın başına böyle bir şey asla gelmemeliydi. Seni bu duruma düşürmektense bin kere ölmeyi tercih ederdim.”

“Beni düşürdüğün bir durum yok,” diye fısıldadı Blythe, artık Aris'le olan anlaşmasının bazı gerçekleri ortaya çıktığı için biraz daha rahat nefes alıyordu. “Sen belki ölmeye hazırdın ama bir milyon hayatımız daha olsa, ben yine de seni bırakmaya hazır olmazdım.” Blythe son iki yılda sevdiği çok fazla insanı kaybetmişti ve babasına bir şey olmasına izin vermektense lanetlenmeyi tercih ederdi. Genç kızın ifadesindeki bir şey adamın da bunu anlamasını sağlamış olmalıydı ki onu tutuşu gevşedi.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Elijah. “Ama şunu bil ki sen benim dünyamsın, Blythe. Sen benim en gurur duyduğum başarımısın, kalbim ve ruhumsun. Sana bir şey olursa...”

“Olmayacak,” diye söz verdi. “Bu, evlilik baba, cinayet değil.” Şaka yollu söylemeye çalışsa da Elijah'ın gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

“Bavuluna bir bıçak gizledim,” diye tekrarladı ve o anda Blythe gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Babası ne kadar zeki olursa olsun, sadece bir bıçağın Aris’i öldüremeyeceğini bilmesine imkân yoktu. Ama şayet bu, onu daha iyi hissettirecekse bunu kabul edebilirdi.

“Bavulumda bir bıçak olduğunu, yanlışlıkla kendimi bıçaklamadan önce bana söylediğine sevindim,” dedi. “Kullanmama gerek olmasa da kabul edeceğim.”

Elijah duraksamadan devam etti: “Bana her hafta yazmanı istiyorum, en azından ilk birkaç ayda. Her mektubu senin elinden çıktığını anlayacağım bir bilgiyle bitir. Ve eğer bir şey olursa... Bana ihtiyacın olursa ya da incinirsen annenden ismen bahset, ben de hemen geleyim.”

Blythe, “Çok uzağa gidecek değilim ya,” dedi. “Wisteria Bahçeleri bir at arabası yolculuğu kadar uzakta.”

“Aris’in Verena’ya dönmek isteyeceğine şüphe yok,” dedi Elijah ve o anda Blythe, babasına böyle bir yerin gerçek bile olmadığını söyleyebilmeyi tüm kalbiyle diledi. Bir keresinde sırf görmek için haritada bulmaya çalışmıştı ama her aradığında görüşü bozuluyor ve zihni bulanıklaşıyordu, ta ki ne aradığını bile unutana kadar. Aris her şeyi eksiksiz planlamıştı.

“Balayımızdan döndükten sonra burada, kasabada kalacağız.” Ne o ne de Aris planlarından bahsetmişti. Aslında Aris’in kanını, onun goblenine döktüğü günden beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Nerede yaşayabileceklerini hiç düşünmemişti çünkü cevap apaçık ortadaydı: Verena diye bir yer yoktu. Elbette Wisteria Bahçeleri’nde yaşayacaklardı. Ama babasının göz kapakları çöktü ve daha fazla tartışmasa da Blythe’in kendine güveninden dolayı kederli görünüyordu.

“Bir mektup,” diye tekrarladı, müzik sessizleşip şarkı sona ererken ona daha sıkı sarıldı. “Her hafta, bu dünyanın neresinde olursan ol. Bana söz ver.”

Bundan kaçmanın yolu yokmuş gibi görünüyordu. "Eğer bu-
raya kendim arabayla gelemiyorsam, o zaman tamam, sana bir
mektup göndereceğim. Sen de bana bir tane gönderirsin, böylece
ne senin ne de Thorn Grove'un ben olmasam bile dağılmayaca-
ğından emin olabilirim." Şakasını gülümseyerek noktaladı ancak
bu gülümseme karşı tarafın yüz ifadesinde dalgalanmalar yarattı.
Çoğu genç kız bir gün evlerinden ayrılıp hayatlarının yeni bir
dönemine başlayacaklarını varsayardı ama Blythe bunun hiçbir
zaman çekici olduğunu düşünmemişti. Thorn Grove'u seviyor-
du, tıpkı ailesini sevdiği gibi. Onları arkasında bırakma fikri
-özellikle de babası son yıllarda bu kadar çok şeyin üstesinden
gelmişken- Blythe'in yüzleşmek zorunda kalacağını hiç düşün-
mediği bir şeydi.

Vals sona ererken Blythe babasına daha sıkı sarıldı. Elijah kızı-
nı yavaşça bıraktı ama bunu yapabilmesi için çok uzun bir süre
gerekmişti.

"Umarım yaşlandıkça daha da paranoyaklaşıyorumdur," dedi
ona usulca. "Aris'in iyi bir koca olmasını ve bir gün annenle be-
nim bir zamanlar yaşadığımız türden bir aşkı paylaşabilmenizi de
umuyorum. Ama eğer olmazsa -eğer ihtiyacın olursa- bir bıçağın
olduğunu unutma."

Blythe gülünce Elijah'ın bile yüzünde bir tebessüm belirdi
ama konuklar dört gri atın fildişi bir faytonla birlikte beklediği
avluya doğru ilerlemeye başlayınca bu kısa sürdü.

Elijah nazikçe onun elini sıktı. "Kendini olduğundan küçük
gösterme. Ona uymak için kendini değiştirme. Ona, sana nasıl
davranması gerektiğini öğret ve bu hayatın sana sunduğu her şeyi
fazlasıyla hak ettiğini unutma."

Blythe'in gözleri kızardı ve babası gözyaşlarının aktığını gör-
meden önce bakışlarını kaçırdı. Yüzünü karşıya, Aris'in beklediği
yere çevirdi ve başını salladı. "Unutmayacağım."

Fikrini değiştirmeden önce Blythe, babasına sarılmayı bıraktı
ve her adımda kalbinin paramparça olduğunu hissederek Aris'e
ve yeni hayatına doğru yürüdü.

ÜÇ

Blythe, acaba düğün yapmaktan hoşlanabileceği bir dünya var mıydı diye merak etti. Onu uğurlayan sevdiklerinin yüzlerine bakarken gözlerinin dolmuş olması mümkün müydü? El ele yaldızlı bir arabaya doğru ilerlerken, alkışlayan konukların fırlattığı pirinç ve çiçeklerden kaçarken sevgilisiyle birlikte gülebilir miydi?

Düşüncelerinin ne kadar çabuk balayına kayabileceğini de merak etti. Bir gelinin yeni kocasının ne hazırladığını bilmemesi adetten olsa da Blythe haftalarca dedektiflik yaparak cevaplar arayacağını, nereye seyahat edeceklerini ve en iyi nasıl hazırlanabileceğini bulmaya çalışacağını hayal etti.

Evlenmeyi hiç istemediği için memnun olması gerektiğini düşünüyordu çünkü Aris onu arabaya bindirip arkasından geldiğinde ne beklemesi gerektiğine dair hiçbir fikri ya da fantezisi yoktu. Gülümsemesini kapının kapanıp kadife perdelerin çekildiği âna kadar sürdürdü. Araba hareket ederken Aris kendini Blythe'in karşısındaki koltuğa bıraktı ve ona dokunmak zorunda kalmamak için bacaklarını çekti. Tanrı korusun.

Dalga geçercesine, bacaklarını uzatıp bu arabanın sınırları içinde fiziksel olarak mümkün olduğunca fazla yer kaplamasını söyleyen kafasındaki intikamcı küçük sesi dinlemeyi seçti.

Ayaklarını onun yanındaki deri koltuğa dayayıp ayak parmaklarına dokunmak için eğildi.

“Neyin var, aşkım?” diye takıldı Blythe, adam uzaklaşırken. “Seni mahvetmemden mi korkuyorsun?” Bu sözler, Wisteria Bahçeleri’ne baskın yapıp babasını kurtarmak için ondan yardım istediği gün Aris’in ona söylediği iğrenç sözlerdi. Dudakları tatmin duygusuyla kıvrıldı. Eğer kaşlarını çatıp durumlarından yakınmak istiyorsa, Blythe’in ona izin vermekle ilgili bir sorunu yoktu. Ama araba onun da aynı şeyi yapmasına izin vermeyecek kadar küçük ve bunaltıcıydı. Düşen saç tellerini boynundan savurdu ve bu yolculuğu en azından bir parça katlanılabilir hâle getirmenin yollarını düşündü.

Bu sırada Aris ılık şeridini parmağının etrafında ovalayarak çıkarmaya çalışıyordu ve sanki büyük memnuniyetsizliğinin kaynağı onlarmış gibi çekilmiş perdelere bakıyordu. Blythe, çıkarma çabasının ne kadar boşuna olduğunun farkında olarak ona göz ucuyla bile bakmadı. Kendisi de sayılamayacak kadar çok kez çıkarmayı denemişti.

Terliğinin burnu kalçasına değdiğinde, Aris yerinden fırlamaya hazır görünüyordu. “Sen iğrenç, acınası bir yaratıksın...” Duraksadı, kaşlarını gökyüzüne doğru kaldırdı. “Ne yapıyorsun sen?”

Blythe belinden öne doğru eğilmiş, ellerini arkasında birleştirmiş, parmaklarını geriye doğru uzatarak korsesinin bağlarını çekiştiriyordu. “Burada saatlerce zar zor nefes alarak oturmamı beklemiyorsun herhalde. Öfken arabayı o kadar sıcak yapıyor ki kendimi serinletmezsem öleceğim. Ayrıca artık evliyiz. Beni bu iğrenç şeyin içinden çıkaran sen olmalısın.” Bağcıklardan biri nihayet gevşeyip korsenin içinde bir iki santim kıpırdayacak kadar yer açılınca rahat bir nefes aldı. Uzanabilseydi daha fazlasını da koparabilirdi ama şimdilik bu kadarla yetinmek zorundaydı.

Bu sırada Aris onun dudaklarını büzerek kızgınlıkla zorlanmasını izliyordu ama bu yeni bir durum değildi. “Neden saatlerce burada oturmanı bekleyeyim ki?”

Blythe eliyle etrafı işaret etti. “Düğün törenimizden sonra bir at arabasıyla yola çıktık. Balayından başka ne düşünebilirim ki?”

Aris’in acı kahkahası Blythe’in üzerinden süzülerek geçti ve Blythe’in gevşek bağcıklarının teninde süzülen yılanlar gibi hissettirmesine neden oldu.

“Seninle seyahat etmektense göğsüme bir kazık saplamayı tercih ederim. Özellikle *balayına*.” Gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak alay etti. “Sen aklını kaçırmışsın. Misafirlerimiz dağıldıktan sonra Wisteria’ya döneceğiz.”

Göz açıp kapayıncaya kadar her yönden altın iplikler parladı. Artık uzakta duran ipeksi şeyler gibi değil de metal gibi keskin ve tek bir dokunuşta deriyi parçalayacak kadar pürüzsüz görünüyorlardı. Blythe koltuğunun kenarına doğru ilerledi ve perdeleri aralayıp boynunu bükerek misafirlerin Wisteria Bahçeleri’nden çıktığını gördü. Birbiri ardına sessizce ilerleyerek arabalarına biniyorlardı.

Aris onları kontrol ediyordu. *Tabii ki* onları kontrol ediyordu çünkü neden etmesindi ki?

“Dünyadaki tüm güce sahipsin ve bu şekilde davranmayı mı seçiyorsun?” Babasını ya da Signa’nın kendini sakinleştirdiğini göremeden arkasına yaslandı. Yaygara koparmaya değmezdi, bu sadece onu teşvik ederdi. “En azından beni denize götürebilirdin. Safariye de hayır demezdim.”

Tek cevabı, “Kendi kolumu koparmayı tercih ederim,” oldu.

Blythe, “İnsanlar hâlâ burada olduğumuzu anlarsa sorular sorarlar,” diye karşı çıktı. Arabada on dakika kaldıktan sonra atlar Wisteria Bahçeleri’ne geri dönmeye başlamıştı bile.

“Bizi bulamazlarsa kimse soru sormaz,” dedi. “Arkadaşlarının beni taciz etmesinden bıktım. Balayı için şehirden ayrılacağız, uygun bir zamanda döneceğiz ve sonra vedalaşacağız...”

“Birbirimizle mi?” diye sordu Blythe canlanarak.

“Bu *kasabayla*, seni ahmak.”

Blythe ilk başta onun şaka yapıyor olabileceğini düşündü. Onun gülmesini ya da kendini beğenmiş dudaklarına sadece onu kızdırmaya çalıştığını doğrulayacak bir gülümseme yayılmasını bekledi. Ama Aris, saray tekrar görünürken tüm soğukkanlılığını korudu.

Blythe ona baktı, babasının uyarısını düşündükçe ağzı kuruyordu. “Anlamadım?”

“Bütün kasaba benim bir prens olduğuma inanıyor,” dedi elini savurarak. “Herhalde burada kalacağımızı beklemiyordun.” Her ne kadar sormasa da Blythe ona cevap vermeyi ihmal etmedi: “Peki, böyle bir saçmalığa inanmaları kimin suçu? Zaten korkunç olan egonu şişirme ihtiyacı hissetmeseydin, bu sorunu yaşamazdık.”

Elini koltuğa bastıran Aris’in parmak eklemleri beyazlaştı. “Bayan Farrow’la yaptığım pazarlığı mahvetmemiş olsaydın, *bu* sorunu asla yaşamayacaktık.”

Kollarını kavuşturdu, elbisesinin boğucu dantel kollarını parçalamaya hazırdı. Artık Aris’in sarayından sadece birkaç metre uzaktaydılar ve arabanın ilerlediği her santimde Blythe koltuğunda geriye doğru çekilerek Wisteria Bahçeleri’yle arasına mesafe koymaya çalışıyordu.

Signa’nın yerine geçerek acele bir karar verdiğini her zaman biliyordu. Ama bu, pişmanlık duyduğu bir karar değildi. En azından şu âna kadar, babasından uzakta bir hayat sürme ihtimali önünde belirene kadar...

“Gitmiyorum.” Blythe sesini, onu mide bulantısına sürükleyecek duygulardan uzak tuttu.

“Tabii ki gidiyorsun. Herkes seni Verena’ya götürmemi bekliyor...”

“Verena gerçek bir yer değil!” diye tısladı. “Ne bekledikleri umurumda değil. Bu konuda herhangi bir şüpheye düşerlerse, sende onların aklını çecek güç var.”

Yaklaştıkları avlu yirmi dakika öncesinin hayaletinden fark-sızdı, düğüne dair tüm izler sanki hiç yaşanmamış gibi silinmişti. Keşke o da bu kadar şanslı olabilseydi.

“Öyle bir gücüm olabilir,” dedi Aris. “Ama bu, onu *senin* için kullanmaya niyetim olduğu anlamına gelmez. Evim taşınmam için düzenlendi, burada gereğinden bir saniye bile fazla kalmayacağım.”

Blythe’in annesi ölmüştü ve abisi Percy’nin de ölmesi uzun sürmemişti. Byron Hawthorne da yeni eşiyle birlikte ortadan kaybolmuştu, böylece Blythe’in yeğenini kimse evliliklerinin zamanlamasını analiz etmeden doğurabilecekti.

Bu durum Elijah’ı yalnız bırakmıştı ve tüm yaşadıklarından sonra, Thorn Grove’da tek başına gezindiği düşüncesine katlanmak çok zordu.

Araba sarayın avlusunun tertemiz yolunda durdu ve Aris aceleyle dışarı çıkarken Blythe yerinde kaldı.

“Gitmeyeceğim.” Kelimeleri fısıltıyla söylese de her birinin içindeki hiddet rakipsizdi. “Beni götürmeye çalışırsan, tırnaklarımı gözlerine geçirir ve gerekirse buraya sürünerek geri dönerim. Kendimi ormandaki ağaçlara bağlarım ve beni sürüklemeye çalışan her eli parçalarım.”

“Sen insan bedenine girmiş bir iblissin.” Aris bir elini saçlarının arasından geçirdi ve nefesini vermeden önce duyduğu memnuniyetsizlikle gökyüzüne baktı. “Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?”

Blythe arabaya yaslandı, iki topuğunu da kapının iki yanına bastırarak kendini daha da içeriye itti. Koltuğu kavradı, parmaklarını deriye geçirdi. “Kalacağımızı kabul edene kadar bu arabayı terk etmeyeceğim.”

Aris onun meydan okuyuşuna dikkatle baktı. Ellerini arkada birleştirmiş, onu inceliyordu. “Öyle mi? Pekâlâ, o zaman ciddi olup olmadığını görelim.” Hiç vakit kaybetmeden arabanın kapısını öyle bir çarptı ki Blythe sıkışmamak için son anda ayaklarını geri çekmek zorunda kaldı. Arabanın döşemesine yuvarlandı

ve pencereden Aris'in atlardan birinin kıcına bir tokat attığını görebilecek kadar zamanında ayağa kalktı. Sürücülerini her kimse, belli ki büyülenmişti ve akılları başlarında değildi çünkü araba bir kez daha tepeden aşağıya doğru yola çıktı.

Blythe'in ağzı bir karış açık kalmıştı, öfkesini ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken Aris'in uzakta küçülen silüetini izliyordu. Blythe ilerlerken Aris el salladı ve Blythe'in Aris'e dair gördüğü son şey dudaklarına kazınmış olan çileden çıkarıcı, memnun gülümseme oldu.

Blythe'in arabanın nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu, umurunda da değildi. Son bir saatini sefil kocasına duyabileceği her türlü laneti ederek geçirmişti, hâlâ gelinliğinin içindeydi, korsesinin bağcıklarının yarısı gevşekti ve saçları etrafa dağılmıştı. Arabayı ele geçirip kışı Signa'yla geçirmek üzere Foxglove'a nasıl kaçabileceğine dair planlar yaparken kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki atların hareket etmeyi bıraktıklarını fark edemedi.

Yorgun bir atın kişneme sesiyle donup kaldığında düşüncelerinden sıyrıldı.

"Neden durdunuz?" diye sürücüye seslendi, ensesindeki tüyler diken dikendi. Cevap gelmedi.

Tedirgin ellerini birbirinden ayırarak pencereden dışarı bakmak için uzandı.

Etrafını saran ağaçlar bir başkasına herhangi bir ormandan farksız görünebilirdi. Ama Blythe tüm çocukluğunu bu ağaçların arasında geçirmişti ve arabanın onu nereye götürdüğünü tek bir bakışta anladı: Thorn Grove'un arkasındaki ormana.

Annesinin bahçesinin bulunduğu ormana.

Bir anda tüm gerginliğini üzerinden atıverdi. Etrafını saran, onu unutulmuş hükümdarlarını selamlarcasına rüzgârla eğilen ağaçların arasından geçiren kader iplerine aldırmadan arabadan indi. Ağaçlar, tüm sıcaklık ve güneş ışığını yutarak geriye karanlıktan ve terliklerini ısırarak acı bir soğuktan başka bir şey bırakmazken, güzelliklerini büyük bir açgözlülükle sunuyordular.

Blythe soğuğa karşı kendini hazırladı ve ileriye doğru attığı her adımda Aris'in onu neden buraya getirdiğini merak etti. Adamı her ağacın arkasında aramaktan vazgeçmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti, neredeyse kendi zalim şakasına gülmek için ortaya çıkıp onu şaşırtmayı planladığına ikna olmuştu. Ama ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe Blythe, Aris'in etrafta olmadığını daha iyi anladı.

Annesi hastalandığından beri onun bahçesini ziyaret etmemişti. Babası bahçeyi mühürlemeye karar verdiğinde Blythe itiraz edemeyecek kadar hastaydı ve zehirlenmesinden sonra iyileştiğinde de bununla yüzleşmeye hazır hissetmemişti. Sonra tabii ki yangın çıkmıştı ve Blythe annesinin en sevdiği yerin küle döndüğünü görmeye tahammül edemezdi.

Sert bir kış mevsiminde bile annesinin bahçesi her zaman bir şölen yeri olurdu. Lillian en kalın paltosunu giyer ve her öğleden sonra oraya yürüyerek, spot ışıklarının altında yerlerini alan dirençli karaca çiçeği ve hercai menekşelerin bakımıyla ilgilenirdi. Elijah bir keresinde Lillian'ın neden kendisi yerine hizmetkârlardan birini göndermesine izin vermediğini sormuştu. Lillian onlardan hiçbirinin bahçeyle düzgün bir şekilde ilgilenebileceğine inanmıyordu. Kimse bu bahçeye onun gibi bakamazdı.

Blythe küçüklüğünün büyük bölümünde annesiyle birlikte bahçeye gitmiş, küçücük filizlerin göz alıcı çiçeklere dönüşmesini izleyerek zaman geçirmişti. Ancak yaşı ilerledikçe, Blythe'in ziyaretlerinin sıklığı azalmıştı çünkü çay partileri ve derslerle ya da içeride, okumak için şahane bir yer gibi görünen şöminenin yanında oturmakla daha çok ilgilenir olmuştu.

Bahçenin sessizliğini bozmamak için hafif adımlarla bahçenin kenarlarından dolaştı, yanan kısımların üzerinden geçerek annesinin göletin kenarında duran mezarına doğru ilerledi. Yakın zamanda temizlenmişti ama yapılan temizliğin bile yangının yarattığı tahribatı gizleyemediğini düşündü. Mezar taşı narin bir şeydi, bir köşesi çatlamış ve ufalanmıştı, diğer bir bölümünün rengi bozulmuştu ve üzerindeki kelimeleri okumak zorlaşmıştı.

Ayrıca göletin kenarındaki yosunlar da taşa doğru tırmanıyordu. Ama bu, doğanın bir cilvesiydi ve Blythe annesinin buna aldıracağına sanmıyordu. Muhtemelen bedeninin çok sevdiği toprak tarafından ele geçirilmesi fikri hoşuna giderdi.

Blythe elini taşa bastırarak, parmaklarını Lillian'ın kazınmış isminin üzerinde gezdirirken göz kapaklarının arkasında oluşan sıcaklığı hissetti.

"Merhaba." Mezar taşının yanına çöktüğünde Blythe'in sesi bir nefesten biraz daha fazlaydı. "Ziyarete bu kadar geç geldiğim için üzgünüm ama bahse girerim ki evleneceğimi hiç düşünmemişsiniz, değil mi?" Blythe başını taşa yaslayıp hiç gelmeyecek bir yanıtı dinlerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Geçmişe dönmek için neler vermezdi. O zamanlar kendisine çok önemli gelen her şeyi bir kenara bırakıp annesinin bahçeye yaptığı yolculuklara katılmak için neler vermezdi. Blythe sadece bir kez daha gidebilseydi bile -Lillian'la tek bir yeni anı biriktirebilseydi bile- bunu yapmak için tüm dünyayı karşısına alabilirdi.

Taşa bir öpücük kondurdu, göğsü ağrıyordu. Asla geçmeyeceğini bildiği bir duyguydu bu. Zamanla körelen bir duyguydu belki ama aynı zamanda asla geri gelmeyecek bir şeyin yokluğundan doğan bir histi. Sanki biri ruhunun bir parçasını koparmak için onun içine uzanmış ve o olmadan yaşamayı öğrenirken onu çaresiz bırakmıştı.

Aris onu buraya getirmekle ne kadar zalimce davranmıştı. Annesinin yokluğunu her gün kaburgalarının arasında bir bıçak gibi hissediyordu ve düğün gününde bu her zamankinden daha da kötüydü.

Ama bu bahçede son nefesini veren tek kişi Lillian değildi.

Blythe mezar taşının başından kalktı, şimdiye kadar yok olmasını dilediği küllerin arasında sürüklenen elbisesinin eteklerini kaldırmaya zahmet etmedi. Bu küllerin bir zamanlar bu bahçeyi dolduran çiçeklere mi yoksa abisinin cesedine mi ait olduğunu merak etmekten nefret ediyordu.

Percy bahçeyi hiçbir zaman annesi ve onun kadar sevmemişti. Yıllar boyunca pek çok kez onlara eşlik etmişti ama çoğunlukla Blythe'la ağaçların arasında kovalamaca oynayabilmek içindi. Rüzgârda onun kahkahalarını ve teninden aşağı süzülüp onu ürperten kuş seslerinde annesinin nazik nağmelerini hâlâ duyabiliyordu.

Percy yıllar içinde değişmişti ama Blythe, onun ailesine zarar verebileceğini asla tahmin etmemişti. İhanetinin acısı tüm zehirlerden daha kötüydü ve Signa'nın bu sırrı kendisinden neden bu kadar uzun süre sakladığını anlayabiliyordu. Gerçeği Elijah'tan saklamak istemesinin nedeni de aynıydı.

Milyon yıl geçse de Blythe, Percy'yi onun kendisini incittiği gibi incitmezdi. Şimdi bile yapmazdı, her şeyi bildiği hâlde.

"Keşke her şey daha farklı olsaydı." Blythe bir zamanlar var olan çıplak toprağın üzerinde durarak dizlerinin üzerine çöktü. "Keşke nelerle uğraştığını bana anlatsaydın. Bunu birlikte çözebilirdik." Avuç içini öptü, sonra yere bastırdı. Yanmış dallar, Blythe'ın günlerini sümbül demetlerini koklayarak geçirdiği toprağı kirletiyordu. Her yıl ilkbaharda kurtboğanların çiçek açmasını ve kurbağaların saklandıkları yerden çıkıp zambakların üzerine tünemesini beklerdi.

Şimdi sessizdi. Hiç kurbağa yoktu. Kurtboğan ya da sümbül, hatta en dayanıklı olan karacaotu bile yoktu. Yangın çok sevdiği bahçeyi harap etmişti ve Blythe bahçenin bir zamanlar sahip olduğu görkeme yeniden kavuşacağından şüpheliydi. Kuruyan her ağaç, son iki yılda değişen her şeyi ve Blythe'ın kaybettiği herkesi hatırlatıyordu.

Ama geri dönüş yoktu. Bu bilginin acısı ve kaybının verdiği sızıyla gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve bu yaş, yanağından süzülüp toprağa düşerken Blythe kendini güçlkle ayağa kaldırdı.

İşte o zaman onu gördü; çömeldiği yerin altında küçük, kıpkırmızı bir taç yaprak. Gözlerinin ona oyun oynadığından emin olan Blythe onu incelemek için eğildi. Ama daha fazla yaklaşılamadan, yüzük parmağı öyle bir şiddetle yandı ki görüşü karardı. Sıcak bir dalga tenine çarparken dünya altından kaymaya başladı. Tökezleyerek en yakın ağacı aramaya başladı ama ağaç, o daha tutunamadan gözden kayboldu. Göz açıp kapayınca kadar gözleri karardı. Bir göz kırpışından sonra Blythe tüm benliği sanki yutuluyormuş gibi hissetti. Sanki biri bir pipetten nefes alıyor ve onu içine çekiyordu.

Midesi bulanmasın diye gözlerini kapadı ve bir sonraki açışında Wisteria Bahçeleri'ne geri dönmüştü, boş avluda dizlerinin üzerindeydi ve Aris'le saatler önce ayrıldıkları yerdeydi.

DÖRT

Blythe, Wisteria Bahçeleri'nin ön kapısında, üzerinde yırtık pırtık gelinliğiyle duruyordu. Gökyüzü kararırken onu sonbaharın soğuşundan koruyacak bir paltosu yoktu çünkü onu da diğer eşyalarıyla birlikte arabada bırakmıştı. Aylar önce, tam da bu noktada kendi isteğiyle durduğunda tüm sorunlarını çözebilecek bir prens olduğuna gerçekten inandığı adama evlenme teklif etmeye hazırlanıyordu.

Kapıyı yumruklarken -bu kez parmağında Aris'in yüzüğüyle- işin içinde biraz kara mizah olduğunu düşünüyordu ama bunu anlamakta zorlanıyordu.

Aris'in kapıyı açması çok uzun sürdü, gözleri onu kesen bir çift bıçak gibiydi. Düğünden sonra kıyafetlerini değiştirmemişti. Beyaz düğmeli gömleğinin yakası daha gevşekti, yeleği ise dağılmıştı. "Seni yolladığımı sanıyordum."

Ah, bir gün bu adamın kalın kafasını tüm dağın tepesini örtecek olan karların içine gömeceğine dair ne büyük hayalleri vardı. "Bu zalimce bir oyundu, Aris." Nefesi havada dumanlar çıkarırken titredi. "Neden beni o kadar yer varken bahçeye gönderdin?"

"Ne *bahçesi*?" diye alay etti. "*Tren istasyonuna* gitmen gerekiyordu, seni ahmak. En azından bir ay boyunca sızlanmalarından kurtulmayı umuyordum."

“Hiçbir istasyona gitmedim. Beni geri getiren sen değilsen, o zaman kim getirdi? Şoförün beni buraya büyüyle getirdiğine mi inanmalıyım?”

Blythe, Aris’in dalgın dalgın sol elini, kendisinininkinin hâlâ yanmakta olan yerinin yakınına sürttüğünü fark etti. Aris dışarı çıktı ve arabadan bir iz var mı diye arkasını taradı. İsteddiği kadar bakabilirdi ama ne araba ne de eşyaları yakınlarda bir yerdeydi. Sanki gökyüzü kızı yutmuş ve kapısının önüne tükürmüştü.

Blythe, Aris’in arkasında parlayan bir ocak gördü ve onun kolunun altından geçip içeri girmeye çalıştı. Ancak ayağını eşikten içeriye attığı anda büyük bir basınç Blythe’in göğsünü yakaladı ve tekrar çimenlerin üzerine yuvarlandı. Sırt üstü düşmenin verdiği acıyla değil, parmağında yıldız ışığı gibi parlayan ışık halkasından dolayı acıyla tısladı. Altındaki deri yanarken onu göğsüne bastırdı.

Aris, altın sarısı saçlarını bir kahkaha tufanıyla geriye doğru savurduğunda Blythe elinde bir makas olmasını istedi. Fırsatını bulduğu anda o güzel saçları kafasından kesip atacaktı.

“Sana bir battaniye getireyim mi?” diye sordu kendini beğenmiş bir tavırla. “Eğer ev seni istemiyorsa, o zaman belki ahırlarda kendine bir yer bulabilirsin. Senin gibi küçük bir sıçan orada kendini evinde hissedebilir.” Arkasını dönüp içeri girdi. Ancak Blythe gibi Aris de Wisteria Bahçeleri’ne yeniden girmeye çalıştığında bir anda geriye doğru savruldu. Altın yüzüğü parladı ve diğer eliyle yüzüğü tutup çıkarmaya çalıştı. “Kahretsin, seni lanet...”

“Aris.” Blythe zar zor nefes alıyordu. Odağı, altın bir ipliğin parladığı ellerinin arasındaki boşluğa odaklanmıştı. Elini ona doğru hareket ettirdi ve iplik kısaldı. Sonra elini geri çekti ama iplik kopmak yerine Aris’in bandını da çekiştirdi.

Aris, “Dikkatli ol,” diye homurdandı ama Blythe dinlemedi. Ayağa kalktı ve bir kez daha taze damada bir adım daha yaklaştı. Parmağındaki ısı azaldı.

“Birlikte,” diye fısıldadı, o sefil şeye bakarken yüzünü buruşturdu. “Sanırım birlikte kalmamızı istiyor.”

“Evime girebilmek için mi?”

“*Bizim* evimize,” diye düzeltti Blythe, Aris ayağa kalkıp pantolonunun tozunu silkelerken.

“Sanırım beni buraya geri getiren şey yüzük.” Bu sözleri yüksek sesle söylemek kendisine gülünç geliyordu ama parmağındaki o yakıcı ateşi başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Aris bir elini saçlarında gezdirdi, saç tellerini sertçe çekiştiriyordu. “Senin söylediklerini kulakların duyuyor mu hiç? Eğer büyülü bir yüzük seni Wisteria’ya geri getirmek istiyorsa, o zaman neden içeri girmeni engellesin ki?”

Blythe ona hak vermekten nefret ediyordu ama Aris haklıydı. Daha fazlası olmalıydı, kaçırdıkları bir nokta olmalıydı. Aris’i omzundan tutup kendi yanına çekmeye çalıştı.

Adam geri çekildi, sanki sadece dokunuşu bile onu kirletecekmiş gibi uzaklaştı. “Çek ellerini üzerimden, seni görgüsüz...”

“Fark ettin mi, bilmiyorum ama hava kararıyor,” diye tersledi Blythe. “Şu anda bile bu kadar üşüyorsam, birkaç saat içinde kim bilir ne kadar beter olurum. Bu yüzden bize ateş yakıp yıldızların altında uyumak istemiyorsan, iş birliği yapmanı öneririm.”

“*Sen* toprağın üzerinde uyuyacak kadar yabani olabilirsin ama ben öyle bir şey yapmayacağım.” Aris tekrar kapıya doğru adım attı ancak eşikte onu durduran malikâneye kaşlarını çatarak baktı. “Benim *sihrim* var, seni aptal kız.”

“Hadi, kullan o zaman,” diye meydan okudu. “Aptal büyülerini kullan ve bizi içeri sok.” Eğer bir dakika daha boğucu elbisesinin içinde kalmak zorunda kalırsa aklını kaçıracaktı.

“Büyü mü? Çok fazla peri masalı okumuşsun.” Malikâneye girmek için yaptığı bir diğer başarısız girişimin ardından, gözleri altın renginde parladı. Öfkelenen Aris, konsantrasyonunu arttırmak için kollarını sıvamaya başladı. Önceleri Blythe’ın Aris’in etrafını saran altın iplikleri görmek için tüm dikkatini vermesi

gerekiyordu. Şimdi ise Aris gözden kaybolup saniyeler sonra yeniden ortaya çıktığında ve ipler ayaklarının dibinde çözüldüğünde sahnenin tamamını görebilmek için gözlerini kısması yeterliydi. Nefes alıp verişinin yoğunluğuna bakılırsa Blythe, Aris'in her ne dencediyse planladığı gibi gitmediğini anlamıştı. Kapıyı yumrukladı ama sol elini tutarak bir kez daha sırt üstü yere savruldu.

Blythe kollarını kavuşturarak onun gülünçlüğüne izliyor, kendi ısınıp korumaya çalışıyordu.

"Şimdi benim yöntemimi deneyebilir miyiz?" diye sordu, saçları darmadağın bir hâlde Aris öne çıkıp karşısında durduğunda gözünü kırpmadan.

"Peki, *senin* yöntemin ne tam olarak?"

Blythe gözlerini Aris'e dikmek yerine dikkatini sol eline yöneltti. Aris, ne kadar fantastik olursa olsun tüm hikâyelerde bir gerçeklik payı olduğunu anlayacak kadar çok peri masalı okumuş olduğu konusunda haklıydı. Ve gerçek şuydu ki Aris'le aralarındaki bu bağın bir evlilik yüzüğü şeklini alması tesadüf olamazdı.

Sessizce ona, "Bence beni bu eşikten geçerken kucağında taşımalsın," dedi ve sözcükler her ne kadar diline aptalca gelse de Blythe onların içindeki gerçeği duyuyor ve haklı olduğunu iliklerine kadar hissediyordu. Yüzükler aralarındaki bağı, *evliliklerini* hatırlatıyordu ve hem onun hem de Aris'in oynaması gereken bir rol vardı.

"Seni *taşımak* mı? Ayaklarında dünyanın en lüks terlikleri var. Onları kullan."

Blythe sinirlenmemek için kendini zor tutuyordu ama yüzüklerini bağlayan ipi işaret ederek elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. "Bu bir gelenek, Aris. Ben *senin* karınım ve bir koca, karısını eve ilk kez getirdiğinde onu eşikten kucağında geçirmesi gerekir."

"Düğün gecesi gerdeğe girmek de bir gelenektir ama böyle düşünüyorsan, aklım kaçırmışsın demektir."

"Yüce Tanrım, sadece beni kucağına al!" Belki kendine olan güveninden belki de daha fazla ısınmak için Aris'in üzerindeki

giysileri zorla almasına dakikalar kaldığını bir şekilde hissedebilmesindendi ama her iki durumda da Aris'in çenesi kapandı. Ona bu kadar yakın olmaktan hiç de mutlu görünmüyordu ve onu belinden kavrarken kelimenin tam anlamıyla yüzünü buruşturdu. Evet, tam olarak yüzünü buruşturmuştu, sanki çıplak elle-riyle çöplere dokunuyormuş gibi. Onu bir barbar gibi omzunun üzerinden atmasına ramak kalmıştı ki Blythe bileğini tuttu ve onun yerine sırtına yerleştirdi.

"Beni düzgün tut, seni ahmak!" diye haykırdı. "Sanki bir avdan kazanılmış bir ödölmüşüm gibi değil."

"Sen bir ödöl falan olamazsın." Kaşlarını o kadar çatmıştı ki yüzünde kök salıp kalıcı bir yuva kursa hiç şaşırmazdı ama Aris, Blythe'ı gelin gibi kollarına almadan önce sadece bir kez iç çekti. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum, sevgilim. Şimdi yürü bakalım." Aris kapıya doğru ilerlerken Blythe nefesini tuttu, Aris eşikten bir adım atarken gözlerini sımsıkı kapattı. Gözlerini açtığında sarayın içindeydiler.

Aris bile yüzündeki ifade hızla ekşimeden önce şoke olmuş gibi bakma nezaketini gösterdi. Blythe ise neredeyse sevinçten havaya uçacaktı çünkü daha şimdiden ocağın sıcaklığıyla teni karıncalanmaya başlamıştı.

"Harika," dedi. "Şimdi beni yere bırakabilirsen..."

Aris bu cümle- nin sonunu beklemedi bile. Bir sandalyeye yaklaşmaya da tenezzül etmedi. Hiç vicdan azabı duymadan Blythe'ı doğruca parke zemine attı. Blythe kalçasını yere çarp-tı ve sırtını acıyla ovuştururken adama dişlerini göstermek için döndü. Ama Aris çoktan gitmişti, yüzük parmağıyla oynayarak ilerlerken sarışın kafası koridorda kaybolmuştu.

Blythe onu takip etme zahmetine girmedi ve bunun yerine dikkatini yeni evine yöneltti.

Wisteria Bahçeleri, Blythe'in daha önce gezdiği o muhteşem saraya hiç benzemiyordu. Fildişi kaplamalar ve yaldızlı süslemeler yok olmuş, duvarlarda çıplak arduvaz taşından başka bir şey

kalmamıştı. Bir zamanlar gururla sergilenen heykeller ve sanat eserleri de yerlerini toza ve örümcek ağlarına bırakmıştı. Blythe okuduğu hikâyeleri, lanetli ve sırlarla dolu peri masalı evlerini düşündü. Wisteria Bahçeleri de aynı hissi veriyordu. Daha birkaç dakika önce büyük bir ferahlık hissi veren ocak bile şimdi hüznü ve bitkin görünüyordu. Ocağın alevleri Blythe yaklaştıkça titreyerek küçüldü. Zavallı şey, kendini hayatta tutma çabasından dolayı kükrüyor, öksürüyormuş gibi görünen düşük çıtırtılarla koyu gri dumanlar çıkarıyordu.

“Görüyorum ki yeniden dekore etmişsin,” diye fısıldadı Blythe, kimsenin onu dinlemediğini bildiği hâlde. “Merak ediyorsan söyleyeyim, önceki hâlini daha çok beğeniyordum.” Terliklerini sinirle çıkardı ve kuruması için hüznü alevlerin yanına koydu. Banyo yapabilmek ve gelinliğinden kurtulabilmek için kolunu bile verebilirdi ama Blythe’in Thorn Grove’dan eşyalarının geri kalanının henüz gönderilip gönderilmediğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ve diğer her şeyin arabada onunla gittiğini düşünürsek...

Bir elini yüzünde gezdirdi. Aris daha uzlaşmacı olsaydı, bir şeyler ödünç almak isteyebilirdi. Bu durumda, dantel kumaşı koltuk altlarına dolandığı yerden çekip aldı ve yola çıkmadan önce, eğer bavulunun geri kalanı buradaysa, onu salonda oturarak bulamayacağına karar verdi.

Yeni evine yerleşmenin vakti gelmişti.

Blythe, Wisteria Bahçeleri’ne -ya da Aris’in deyimiyle sadece Wisteria’ya- ilk kez geldiğinde herhangi bir insanın böyle bir muhteşemliğin içinde yaşadığı için şanslı olacağına inandığını çok net hatırlıyordu. Hatta kendisinin de böyle bir ortamda yaşamaktan mutlu olacağını düşünmüştü.

Evrene bu fikirle gitmekle ne büyük bir aptallık etmişti.

Blythe, Wisteria’da seçebileceği ve kullanabileceği düzinelerce oda olmasını beklemişti ama gıcırdavan çift merdivenlerin

birinden çıkıp kendisini molozların altında ezmeye kıl payı uzaklıkta görünen yontma taştan duvarların yanından geçerken, dar ve süssüz koridorun sonunda sadece tek bir kapı olduğunu gördü. Bu kapının görüntüsü o kadar tedirgin ediciydi ki Blythe geri dönüp malikânenin diğer katlarında bir kütüphane var mı diye bakmayı düşündü. Ya da belki de keşfedilecek bir yemek odası bulabilirdi.

Ancak Wisteria'nın başka planları vardı.

Blythe, köhne maun kapıdan uzaklaşmaya çalıştığı anda, garip bir güç onu tekrar kapıya doğru yönlendirdi, ayaklarını çevirdi ve sanki malikânenin kendisi onu koridordan aşağı itiyormuş gibi ileri doğru gitti. Bir kez daha merdivene doğru dönmeye çalıştı, ne zaman kapıdan başka bir yere baksa zihninin sınırlarının bulanıklaşmasına aldırmadı. Bu, şüphesiz Aris'in işiydi ve bu nedenle Blythe buna karşı mücadele veriyordu. Ama arkasını dönmeyi başardığı anda, sanki koridor sonsuza kadar uzanıyor gibiydi ve sadece göz alabildiğince taş vardı. Bu, ona babasının kapatıldığı, ıssız ve çürümeye yüz tutmuş hapishaneyi hatırlattı. Öylesine boş bir alan vardı ki kafası karışmıştı.

Blythe kapıdan uzaklaşıp bir adım attı, sonra beş adım daha attı. Ne kadar yürürse yürüsün, hiçbir yere varamıyor gibiydi. İçinde bir ateşle arkasındaki boşluğa baktı, hâlâ bir kol mesafesinde olduğunu fark edince kalbi küt küt atmaya başladı. Nefesinin altından Aris'e lanet okudu. Görünüşe bakılırsa Aris'in oyunlarından şimdilik kaçış yoktu ve dişlerini takırdatan soğuk havayla birlikte kapı kolunu kavrayıp kapıyı açmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Burası onun odası mıydı?

Bütün pencereler açık bırakılmıştı ve soğuğun her zerresini içine hapseden çevredeki taşlar yüzünden Wisteria'nın içi, avludan daha dayanılmazdı. Blythe kendine sarıldı, bir yandan da dantelden başka bir şeyler giymeyi diliyordu. Neyse ki misafir odasında bir ocak vardı, sanki biri odayı köşelerinden tutup sıkıştırarak bir araya getirmiş gibi görünen sıkışık ve pis bir yerdi.

Ne yazık ki ocak yanmıyordu ve Blythe'in ocağın yanına gelişiği-
zel atılmış olan çıra kutusunu nasıl kullanacağına dair en ufak bir
fikri bile yoktu. Ama onu göğsüne bastırdı -çünkü ateş yakmak
o kadar zor olamazdı- ve açıkça kendi dairesi olduğu anlaşılan
odaya doğru ilerledi.

Oda kesinlikle yaşanmaz hâldeydi. Aris, çıra kutusunu say-
mazsak, Wisteria'yı yaşanacak bir yer hâline getirmek için en
ufak bir çaba göstermemişti. Duvarlar ve yerler ahşaptan yapıl-
mamıştı, malikânenin geri kalanıyla aynı gri taştandı ve çıplak
ayaklarını öylesine donduruyordu ki ayak parmakları uyuşmuştu.
Salonda tek bir mobilya parçası vardı: basit bir meşe yazı masası.
Çekmecenin içinde eğri büğrü bir kalem ve eski bir mürekkep
kavanozu vardı. Buna rağmen parşömen çok kaliteliydi. Blythe,
Aris'in onun babasıyla konuşmasına kulak misafiri olduğunu ve
onların basit kurnazlık girişimleriyle alay ettiğini tahmin etti.

Blythe bu canavar adamın çok gülünç olduğunu düşünerek
alayla güldü ve eşyaları çekmeceye geri itti.

İçeriye adımını attığında Blythe yatak odasının daha misa-
firperver olacağı yönündeki umutlarını bir kenara bıraktı çünkü
yatak yoktu, onun yerine üzerine uzanabileceği düz, yükseltil-
miş bir taş levha vardı. Blythe taşın şeklini inceledi çünkü daha
çok, kötü bir cadının kullanabileceği garip bir kurban sunağına
benziyordu.

Misafir odasında olduğu gibi burada da ne bir halı ne de bir
vazo vardı. Duvar kâğıdı ya da kapattığı pencereleri örtecek per-
de bile yoktu. En azından balayı bavulu oradaydı ve bir şekilde
Wisteria'ya geri dönmüştü. Yüce Aris'in onu eşyalarına kavuşma-
ya layık görmesi ne büyük bir şanstı çünkü "yatağının" üzerin-
deki kumaş parçası bir örtüden çok bir paçavraydı ve bu berbat
soğuktan korunmak için pek de yeterli değildi. Bu yerde hayatta
kalma şansı olması için sıkı giyinmesi gerekiyordu. Ne var ki söz
konusu giysileri *asacak* hiçbir yer yoktu ve Aris'in çamaşır yıka-
maya yardım edecek bir çalışanı da yok gibiydi.

Blythe'in yanında sadece hazırlanmış seyahat bavulları vardı. Blythe, Aris'in onun gitmesini ne kadar kolaylaştırdığını hemen anlamıştı. Evliliklerini iptal etmesini ve Signa'yı korumak için ettiği yemini sonlandırmasını... Aris onu kapıdan dışarı itmekten başka bir şey yapmıyordu ve bu kadar inatçı olmasaydı, gitmeyi aklından geçirebilirdi.

"Bu kesinlikle hoşuna giderdi, değil mi?" diye homurdandı duvarlarından yorgun bir yankı yükselen odaya.

Eğer Aris onun vazgeçmesi için biraz soğuk ve rahatsızlığın yeterli olacağına inanıyorsa daha fazla çabalaması gerekecekti.

Blythe bavulun kapağını açtı ve sahip olduğu en kalın giysileri bulmak için sandığı karıştırdı. Yün elbiseler ve paltolardan oluşan karmakarışık bir koleksiyondur bu. Bunlar bin kat daha pratikti ve sonsuz derecede sıcak tutacaktı ama önce içine girmesi gerekiyordu.

Blythe masasının üzerine eğilmeden önce bir nefes aldı, korsesinin bağcıklarına uzanırken yanağının bir tarafını masaya bastırdı. Parmaklarının uçlarını umutsuzca uzatarak kendini bu saçma gelinliğin içinden kurtarmaya çalıştı. Kalan bağları gevşetmeyi başarana kadar en az yirmi dakika boyunca farklı açılardan zorlandı, gelinliğini kenara atarken rahat bir iç çekti ve aceleyle yün bir hırka, kendisinden daha ağır bir palto, eldiven ve yeni bir çift kuru terlik giydi. Ancak o zaman gerginliğini yatıştırabilmişti. Odağı en azından Aris'in odasının *onunkine* yakın bir yerde olmadığı gerçekliğine kaydı.

Aris'inki muhtemelen saraydaki en sıcak odaydı: yaldızlı duvar kâğıtları, ayak parmaklarını eritebilecek kadar pelüş halılar, bir düzine ayna ve kendi resminin olduğu tablolarla dekore edilmiş bir oda. Muhtemelen güneşi engelleyen mükemmel perdele-ri ve bulutların üstündeymiş gibi hissettiren bir yatağı da vardı. *Piç kurusu.*

Blythe daha sonra şöminenin başına geçti ve eldivenlerini çıkarıp parmakları aletleri düzgün bir şekilde kavrayamayacak kadar uyuştığında eldivenlerini tekrar giyerek çıra kutusunun

başında tam yarım saat geçirdi. Daha önceki hizmetçisi Elaine'i ateş-yakarken izlediği her anı hatırlamaya çalıştı. Blythe hatırlayabildiği her türlü hareketi yaptı, kıvılcımlardan korkup tekrar denemek zorunda kalana kadar çeliği çakmak taşına vurdu. Kıvılcımlar çıktıktan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark eden Blythe, sonunda bunun nafile bir çaba olduğunu anladı ve şansını başka bir yerde denemenin zamanı geldiğine karar verdi çünkü sadece üşümekle kalmamış, aynı zamanda acıkmıştı da.

Koridora açılan kapıyı araladı ve başını dışarı çıkardı. Önce bir, sonra iki kez gözlerini kırptırdı ve duvarların etrafında şekil değiştirmediklerinden ya da uzamadığından emin olduktan sonra adımını dışarı attı.

"Aris?" Blythe bir elini sağ duvara dayadı, bir keresinde bunun herhangi bir labirentten çıkabilmenin kesin bir yolu olduğunu duymuştu ki Wisteria da tam olarak böyle hissettiriyordu. "Senin için nasıl çalışıyor, bilmiyorum ama varlığını sürdürebilmek için beslenmeye ihtiyacım var ve eminim ki biri karnımın gurultusunu ta şehrin öbür ucundan bile duyabilir."

Sessizlik sarayda çınladı ve Blythe koridorda ilerlerken tüyleri diken diken oldu. Yoluna yeni kapılar çıkıyordu, her biri kulpları dışında birbirinin aynısıydı. Biri pirinç, diğeri demirdi. Bazıları kuş şeklindeydi, bir diğerinde ise küçük bir tilki kafası vardı. Geriye dönüp baktığında kendisinin ahşap olduğunu ve daha önce orada olmayan, oldukça iğrenç bir yaban domuzu kafası şeklinde oyulduğunu fark etti. Ürkütücü pirinç gözlerine ve sapını kavramak için uzanması gereken dişlerine baktığında âdeta canlı gibi görünüyordu. Her an onu ısırmaya hazır gibiydi. Blythe'in hissettiği tek teselli, en azından hangi odanın kendisine ait olduğunu hatırlamakta zorlanmayacak olmasıydı.

Bir elini karnına bastırarak koridorda ilerledi. Aris'e, midesinde şiddetli bir protesto olduğunu söylerken abartmıyordu çünkü kü gurultuları, birini uykusundan uyandırmaya yetecek kadar

yüksekti. Blythe önceki gece stresten bir şey yiyememişti ve davet sırasında da bir şeyler atıştırmak için neredeyse hiç fırsatı olmamıştı. Açlıktan ölüyordu ki bu belki de dünyada en nefret ettiği şeydi.

Aris dışında.

Aşağı inip mutfığı bulmaya niyetlendi ama Blythe parmaklıklara tutunmadan önce başının üstündeki loş mum ışığının titrediğini fark etti. Aslında tüm mumlar titriyordu. Sanki bir şey tarafından ışıkları çalınmış gibiydiler çünkü zemine bir parıltı yaymıyorlardı. Bunun yerine alevleri balo salonuna uzanan merdivene doğru yönelmişti. İlk ziyaretinden çok farklı olsa da Blythe bu mekânı tanıyordu. Merdivenlerin yukarısında ve koridorun aşağısında Aris'le ilk kez karşılaştığı yer vardı. İleride birikerek yolunu aydınlatan ışık, bu yolu takip etmesi gerektiğini hissettiriyordu.

Blythe kehribar rengine boyanmış, bir zamanların yaldızlı balo salonunun düz demir kapılarını geçerek aceleyle yukarı çıktı. Onu tanıdık bir portrenin -şimdiye kadar gördüğü tek portrenin ve açıkçası Wisteria'da kalan tek renkli resmin- yanına götürürken daha da parlaklaşan bir ışığın peşinden gitti.

Yaşam'ın portresine hiç dokunulmamıştı, tıpkı Blythe'in onu ilk gördüğü günkü gibi duruyordu. Ama bakmak tamamen yepyeni bir deneyim gibiydi çünkü Blythe, kadını artık tanıyordu: kocasının ilk karısı. Kocasının gerçekten sevdiği ve geri almak için büyük mücadele verdiği kadın...

Blythe devasa portrenin altında duraksadı. Tuhaf bir şeydi. Kesinlikle güzeldi ama rahatsız ediciydi de. Kadın, portreyi aydınlatan ışıktaki altın gibi parlayan gözleriyle eğrelti otlarının arasından bakan tilkilerle çevrili bir sis bulutunun içinde duruyordu. Ancak Yaşam'ın gözleri oyulmuştu.

Blythe bir adım daha yaklaşarak Yaşam'ın yanağının kıvrımını, bir kadehin kulpuna dolanmış ince parmaklarındaki hassasiyeti inceledi. Bu kadının her bir parçasında Signa olabileceğine dair bir işaret aradı ama hiçbir benzerlik bulamamıştı. Gözlerini

kısarak baktığında, tuvalin ortasında çıplak gözle zar zor görülebilen uzun bir dikiş olduğunu fark etti. Dikişin izlediği yolu takip edince bunun bir dikiş değil, bir kapının kenarı olduğunu gördü. Eğrelti otlarının arasına gizlenmiş küçük kolu kavrayarak hemen bir adım attı. Ancak kolu çeviremeden kapı açıldı.

Blythe sendeleyerek geri çekildi ve kapının yüzüne çarpmasından kıl payı kurtuldu. Aris eşikte kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış ve dudaklarını bükmüş bir hâlde dururken, huysuz hâli salonu doldurdu. Vücudu odanın büyük bir kısmını gizlese de Blythe başının üstündeki parlak ve kalın goblenin bir anlık görüntüsünü yakalamayı başarmıştı. Görünüşe göre daha fazlası da vardı. Tavan boyunca uzanan çizgiler üzerinde hareket eden dev. renkli kreasyonlar. Daha iyi görebilmek için Aris'in ötesine baktı ama Aris dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Burada mı çalışıyorsun?" Daha da yaklaştı. "Orada ne yapıyorsun?" İçini derin bir merak kaplamıştı ama çenesinin kibirli duruşu Aris'in ayrıntıları paylaşmaya pek niyetli olmadığını gösteriyordu.

"Bu oda sana yasak" diye cevap verdi, buz gibi soğuk bir sesle. "Senin kendine ait bir dairen var. Oraya git."

Blythe ciğerlerinin derinliklerinden gelen iç çekişini sonuna kadar boşalttı ve ona kızgınlığını belli etmedi. "Beni yerleştirdiğin yerin *daire* olarak adlandırılabilceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Sanki kutuplarda bir keşif gezisinde mahsur kalmışım gibi hissediyorum. Merak ediyorsan söyleyeyim, balayımı bu şekilde geçirmeyi hiç tercih etmezdim."

"Merak etmiyordum." Portreye yaslanmak yerine sırtını o kadar dik tuttu ki, Blythe belki de ilk kez onun insanlıktan çıkmış gibi görüldüğünü fark etti. "Ateş yakamaman benim suçum değil."

Elbisesinin eteklerini avuçladı. "Benim ateş yakmaya ihtiyacım olması senin suçun."

“Ne yapacağımı düşünüyordun...” Sustu, alnı kırıışmıştı, Blythe’in midesi hâlâ yemek yememiş olmasından duyduğu memnuniyetsizliği haykırmak için tam da o ânı seçmişti. Blythe, kendisini böyle bir duruma düşürdüğü için kötü hissetmesi gerekenin Aris olduğunu düşünerek, herhangi bir utanç duymadan sadece baktı.

Ancak Aris sadece bakmayı sürdürüp tamamen bezgin görününce Blythe ısrar etti: “Neden bunun daha sonra çözülecek bir sorun olduğunu kabul etmiyoruz? Belki akşam yemeğinden sonra. Yemek yiyorsun, değil mi?”

Işık saçan portreden uzaklaştı ve ona doğru adım atan Aris’i takip etti. “Elbette yemek yiyorum, seni zavallı kız.”

Bu öyle muhteşem bir haberd ki Blythe iğnelemeyi görmezden gelerek alkışladı. Bu noktada Aris’in ona taktığı tüm isimler neredeyse bir sevgi sözcüğü gibi geliyordu. Görünüşe göre bir ömür boyu bunları karşılıklı olarak kullanacaklardı. Acaba bir gün başka neler bulabilecek diye merak ediyordu. “Harika. Ne yiyoruz?”

“Biz mi?” İçinde bir tür sessiz savaş yaşanıyor gibiydi. Her ne düşünüyorsa, Blythe’in umurunda değildi. Kollarını kavuşturmuştu ve onun en sonunda dişlerinin arasından tıslamasını bekledi, “Hiçbir şey hazırlanmadı.”

“Hiçbir şey hazırlanmadı mı?” Kesinlikle onu yanlış duymuş olmalıydı çünkü bu nasıl doğru olabilirdi? “Bana aylar önce bir aşçı ve uşak çalıştırdığını söylemiştin.” Kulağa ne kadar aptalca geldiğinin tamamen farkında olmasına rağmen Blythe’in sızlayan midesi umudunu kaybetmeyi reddediyordu. Umutsuzca, “O zaman ne yemeyi planlıyordun?” diye sordu.

Aris onu omzundan kavrayıp parmaklarını kızın tenine doğru kıvrırken, az sonra olacıklara dair ufak bir uyarı bile yapmadı. Aniden Wisteria’nın duvarları bir kez daha etrafında erimeye başladı.

BES

Blythe ve Aris'in arasındaki boşluk bir imkânsızlığa dönüşerek onları Aris'in hayal gücünün derinliklerinden yaratılmış bir harikalar diyarına sürükledi. Gümüş gibi parlayan sularla dolu bir göl ve mürekkep gibi siyah bir gökyüzü vardı. Gökyüzüne serpiştirilmiş yıldızlar, sanki biri cline boya fırçasını almış da boş bir tuvale fırlatmış gibi yalandan görünüyordu.

Suyun kendisi daha da inanılmazdı çünkü aralarında bir ziyafet masası şekillenirken suyun üzerinde duruyorlardı. Blythe terliklerini çıkardı ve ayak parmaklarının altında dalgalanan suyu hissetmesine rağmen terlikleri ıslanmadı.

Masanın üzerinde iki servis takımı ve siyah gövdeli, tuttukça parıldayan altın saplı süslü çatal bıçak takımı vardı. Sandalyeler bile inanılmaz derecede tuhaf tasarımlardı çünkü her birinin arkası oldukça karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Bir tanesi geyik başını andırıyordu, boynuzları koltuğun arkasından yukarıya doğru uzanıyordu ve oturan kişiyi bir taç takıyormuş gibi gösterecek kadar uzundu. İkincisi bir baykuş gibi oyulmuştu, kanatları orada oturacak kişinin iki yanına doğru uzanıyordu.

"Burası neresi?" Blythe şaşkınlığını gizlemek için hiç uğraşmamıştı. Aris boynuzlu koltuğa otururken yüz ifadesini bozmasa da -boynuzlar başının arkasını süslediği için bir şekilde güçlü

görünmeyi başarıyordu- Blythe'in sorusuna sevindiği, ciddiye-
tindeki hafif yumuşamadan anlaşıyordu.

"Burası bu akşamın yemek odası."

Bulundukları yer her neresiyse, kesinlikle bir oda değildi. Gözün görebildiği kadarıyla tek bir duvar bile yoktu. Blythe'in, Aris'in gösteriş yapmaya çalıştığından, onun gücünün büyük-
lüğünü daha iyi anlamasını istediğinden hiç şüphesi yoktu. Ne
yazık ki bu, Aris'in umduğu gibi Blythe'in cesaretini kırmamıştı. Blythe kendini bağlamış olduğu bu adamın ne kadar büyük bir
güce sahip olduğunu anlamaya başlamıştı. Bu endişe verici oldu-
ğu kadar büyüleyiciydi de. Eğer güçleri olsaydı, yemek odasını
bir gökyüzü tablosuna çevirmek tam da onun yapabileceği tür-
den saçma bir şeydi. Aris ne kadar da dramatikti.

Sandalyeye oturmadan önce baykuşun kanadının arkasına dokundu. Sandalye sağlam görünüyordu, sadece bir yanılsama değildi. "Bu nereden çıktı?"

"Dünyanın dört bir yanındaki en parlak beyinlerden. Çoğu korkunç derecede az takdir ediliyor."

Bu yorum üzerine düşündü, kafası karışmıştı. "Onlara bu ka-
dar az değer verildiğini düşünüyorsan kaderlerini değiştiremez
misin?"

"Değiştirebilirdim," diye yanıtladı Aris. "Ama değiştirmeyece-
ğim. Talihsiz gerçek şu ki dünya bu şekilde işlemiyor. Bazen işin
ehli olan kişiler takdir edilmez ve onların hak ettiği değeri hiç
hak etmeyenler görür."

O anda başlarının üzerinde bir avize olduğunu fark etti, de-
mir dallardan ve havada süzülüyormuş gibi görünen uzun siyah
şamdanlardan yapılmıştı. Blythe bunların neye asılı olduğunu
kestiremiyordu. Başını geriye doğru eğerek bu muhteşem şeye
baktı ve sanki başka bir âleme geçmiş gibi hissetti.

Öyle de olmuştu çünkü artık Kader'le evliydi. Gözünü bile
kırpmadan ona gece yarısı temalı yemek odası sunabilecek
bir adamla evliydi. Kendi yarattığından hiç etkilenmemiş gibi

görünen bir adamla... Blythe, bunun gibi yüz binlerce geceyi uzsuz bucaksız bir gökyüzünün altında tek başına geçirdiğini fark etti.

Blythe kendi başına vakit geçirmekten ne kadar hoşlansa da böyle bir ortamı paylaşacak birinin olmamasına yazık olurdu. Daha şimdiden Signa'ya yazacağı mektuplarda böyle bir deneyimi nasıl kelimelere dökeceğini düşünüyordu. Aris'e baktı, merhum karısını kaç kez böyle bir yere getirdiğini ve onu kaybettikten sonra buraya yalnız gelmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Blythe ailesiyle birlikte geçirdikleri akşam yemekleriyle geçen yaklaşık yirmi yılı düşündü. Annesi herkese gününden bahsediyor, Percy ya Elijah'ın ofiste geç saatlere kadar kaldığı gecelerde babasına hatırlarını soruyor ya da Elijah oradayken etkileyici görünmeye çalışmakla meşgul oluyordu, metanetli ve her zaman iş odaklı bir insandı. Zihninde Warwick'in bile odanın kenarında durduğunu, hizmet etmek için beklerken konuşmalara kulak misafiri olmuyormuş gibi davranmaya çalıştığını görebiliyordu.

Daha önce hiç yıldızlarla dolu bir gökyüzünde, uzanıp bir tanesini kapabilecekmış gibi hissedeceği kadar yakın bir yerde yemek yememiş olabilirdi ama gümüş çatal bıçak sesleri ve gevezeliklerle gürültülü bir yemek salonuna sahip olmuştu. Ne kadar zarif olursa olsun, etraflarındaki alan çok sessizdi. Çok boştu. Bu, ona hasta olduğu ve odasında tek başına geçirdiği ayları hatırlattı. Ayak parmaklarını göle doğru kıvrıdı, göğsüne bir korku yerleşmişti.

Bir daha asla böyle hissetmesine müsaade etmeyecekti. Bu yüzden ağırlığını bir kez daha suyun üzerinde test ettikten sonra koltuğunu Aris'e yaklaştırmak aralarındaki mesafenin bir kısmını kapattı.

"Burayı Wisteria'ya tercih ederim," dedi ona basitçe. "Davetten sonra yeniden düzenlenmiş hâlden nefret ediyorum. Eğer boş alanlar seni sıkıyorsa, sarayın tasarımını yeniden gözden geçirmelisin."

“*Burası* Wisteria. Ve içindeki her şey tam da benim istediğim gibi tasarlandı.” Ses tonu o kadar keskindi ki yıldızlar Blythe’in arkalarında sarayın aynı düz gri duvarlarının uzandığını görmesine yetecek kadar uzun süre göz kırptı. O zaman bu yemek odası en azından kısmen bir illüzyondur. Masa ve sandalyeler gerçek gibi görünüyordu ama diğer her şey Kader’in eseri idi ve onun istediği gibi görünmesini sağlıyordu. Her ne kadar dikkat çekici olsa da böyle bir gücün farkına varmak o kadar sarsıcıydı ki sırf elinde sağlam bir şey olsun diye bıçağını eline aldı.

“Ne yemek istersin?” diye sordu Kader, Blythe yaklaştığı için daha da sertleşmişti.

Kız biraz daha eğildi. “Seçeneklerim neler?”

“Asıl soru ne olmadığı.”

Buna şaşırmamayı seçti ve tereddüt etmeden cevap verdi: “Güveçte sıcak bir turta ve sıcak şarap.” Soğuk bir gecede kulağa bundan daha iyi gelen pek az şey vardı.

Kadın bunu ister istemez yemek altın rengi bir parıltıyla masada belirdi. Güveç kabının kapağından buhar çıkıyordu, soğan ve kekik o kadar güzel kokuyordu ki Blythe’in ağzı sulanmıştı. Turtanın mükemmel bir altın kabuğu vardı ve cennet gibi kokuyordu. Şarap gümüş bir kadehte gelmişti, o kadar zengin bir rengi vardı ki mordan çok vişne tonundaydı. Bu da Blythe’in belladonna tonunda herhangi bir şeyi içmekte hâlâ zorluk çektiği için büyük bir talihsizlikti.

Bir de pasta vardı. Blythe’in kuzeniyle aynı damak zevkine sahip olduğu söylenemezdi ama masanın başköşesinde duran muhteşem düğün pastasının tadına bakmak istediğini de inkâr edemezdi. En az iki metre boyundaydı, fildişi renkli kreması ve kenarlarından aşağıya dökülen beyaz zambaklarıyla sade bir zarafeti vardı. İçinde bulundukları fantastik harikalar diyarına hiç benzemiyordu. Blythe tabağını doldururken hiç zaman kaybetmedi, sadece önüne serilen müthiş lezzetli ziyafete bakarak bile ısınmıştı.

Aris hiçbir şey söylemese de Blythe onun gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Bir kaşık güveç alıp ağzına attığında neredeyse ağlayacaktı. Daha önce hiç bu kadar lezzetli ve yumuşak bir kuzu eti yememişti, çiğnemesine bile gerek kalmamıştı. Ardından pastadan bir ısırık aldı, ılık ve tereyağlı pasta boğazından aşağı süzülde. Blythe sandalyesine yığıldı, yemeğın onu içten dışa ısıtmasına izin verdi. İçindeki erimiş keçi peyniri miydi? Tanrım, harikaydı. Şarabın tadı bile bildiğı meyvelerin değıl, en iyi ambrosia ile yıkanmış yıldız ışığının tadında gibiydi.

Yemek kelimenin tam anlamıyla kusursuzdu. Blythe onca tartışmadan ve kendisine yataksız bir oda verilmesinden sonra Aris'in yemeğı tatmasına bile izin verdiğine inanamıyordu. Tek umudu, Aris'in böyle bir şeye alıştırdıktan sonra onu elinden almamasıydı çünkü eğer Aris böyle yemek yiyorsa, o zaman en azından bu yeni hayatının sabırsızlıkla bekleyebileceğı bir yanı vardı. Bir kaşık daha alırken, "Bu inanılmaz," diye fısıldadı. "Nereden geldi bu?"

Aris onu seyretmeyi bıraktı, geyik etini keserken biraz daha memnun görünüyordu. "Dünyanın herhangi bir yerinden, tıpkı diğerk her şey gibi."

Blythe'in eli dudaklarının ortasında durdu. Adamın ne demek istediğini anlaması için sormasına gerek yoktu, masanın etrafına baktığında bu yemeğın her bir parçasının aşırılmış olduğı her saniye daha net belli oluyordu. Hemen düğün pastasına doğru baktı ve büyük bir gayret göstererek çatalını yere bıraktı.

"Lütfen bana bunu başkasından çalmadığını söyle."

"Evliliğimize yalanlarla dolu bir yatakta mı başlayalım? Bunu sen istedin." Bir yudum almadan önce kadehini evirip çevirdi.

Blythe'in kaşığını kaldırıp bir ısırık daha almayı bu kadar çok istemesi sinir bozucuydu. Bunun yerine, çatalını ona fırlatma arzusuna direndi. "Senden *düğün* pastasını çalmanı hiç istemedim, Aris. Kendi düğünümüzdekini bile yemedik!"

“Bana biraz güven. Evlilikten nefret etmiyorum, Bayan Hawthorne...” Aris hızlı bir soluk kesilmesiyle donakaldı ve kızlık soyadını kullandığında daha da yanan parmağındaki ışık bandını ovuşturdu. Kendine geldiğinde Aris devam etti: “Evliliğimizden nefret ediyorum. Söz konusu düğün damadın, nişanlısının kardeşiyle yattığını fark etmesiyle iptal olmuştu. Bu pastayı onların başından alarak herkese bir iyilik yaptım.”

Bu, en azından, Blythe’in canının ne kadar şiddetli bir dilim çektiği konusunda kendini o kadar da suçlu hissetmemesini sağladı. “Peki ya geri kalanı?”

“Eğer yememeyi tercih ediyorsan, o zaman gidebiliriz.” Aris masadan kalkmaya çalıştığında Blythe çatalını tuttu ve doğrudan sıcak turtaya sapladı.

Yiyeceklerin nereden geldiğini söylemiyordu ve Aris’i, ihtiyacı olan birinden çalıp çalmayacağını bilecek kadar iyi tanıımıyordu.

Bazen, birkaç ay önce Wakefieldların tilki avı sırasında genç bir çocuğu kurtardığı zaman olduğu gibi, sert tavrının altında namuslu bir adam varmış gibi görünüyordu. Ama onun kendisini nasıl manipüle etmeye çalıştığını ya da bir insanın zihnini istediği şeye inandırmaya ne kadar kolay ikna edebildiğini unutmamıştı.

Aris tehlikeliydi ama Blythe’in yemek yemesi gerekiyordu. Bu yüzden, bu zalimle evlendiği için kendisinin de muhtemelen korkunç bir insan hâline gelmeye mahkûm olduğu gerçeğine boyun eğdi ve turtaya tekrar daldı.

“Uzun ve yorucu geleceğimizi anlamak için soruyorum, maşum insanlardan bir şeyler çalmak her gece yaptığın bir şey mi?” Ağzına bir lokma daha attı, tadından *çok* etkilenmiş gibi görünmemek için yoğun bir çaba sarf etmek zorunda kalıyordu.

Şaşkınlıkla Aris’in artık kaşlarını çatmadığını fark etti ama yüzündeki ifade hâlâ derindi. Soruları onu kızdırmış gibi görünmüyordu. Daha ziyade, Blythe’in sorduğu her şey onu yoruyor

gibiydi, sanki Aris kurutulmuş bir paçavraydı. “Çok fazla soru soruyorsun.”

Olabilirdi ama Blythe sadece çatalını uzattı ve “Kocamı başka nasıl tanıyabilirim ki?” diye sordu.

Adamın çenesi bu kelimeyle iyice kasıldı ve Blythe bu kelimeyi daha sık kullanmayı aklına not etti.

“Bilmen gerekiyorsa, akşam yemeklerinde çoğunlukla evde olmuyorum. Arzuladığım her şeyi en lezzetli olacağını bildiğim yerde yemek için seyahat ettim. Yemeklerimin geri kalanını ya kendim yaparım ya da onlara ihtiyacı olmayanlardan alırım.”

Blythe’in bu konuda birçok sorusu vardı ama seslendirdiği tek soru, “Yemek yapabiliyor musun?” oldu. Aris kendi ellerini kirletecek bir şey yapacak birine benzemiyordu. “Bu işte iyi misin?”

“Eğer yüzyıllarca bir şey üzerinde pratik yaparsan, oldukça yetenekli hâle gelebileceğini düşünmüyor musun? Dünyanın en iyi eğitmenlerinden ders aldım.”

Wisteria’yı gördüğü ilk gece malikânenin her yerinde sergilenen sanat eserlerini ve Aris’in bunların bazılarının oldukça gösterişli görüldüğünü söylediğinde ne kadar gücendiğini düşündü. Tahmin yürütmesi gerekse, o heykelleri yapanın Aris olduğunu söyleyebilirdi. Bir insan sonsuza kadar yalnız yaşadığında başka ne yapabilirdi ki?

“Çok fazla seyahat ettin o zaman?” diye sordu çünkü Aris’ten ne kadar nefret etse de Blythe her zaman seyahat etmek istemişti. Elijah’ın çalışma odasına kapanıp saatlerce haritaları karıştırmış, kütüphanede uzak ülkelerin ve uzak şehirlerin hikâyelerini tekrar tekrar okumuştı, ta ki ayrıntıları ezberleyene kadar. Gözlerini kapadığında, kendini o ülkeleri ziyaret ederken, bir ormanda pınarında gezinirken, cildine tuz serpildiğini ve rüzgârın saçlarını savurduğunu hayal ederdi.

“Bir yerde nadiren uzun süre kalırım.” Aris’in ses tonu Blythe’in tüylerini diken diken edecek kadar müstehcendi.

Babası ve Thorn Grove dışında Blythe'in bu kasabaya hiçbir bağılılığı yoktu ve dünyayı keşfetmeyi çok isterdi. Ama Elijah'ın iyiliği için buradan ayrılamazdı.

"O zaman burada kalmak senin için iyi bir değişiklik olacak gibi görünüyor," dedi ona düğün pastasından bir çatal alırken. Nereden geldiğini merak etti, tadı daha önce yediği hiçbir pastaya benzemiyordu, bal ve olgun erik tadı vardı.

"Kalmıyoruz." Aris'in arkasında büyük bir fırtına koptu. Ge-yik boynuzlarının üzerinde şimşekler çaktı. Blythe, şimşeklerin peşinden Aris'in gözlerindeki altın sarısı alevleri de görebiliyordu.

"Ben gitmiyorum."

"Sana istediğimi yaptırabilirim." Kelimeleri bir sevgili kadar yumuşatarak fısıldadı. Aris'in onu ne zaman kızdırmaya çalıştığı belliydi ama bunu çok açık bir şekilde söylemişti çünkü ikisi de bunun gerçek olduğunu biliyordu.

"Eğer denersen, kendimi ağaçlara bağlarım," diye karşılık verdi ona. "Ve her gittiğinde, yüzüklerimiz tekrar benim yanıma dönmeni sağlayacak."

Aris böyle bir tartışmayı tahmin etmiş olmalıydı çünkü Blythe'in beklediği kadar rahatsız olmuş görünmüyordu. Sadece ayağa kalktı, Blythe yemeğini bitirmeden önce tabaklar ve sofratakımları kendilerini temizledi. Pasta kaybolmadan önce zar zor bir ısırık daha alabildi. "Daha bitirmemiştin!"

"Ama ben bitirdim." Gömleğini düzeltti. Yıldızlı düğmelerinin her biri düzgün ve kusursuzdu. Beyaz kumaşta en ufak bir kırışıklık bile yoktu. Aris o kadar rahat görünüyordu ki Blythe uzanıp yakasına yapışmak için yanıp tutuşuyordu.

"Karar senin," dedi. "Ama şunu bil ki eğer reddedersen, bu saraydan bir aydan önce ayrılamazsın. Baban ve tüm tanıdıkların bizim abartılı bir balayına çıktığımızı düşünüyorlar ve ben de onların sorularıyla ya da kendi yalanlarına kapılıp gittiğinde yaşadığın hayal kırıklıklarıyla uğraşmak istemiyorum."

Ancak benimle gelmeyi kabul edersen, seni o balayına götüreceğim ve dünyanın hiç hayal etmediğin yerlerini göreceksin.”

Blythe’in içinde uyanan, küçük bir merak kııntısı değildi. Aksine korkunç, devasa bir arzuydu. Bu fikrin aklına düşmesine izin verdiği için bile kendinden iğreniyordu ama Blythe seyahat etme zahmetine katlanmadan ulaşabileceği, gitmeyi hayal ettiği tüm yerleri düşündükçe bu arzusunu kontrol edemiyordu. Ve Wisteria zindanından kaçmanın büyük bir felaket olmayacağını da inkâr edemezdi.

“Eğer bu şartları kabul edersem,” diye sordu, “Celadon’a geri döner miyiz?”

Aris’in verdiği basit cevap onu mahvetti. “Bir gün mutlaka, belki bir ziyaret için.”

Cevap yeterli değildi. Hem de hiç. Blythe ne zaman geri döneceklerine dair bir garanti olmadan babasını bırakmayı reddettiği için tüm seyahat hayalleri bir anda zihninden silinmişti.

“Bir yere gitmiyorum,” dedi Aris’e. “Burada kalacağım ve bir ay içinde özgürlüğüme kavuşacağım.” Wisteria ne kadar kasvetli olursa olsun, bir ay boyunca buraya dayanmak elbette mümkündü.

Ancak Aris’in kendini beğenmiş ifadesine bakılırsa, farklı bir düşünceye sahip olduğu anlaşıyordu.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı, Blythe’in hoşuna gitmeyecek kadar umursamaz bir tavırla. “Fikrini değiştirdiğinde bana haber ver.”

Ve işte böylece gökyüzü, göz kırpıp açana kadar yok oldu ve gümüş göl göz alabildiğine taş, kayaya ve daha da gri duvarlara dönüştü. Blythe bir kez daha salonda tek başına dururken, şöminenin tıktırtısı arkasından geliyordu.

ALTI

Wisteria'da geçirdiği bir günün sonunda, Blythe şimdiden büyük bir hata yaptığını anlamıştı.

Malikâne, sanki gece boyunca ısıyı daha da düşürerek onu burada kaldığı için cezalandırmaya karar vermiş gibiydi. Bir ceset gibi buz keserken gözünü bile zor açmıştı, birkaç kez öksürerek uyanmış ve sonunda bavulunu karıştırmıştı. Kuru boğazını ve üşüyen vücudunu rahatlatmak ve bir nebze olsun uyuyabilmek için kalın yün elbiselerinden bazılarını kat kat giydi.

Sıcaklık onu uyanık tutmaya yetmiyorsa bile gürültü kesinlikle yetiyordu. Fırtınaya ve dalların pencerelerini tırmalamasına alışkındı. Alışkın olmadığı şey ise her esintide inleyip titreyen bir evdi. Bir noktada Blythe, tavanın parçalanarak yere düştüğüne yemin edebilirdi ama güneş doğduğunda bunlar yok olmuştu. Güneşin ne zaman doğduğunu tam olarak söyleyebiliyordu çünkü odada onu güneşten koruyacak perdeler de yoktu. Sonunda uyumayı başarmıştı ama dakikalar sonra göz kapaklarının arkasında beliren ışıkla uyandı.

Yumruklarını sıkarak yataktan kalkarken Aris'e bu saçma davranışın bedelini ödetmenin bir yolunu bulacağına yemin etti. Alışkanlığından dolayı hazırlanmaya çalıştı ancak dağınık saçlarını fırçalamadan önce bunu bir daha düşündü. Kimi etkilemesi gerekiyordu ki? Kesinlikle Aris değil. Ve eğer Aris onun güzel bir

gece geçirmesine izin vermeyecekse, o zaman Blythe neden kendini onun için güzelleştirmeye zahmet etsindi ki?

Giyinmedi, dişlerini fırçalamadı ya da terliklerini giymeden önce yanaklarına renk vermeye çalışmadı. Isınmak için çaresizce bir sabahlık aldı, sonra da merdivenleri hızla indi.

Onu şaşırtan ilk yaşam belirtisi Aris'in kendisi değil, aylar önce kurtardıkları küçük siyah tilkiydi. O zamanlar yavru olan bu yaratık artık tamamen büyümüştü ve merdivenlere kıvrılmış, uyuyordu. Tilki, Blythe'in ayağını yere vurma sesine uyandı ve Blythe başını okşamak için uzandığı anda o iğrenç şey tısladı ve eline doğru hamle yaptı. Blythe, kahrolası yaratık onu ısırmadan önce parmaklarını güçlkle geri çekmeyi başardı.

Sanki onu azarlıyormuş gibi bir ses çıkaran tilki, Blythe'in varlığından rahatsız olmuş gibi merdivenlerden aşağıya doğru koşarak gözden kayboldu.

"Seni kurtarmasına yardım ettim, seni nankör canavar!" diye seslendi arkasından, niyet ettiğinden daha sert bir sesle. Bunun için uykusuzluğunu suçlayabilirdi.

Salona doğru ilerlerken Aris'i hiçbir yerde göremedi. Onu dün akşamki yemekten beri görmemişti ve pencereye doğru bakarak ışığın eğiminden onun bulunduğu yöne dair bir işaret bulmaya çalıştı. Kaşları çatıldı. Büyünün içine bu kadar gömüldükten sonra onu aramak ve hiçbir şey bulamamak ne kadar garipti.

Blythe ellerini ısıtmak için oturduğunda şöminenin yüzü her zamanki gibi asıktı. Ateşin duyguları olmadığını bilmesine rağmen alevlere acımdan kendini alamadı ve orada oturarak bir şekilde daha parlak yanması için teşvik edebileceğini umdu. Çabalarına aralıksız devam etmek niyetinde olsa da o anda işe yaramadı.

Blythe bir süre daha sessizce oturdu ve Aris'in nerede olduğuna dair işaretler aradı. Wisteria'nın hiçbir yerinde yok gibiydi. Blythe sarayı terk etmeyi aklından geçirdiği her an malikâne tarafından içeri geri çekilirken, onun bir şekilde gidebilmesine

Blythe'in sinirlenmesi gerekirdi fakat bunu umursamadığını fark edince şaşırdı. Daha önce hiç tek başına bir evde kalmamıştı. Evde her zaman ya hizmetçiler ya bir mürebbiye ya da aşçılar ve ahırla ilgilenen adamlar olmuştu. Böyle bir sessizlik alışık olmadığı bir şeydi. Blythe uzun bir süre ateşin yanında kıpırtısız kaldı, alevlerin çıtırtısını ve tilkinin yerleri tırmalayan tırnaklarının sesini dinlemekten başka ne yapacağını bilemedi. Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktı ve Wisteria'yı araştırmak için Aris'in burada olmamasının iyi bir fırsat olduğuna karar verdi.

İlk bakacağı yeri hiç düşünmedi çünkü önceki geceden beri ve birkaç dakikalık uykusunda gördüğü rüyada bile bu yer aklındaydı. Eteklerini toplayıp -ki kat kat giyince oldukça ağırlaşıyorlardı- aceleyle merdivenleri çıktı. Balo salonunun ve Yaşam'ın portresinin onu beklediği en üst kata kadar ilerledi. Bu gizemli kocası ve kocasının büyüleriyle ilgili daha fazla şey öğrenmesi için bir fırsattı. Böylece Yaşam'ın portresine dokunmuş kapıya uzandı, tokmak avucuna batınca bir çığlık attı.

Geri çekildi ve biraz daha inceleyince kapıyı kaplayan altın ipliklerin içeri girmeyi engellediğini fark etti.

Planı buraya kadardı.

Arkasından hafif bir hırıltı duyuldu ve Blythe aşağı bakınca tilkinin, ayaklarının dibinde oturduğunu gördü. Siyah kuyruğunu bir süpürge gibi sallayan iğrenç yaratığa baktı. Canavarın sesi sanki gülüyormuş gibiydi.

"Burada yaşayan herkes canavar mı?" diye sordu Blythe.

Tilkinin parlayan gözleri bir saniye daha onu izledi. Sonra dört ayak üzerine fırladı ve başını çevirerek arkasına baktı. Blythe tilkinin bakışlarını takip etti ve birkaç dakika önce orada olmadığından emin olduğu bir koridorda kaybolan, beyaz saçlı zayıf bir pus gördüğünde nefesi kesildi.

Tilki, figürün peşinden aceleyle koşarken kızın bedeni donup kalmıştı.

"Aris?" Blythe nefesinin altında onun adını tısladı, vücudunun titremesini bastırmak için elleriyle kendine sarıldı. "Eğer sensen, bu saçmalığa bir son ver. Bu hiç komik değil."

Cevap veren kocası değildi, Blythe'in vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden kadınsı bir kahkaha patladı. Yaz esintisini andıran bu ses, Blythe'in gerilen sinirlerini yatıştırıp kastediği bakılarını gevşetti.

Belki de bu bir halüsinasyondur. Bu, Blythe'in gördüğü ilk halüsinasyon değildi, gerçi belladonna zehirlenmesinin bu belirtisinden kurtulalı aylar olmuştu. Ama bir anda beliren koridoru ya da aceleyle ilerlerken gözünün önünde beliren ve ona yol gösteren ışık parıltılarını başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Derinlere indikçe, saray kasvetli Wisteria'dan alışılmadık bir yere dönüşmeye başlamıştı. Gri duvarlar yerini fildişi kaplamalara bıraktı. Taş zeminler, tanıdığı ahşap ya da başka bir malzemeye değil, ayak bileklerini kavrayan çimen ve yonca yığınlarına dönüştü. Sanki bir sarayda değil de bir orman koruluğunda geziniyor gibiydi.

Bu ister gerçek olsun isterse kendi zihninin sınırlarında gerçekleşiyor olsun, Blythe korkması gerektiğini biliyordu. Ama kendini durduramadı. Uzun, dar bir koridorun ucundaki tek bir kapıya gelene kadar bir ayağı diğerini takip etti. Kapının ardında öyle büyük bir güç hissediliyordu ki Blythe'in özlemi alevlendi.

"Kapı" gördüğü şey için yetersiz bir terimdi çünkü bir kapıdan çok, bir ağacın kabuğuna oyulmuş gibi görünen bir girişti. Pirinç ya da demirden değildi, muhteşem bir sarmaşık tasarımıyla oyulmuş ahşaptan bir kolu vardı. Blythe yine hafif bir kahkaha sesi duydu. Ses, bu kez kapının arkasından geliyordu.

"Onu sen de duyuyor musun?" diye fısıldadı Blythe, ayak bileklerinin arasından geçerek kapıyı tırmalayan tilkiye. "Belki de bu bir tuzaktır. İçeri girersek Aris kafamı uçurabilir."

Tilki ne Blythe'ı ne de kafasını zerre kadar umursuyordu. Blythe'in tereddüdü sırasında kapıyı daha sert tırmaladı ve tıslayarak hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Blythe da tıslayarak karşılık

verdi ve dişleri o kadar keskin görünmeseydi muhtemelen ayak parmağıyla hayvanın kıcına vuracaktı.

“Peki,” dedi ona. “Ama *senin* için açıyorum, kendim için değil.”

Blythe mantığının tüm itirazlarına rağmen kapının kolunu tuttu ve kapıyı araladı. Tilki hızlıca içeri süzüldü.

Blythe hemen kahkahanın kaynağını aradı ancak bu yazlık koruda kendisinden ve tilkiden başka kimse yoktu. İçerisi o kadar sıcaktı ki Blythe neredeyse üzerindikilerin tamamını çıkarabilirdi. Her nasılsa bir ağacın dibine oyulmuş dört direkli yatağıyla bir odaya benzese de aynı zamanda bir imkânsızlıktı. Kaderin harikulade manzaralarından biri daha...

Başını, üzerinde yükselen ağaca doğru kaldırdı. Bir zamanlar bir morsalkım olabilirdi ama şimdi kurumuş yapraklarını sararmış çarşafı bir yatağın üzerine saçan bir kabuktu. Blythe ağacın etrafında birkaç kez döndü, kökleri görünmediği için bir şekilde tahtadan bir oyma olması gerektiğine inanıyordu. Ancak avuçlarına değen çürümüş tahtaya bakılırsa, kesinlikle gerçektir.

Solmuş sarmaşıkların kapladığı ve bir dokunuşla toza dönüşecekmiş gibi görünen makyaj masası gibi başka tuhaflıklar da vardı. Odanın arka tarafında gümüş işlemeli bir ayna ve bir müzede rastlanabilecek eski tarzda boyanmış birkaç portre vardı. Bu portrelerde bir adam, saçları ay ışığı gibi parlayan bir kadınla dans ederken gülümsüyordu. Üzerlerinde günümüz modasına ait hiçbir şey yoktu, çok eski zamanlardan kalma antik giysiler giymişlerdi.

Başka bir portre daha vardı. Aynı altın saçlı adam yüksek bir morsalkım ağacının gölgesinde oturmuş, dingin gözlerle ressamı bakarken başını ağacın gövdesine yaslamıştı. Blythe’in bu adamın Aris olduğunu anlaması uzun sürdü çünkü onu ilk kez bu kadar sakin bir ifadeyle görüyordu. İlk portredeki kadının, Blythe’in birkaç dakika önce koridorda peşinden koştuğu kadın olduğunu fark etmesi daha da uzun sürdü. Beyaz saçlarını gördüğü anda kim olduğunu anlaması gerekirdi: Yaşam.

Bu gerçek, Blythe'in duvara doğru geri çekilmesine neden oldu, gördüğü şeyin bir hayal ürününden fazlası olduğuna ikna olamıyordu. Ama sırtını yasladığı duvar sağlamdı ve ağaçlar parmak uçlarının altında kireç gibiydi.

Bu da bir şekilde buranın gerçek olduğu anlamına geliyordu. "Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı sessizlikle dolu olan odaya. "Eğer Aris konusunda bana kızgınsan, o sende kalabilir. Herhangi bir talebim yok."

Odanın sıcaklığı bu kez daha sert bir şekilde tekrar üzerine çöktü. Blythe'in başı dönmeye başladı ve ensesinden aşağı bir ter damlası süzüldü.

Blythe portrelere dönerek üzerlerindeki adama kaşlarını çatı. Bir zamanlar Aris bambaşka bir insandı. Blythe ona bakıyor, gözleri dalıp giderken ve görüşü bulanıklaşırken sanki onun karşındaymış gibi hissediyordu. Çıplak tabanlarına değen renkli yosunları ve iki âşığı çevreleyen sonbahar ormanının nabzını teninde hissedebiliyordu. Düşen yapraklar topuklarının altında çıtırdarken, azalan güneşin sıcaklığı üzerine çöküyordu. Müzik de vardı. Blythe gözlerini kapatıp hikâyenin zihninde canlanmasına izin verirken müzikle birlikte sallanmaya başladı. Aris'in gülümsemesini ve onu göğsüne çekmesini izledi. Adamın vücudunun sertliğini hissedebiliyordu. Onu kendine çekerken dokunuşunun sıcaklığını ve...

Tilki, terliklerinin üzerinden geçip onu uzun zamandır unutulmuş olan daireye döndürdüğünde ve ormanın ortasında dans ettiği yakışıklı adamdan uzaklaştırdığında Blythe neredeyse dengesini kaybediyordu. Kendini yere bırakması ve dans ettiği kişinin yakışıklı bir adam değil, *Aris* olduğunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Üstelik Aris de kendinde değildi.

Aklına ilk kez bu kadar saplantılı düşünceler gelmiyordu. Charlotte ve Everett'in düğününden beri Blythe, gülüşüyle içindeki cehennemi ateşleyebilen ve dokunuşuyla içten içe yandığı meçhul bir adamın hayalleriyle boğuşuyordu. Böyle biri hiç var

olmamıştı ama yine de her zaman çok gerçek gibi geliyordu. Blythe'in tüm hayatını tanışmayı bekleyerek geçirdiği birinin hayaleti gibiydi.

İlk başta bunun Ölüm'ü görmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etmişti. Birçok kez ölmek üzereyken uçurumun kenarından döndürüldükten sonra içinde bir şeylerin temelden değişip değişmediğini de. Şimdiyse bunu yapanın, Aris'in hayatında bu rolü üstlendiği için ona kızan ve onunla oynayan Yaşam olup olmadığını merak ediyordu.

Blythe bir süre duvara tutunarak beklerken zihni gülümsemeler ve anlık görüntülerle doldu. Kahkaha ve müzik yankıları... Hep aynı hafif müzik...

Odada durduğu süre uzadıkça duvarların üzerine geldiğini hissediyordu. Ağırlık o kadar bunaltıcıydı ki yere yığılabileceğini düşündü. Thorn Grove ne kadar tuhaf olsa da ürkütücülüğünün bir cazibesi vardı. Çocukluğunun geçtiği evdi, dedikoduları kucaklamış ve tuhaflığına boyun eğmişti. Ama burası bir zamanlar olağanüstü olan bir şeyin sadece kabuğuydu. Pençelerini teninin altına batıran ve unutulmamak için yalvaran bir şeyin...

Blythe eteklerini toplayıp oradan kaçmaya hazırlanırken, makyaj masasının üzerindeki sarmaşıkların arasında duran bir el aynası gözüne ilişti. Altın işlemeli bir sapı olan bu ayna oldukça eskiydi. Blythe titreyerek aynayı eline aldı ve avucunun içinde ne kadar tanıdık hissettirdiğine şaşırdı.

Tam o sırada ışıklar titredi ve kapıya doğru yönelene kadar bulanıklaştı. Tilki kulaklarını dikti ve geri dönen efendisini selamlamak için koşarken, Blythe aynayı göğsüne bastırdı. Onu makyaj masasına geri koyması gerektiğini biliyordu. Kaçması ve burayı geride bırakması gerektiğini de biliyordu. Ama parmaklarını aynanın sapından ayırmayı reddederek başparmağıyla tel işlemeleri okşadı.

Belki de burada gördüklerinin gerçek olduğunu kendine ispat etmek içindi ya da belki de Blythe'ı bu emaneti elbisesinin

kıvrımlarına saklamaya iten tamamen başka bir nedendi. Ne de olsa sadece bir aynaydı, güzel ama değersiz bir ayna. Ama Aris yaklaştıkça soluk ışık kapı aralığından sızıp döşemeye yayılırken bunu düşünecek zaman yoktu. Aris onu bulmadan önce kapıyı hızla açarak Wisteria'ya doğru en çevik adımlarla koşmaya başladı.

Blythe odasına varana kadar durmadı, Yaşam'ın kahkahalarının anısı hâlâ zihninde çınlıyordu.

Sevgili Babacığım,

*Geç yazmamı ve mektubumun kısılalığını başışla.
Sana Verena Şehri denilen buzlu harikalar diyarından yazıyorum.*

*Henüz kış mevsiminde olmamamıza rağmen Aris'in evi Noel'in vücut bulmuş hâli gibi.
Şirin dükkânlar ve sokaklar toz gibi karla kaplı, öyle ki bazen kara batmamak için özel ayakkabılar giymek gerekiyor. Verena balayımı geçirmeyi hayal ettiğim yer olmasa da kocamın nereli olduğunu görmekten memnunum.*

Keşke yanıma birkaç palto daha alsaydım, gerçi Aris şu anda benim için birkaç tane diktiriyor.

Byron ve Eliza'yı ziyaret etmek için kırsala gitmeyi umuyorduk ama ne yazık ki kötü hava koşulları balayı turumuzu kısa kesmemize neden oldu.

Görünüşe göre önümüzdeki birkaç haftayı burada, Verena'da geçireceğiz. Buraya gelebilmeni çok isterdim çünkü çok seveceğinden eminim.

Benim için endişelenme. Şehir muhteşem ve kendimi
 eğlendirecek sayısız yol bulacağımdan emin olabilirsin.
 Ayrıca yemeklerden bahsetmezsem haksızlık etmiş
 olurum, zira saray aşçıları
 şimdiye kadar tanıdığım en iyi aşçılar.
 Bunu Thorn Grove'daki hayatımı geride bıraktığımı
 düşünmen için söylemiyorum, zira bunun gerçekte
 hiçbir ilgisi yok.

Sen nasılsın? Yaşadığın tüm maceraları anlatmanı
 ve Thorn Grove'daki herkesin
 iyi olduğuna dair güzel haberler vermeni sabırsızlıkla
 bekliyorum.

Seni çok özledim ve mümkün olan en kısa zamanda
 yanına geleceğim.

Ve unutmadan, Aris evcil hayvan olarak bir tilki
 besliyor. Ne kadar hoş bir rastlantı, değil mi?

Sevgilerimle,
 Blythe

Benim Olağanüstü Tuhaf Kuzenim,

Bu mektuba sana tüm samimiyetimle iyi olduğumu söyleyerek başlıyorum. Aris henüz beni uykumda öldürmedi ancak arada sırada gözlerinde bunu düşündüğüne beni ikna eden bir ışıltı yakaladığımı itiraf etmeliyim.

Korkma, eğer ikimizden biri diğerinin elinden ölecek olursa, seni temin ederim ki ilk ölen ben olmayacağım. Belki dramatik olacak ama üzülme, sevgili kuzenim. Aris ile yaptığım anlaşmadan pişman değilim. Aslında, aramızdaki bu savaş bir oyun hâline geldi ve kazanmayı çok seviyorum.

Umarım Foxglove'da gayet sıcak ve iyisinizdir ve malikâne de size iyi davranıyordur. Sıcak diyorum çünkü Aris, Wisteria Bahçeleri'ni peri masallarında okuduğunuz türden, sonsuz ve yaşanılmaz bir kışa çevirdi. Gerçekten kar yağmaya başladığında durumun daha da kötüleşeceğinden korkuyorum ancak o zamana kadar bir sonraki hamlemi planlamaya vaktim var.

Aris, balayımızın geçerliliğini kimsenin sorgulamaması için en az bir ay boyunca Wisteria'dan ayrılmamı yasakladığı için unutulmaz bir balayı olmak zorunda.

Kasım ayının ortasında balayı yapacağımıza kim inanabilirdi ki? Babama Verena'da olduğumu söyledim ve belki de kurgu yazarlığında bir kariyer yapabileceğimi düşünüyorum. Uyuyamadığım için tüm kasabayı zihnimde kurguladım.

O kadar büyüleyici ki gerçek bir yer olmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğrayacağım. Bir kış ülkesini yönetmek ne kadar eğlenceli olurdu!

Her ne kadar bir ay, bu büyük plan için kısa bir süre olsa da yüzünü o kadar uzun süre göremezsem yok olacağımı içten içe biliyorum.

Bu da beni bugün sana neden yazdığımı getiriyor.

Aris'ten yakınmak için değil (emin ol ki bundan büyük zevk alıyorum), geçen hafta boyunca

her sabah beni Wisteria'da kendi başıma bıraktığını ve Tanrı bilir ne yaptığını söylemek için. Kendime bolca vakit ayırabiliyorum ve

itiraf etmeliyim ki aylarca Thorn Grove'da tıkalı kaldıktan sonra yalnızlığın pek de hoşuma gitmediğini fark ettim. Düğünde bana söyleyecek bir şeyin olduğundan bahsetmiştin, bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Can sıkıntısından sabırsız bir hâle geldim.

Yeteneklerini tam olarak anlamadığımı kabul etsem de umarım bu mektubu aldığı anda gölgelerin arasına karışır ve karanlığın içinden süzülerek gelip beni alırsın. Umarım bir yolunu bulursun çünkü çok yakında seni görmeyi dört gözle bekliyorum. Akıl sağlığımın iyiliği için acele et.

Ziyaretini sabırsızlıkla bekliyorum.

Blythe

YEDİ

Mektubu bal mumuyla mühürlemeden önce hâlâ nemli olan mürekkebi üç kez okuyarak mum ışığına doğru eğildi. Babasına yazdığı mektup en iyi eserlerinden biri değildi ama ondan haber almak için sabırsızlanıyordu ve yazdıklarının onun endişelerini giderecek kadar gerçekçi olması için dua ediyordu. Ama Elijah zeki bir adamdı ve Blythe, babasıyla paylaşabilecek bu kadar az şeyinin olmasından dolayı endişeleniyordu. Wisteria'nın kasvetli duvarları arasında kayda değer bir şey olmuyor gibiydi. Blythe sürekli üşümekten ve sıkılmaktan bıkmıştı. Aslında, evli bir kadın olarak son birkaç gündür yaşadığı en büyük heyecan, babasına mektup yazmak için hayal gücünün sınırlarını zorlamak ve Signa'ninkini yazarken istediği kadar dramatik olmaktı.

En azından Verena'nın gerçek bir yer olmamasına seviniyordu çünkü babası asla haritadan bakıp kandırıldığını öğrenemeyecekti.

Blythe oturduğu yerden doğruldu, parmaklarını buruşuk zarfın etrafına doladı.

Uyumak için ideal bir saatti ama penceresinden içeri sızan ay ışığından bunu anlamak imkânsızdı. Uyumaya çalışsa da kaldığı köhne dairesi her saat öksürmesine neden oluyordu. Büyü tarafından yutulmadığı zamanlarda zihni, varlığı göğsünü sızlatan meçhul adamın hayalleriyle dolup taşıyordu. Onu düşünmediği

zamanlarda da Yaşam'ın odası zihnini dolduruyordu. Orman korusu ve Yaşam'ın oturup gümüş rengi saçlarını taradığı makyaj masası...

O makyaj masasından aynayı asla almamalıydı. O şey o kadar eskiydi ki ikiye ayrılmasına ramak kalmıştı. Bu yüzden onu satenle sarmış ve Aris'in asla bakmak için bir nedeni olmayacağını umduğu bir çekmecenin içine saklamıştı.

Bir eliyle mühürlü mektupları göğsüne bastırırken diğer eliyle de mumu tuttu. Eğer uyumasının kimseye faydası yoksa o zaman mektupları nasıl göndereceğini bulabilirdi. Okumaya çalışacak olsa da Aris onun tek seçeneğiydi. Arada sırada onun varlığına dair sesler duysa da Aris mesafesini korumuştur. Işık şeridinin hâlâ altında olduğundan emin olmak için yılan şeklindeki yüzüğünü birkaç kez kontrol etmişti çünkü Aris son birkaç günü bilinmez diyarlarda geçirmesine rağmen o lanet şey bir kez bile yanmamıştı. Blythe onu her aradığında yoktu, kapısına akşam yemeği bırakmak için zamanında geri dönüyor ve o daha kapıyı açmadan ortadan kayboluyordu.

Blythe onun bu alışkanlığı üzerine düşünmemeye çalışıyordu çünkü günlerini kendisi kadar homurdanan bir şömineyle ve en sevdiği elbiselerinden birini kirleten ve sanki bir oyunmuş gibi çoraplarını çalıp duran manyak bir tilkiyle geçirmek zorundaydı. Aris'in uzaklarda, mistik güçleri olan insanların yaptığı her neyse onu yapıyor olduğunu bilmek Blythe'ı kızdırıyordu. Bu gidişle hayvanın derisini yüzüp battaniye olarak kullanmaya karar verecekti ve bunu tilkiye her fırsatta söylüyordu. Canavarın bu kadar sevimli olması utanç vericiydi.

Ama Aris'i merak *etmemek* mümkün değildi. Özellikle de Blythe'in uyanık olduğu saatlerde kocasının gizemli hâlini düşünmekten başka yapacak daha iyi bir işi yokken. Portrelerde bambaşka biri gibi görünüyordu. Gümüş saçlı bir güzelle yosunların ve parlayan yaprakların üzerinde dans ederken çok daha nazik ve sevecendi.

Birkaç saat önce kapısına bir parça hamur işi bıraktığında onu düşünmemek daha da imkânsız hâle gelmişti; yapışkan, bal aromalı, çok tatlı olmayan, mükemmel pişmiş bir çörek. Isırdığı hamur hâlâ sıcaktı ve Blythe, Aris'in bu gelişigüzel nezaket gösteriş karşısında ilk başta şaşkınlığa uğrasa da onun aslında hiç de nazik olmadığını hemen anladı. Daha ziyade, o taştan bir zindanda sıkışıp kalmışken, kendisinin büyüleyici bir yere gittiğini açıkça belirtmek istemiş ve ona acıyıp kırıntılarını kendisine getirmişti.

Aris'in evde olması pek mümkün olmasa da mektupları onun bulabileceği bir yere bırakmayı planlıyordu. Eğer kısa süre içinde babasına bir mektup göndermezse, Elijah'ın onu bizzat arayacağından, hatta hayali Verena Krallığı'na kadar peşine düşeceğinden hiç şüphesi yoktu. Her ne kadar onu görmek istese de babası ve Aris'in karşılaşma ihtimali midesini bulandırıyordu.

Merdivenlerden inip Aris'in sürekli yanan şöminenin başında sık sık çayını yudumladığı salona doğru ilerlerken, mum ışığının parıltısı kendisine taş döşeli koridorlarda rehberlik ettiği için minnettardı. Mektupları onun için çay masasının üzerine bırakmayı planlarken, Aris'in gezintiye hiç çıkmadığını görünce şaşırdı. Aksine, yüksek arkalıklı deri koltuklardan birine oturmuştu ve yanında yarısı boş bir burbon kadehi vardı. Bu manzara Blythe'in kalbine korku saldı. Mumunu üfleyerek söndürdü, onu izlemek için köşeye doğru eğilirken ciğeri sıkıştı.

Belki de Aris'in bu kadar perişan olmasının nedeni saati. Yatağında dönüp duran, başı yorgunluktan önüne düşmüş bir adama benziyordu. Ama eğer tam olarak doğru açıdan bakabilirse Aris ona vücuduna oturan pantolonu ve yakası açık, kolları kıvrılmış bol beyaz gömleğiyle bir peri masalı prensini anımsatıyordu. Saçları dağınıktı ve kadehinden bir yudum alırken kollarındaki damarlar belirginleşmişti. Sandalyesi şömineye o kadar yakın duruyordu ki ısınmak için çizmelerini çıkarmıştı.

Kucağında bir goblen vardı. Blythe'in aylar önce üzerine kanını döktüğü altın halının bir benzeriydi ama çok daha büyüktü.

ve daha önce hiç görmediği renklerle süslenmişti. Aris'in parmaklarının arasında gümüş bir iğne parlıyordu ve ateşin ışığında parıldıyor olmasıydı. Blythe onu göremezdi.

Aris'in sakın görüldüğünü söylemek yanlış olurdu -hareketleri manik ve kesindi- ama insani olmasa da huzurlu görünüyordu. Göğsü neredeyse hiç inip kalkmıyordu, dokuma yaptığı kolu hariç her yeri hareketsizdi. Tuvalinin üzerine renkleri ilmek ilmek işlerken ve her bir ilmek bir bıçak darbesini andırırken ona bakıp da doğaüstü bir şeyler görmemek mümkün değildi.

Standart bir duvar halısı gibi başlayan şey çok geçmeden kucagından aşağı döküldü, dizlerinin üzerinden aktı ve ahşap zemine yığıldı. İplikler siyaha dönene ve Aris durgunlaşana kadar uzadı. Ancak o zaman dakikalardır aldığı ilk rahat nefesle dudakları aralandı. Blythe, Aris kendine geldiğinde onun gözlerini görebilmeyi çok istemişti çünkü aklı tamamen başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Sessizlik uzadıkça uzadı, Blythe kaçmayı düşündü, sanki özel bir yere izinsiz giriyormuş gibi hissetmişti ki Aris'in fısıltısı kar yağışı kadar sessizce duyuldu: "Neden uyumuyorsun?"

Sesi bir rüyadan uyandırılmış gibi şaşkın ve boştu.

"Uyumak için çok soğuk." Onun sakinliğine ayak uydurmak garip bir şeydi. Birbirleriyle hiç bu kadar basit konuşmamışlardı. "Uyursam asla uyanamayacağımdan korkuyorum."

Aris boğazının gerisinden garip bir ses çıkardı. Bir kahkaha olabilir miydi? "Belki de bu kasıtlı yapılmıştır."

"Öyle olduğundan hiç şüphem yok." Blythe'ın geceliği, Aris'in sıkıca tuttuğu goblene daha iyi bakmaya çalışırken arkasından sürüklendi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Tutuşunu gevşetmişti, bir elini çenesinde gezdirirken gözleri kan çanağına dönmüştü. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Blythe'in *düşünmesine* gerek yoktu. Sorusuna rağmen Aris'in ne ördüğünü kesinlikle biliyordu. Ama bunu yüksek sesle kabul etmek imkânsız gibi geliyordu. Cevap vermek yerine, "Renklerin bir anlamı var mı?" diye sordu.

Aris sanki ilk kez görüyormuş gibi goblene baktı, başparmağını ipliklerin üzerinde gezdirdi. Kaşları gerilmişti. Tasarımının avantajlarını mı düşünüyordu, bunu söylemek imkânsızdı. İlk başta onu görmezden gelmeye hevesli görünüyordu. Ama tam Blythe bir adım geri çekilip dairesine dönmeye niyetlenirken, "Her renk bir duygudur. Birlikte bir hikâye sunarlar çünkü hayatın aslında tek anlamı budur: insanı eyleme ya da eylemsizliğe sürükleyen bir dizi his ve duygu."

Ne korkunç bir klinik tanımdı.

"Peki, bunlar hangi duyguları temsil ediyor?" diye sordu Blythe. Koltuğunun koluna oturdu ve ona gün batımını hatırlatan zengin pembelere ve eriklere dönüşen, adını bilmediği ama fırtına öncesi bir yaz gökyüzünün rengine benzeyen, yosun kadar parlak, yumuşak sarılara ve yeşillere baktı.

Aris'in kaşları arasındaki gerilim devam etse de Blythe'in duyduğu merakın gerçek olduğunu anlamış olmalıydı ki onu kovatmak yerine, daha iyi görebilmesi için gobleni eğdi.

"Var olan her duygu," dedi. "Olasılıklar sınırsız ve sonsuz renk çeşitliliği olsa da her renk tonu bir dereceye kadar belirli bir şeyi temsil ediyor. Ancak hiçbir zaman iki insan aynı şeyi hissetmeyeceği gibi, hiçbir zaman iki goblen de aynı görünmeyecektir."

Blythe, gobleni incelemek için eğildi, herhangi bir desen olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Aris uzaklaşsa da Blythe dikişlerin kusursuz olduğunu, tek bir ipliğin bile yıpranmamış olduğunu görebiliyordu.

"Çok fazla mavi var," dedi, şafak kadar soluk bir tondan, olgunlaşmış meyveler kadar koyu bir tona kadar çok sayıda varyantı hayranlıkla seyrederek.

"Öyle." Aris'in parmakları bir kez daha kumaşın etrafında kıvrıldı. "Bu goblenin ait olduğu adam mutlu bir hayat sürecektir. Özel bir hayatı yok ama uzun yıllar yaşayacak ve huzur içinde ölecek."

Aris'in sesinin monotonluğuna bakılırsa, bu adamın büyük bir lanete maruz kalacağını ve trajik bir kazada öleceğini söylediği düşünülebilirdi.

"Sanki bu başlı başına takdire şayan bir başarı değilmiş gibi konuşuyorsun," dedi Blythe. "İnsanı mutlu eden basit bir hayata sahip olmak çok mu yanlış?"

Goblenin cazibesine kapılan Blythe, Aris'e ne kadar yaklaştığını fark etmemişti, ta ki yüzünü ona dönüp başını koltuğun arkasına yasladığını ve sert bakışlarla onu süzdüğünü görene kadar. "Bunda yanlış bir şey olduğunu hiç söylemedim."

"Söylemedin," diye onayladı, adamın nefesinin yanağını nasıl okşadığının ve geceliğinin ayak bileklerine nasıl dolandığının bilincindeydi. "Sadece kötü haber verir gibi söyledin ve uğraşsan bundan daha ilgisiz görünemezdin."

Altın rengi gözleri güneş kadar yakıcıydı. Blythe bunu yapmak istememiş olsa da damarına basmış gibi görünüyordu ve elinde olmadan Aris'in sinir uçlarıyla oynuyordu.

"Az önce kaderini çizdiğin kişinin adını biliyor musun?" diye sordu, fırtınalı sulara doğru yol almaktan daha fazlasını yaptığını bilmesine rağmen.

"Böyle bir şeyi hatırlamamı beklemen çok saçma. Tahmin edemeyeceğin kadar çok goblen dokudum."

"Bir ismi hatırlamak saçma mı?" Blythe güldü, adam uzaklaşmaya devam edince memnun oldu. "Daha birkaç dakika önce onun yazgısını öngördün ve şimdiden onu unuttun." Devam etmeden önce Aris'in yüzüne yakından bakarak yeterince sinirli görünüp görünmediğinden emin oldu. Adam sinirliydi ama onu tersleyecek kadar değildi. "İtiraf et, o adamın hayatından sıkılmıştın."

"Tabii ki sıkıldım." Aris'in doğrulduğu her santim, Blythe'in geriye yaslandığı bir santimdi. "İnsan hayatı doğası gereği sıkıcıdır. İnsanlar doğar, öğrenir, sever ve sonra ölürler her zaman. Daha önce sonsuz kez okumuş olduğum bir hikâyenin monotonluğunu kıracak bir şey dilediğim için kınanmamalıyım."

Gözlerinin kenarlarında bir şekilde Blythe'a tanıdık gelen bir kızgınlık kırıksıklığı vardı. Bu konuşmanın tamamı öyleydi.

"İnsanı heyecanlandıran bir şey istemeni anlıyorum," dedi Aris'e, babasının haritalarını ve bir gün gitmeyi umduğu pek çok yeri düşünerek. "Ama bu diğer hikâyelere de saygılı olmaman gerektiği anlamına gelmez. Seni mutlu eden bir hayat kurmak yadsınacak bir şey değil."

Aris oturduğu yere gömülüp koltukla bütünleşirken onu görmezden geldi. Blythe yapılacak en güvenli şeyin sohbetten uzaklaşmak ve onu kendi hâline bırakmak olduğunu bilse de içinden gelen soruya engel olamadı. "Bir yenisini dokumanı izleyebilir miyim?"

"Onunla ilgili fikirlerin olacak mı?"

"Muhtemelen." Eteklerini düzelterek etek uçlarını çıplak ayaklarından uzaklaştırdı. "Birçok konuda fikirlerim var."

"Evet, bunu artık anlamaya başlıyorum." Kendine gelmesi uzun zaman olsa da sonunda Aris'in kucagındaki goblen bir ışıltı hüzmeleriyle dağıldı ve yerini yeni bir kumaş aldı. Parmakları kenarlarını sıyırdığı anda, gölgeler yüzünün sert hatlarını keskinleştirdi. Parmaklarının arasındaki iğne, tuvalinin karşısında duraksadı. Bakışları ona doğru kaydı, sonra tekrar goblene döndü ve yumuşak bir nefesle iğneyi batırdı. Renkler ânında akmaya başladı.

Blythe onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve daha yakından görebilmek için koltuğun kenarından eğildi. Aris'in iğnesinin dansı, yetişemeyeceği kadar hızlı renk saçan gümüş parıltıları onu hipnotize etmişti. Aris'i izlemek olağanüstü bir performans izlemek gibiydi ve Blythe onun iğnelerinin ustaca hareketine kitlenmişti. Bu goblenin bir önceki kadar parlak olmadığını fark etmesi uzun zamanını aldı, esas olarak gri ve siyaha çalan koyu mor tonlarında dokunmuştu. Önceki goblen yere kadar uzanırdı, bu goblen Aris'in dizine ancak ulaşıyordu.

Blythe onun yüzünü donuklaştıran kasveti anlamıştı. Son siyah dikişte nazikçe parmağını gezdirirkenki tereddüdünü anladı.

Bir elini onun omzuna koydu. “Bunu değiştiremez misin?” Sesinde ithamı çağrıştıracak her şeyi saklamaya çalışsa da Aris’in omuzları yine de gerildi. İğneyi daha sıkı tuttu.

“Asıl soru *yapabilir miyim* değil. Mesele *yapmalı mıyım?*” Blythe onun sözlerinin yarattığı etkiyle elini çekti. “Herkes yaşlanamaz. Herkes sevmez ya da karşılığında sevilemez. Dünya bazen acımasızdır.”

“Ama bu şeyleri yaşamaları *gerekir*. Ve eğer bu bir goblenin üzerindeki birkaç iplik kadar basitse, neden olmasın?”

Aris, “Ölüm insanların ne zaman öleceğini nasıl seçemiyorsa, ben de nasıl yaşayacaklarına karar veremem,” diye karşı çıktı. “Ben onların hikâyesini bana gösterildiği gibi yazıyorum ve olaylar bu şekilde gelişiyor. Birinin zalim ya da nazik olması önemli değil. Elde ettikleri hayatı hak edip etmemeleri de fark etmez. Bir ruh bana hikâyesini anlattığında, onu değiştiremem. Güzelleştirmem. Ona öngördüğüm kaderi veririm, ne eksik ne fazla.”

“Ve bu kader asla söylenenden farklı olamaz, öyle mi?” diye sordu. “Yani bir insanın kaderini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?”

Aris uzun bir süre sadece bakışlarıyla cevap verdi çünkü ikisi de gerçeği biliyordu. Blythe kendi kaderini bir kez değil, defalarca değiştirmişti. Onun için hangi hikâyeyi ördüyse, o buna karşı çıkmıştı.

“Sen Ölüm’ün yardımıyla ortaya çıkmış bir anomalisin.” Blythe’in sormak istediği daha çok şey olmasına rağmen Aris’in yüzündeki gölgeler, gözlerini oymak için hareket etmişti. “Senin ki devam edebilsin diye başka hayatlar alındı.”

Blythe, Percy’yi düşününce soğuk terler döküldü. Ellerini kendi etrafına sardı, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki şöminenin artık yanmak için çabalamadığını fark etmedi bile. Aris’in şiddetinden beslenirken alnından terler akıyordu. Nispeten sakin bir gece geçirmelerini sağlayan garip büyüyü bozmaktan korkarak arkasına yaslandı.

Aris sanki Blythe'in ayağa kalkıp çıkmasını bekliyormuş gibi onu dikkatle inceledi. Bunun yerine, zihninin derinliklerinde rahatça saklanıyor gibi görünse de fırsatı kaçırmadan önce sorusunu ortaya atmaya zorladı. "Goblenim neye benziyor?"

Aris ikinci gobleni kucğıından indirdi, dirseklerini dizlerine dayayarak onun hizasına kadar eğildi.

"Goblenin," diye başladı, sözcükler önce yumuşak olsa da her biri giderek daha saldırgan hâle geldi. "...gördüğüm en korkunç iğrençliklerden biri."

Birbirlerini kızdırmanın yollarını bulmaya hiç yabancı olmasalar da Blythe, Aris'in cevabının gerçek olduğuna ikna olmuştu ve onun bu şeyden hiç hoşlanmamasından gurur duyduğunu hissetti. Eğer o nefret ediyorsa, o zaman şüphesiz muhteşemdi.

Gölmeye çalıştı ama bir öksürük nöbeti onu ele geçirmeden önce zar zor bir ses çıkarmayı başardı.

Geri çekilirken Aris'in kaşları yüzünün ortasında çatıldı. "Ağzını kapat, seni soysuz."

"Ağzımı *kapatıyorum* zaten," diye tersledi. "Ne yapmamı istiyorsun, soğuk algınlığını sihirli bir şekilde iyileştirmemi mi? Bu senin ve tozlu, kutup işkence odanın suçu." Blythe tekrar öksürmek için ara verdi, sonra sertçe devam etti: "En başta hastalanmamın!"

Parmaklarını sandalyesinin kenarına vurdu ve Aris sanki bu konuda söyleyecek başka bir şeyi olmadığına karar vermiş gibi dikkatini Blythe'in yanında taşıdığını unuttuğu mektuplara verdi.

"Bunlar ne?" diye sordu.

Blythe mektupları göğsüne yasladı, başparmağını bal mumu mühürlerden birinin üzerine bastırdı. "Mektup."

"Bunu görebiliyorum. Neden iki tane var?"

Mektuplarından birinde Signa'ya gelip onu buradan kurtarması için neredeyse yalvardığını dile getirmek istemediği için dudaklarını çiğneme dürtüsüyle savaştı. "Biri babam için, diğeri de Signa için. Kuzenimle konuşmam yasak değil herhalde?"

Signa'nın adının anılması bile Aris'in üzerine sonsuz bir ağırlık çökmesine neden olmuş gibiydi. "Umarım ona aklını başına toplamasını ve seninle yer değiştirmesini söylemişsindir?" Elini uzattı ve Blythe büyük bir cesaret göstererek mektupları onun avucuna bıraktı. Adamın zarfları yırtıp açmasını bekliyordu. Bunun yerine, parşömen onun eline değdiği anda gözden kayboldu.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Aris yorgun bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Özel mektuplarını okuyarak kendimi küçük düşürecek değilim. Abartılı balayımız ve yaşadığımız onca eğlenceyle ilgili neler söylediğini merak ediyordum da her medeni insanın yapacağı gibi hayal gücümü kullanacağım."

Blythe onun yerinde olsaydı, meraklı ruhunun kendisini ele geçirmesine izin vereceğini itiraf etmek zorundaydı. Bu durum ne kadar sinir bozucu olsa da Aris'in daha nazik olmasına minnettar olması gerektiğini düşündü.

"Mektupların bu öğleden sonraki postayla ellerine ulaşacak." Oturduğu yerden kalktı, Blythe'a sırtını dönüp koridorda ilerlerken kollarını açtı. "Git ve o hastalıklı hâlini de yatağına götür."

Aris uzaklaşırken dilini ısırarak için Blythe'ın elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu. Mumunu yeniden yakmak için şömineyi kullandı ve odasına geri dönerken sessizce o canavara lanet okudu. Göz ucuyla bir baktıktan sonra gülünç yaban domuzu kapı kulpuna kaşlarını çatarak kapıyı açtı.

Ancak bu kez oda gümüş ışıkla yıkanmıyordu. Öyle bir karanlığa gömülmüştü ki mum olmasa Blythe bir adım ötesini bile göremeyecekti. Hayal mi görüyordu yoksa oda da mı daha sıcaktı?

Blythe mumu öne doğru uzattı ve karanlığın kaynağını hemen fark etti.

Perdeler. Sonunda canavar ona perde vermişti.

SEKİZ

Blythe ertesi sabah Yaşam'ın aynasını geri götürmeye çalıştı ama kadının dairesine giden koridorun yine karanlık olduğunu gördü. Bir saat boyunca üst katı dolaştı, ışığın değişip bir yol göstermesi umuduyla gözlerini kısarak bekledi ve her seferinde başladığı yere, çoktan ölmüş bir kadının sonsuza dek gözünün önünden gitmeyen portresinin altına geri döndü.

Sonunda oraya ulaşan Blythe bir koltuğa oturdu, ayna elindeydi. Aynanın yüzeyi cam değildi, cilalı obsidyendi, yansıması da karanlık ve yoğun bir sisle örtülüydü. Ama aynaya bakmakta zorlanıyordu. Bunun sebebi kat kat elbiseleri ve paltoları içinde ne denli gülünç görüldüğü değildi. Karanlık yüzeye ne kadar uzun süre bakarsa, pus da o kadar çok hareket etmeye başlıyordu. Gözlerini kısarak yansımasını yaklaştıtırken parmağı, aynanın oymalı sapında gezindi.

Gözlerini ovuşturması bile aynanın *içinde* değil, *dışında* dönen karanlığı temizleyemedi. Tam arkasında. Blythe'in vücudundaki her kas gerildi çünkü bunun bir göz yanılması olmadığını iliklerine kadar biliyordu.

“Demek kardeşim seni burada saklıyordu.” Arkasında demlenen gölgelerin arasından çıkan Ölüm'dü. Blythe, sesinin tınısından ve üzerini kaplayan karanlıktan o olduğunu anlamıştı ama

onun önünde durmak için hareket ettiğinde, daha önce görmediği bir şekle bürünmüştü. Bir Azrail değildi; açık tenli, gri gözlü ve kemik renginde saçları olan geniş omuzlu bir adamdı. Her ne kadar insan gibi görünse de bu hâlinde onu daha da ürkütücü hâle getiren, doğal olmayan bir durağanlık vardı. Çünkü göğsü nefes alıp verirken inip kalkmıyordu ve Signa gibi o da gözlerini gerektiği kadar kırpıyordu. Ne kadar sinir bozucu bir ikiliydiler.

“Kardeşin nezaketiyle tanınmıyor.” Aynayı dizlerine indirerek Ölüm’e doğru döndü. Gözleri, hain tilkinin ayak bileklerinin etrafında daireler çizdiği yerde, ayaklarının dibinde kıvranan gölgelere kaydı. “Sonunda donarak öldüm sanırım. Bu yüzden mi buradasın?” Ölüm, tilkinin seviyesine inip eldivenli elini tilkinin omurgasında gezdirirken Blythe’in dudakları kasılmıştı. Lanet şey resmen mırıldandı.

“Kader pes etmeni isteyebilir,” dedi Ölüm. “Ama seni öldürecek kadar ileri gitmeyecektir.” Doğruldu, elinde bir mektup vardı. Blythe *kendi* mektubunu tanıdı. Signa’ya yazdığı mektuptu.

“O senin için değildi!” Blythe, Ölüm’ün ona yardım etmeye çalıştığını, onu hayatta tutmak için kuralları çiğnediğini biliyordu. Ama onun varlığında kabaran öfkesine engel olamıyordu.

“Bunu bana o verdi. Signa’nın başka insanları ışınlama gücü yok,” dedi ona. “Öte yandan ben, senin de güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi, gölgelerin arasından süzülüp seni Foxglove’a götürebilirim.”

Blythe’in boğazı korkudan düğümlenmişti çünkü düşünebildiği tek şey ona nasıl yaklaşması gerektiği idi. Ona nasıl dokunması gerektiği idi. Adamın kollarını boydan boya taradı ve deri eldivenlerine odaklandı. Vücudunu kaplayan tek şey onlar değildi, aslında Ölüm’ün yüzü dışındaki tüm derisi kaplıydı. Siyah bir ceket giymişti, kravatı boğazına kadar çekilmişti, pantolonu ve botları da ona uygundu. Blythe onun bu hâliyle oldukça yakışıklı göründüğünü düşünüyordu. Ama Signa’nın, Ölüm’ün vücut bulmuş hâline nasıl âşık olduğunu anlayamıyordu.

Blythe onun varlığında nefes alamıyordu. Sanki boğazı çakıl taşlarıyla doluydu, her nefes alışında bir sürtünme hissediyordu. Ama Ölüm onun Foxglove'a gidiş biletiydi. Can sıkıntısından kendi kolunu koparmadan önce onu Wisteria'dan çıkarıp medeni bir ortama götürebilecek tek kişi oydu.

Ölüm'ün gözleri aynaya kayınca, kolunu hızla eteklerinin arasına sıkıştırdı. "Canım acıyacak mı?" diye sordu. Ölüm'ün yüz ifadesi bozulunca dehşete kapıldı.

"Hayır ama tuhaf hissedeceksin." Yavaşça, odağını tekrar kadının yüzüne çevirdi. "Seni bir daha asla incitmeyeceğime dair tüm varlığım üzerine yemin ederim. Ve kardeşimle de konuşacağım, sana daha iyi bir yer ayarlaması için."

Ölüm onu öyle dikkatle izliyordu ki Blythe irkildi ve yemin karşısında ne yapacağını bilemedi. Bunu bu kadar kararlı bir şekilde söylemesi garipti ama eğer bu yemin onu yaşatacaksa, o zaman bunu memnuniyetle kabul ederdi.

"Böyle bir şey yapamazsın." Ölüm çok yakınında olmasına rağmen Blythe ayağa kalkarak onun o tuhaf, kırpışmayan gözlerine sertçe baktı. "Ben bu işi hallederim. Eğer Aris seninle konuştuğumu öğrenirse öfkesi daha da artar. İhtiyacım olan son şey ona karşı komplo kurduğumuzu düşünmesi."

Ölüm itiraz etmeden önce Blythe bir adım öne çıktı ve "Bunun beni öldürmeyeceğine hayatın üzerine yemin eder misin?" diye sordu.

Ölüm, kahkaha denebilecek sessiz bir nefesle, "Yemin ederim," diye cevap verdi.

"Peki, Signa'nın hayatı üzerine?" diye sordu çünkü adamın cevabı kaygılarını yatıştırmaya yetmemişti. "Onun üzerine de yemin ediyor musun?"

Ölüm'ün çenesi gerildi. "Bu soru hiç umurumda değil ama cevabım aynı. Benimle gelmek seni öldürmeyecek." Bir elini onunkine doğru uzattı ama hemen dokunmadı, aralarındaki mesafeyi kapatmayı Blythe'a bıraktı.

Eldivenlerinin üzerinden bile Ölüm'e dokunmak, donmuş bir gölün altına gömülmek gibiydi. Vücudunun her parçası öyle büyük bir şokla sarsıldı ki nefes almayı unuttu, bunu ancak görüşü karardığında hatırladı. Yüzüyormuş gibi hissediyordu, sanki altındaki zemin yerini suya bırakmıştı ve doğruca içinden kayıp gidiyordu. Günler önce annesinin bahçesinde hissettiklerine benziyordu ama farklıydı. Daha soğuk ama daha sakindi. Daha da korkutucuydu ama yine de en ufak bir acı vermiyordu.

Zaman bir yanılsamaydı çünkü Wisteria'dan ayrılıp Foxglove'a varması tek bir göz kırpma süresi içinde gerçekleşmişti ama aradan asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Ayaklarının üzerinde sallanarak altındaki zemine alışmaya çalıştı ve Ölüm'ün onu getirdiği odayı görene kadar gözlerini ışığa karşı kısarak baktı.

Bir çalışma odasına benziyordu ama babasınınkinden çok daha berbat durumdaydı. Etrafa saçılmış kâğıtlar, masanın üzerinde ve yerde açık duran gazeteler vardı. Pencereden dalgalı bir deniz görünüyordu ve gökyüzü gri olmasına rağmen malikâne ıslıl ısıldı. Hava da sıcaktı. O kadar sıcaktı ki Blythe harareti yükseldikçe ürperdi. Yumruklarını sıkıp açarak kol ve bacaklarındaki hissi geri kazanmaya çalıştı ama Yaşam'ın aynasının yerinde olmadığını fark etti.

İyiymiş. Onun yerine Ölüm'ün elinde olması daha iyiydi.

Birkaç metre ötede yerde bağdaş kurup oturan Signa'nın arkasında durmak için hareket etmişti, gözlerinin altındaki gölgelere ve saçlarının dağınıklığına rağmen içten bir gülümseme sergiliyordu. Elbisesindeki lekeler de Blythe'm en son ne zaman üstünü değiştirdiğini merak etmesine neden olmuştu.

Bu soruyu sorması gereken kişi Blythe olmasına rağmen Signa, "Bu giydiğin de ne böyle?" diye sordu.

Blythe terliklerine ve yün paltosunun altına giydiği kat kat elbiselerine göz gezdirdi. Gitmeye o kadar hevesliydi ki hazırlanması gerektiğini düşünmemişti bile. "Görünüşe göre pijamalarım çıkmışım."

“Bununla mı uyuyorsun?” Signa, başını Azrail’e doğru çevirmeden önce o tuhaf, fazla büyük gözlerini kırptırdı. “Ve üstünü değiştirmesine izin vermedin mi?”

Ölüm onun yanındaki sandalyeye oturdu ve koltuğunda geriye doğru yaslanırken iri köpeği Gundry’nin başını okşadı. “O istemedi.” O anda, Aris’le aralarındaki kardeşçe benzerlik su götürmez bir şekilde ortaya çıktı. Blythe, Ölüm’ün gözlerinin kısılmasından ya da başını eğerek sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymış gibi onu incelemesinden hoşnut değildi. Özellikle de buradaki tek bulmaca Signa’nın neyin peşinde olduğuyken.

“Bütün bunlar da ne?” Blythe eteklerini eline alarak günlüklerden birinin üzerinden atladı ve dağınık karalamaları incelemek için çömeldi.

Signa hâlâ Blythe’ın üst üste giydiği kıyafetlere yan gözle bakıyor olsa da bu soru karşısında neşelendi. “Annemin günlük tuttuğu ortaya çıktı. Sandıklarından birinde sahte bir tabanın altında düzinelerce bulduk. Bunları ailemi kimin öldürdüğünü bulmak için kullanabileceğimi umuyorum.”

Kendi hâline bırakılırsa Signa’nın kendisi için başka bir gizemli olay yaratacağını bilmeliydi. Blythe, Signa’nın en yakınında tuttuğu günlüğü incelemeye koyuldu ve parmağını sararmış sayfalarından birinde gezdirdi. Dokunuşu nazik olsa da Signa kaşlarını çattı ve Blythe’ın bakmadığını düşündüğü anda günlüğü başka bir yere kaydırды. Signa’nın gözlerinin altındaki gölgelerin bu kadar ciddi olmasına şaşmamalıydı. İninin derinliklerindeki bir ejderhaya benziyordu, yaklaşmaya cesaret eden herkesten hazinelerini saklıyordu.

Ölüm onu izlerken kıpırdandı, dudaklarını hafifçe büktü. Signa’nın davranışları onun için bile sinir bozucuydu. Bu, kuzenin ruhsal durumuna dair en tehlikeli işaret gibi görünüyordu. Blythe, Signa’ya bir mektup gönderdiğine sevinmişti, kendi çıkarı için bile olsa.

Günlüklerden birini kapatıp benzer bir şey söylemek üzereydi ki Signa'nın dikkati, arkasındaki kapıya yöneldi. Sanki onu engellemek istercesine Blythe'in önüne geçerken yüzü bir anda cıktı. Onun arkasından Gundry derin derin hırladı.

"Işık seni rahatsız ediyorsa gözlerini kapat," diye tısladı kuzeni, boş kapı aralığına doğru keskin bakışlarla bakarak. Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Ve hayır, Liam, ihtiyacımız olan her şeye sahibiz. Teşekkür ederim." Blythe daha iyi görebilmek için Signa'ya doğru eğildi. Gözlerini ne kadar kısarsa kıssın, orada kimsenin olmadığından emindi.

Signa'nın sakinleşmesi için birkaç dakika daha geçmesi gerekti ve ona, "Merak etme, sadece ruhlardı," dedi. Bu sözlerin ne kadar umursamazca olduğu Blythe'in gözünden kaçmamıştı. Sanki ruhlarla konuşmak sıradan bir olaymış gibi. "Onlara aldırma. Çoğunlukla zararsızdırlar."

"Çoğunlukla mı?" diye tekrarladı Blythe, nabızı boğazında atıyordu.

Signa yerdeki günlüklerden birini kaldırdı ve sayfasını bir vazodan kopardığı gül yaprağıyla işaretledi. "Bir şeyler yapmaya çalışsalar bile, sana zararları dokunamaz."

Blythe bir ruhun tam olarak ne yapabileceğini ne kadar merak etse de bir ruh tarafından taciz edilmek dünyada yaşamak isteyeceği en son şeydi. Odanın içinde gözlerini gezdirdi -Signa'nın durumuna baktı- ve dudaklarına yerleştirdiği sahte gülümsemeyi koruyarak sordu: "Buranın bu kadar sessiz olmasına şaşırdım. Çalışanlar nereye gitti?"

"Çoğu balodan sonra kaçtı." Signa yerde açık duran iki günlüğün ve eskizin yanından yavaşça geçti. "Perili olduğuna dair söylentilerin dolaştığı bir yerde bulunmayı kaldıramadılar. Gerçi artık Liam var ve bir hayalet uşağın ne kadar kullanışlı olabileceğini bilsen şaşıırırsın. Ve Elaine hâlâ burada. Sorumluluk onda ama Liam'ı göremediği için yönetebileceği pek kimse yok. Bu da iyi bir şey çünkü Liam kendini yetkili sanıyor.

Onun için bazı görevler bulmamız gerekiyor, aksi takdirde camları kırmaya başlıyor. Her neyse, gelişinle ilgili binlerce soru soramayacak olsa Elaine'den çay getirmesini isterdim, böylece onu görebilirdin."

Blythe yalnızca göstermelik olarak başını salladı ve bu bilgiyi sindirirken bir kez daha Ölüm'e baktı. Bu sefer o da arkasına bakıyordu, gözlerinin altındaki gölgeler Signa'nın dağınıklığından duyduğu endişeyi onaylıyordu. En azından Ölüm'ün aklı başındaydı. Signa iyi ve mutlu görünse de sadece ölümlerin arkadaşlığıyla çok fazla zaman geçirdiği açıktı. Son bulduğu gizem bile ölümle o kadar iç içeydi ki Blythe burnunu çekti. Signa'nın ailesinin cinayetini çözme isteğini anlıyordu, gerçekten ama ortada ne bir zaman sayacı ne de Foxglove'un içine kapanıp diğer arkadaşları gibi insanlıktan çıkması için bir neden vardı.

Blythe nazikçe Signa'nın elini tuttu ve iyice sıktı. "Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor, kuzen ama ben kendi adıma güneşin tadım tenimde hissetmek istiyorum. Üstümüzü giyinip bu konuşmayı dışarıda yapmaya ne dersin?"

Signa arkasındaki günlüğe son bir kez daha baksa da geri çekildi. "Bu harika bir plan. Şu son sayfayı bitirir bitirmez."

DOKUZ

Blythe kuzeninin yaşadığı hareketli sahil kasabasını kafasında canlandırdığında, masmavi gökyüzünü ve üzerlerine vuran güneşin her daim sıcak olduğunu hayal ederdi.

Ancak Fiore’de bunların hiçbiri yoktu.

Blythe kışın ılık olmasını beklemenin kendi hatası olduğunu düşünse de deniz kıyısındaki bir kasabanın bu kadar sevimsiz olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Evet, kır çiçekleriyle dolu yemyeşil bir tepeden aşağıya doğru yürümek, ölümcül uçurumları ve altlarında çırpınan hırçın denizi görmezden gelebilirse çok güzeldi ama Blythe bunu zor bir görev olarak görüyordu. İki numara büyük ödünç botlarla kuzeninin peşinden yürürken, yamuk yumuk yürüyüp nefes nefese kaldığında, paltosunu kendine sımsıkı sararak öldürücü damlaların gözüne çarpmasını engellemeye çalıştı.

“İyi misin?” diye sordu Signa, uçurumun dibine yaklaştıklarında. Blythe ilk başta bunu nefes nefese kalması ve cildinin muhtemelen rüzgâr ve efordan pembeleşmesi nedeniyle sordüğünü düşündü, ta ki Signa, “Wisteria’da yani. Aris sana iyi davranıyor mu?” diye sorana kadar.

“Wisteria tam bir harabe,” dedi Blythe cevap olarak, kelimelerine dikkat ederek. Hem kuzenine karşı dürüst olmak istiyordu

hem de Blythe bu evlilikte onun yerimi aldığı için Signa'nın kendisini suçlu hissetmesini istemiyordu. "Eve göz kulak olmama ya da evi en azından ısıtmama yardım edecek tek bir kişi bile yok. Aris'e gelince..." Blythe sözünü yarıda kesti. Ne perdeler ne de odasındaki sıcaklık Aris'in ona yaşattıklarını telafi ederdi ama Blythe onun artık şeytanın vücut bulmuş hâli olarak nitelendirilmeyi hak etmediğini düşünüyordu. *Toplum için bir felaket* hâlâ iş görebilirdi ama Blythe dilini tuttu. "Aris'in canı yanıyor. İkkinizin arasında her ne geçtiyse onu incitti ve sanırım öfkeyle hareket ediyor."

Signa'nın ses tonu sertleşti. "Bizim aramızda hiçbir şey olmadı. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta."

Blythe bu sözlerle hiçbir yanıt vermedi. Signa'nın Yaşam'ın yeniden vücut bulmuş hâli olmadığına inanmak istese de Signa'nın bir atı diriltmesini başka nasıl açıklayabilirdi ki? Signa'nın aradığı kadın olduğuna dair sarsılmaz bir kanıt olmasaydı, Aris'in Signa'nın kalbini kazanmaya çalışırken yaptıklarının yarısını bile yapmayacağından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Kasaba merkezine yaklaştıklarında Signa, ara sıra yoldan geçenlerin etrafından dolanmalarına sebep olan bir yol çizdi. Hiçbiri onunla sohbet etmek için durmadı ancak bazıları onu tanıdıklarını gösteren hızlı bakışlar atıldılar. Signa yanlarından geçerken kaç kişinin çenelerini paltolarının ya da atkılarının içine sokup adımlarını hızlandırdığı Blythe'in dikkatinden kaçmadı.

Eğer biri Blythe'in eline boş bir tuval tutuşturup Signa Farrow'a yaraşan bir kasaba inşa etmesini isteseydi, çizeceği yer tam olarak Fiore olurdu. Burası büyüleyici bir yerdi ama görünürde çok az şey vardı. Arnavut kaldırımlı sokakları, vitrinleri döven tuzlu rüzgârın sert esintisine teslim olmuştu. Bir adam dükkânının eskimiş ve solmuş beyaz dış cephesini yeniden boyamak için çabalarken, rüzgârın sürüklediği damlalara dikkat ediyordu.

Binalar da yanıltıcıydı. Deniz kenarına uygun şekilde açık tonlarda boyanmış olsalar da kasaba Gotik mimarinin kemikleri üzerine inşa edilmişti. Dönen kuleler, boş sokakların üzerinde yükselen sivri dişli heykellere rağmen şirin görünmek için büyük gayret gösteren dükkânların tepesinde uzanıyordu. Her ne kadar tuhaf bir kasaba olsa da Blythe'in kuzeni kasvetli havanın içinde son derece rahat görünüyordu. Rüzgâr koyu renk saçlarını geriye savururken ve deniz arkasında dalgalanırken hâlimden memnundu. Gölge her adımda Signa'yı kucaklıyor, tenine tutunuyor ve kasabanın derinliklerine doğru ilerledikçe etrafını sararak genişliyordu.

"Yaşam'ın nasıl biri olduğunu hiç merak etmedin mi?" diye sordu Signa, sesini alçak tutarak. Böylece yanlarından geçen biri tamamen zararsız bir konuşma yaptıklarını düşünebilirdi.

"Merak etmem mi?" Blythe sık sık yanlışlıkla yatak odasına girdiği kadını düşünüyordu. Wisteria'nın tepesinde resmi asılı olan kadın hem yokluğunu hem de her daim varlığını hatırlatıyordu.

Yaşam'ın eski dairesinde geçirdiği zamandan beri, Blythe Yaşam'ın Wisteria'ya sızan varlığını neredeyse hissedebiliyordu. Onu elinde boya fırçasıyla koridorlarda dolaşırken görebiliyor ya da yükselen güneş kadar sıcak ve yumuşak kahkahalarının yankısını duyabiliyordu. Wisteria, Yaşam'ın anıları üzerine kurulmuş bir mezardı. Hayaletinin özgürce dolaştığı bir evdi.

Blythe bunu yüksek sesle itiraf ettiği için kendini aptal gibi hissediyordu ama yine de Signa'nın bakışlarındaki ifade kuzeninin daha fazlasını istediğini açıkça gösteriyordu. Bu yüzden, sadece boşluğu doldurmak için ona, "Aris'in birine âşık olabileceğine inanmakta zorlanıyorum," dedi. Yalan, söylediği anda dilini yakmıştı çünkü gerçek şuydu ki Aris kadar romantik birini tanıımıyordu. Adam aşktan çok daha fazlasıydı, aşkla besleniyordu. Başka kim bunca yüzyıl boyunca karısını aramaya devam edebilirdi ki?

“Yapma, o kadar da kötü biri değil.” Signa’nın sesinde, Blythe’in kuzeninin söylediklerinden daha fazlasını demek istediğini hissettiren meraklı bir tını vardı. “Aris’in sevdiği kişi için ne pahasına olursa olsun her şeyi yapabilecek bir adam olduğuna inanıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, bu yüzden ona hayranlık duyuyorum. Yaptıklarının hiçbir bahanesi yok ama onun yerinde olsaydım, Ölüm’ü geri almak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.” Signa başını denize doğru çevirdi, son birkaç kelimesi rüzgâra karışan bir nefes gibiydi.

Blythe’in kollarındaki tüyler diken diken oldu ve Signa’nın arkasını dönüp kendisini yiyip bitiren gerginliği görememesine sevindi. Blythe, bunun için bir nedeni olmadıkça, Signa’nın da tamamen insan olmadığını sık sık unutuyordu. Signa, Blythe yaşayabilsin diye öldürmüştü.

Blythe doğaüstü olaylara hiç inanmazdı ama geçen yıl Ölüm’ün gerçek olduğunu, kuzeninin bir Azrail, kendi kocasının da kadehin ete kemiğe bürünmüş hâli olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Böylesine tuhaf bir hayata ne kadar da çabuk uyum sağlamıştı.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” diye söze girdi Signa kısa bir sessizlikten sonra, topuklarının dibinde gezinen gölgelere aldırmadan. “Bir yanım bu işin dışında kalmam ve doğanın akışına bırakmam gerektiğine inanıyor ama bu Aris ve...” Blythe’in yüzük parmağına saplanan acı için hiçbir uyarı olmamıştı. Signa’nın sözleri keskin bir solukla kesilince iki büklüm oldu ve çığlık atarak elini sıktı. Dudakları sanki görünmez iplerle bağlanmış gibi sıkıca kapanmıştı.

Ölüm, sanki bir fırtınanın içinde dönüyormuşçasına Signa’nın önünde belirdi. Signa’yı omuzlarından kavrayıp onu sabitlemeye çalışırken karanlık, vücudunu kapladı. Blythe onun neden medeni bir adam gibi yanlarında yürümediğini sormayı çok istemesine rağmen, kuzeni Ölüm’ün gelişine aldırış etmemişti. Ve Signa şaşırmadığı için *Blythe*, gölgelerin arasından ayaklarının dibinde beliren Ölüm olmasına rağmen bir şekilde bu durumda kendini garip hissediyordu.

“Faydası olmayacağını biliyorsun,” diye fısıldadı Ölüm ama Signa uyarısını bir tıslamayla geçiştirdi.

“Aris,” diye tekrarladı Signa, sıktığı dişlerinin arasından onun adını haykırarak. Konuşurken her hece ona acı veriyor gibiydi. “Ben değilim o...” Yine Blythe’in parmağındaki ışık şeridi öyle bir şiddetle yandı ki derisini eritip eritmeyeceğini merak etti. Bu arada Signa sözcükleri dudaklarından çıkaramadığı için tırnaklarını bir şeylere geçirmeye hazır görünüyordu.

“Aris’le ilgili bu kadar konuştuğumuz yeter!” Öfke göğsünü gerse de Blythe parmağının etrafındaki ışığın sönmesi ve acının dinmesiyle rahat bir nefes aldı. “Beni uyarmaya çalıştığın korkunç şey her neyse, bilmek umurumda değil. Bu kahrolası yüzük bilmemi istemiyorsa olmaz.”

Bakışlarını yere indirdi, Ölüm’ün yüzünde gördüğü endişeyi umursamıyordu.

“Ailen,” diye sordu Blythe, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. “Bana aileden bahset. Öldükleri gece neler yaşandığıyla ilgili bir şey öğrendin mi?”

Yeniden yürümeye başladılar, Signa’nın topuklu çizmeleri kaldırımında ağır ağır ilerliyordu. Sözcükleri ağzında geveliyordu, bu kez dudaklarından dökülüp dökülmeyeceklerini test ediyor gibiydi. “Günlükleri sırayla okumaya çalışıyorum,” dedi sonunda. Sesi serbest kalınca rahatlayarak, “Ama çok fazla var. Annem, Hellebore House adlı bir yerde başladığı okulu bitirmeden bir yıl kadar önce neredeyse her gece bu günlüklere bir şeyler yazmış. Beklediğimden daha farklı biri. Anlatılanlardan dünyaya karşı bir merakı olduğunu hep biliyordum ama bunun boyutunu hiç fark etmemiştim. Şu anda okuduğum günlükte on yedi yaşında ve henüz babamdan bir kez bile bahsetmemiş.”

“Daha çok genç,” dedi Blythe, kuzeninin belirgin sıkıntısı karşısında yumuşayarak. “Önümüzdeki birkaç günlükte kim bilir nasıl biri olacak.” Sesini alçak tutsa da zihni, Rima’nın beklediğinden farklı olan tek Farrow olmadığını düşünmeye başladı.

Blythe'in portrede gördüğü ve odasını gezdiği kadın onun tanıdığı Signa'ya ne benziyor ne de benzemiyordu ama Aris'in aradığı kişinin o olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. Signa da bunu kesinlikle fark etmiş olmalıydı. Ama onun yerine Ölüm'e âşık olmuş ve Kader'in hayatındaki yokluğunu gidermek için Blythe'i ona bırakmıştı.

Blythe, her ne kadar peri masallarını çok sevse de gerçek aşka asla inanamamasının nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Aris ruh eşini bulduğundan emindi ama o kişi başka bir hayatta başka bir adama âşık olmuştu.

Aşıktaki sorun da buydu, çok fazla değişken vardı. Onun dalgalı sularına ayaklarını sokan herkes için yanlış gidebilecek çok fazla şey vardı. Belki de Blythe'in kendini aşksız bir evlilikte bulmuş olması büyük bir şanstı. En azından bu şekilde ikisi de zarar görmeyecekti.

Blythe sol elini önüne uzattı ve sık sık yaptığı gibi yüzüğüne baktı.

"Ölüm," diye seslenerek ona tereddütlü bir şekilde baktı. "Daha önce hiç benimkine benzer bir yüzük görmüş müydün?"

"Bana *Sylas* diyebilirsin," diye öneride bulundu ama Blythe bunu görmezden geldi. "Ve hayır, gördüğümü söyleyemem."

Alyansını, yani yılanı benzeyen gerçek yüzüğünü parmağına taktı. Eğer hafızasını yeterince yoklarsa, Ölüm'ün Aris'le arasında olup bitenleri açıklayacak bir şeyler bulabileceğini umuyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Ölüm ve Blythe'in aklına gelen tek şey, adamın karanlığın her zerresini daha da ortaya çıkaran sesi kadar can sıkıcı olmadığıydı.

"Tabii ki öyle. Kurallarını asla çözemiyorum. O lanet şey sanki hep birlikte olmamızı istiyor. Genellikle Aris ve ben ayrı olduğumuzda yakıyor ama bak." Elini onun önünde salladı. "Yanma yok. Ve ben Wisteria'da mahsur kalmışken o istediği gibi gelip gidiyor."

Ölüm, kendisine doğru yaklaştığında ya da onu çok yakından incelediğinde kızın nasıl geriye çekildiğini fark ettiyse de bundan hiç söz etmedi. Ölüm'le arasında yeterli bir mesafe bırakmaya çalışarak köhne bir çay dükkânının taş girişine yaslandığında omuzlarına bir ürperti yayıldı. Bugün dışarıda bu kadar az insan olması büyük şanstı. Sadece kendisinin ve Signa'nın görebildiği biriyle konuşurken nasıl görünüyordu acaba?

"Bundan emin misin?" Ölüm öyle bir ciddiyetle sordu ki Blythe ellerini ceplerine sokup paltosunu sıkıca çekme isteği duydu. "Yüzüğün sizin birlikte olmanızı istediğini söylüyorsun, kardeşimin bile bu büyüü alt edebileceğinden şüpheliyim. Sen ve Aris arasında ayrılmaz bir bağ var, buna odaklan. Keşfettiklerin seni şaşırtabilir."

Eğer Ölüm'ün sesi bu kadar iddialı gelmeseydi, Blythe onu görmezden gelebilirdi. Ama ona meydan okuduğu için bunu yapamayacağına inandığı anlamına geldiğini düşündü ve bu da gözlerini kapatıp onun yanıldığını kanıtlamak için yeterli bir nedendi.

Parmağının etrafındaki metale, sonra da onun altındaki ışık halkasına odaklandı. Kendisini ve Aris'i birbirine bağlayan bağa... Bu bağ öyle gevşekti ki sanki onu tutup çekebilecekmiş gibi hissediyordu. Zihnen yaptığı da tam olarak buydu. Bağı çekti, denedi ve bağ onun tutuşu altında gerginleşti.

Yüzündeki tüm kan çekilirken Blythe'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O burada." Blythe, Aris'in yalan söylediğini öğrendiği için sevinmeli mi yoksa daha da kızmalı mı, bilemiyordu. "Bana bunun bir yalan olduğunu mu söylüyorsun? Bunca zamandır benim gibi Wisteria'da sıkışıp kalmış olduğunu mu?"

"Wisteria'da sıkışıp kalmış olması şart değil ama sana sıkışıp kalmış." Ölüm'ün omuz silktiğini görmek tuhaftı çünkü fazlasıyla insani bir havası vardı. "Bu sadece bir tahmin ama o yüzük onu da en az senin kadar bağlıyor. Senin yok olduğunu hissettiğinde..."

"Beni takip etmiş," diye sözlerini tamamladı Blythe, boğazını acı bir kahkaha sardı. Onu Aris'e bağlayan ılık zihninde parlak bir şekilde yanıyor, tenine rahatsız edici bir sıcaklık yayıyordu. Onu yokladı ve önce bir, sonra iki adım atıp onu takip ederken altının parlamasını izledi.

Göğsündeki bir ağırlık, görünmez bir rehber gibi davranarak onu kaygan Arnavut kaldırımlarından kumlu tepelere doğru sürükledi. Her şey daha da ısındı. Aris'in rüzgârlı kıyıda durduğunu görene kadar da her şey daha parlaktı, bir şekilde onun orada olacağını biliyordu.

Aris, bir yaz fırtınasının anısını çağrıştıracak kadar koyu lacivert bir palto giymişti. Altın sarısı saçları rüzgârla savruluyor ve deniz tuzunun dokunuşuyla kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Blythe'a odaklanmadan evvel önce Signa'ya, sonra Ölüm'e bakarken yüzündeki ifade sertleşti.

"Seni ahmak, sersem!" Blythe'in vücudu kahkahalarla sarsıldı. "Bu doğru, değil mi? Ben nasıl senden kaçamıyorsam, sen de benden kaçamıyorsun." Aralarındaki mesafeyi kapatırken kum yüzünden adımları yavaşladı. "Sırf ben mutsuz olayım diye kendine acı çektirecek kadar gururlu musun? Eğer birbirimizden kaçamıyorsak, o zaman sen günlerini nerede geçiriyorsun?"

Aris, bakışlarını denize doğru çevirirken dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. "Gülme-yi kes, seni aptal kız. Uzun süre ayrılamıyor olmam hiç ayrılamayacağım anlamına gelmez."

"Aptal olan *ben* miyim? Sadece bana bir pasta getirecek kadar uzaklaşılabiliyorsun ama dünyayı dolaşmaya çıkmış gibi davranabiliyorsun!" Bu fikir onu ne kadar da keyiflendirmişti. O kadar ki Aris dehşete düşmesine rağmen Blythe daha da çok gülme-yeye başladı. "Senin kadar mantıksız birini daha önce tanıdığımı sanmıyorum."

Aris ne kadar sert görünmeye çalışsa da rüzgâr saçlarını ağzına doğru savururken çabaları boşunaydı. "Seni almaya geldim," dedi ona. "Burada işin yok senin."

Blythe öyle bir küçümseme duygusuyla doldu ki neşesi bir anda kaçtı. Dişlerini gıcırdattı. "Ne yapacağımı ya da kiminle görüşeceğimi sen belirleyemezsin. Eğer kuzenimi ziyaret etmek istiyorsam, o zaman kuzenimi ziyaret ederim."

"Şoförün kardeşimken olmaz." Her kelimesinde, arkasındaki deniz gibi kuduruyordu.

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok." Ölüm'ün sesi rüzgârın esintisi gibiydi, havada öylesine yumuşak bir şekilde dalgalanırken bile bir şekilde hâlâ sertti. Blythe kendini gerçekten onun konuşup konuşmadığını sorgularken buldu.

Aris ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Umurumda mı? İstersen bu iblis kızın canını al. Bunu ne kadar çabuk yaparsan, ben de onun varlığının yarattığı beladan o kadar çabuk kurtulmuş olurum."

Blythe, çay içmek için daha uygun birini tanımamıştı. Aris o güne kadar tanıdığı herkesten daha dramatikti.

Aris'in dikkatinin nasıl sürekli kendisine döndüğünü Signa'nın fark edip etmediğini merak etti. Acaba Aris'in incinmiş gururunu fark etmiş miydi ya da Signa'nın umurunda mıydı?

Blythe kendini Aris'e bağlamış olabilirdi -onun Signa'yı tehdit etme gücünü elinden almış olabilirdi- ama bu, Aris'in kuzenini unuttuğu anlamına gelmiyordu. Blythe şu anda bile onun çaresizliğini görebiliyordu ve küçük bir parçasının hâlâ Signa'nın hafızasını geri kazanacağına ve her şeyin yoluna gireceğine inandığını biliyordu.

Ama parmaklarını Ölüm'ün parmaklarına dolamak için arkasına uzandığı sırada Signa'nın dokunuşundaki şefkati inkâr etmek mümkün değildi. Başını ona yasladı ve Blythe'ın ya da Aris'in tansiyonu her yükseldiğinde elini daha sıkı sıktı. Belki de her şeyi hatırlıyordu. Belki de Aris'in başka bir yaşamında onun

için ne ifade ettiğini tam olarak biliyordu ama kalan yıllarını başka biriyle geçirmeyi seçmişti ve gerçeği itiraf ederek Aris'in kalbini iki kez kırmak istemiyordu.

"Yeni evlilerin, ailelerini ziyaret etmeleri bir gelenektir." Signa'nın ağzından çıkan her kelimeyle gökyüzü daha da kararıyordu. "Ölüm'den Blythe'ı buraya getirmesini ben istedim. Onun iyi olduğunu görmek istedim."

Aris bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama gökyüzünü gümüşe çeviren bir şimşek çakınca sözleri kesildi. Fırtına kaçınılmazdı ve karanlık, Signa'nın üzerine çökmüş olsa da Aris onun elini tuttuğunda kendisini fırtınanın merkezinde gibi hisseden Blythe oldu.

"Fark etmez," dedi ona. "Gel, Wisteria'ya dönüyoruz." Blythe savaştırmak istedi. Adamın elini itmek istedi. Ama Aris parmaklarını bileğine doladığında sıcaklık bir zehir gibi damarlarına yayıldı ve Blythe itiraz etmek için ağzını açamadan dünya tersine dönüp göz kırptı. Blythe kuzenine veda etmeye bile fırsat bulamadan Aris bir kapıyı kavrır gibi havaya uzandı, görünmez bir kolu çekti ve Wisteria'nın onu bir kez daha tutsak etmesine izin vermek için eşiğin ötesine savurdu.

ON

‘S enden nefret ediyorum,’ diye bağırdı Blythe, eldivenlerini çıkarıp Aris’in göğsüne fırlattı. Ardından elbisesinin üstünü düzeltti ve tepinerek ateşin yanına oturdu. O giderken gökyüzü açık olmasına rağmen şimdi tüm Wisteria gök gürültüsünden titriyordu. Fiore’de kopan fırtınayı bu kadar mükemmel bir şekilde yansıtmaması ne kadar da tuhaftı.

“Sıraya gir.” Aris’in oturduğunu duymamıştı ama Aris aniden yanında belirdi. “Sana dokundu mu?” diye sorarken sesi alçaktı.

Blythe onun kimden bahsettiğini hemen anlamıştı. Sırtındaki alevlere minnettardı çünkü Ölüm’ün dokunuşunu hatırlayınca tüyleri diken diken olmuştu. “Dokunmuş olsaydı çoktan ölmüş olurdum.”

Ateşin ışığı Aris’in yüzünde keskin çizgiler oluşturarak kaşlarını çatmasına neden oldu. “Ölüm’ün sana bu kadar yaklaşmasına izin vermekle aptallık ettin.”

“Benim için endişeleniyormuş gibi davranma.” Aris’in ne kadar kızgın olduğunu anlamak imkânsızdı çünkü Blythe onunla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Tek görebildiği, bir bacağı diğerinin üzerinden salladığı ve aralarındaki sessizlik uzadıkça ayağının havada yarattığı sessiz ritimdi. Sonunda, fırtına dindiğinde ve Ölüm’ün yaydığı soğukluk kemiklerinden sıyrıldığında Aris sordu: “Foxglove’da iyi vakit geçirdin mi?”

O kadar saçma bir soruydu ki güldü. “Elbette eğlendim. Kuzenimi manipüle etme çabalarını durdurduğum için kızgın olduğundan, günümü iğrenç gri taşlardan daha fazlasına bakarak geçirdiğim ve yanımda biri olduğu için mutluydum.”

“Manipüle etmek mi? O benim *karımdı*. Manipüle eden Ölüm...”

“*Signa* asla senin karın olmadı. *Yaşam* bir zamanlar karındı ama *Signa* değil. Kuzenim yıllarını kiminle isterse onunla geçirmekte özgür ve bu kişi sen değilsin.”

Aris uzanıp kızın çenesini bir eliyle ustaca ona bakmaya zorladığında ışıklar titredi. “Ve bunun gerçek olduğuna emin misin?”

Blythe korkup sinecek kadar aptal değildi. Ona zarar veremezdi, o hâlde en kötü ne yapabilirdi ki? Onu ahırda uyumaya mı zorlayacaktı? En azından bu, yattığı taş levhadan daha rahat olurdu.

Aris, Blythe’in bu konuda herhangi bir güce sahip olduğuna inanmasını istemiyordu. Ama Blythe’in her geçen gün daha da emin olduğu bir şey varsa, o da adamın planladığından çok daha fazlasına sahip olduğuydu. Ve bugün Foxglove’a gittiğinde bunu kanıtlamıştı.

Aris alnını onunkine değdirecek şekilde eğildiğinde, bakışlarını aynı seviyede tuttu.

“Hatırlamaması senin suçun,” diye homurdandı. “Onu buraya getirebilirdim. Ona bir zamanlar sahip olduğumuz hayatı gösterebilirdim!”

“Tam olarak hangi hayattan bahsediyorsun? Yüzyıllar önce yaşanmış bir hayattan mı? Tarih öncesi çağlarda yaşadığınız o mağara adamı hayatı artık yok. Yıllarını özlemle geçirmeye devam et ya da herkese bir iyilik yapıp yoluna bak.”

O kadar parlıyordu ki Blythe’in gözleri ona bakarken yanıyordu. Neredeyse gözlerini kapayacaktı ama ona bu zevki tattırmak istemedi. Aris’in öfkesinde ve midesindeki yanmada tanıdık gelen bir şeyler vardı. Hatta... Beklediği bir şey. O kadar ki ses

ronunu bozmadan ona sertçe, "İstersen güneş kadar parla, Aris ama başka tarafa dönmeyeceğim," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ışığı sönmüş bir mum kadar çabuk titreyerek yok oldu. Blythe, Aris'in bir kez daha karşısında dikildiğini görene kadar gözlerini yeniden kırıştırmaya bile fırsat bulamadı. Aris bu kez kızgın değildi ama dudakları sıkıca kenetlenmişti ve kaşlarının arası çatılmıştı.

"Ne dedin sen?"

Blythe söylediklerini düşündü. Belki biraz ileri gitmişti ama onun tepkisini çekecek kadar sert şeyler söylememişti. Aris geri çekilip kanepeye yaslandığında, belki de bir sonraki hamlesini planlarken ona hiçbir yanıt vermedi. Blythe'a değil, ellerine bakıyordu. Sonra Blythe'ı şaşırtacak şekilde güldü.

Blythe saklanıp saklanmaması gerektiğini düşündü ama tek bir uzvunu bile hareket etmeye ikna edemedi. Sesten çok etkilenmişti çünkü bu kahkaha onun diğer kahkahalarına benzemiyordu. Bu kahkaha şafağın ilk ışıkları gibiydi, ılık ve hoş bir şekilde onu ürpertmişti. Sadece bir saniye sürmüştü ama o bir saniye içinde Aris bambaşka birine dönüşmüştü. Tanımadığı ama tanımak için kendini korkutucu bir merak içinde bulduğu birine...

"Yaşam da bir keresinde bana aynı şeyi söylemişti," dedi sonunda, Blythe'ın sesini yitirdiği düşünülürse bu büyük bir şanstı. "İlk gerçek kavgamız sırasındaydı, o kadar uzun zaman önceydi ki neredeyse unutmuşum."

Her şeye rağmen Blythe yumuşadı. "Senin için çok şey ifade ediyormuş," diye fısıldadı. Aris cevap vermedi çünkü buna gerek yoktu. Sadece bir aptal, Aris'in bu kadına olan aşkından şüphe duyabilirdi. "Bana biraz ondan bahseder misin?"

Blythe'ın son iki günü portredeki kadını ve koridorlarda dolaşırken gördüğü kişinin gerçekten Yaşam olup olmadığını düşünmekle geçmişti. Zamanın katmanlarına inmek ve bu kadını saklayan sırları ortaya çıkarmak, ne tür bir insanın Kader'e bakıp

onu ortak bir yaşama değer bulabileceğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Aris'in yüz ifadesi karmaşık anıların ağırlığını taşıyordu. Bir yandan keder gözlerinin kenarlarını sıkıştırırken, bir yandan da yüzüne bir yumuşaklık yayılıyordu. Gecenin içinde açığa çıkan sır kadar hassas bir ses tonuyla, "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Her şeyi. Bu garipti. Kök salmış olan bu doyumsuz merak, Blythe'in sanki hayatına girmiş gibi hissettiği kadına karşı gidecek büyüyen bir saplantıydı. "Bir adı var mıydı?"

Bunun cevaplamaşı en kolay sorulardan biri olacağını düşünürken, adam elini kolçağa dayadığında elindeki damarlar nabız gibi atmaya başladı.

"Hepimizin bir diğer ismi vardır," dedi sonunda. "Onunla ilk tanıştığında kendisine *Mila* diyordu, gerçi bu ismi uzun zamandır kullanmıyordum." Aris iki parmağını dudaklarına bastırarak sanki tadına varıyormuş gibi baktı. "İnsanlara yakın olduğunu hissetmek onun için önemliydi. Bu dünyaya getirdiği ruhları olabildiğince mutlu ve başarılı kılmak istiyordu."

Bu kadar nazik görünen birinin Aris gibi kaba biriyle nasıl birlikte olabildiği merak konusuydu. Hep böyle miydi yoksa ilk eşini kaybettikten sonra mı bu kadar sertleşmişti?

"Mila'yla nasıl tanıştınız?" Blythe tenini ısıtan ateşe doğru eğildi. Aris, bir elini çenesinde gezdirip anılarla birlikte gelen gülümsemenin izini silerken rahatlayıp hikâyenin içine dalmaya hazırды.

"O beni arayıp buldu." Sözlerinde bir şefkat vardı. "İlk başta beni küçümsüyordu. Benim isimle onunki pek uyuşmuyordu. Daha iyi kalpli olmam gerektiğini düşünüyordu çünkü bir insanın hayatı kısa ve kırılgan bir şeydi."

Blythe gözlerini her kırptığında sanki hikâye göz kapaklarının ardında duruyormuş gibi gözünün önüne geliyordu. "Peki, sen ne yaptın?" diye sordu. "Daha iyi kalpli oldun mu?"

Aris bakışlarını kaldırdı ve Blythe bir an için aralarındaki geçici barışı bozup bozmadığını ve konuşmanın bitip bitmediğini merak etti. Ama sonra Aris şöyle dedi: “Ona söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim: Bir ruh kendi geleceğini keşfettiğinde, ben de onun seçtiği yolu örer ve hayata geçiririm. Bazen olaylar kontrolüm dışında gelişir ama ben asla kendi isteğimle zalim olmam. Her ruh farklıdır. Her biri farklı koşullara bağlıdır. Bana verdiği ruhlara karşı olabildiğince iyi davrandım.”

Blythe çizmelerini çıkarırken bu sözler üzerine düşündü. Geleceğinin asla değiştiremeyeceği katı, önceden belirlenmiş bir hikâyeden ibaret olduğu düşüncesinden nefret ediyordu. Ama aynı zamanda, öfkesinin en azından bir kısmının insafsızca olduğunu kabul edebiliyordu. Aris bu işin yükünü istememişti, bu yüzden ellerini kucağında kavuşturdu ve nefesini tutarak ona, “Seninle savaşmaktan yoruldum, Aris,” dedi.

“Ben de senin mücadeleni dinlemekten yoruldum.”

Blythe onun inadını ne kadar eğlenceli bulduğunu gizlemek için gülümsedi. “O zaman bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Adamın gözleri şömine ışığının puslu havasında bir başkaydı. Daha karanlık ve bir şekilde o kadar keskindi ki eğer Blythe bilmeseydi onun içini gördüğünü düşünebilirdi.

“Sanırım bir ateşkes yapacağız. Beni rahatsız etmeyi bırak, ben de karşılığında en azından nezaket göstermeye çalışayım.” Elini cebine attı, etrafı yokladı. “Sana bunu vererek başlayabilirim.” Ön yüzünde babasının el yazısı olan bir mektubu ona uzattı.

“Seni hırsız!” Blythe zarfı onun elinden kaptı, başparmağını bal mumu mührün üzerinde gezdirdi ve hâlâ sağlam olduğunu görünce rahatladı.

“Nezaket, hatırladın mı?” Aris sandalyesinde yan dönerek ayaklarını havaya kaldırırken iç çekti. “Daha yeni ateşkes yapmışken kızamazsın.”

"Kıçımın nezaketi." Zarfı açmaya çalıştı. Belki de yalnız kalana kadar bekleseydi daha iyi olurdu ama hiçbir zaman yeterince sabırlı olmamıştı ve babasının iyi olduğuna emin olmaktan daha çok istediği bir şey yoktu. Bu yüzden Blythe zarfı açtı ve mektubu aceleyle okudu.

Ancak birkaç satır sonra kanı dondu. İstemsizce bir ses de çıkarmış olmalıydı çünkü Aris bir saniye içinde yerinden kalkıp kaşlarını çatarak ona doğru ilerledi.

"Ne oldu?" diye sordu. Eğer Blythe'in aklı yerinde olsaydı, Aris'in ses tonuna daha çok dikkat etmeyi ve onu kendisine çekmenin endişe mi yoksa merak mı olduğunu çözmeyi düşünebilirdi. Muhtemelen o da en az kendisi kadar meraklı biriydi. Blythe'in omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama kadın parşömeni çok yakınında tutuyor, kelimelerin değişeceği umuduyla tekrar tekrar okuyordu.

"Yüksek sesle oku," diye ısrar etti, mektubu onun elinden almaya çalışarak. "Eğer okumayacaksan, o zaman ver de ben okuyayım."

Blythe parmak uçlarını sayfaya doğru uzattı ve her kelime boğazında düğümlenmesine rağmen babasının yazdıklarını okumak için kendini zorladı.

"Sergili kızım," diye başladı. "Umarım bu mektup sana sağ salım ulaşır. Seyahatlerim boyunca Verena'yı ziyaret etme zevkine erişemediğimi itiraf etmeliyim. Mektubuna kadar, hiçbir haritada bulamadığım için gerçek bir yer olduğuna ikna olmamıştım. Bunu yazmadan önce, çalışma odamda onu ararken buldum kendimi ancak çabalarımda başarısız oldum."

Aris gırtlığından sabırsızlık dolu bir ses çıkararak onu devam etmeye zorladı.

"Ayrılıştınızdan bu yana, yöneteceğiniz bu krallığa olan ilgim giderek artıyor. Orayı ziyaret etmemin hiçbir elacağına inanıyorum, bu yüzden sizin... almak beni çok mutlu etti." Aris'e yan gözle bakmaya cesaret ederek sözünü yarıda bıraktı.

"Neyi?" diye sordu, çenesi gerilmişti. "Neyi almak onu bu kadar mutlu etmiş?"

Blythe o anda vücudunu altüst edip kendi derisinin içine girebilmeyi diledi. Bir sonraki bölümü okurken gözlerini kapattı çünkü son satırın ne olduğunu unutmak mümkün değildi. "Davetimizi."

Blythe, Aris'in Ölüm kadar soğuk görünebileceğini hiç düşünmemişti.

"Onu sen mi *davet* ettin?" Sesi şiddetli bir fırtına gibi kabararak şöminenin hararetli görüntüsünü taklit etti. "Nereye, seni soytarı? Hayal dünyasına mı?"

"Bana kıyamazsın," diye karşılık verdi Blythe. "Aramızda bir *ateşkes* var! Ayrıca bu *senin* hatan. Hayal ürünü bir krallığın prensi gibi davranma ihtiyacı hisseden ben değilim ve onu gerçekten *davet* etmiş de değilim! Sadece keşke burada olabilsen dedim."

Aris parmaklarını saçlarında gezdirerek uçlarını çekiştirdi. "Zihnini silmekten başka çare yok. Sihrimi kullanmam gerekecek..."

"Ona dokunursan, yemin ederim seni uykunda öldürmenin bir yolunu bulurum." Blythe kendini hiç bu kadar tehlikeli hissetmemişti, her kelimesi bir mermi gücündeydi. Emin olduğu bir şey varsa o da şuydu: Elijah hayatı boyunca yeterince şey yaşamıştı. "Babam bir oyuncak değil ve onu kuklalarından birine dönüştüremeyeceksin."

"Öyle mi? O zaman ne yapmamızı bekliyorsun, aşkım? Ona gerçeği söyleyip en iyisini mi dileyelim?"

Bu kesinlikle bir seçenек değildi. Babasına gerçeği söyleye-
bilmek ne kadar harika olursa olsun, bunu yapmayı her düşün-
düğünde aklına sadece bir zamanlar acılarını dindirmek için
sığındığı alkol ve kederin onu nasıl başka birine dönüştürdüğü
geliyordu.

Herkesten çok babası için endişeleniyordu. Yani hayır, Elijah'a
gerçeği söyleyemezdi. Hele ki babası yeniden eski hâline dönme-
ye başlamışken.

Parşömeni kavrayarak, "Başka bir şey bulmamız gerekecek,"
diye ekledi. "Cuma sabahı şoförünün onu gelip alması için bek-
leyeceğini söylüyor. Başka seçeneğimiz yok, Aris. Onu buraya
getirmek zorundayız."

"Sonra ne olacak? Wisteria'yı yönetiyormuş gibi yaptığım bü-
yülü bir bahar ormanına mı taşıyacağım?"

"Aslında karların içinde bir yere," diye itiraf etti Blythe yüzü-
nü buruşturarak. "Ona Verena'nın aslında bir kutup tundrası ol-
duğunu söylemiş olabilirim. Ama harika olduğunu söylemişim."

Aris ona ters bir bakış attı. Doğrusu Blythe sadece babasına
nasıl olduğunu anlatmak ve kaygılanmasını önlemek istemişti.
Onun gelip kendisini görmek isteyeceğini hiç düşünmemişti. En
azından hemen geleceğini.

Ama Aris konuşmayınca Blythe, "Başka seçeneğimiz yok,"
diye atıldı. "Wisteria'nın taşınabileceğini kendin söyledin. Anlat-
tığım tarife uyan bir yer bulup onu oraya götürmemiz gerekecek."

"Ah, evet. Basit bir görev." Sırtı şömineye dönük olan Aris'in
yüzünde koyu gölgeler belirdi. "Peki ya insanlar? Çalışanlar? Ba-
ban senin bir prenses olduğuna inanıyor."

"O zaman beni prenses yap. Sen Kader'sin, değil mi?"
Blythe'in ağzından çıkan bu cümle bir sorudan çok bir suçlamay-
dı. "İnsanları kontrol etme gücüne sahipsin. Nasıl davranacakla-
rım, ne düşüneceklerini... Eğer senden istediğim şey yeteneğinin
çok ötesindeyse, o zaman sandığımdan daha zayıfsın demektir."

“*Yeteneğimin* ötesinde mi?” Bu sözler Aris’in yüzüne sanki bir rokat gibi indi. “Benim yeteneğimin ötesinde hiçbir şey yok, seni huysuz kız.”

Her ne kadar bazen sinir bozucu olsa da Blythe, Aris’in gururunu çok takdir ediyordu çünkü bu, ona karşı kullanabileceği en büyük kozdu.

“Kanıtla,” diye ısrar etti. “Babam zeki bir adamdır. Parti numaraların onu kandırmaya yetmeyecektir.”

“Parti numaraları mı? *Benim parti numaralarım mı?*” Aris bu sözleri sessizce tekrarlardı ve her seferinde daha fazla zehir tükürdü. Blythe’in tahminine göre Aris ona lanet okumak için ağzını açtı ama Blythe onu susturmak için elini kaldırdı.

“Bunu. Kanıtla.” Bu sefer sözleri daha yavaştı ve meydan okumayla doluydu. Ve Aris’in yemi yutmaktan kaçamaması onu memnun etti. Öne doğru bir adım attı, bakışları alev alev yanıyordu.

“Peki, söylesene, bu işten benim çıkarım ne olacak?”

Blythe aslında bu soruyu bekliyordu, bu yüzden teklifi dilinden kolayca döküldü. “Eğer babamı kandırıp Verena’nın gerçek bir yer olduğuna inandırmayı başarabilirsen, o zaman seninle seyahat etmek için hiç mücadele etmeyeceğim. Tabii, istediğim zaman beni babamı görmeye götüreceğine söz verirsen.”

“Yılda iki kez,” diye karşı çıktı Aris ama Blythe yılmadı.

“Ne zaman istersem,” diye tekrarlardı. “Mantıklı bir şekilde ama her iki taraf da istemediği sürece haftada bir defa yeterli.”

Aris’in kaşları gerildiğinde Blythe onun cık cıklaması ve omuzlarını geriye atarak odayı kendi varlığıyla doldurmaya çalışmasıyla rahatladı. Tanrım, kuvvetli bir egoya bayılırdı. Özellikle de adamın dudakları incelerek yüzünde Blythe’a bilmesi gereken her şeyi söyleyen bir hoşnutsuzluk ifadesi belirlediğinde. Bu turu o kazanmıştı.

“İyi, seni zavallı. Ama eğer bunu bana yaptıracaksan, bil ki Elijah’ın yerine, bu saçmalığın işe yaraması için düzinelerce insanın zihniyle oynamam gerekecek.”

Blythe omuz silkti. “Ne yapman gerekiyorsa yap. Babamın zihnine dokunmadığın sürece umurumda değil.” Gerçekten de umurunda değildi. Aris’in hileleri onu ne kadar huzursuz etse de şu anda başka yolu yoktu. Elijah sakinleştirilmesi kolay bir adam değildi. Pek çok kişinin aksine, Blythe’in babası onu bir mülk takası ya da kendi adını güçlendirecek bir yol olarak görmüyordu. Aris’in bir “prens” olması zerre kadar umurunda değildi. Tek umursadığı Blythe’in iyi ve mutlu olmasıydı ve bu yüzden, onun iyiliği için, kızının ona göstermek istediği hayat da buydu.

Aris’in etrafında, şöminenin ışığı daha parlak yanıyordu. Bir adım daha yaklaşarak kadının çenesini bir kez daha avucunun içine aldı. “Eğer dudaklarından büyülerimle ilgili en ufak bir şikâyet dökülürse, bu maskaralığa hemen orada son verir ve küçük iddiamızı kazandığımı kabul ederim,” diye fısıldadı, Blythe’in kafasını çeviremeyeceği şekilde eğerek. “Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Anlaşıldı mı?”

Blythe gözlerini ona kilitleyip bir bahar günü kadar parlak bir sesle, “Kesinlikle,” derken ne geri çekildi ne de yüz hatlarında en ufak bir tereddüt belirmesine izin verdi.

Düzenleme

Ny.özlem

İKİNCİ KISIM

ON BİR

‘Benim yöntemim demek,’ diye devam etti Aris, “Blythe’in pazarlık edemeyeceği şekilde benim yöntemim demek.”

“Sanırım Verena’nın milli bir çiçeğe ihtiyacı var,” dedi ertesi sabah selam verirken. Sandalyesini salondan çıkarıp Aris’in kollarını sıvadığı fuayeye sürüklerken, sandalyesinin ayakları taşa çarparak gıcırdadı. O sabah, kulağını kapıya dayayarak Aris’in koridordan geçip merdivenlerden inişini dinlemişti. Eğer homurdanması bir işaret sayılırsa, Aris bu işi Blythe uyurken tek başına yapmayı umuyordu. Ama Blythe aptal değildi, onun büyüsunü iş başındayken izleme fırsatını kaçırmayacaktı.

“Tavsiyene ihtiyacım yok.” Sesi monoton bir tondaydı. “Eğer şimdi gidebilirsen...”

“Karacaotuna ne dersin?” diye sordu, koltuğunda yan durup bacaklarını kolun üzerinde sallayarak. “Ona *kış mücevheri* de denir, bilirsin. Soğuğa karşı çok dayanıklıdır.”

“Soğuk,” diye tısladı. “Hayal etme işini bana bıraksaydın, Verena şu anda keyfini sürdüğümüz tropik bir cennet olabilirdi.”

Haklıydı ama artık çok geçti. Blythe odanın sağ tarafına geçip oturdu ve Aris’in çalışmasını izleyebilecek bir pozisyon aldı. Bugün farklı görünüyordu. Beyaz düğmeli ceketinin yakası her zamanki kadar sıkı değildi ve Blythe kendini gömleğini sıvadığı kısımda açıkta kalan tene bakarken buldu. Altın rengi saçları da

yumuşacık ve dağınık görünüyordu. Hiçbir şekilde çılgınca olduğunu söyleyemezdi çünkü o zaman bile Aris'in duruşunda onu çoğu kişiden daha ciddi yapan bir sertlik vardı. Ama Blythe karışısındaki bu adamdan gözlerini ayırmakta zorlanıyor, Yaşam'ın portrelerinde gördüğü o rahat adamın kırıntılarını arıyordu. Blythe'a yan yan bakması bir anlam ifade ediyorsa, çalışmaya hevesli ve hatta belki biraz gergin görünüyordu.

"Karacaotu," diye mırıldandı, ellerini saçlarında gezdirip odayı gözden geçirirken. "Pekâlâ."

İplikleri bir anda önünde belirdi. Binlerce iplik altın gibi parlıyor ve karmaşık yalanları Blythe'ın takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde örüyordu. Aris'in saçlarının ön kısımları o çalışırken dalgalanıyor, her saniye daha fazla iplik birbirine bağlanıyordu. Ta ki büyüğü şekil aldıkça görünmez bir rüzgârın etkisiyle gömleği bile dalgalanmaya başlayana dek. Wisteria'nın taş zemini, Blythe'ın çocukken üzerinde oynadığı kış gölüne benzer bir şekle dönüşerek, odanın sonuna kadar uzanan yanardöner bir maviye büründü. Ama Blythe çizmelerini zemine bastığında zemin taş kadar sağlam, sabit duruyordu. Bir nefes aldı, parmakları sandalyesinin koluna dolandı.

Blythe, Aris'in yetenekli olduğunu her zaman biliyordu. Bunun kanıtını yarattığı harikulade ortamlarda ve sihrini sanki ruhunun bir yansımasıymış gibi rahatça kullanmasında görmüştü. Ama onu bu düzeyde bir şey yaratırken izlemek tamamen yeni bir deneyimdi.

Aris özünde bir sanatçıydı. Evren, avuçlarının arasında kil gibi şekillendirdiği, arzusuna göre biçimlendirdiği bir tuvaldi. Bütün bir soyu kapsayan altın çerçeveli portreler sonsuz koridorları doldururken ve korkuluklar kristal zemine yansıyacak şekilde bükülürken hayal gücüne hayat veriyordu. Tırabzanların dibinde buzdan yontulmuş, uçları sanki gerçekmiş gibi pürüzsüz, narin karacaotları filizlendi. Çiçek, merdiven korkuluklarının etrafını da sarmıştı, yaprakları basamaklar yükseldikçe daha da güzelleşiyordu.

Kendi imzası olan altın rengi yerine, gümüşü bir parlaklık fuyeyi kaplayarak Wisteria'yı sanki biri aya bir keskiyle vurmuş ve bu evi oymuş gibi gösteriyordu. Bir peri masalının sayfalarından fırlamış, bizzat yıldızlar tarafından kutsanmış bir saraya dönmüştü.

Blythe ayağa kalkarken kalbi nasıl çarpacağını unutmuştu, sanki yanlış bir harekette dünya altında parçalanacakmış gibi korkuluğa doğru çekingen adımlar attı. Titreyen bir parmağını tırabzanın üzerinde gezdirdi. Sonra ürkek bir nefes verdi: *Ilıktı*. Bir şekilde buz sıcaktı.

Aris onu duymuş olmalıydı. Adamın gözlerindeki parıltıdan dudaklarını keskinleştiren zevke kadar her şey birden çılgına döndü.

"Etkilendin mi?" diye alay etti, kesinlikle sert bir yanıt ve alıştıkları şakalaşmayı bekliyordu.

Bunun yerine Blythe başparmağını yontulmuş bir karacaotunun kenarında gezdirirken, "Evet," diye fısıldadı. Çok güzeldi. Her şey çok ama çok güzeldi. "Aris, bu olağanüstü."

Sanki kadının kahkaha atmasını ya da buna inandığı için kendisiyle alay etmesini bekliyormuş gibi yüzü buruşmuştu. Ama en ufak ayrıntıların büyüüne kapılmış bir hâlde tırabzanın çevresinde dönen Blythe'ın eteklerinin yerde sürüklenişini izlerken, omuzlarındaki gerginlik gevşedi.

Blythe, parmak uçlarından koca bir dünyayı dokuyabilmek nasıl bir şey olmalı diye merak etti. Her türlü imkânsızlığın elinin altında olduğunu bilerek hayal gücünün sınırlarını zorlamak nasıl bir histi?

Harikuladeydi. Ve bir anlığına, dudaklarında küçük bir tebessüm belirdiğinde -sırıltma ya da kendini beğenmişlik değil, gerçek ve düzgün bir gülümseme- Aris de gülümsedi.

Ama Blythe bu fikri umursamadı ve aklından çıkarmak için can attı. "Bir oda yaratmak gayet basit ama aynı ihtişamı bütün bir sarayda yaratamazsın herhalde?"

"İhtişam mı?" Az önceki itirafından hâlâ memnun olan Aris sırttı ve kollarını daha da sıvadı. "Henüz hiçbir şey görmedin. Otur bakalım, tatlım. Daha yeni başlıyoruz."

Blythe, babasını aldatmanın büyük bir iş olduğunu biliyordu ama yine de yapılacak çalışmanın ilk aşamalarını bile hafife almıştı. Aris'in büyüü hayal gücü kadar hızlı çalışıyordu. Ancak altı saat sonra Blythe, vakitlerinin çoğunu harcayan şeyin sihir değil, inandırıcı bir yalan uydurmak için gereken öngörü olduğunu öğrendi.

Aris ona boya ve şövale vermeyi reddetmişti ama Blythe, fikirlerini çizmek için Aris'i bir eskiz defteri vermeye ikna etmişti. "İnsanlara ihtiyacımız olacak," diye hatırlattı ona. İnsanlarla dolu kaba bir şehir çizerken, bu projenin yöneticisi olarak kendine yüklediği zorlu rolden bitkin düşmüştü. Elbette Aris ona bu rolü vermeyi kabul etmemişti ama kaşlarını çatarak geçirdiği ilk birkaç saat sonunda pes etmiş ve Blythe'in yapmasına izin vermişti. Ya da en azından bunu denemişti. Aris onun büyük fikirlerinin yarısını bile dinlemiyor, sık sık kaşlarını çatarak nasıl resim çizmesi gerektiğini anlatıyordu.

"Tabii ki insanlara ihtiyacımız olacak," diye homurdandı Aris, Blythe'in eserine bakarken. Kristal zeminde karşılıklı oturuyorlardı. Blythe bağdaş kurmuş, kucağındaki eskiz defterine bir karides gibi kapanmıştı, Aris ise bir dizini göğsüne çekmiş ve dirseğini üzerine dayamıştı. Aralarında büyüü tabaklarda hazırlanmış çay ve sandviçler servis ediliyordu. Blythe üçüncü tabağındaydı. Aris'in ona sunduğu yemeklerden beklendiği gibi, tattığı en güzel şeylerden biriydi. Kızarmış bademle kaplanmış tavuklu bir sandviğin bu kadar lezzetli olabileceği kimin aklına gelirdi? Aris de birkaç tane yemiş ve azaldıkça sessizce tabakları doldurmuştu.

"Ve bir kasabaya ihtiyacımız olacak," dedi, bir yandan ağzını doldururken bir yandan da elindeki eskiz defterini ona doğru sallayarak.

Aris kaşlarını çattı ama Blythe'in tavrı değişmedi. "Aklımda zaten bir tane var." Aris yüzünü çevirdi. Her zamankinden daha sessizdi ve öfkesi yorgunluktan azalmıştı.

Onlar -çünkü Blythe bu şaheserin övgüsünün bir kısmının kendisinin olduğunu düşünüyordu- sadece birkaç saat içinde mükemmel bir iş çıkarmışlardı. Çevrelerinde, bir zamanlar Wisteria'nın malikânesi olan yer, yerini yeni geçici yeri olan Verena'ya bırakmıştı. Burası Wisteria'nın iki katı büyüklüğündeydi ve Blythe kendini defalarca böyle bir sihrin nasıl mümkün olabildiğini düşünürken yakalamıştı. Sonunda, bunun üzerinde düşünmeye değmeyeceğini anlamıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da kaç yıl birlikte olurlarsa olsunlar, Blythe, Aris'in sihrini anlayabileceğinden şüpheliydi.

Yarattığı her şey buzdan değildi elbette. Babasının kalacağı daire göz kamaştırıcı vitray pencereler ve beyaz-gümüş renkli kartonpiyerlerle süslü kubbeli tavanlardan oluşuyordu. Duvarlara fantastik grifon ve tek boynuzlu at figürleri oyulmuştu, o kadar iyi süslenmişti ki birinin her bir tasarımı seçebilmesi için haftalarca incelemesi gerekecekti.

Süslü halılar ve üzerinde çiçek gibi tomurcuklardan filizlenen mumlar bulunan altın varaklı avizeler vardı. Her yaldızlı portre çerçevesi abartılıydı ve alt kattaki odaların birkaçının tavanları büyük tablolarla kaplıydı. Tabloların hepsinin ne olduğunu tam olarak bilemiyordu; bazıları meleklerle benziyordu, bazıları çiçekliydi ve diğerleri de Aris'in aklından neler geçtiğini Blythe'a merak ettiren garip ve efsanevi canavarlardan oluşuyordu. Gözlerini kapatan kanatlı adam büstleri ve bronzdan yapılmış dev bir ge-yik kafası heykeli vardı. Hatta kapı tokmağının üzerindeki çok benzeyen ilginç bir yaban domuzu büstü bile vardı ve Aris'in bu büstün varlığıyla onu tuzağa düşürüp düşürmek şıktırmak isteyip istemediğini merak etse de Blythe hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu.

Aris'in -ve onun- inşa ettiği saray, içinde yaşanılıyormuş hissi veriyordu. Sanki yüzyıllardır ayakta duran, taşlarını biriktiren

ve kraliyet ihtişamını genişleten gerçek bir yer gibiydi. Verena, içinde kaybolmak istediği bir harikalar diyarıydı. Sarayın tek bir kanadını incelemek için bir hafta harcayabileceği ve yine de her şeyi gördüğüne ikna olamayacağı bir yerdi.

Aris eserini en ince ayrıntısına kadar planlamıştı ve ortaya bir başyapıt çıkmıştı. Onu iplikleriyle boğuşurken izlemek -boyadığı bir tavanı doğru yapana kadar birkaç kez elden geçirip yeniden yapması- Blythe'a, Aris'le ilgili onunla geçirdiği birkaç haftadan daha fazlasını öğretmişti.

Yemek, resim, müzik ve hatta heykel yapmak söz konusu olduğunda, Aris mükemmeli hedefliyordu. Blythe ilk başta Aris'in yalnızca kendi yaptığı şeylere dikkat ettiğini düşünmüştü ama adama gizlice baktığında ya da yaptığı bir şey Blythe'in hoşuna gittiğinde, adamın göğsünün nasıl kabardığını görmüştü. Böylece Aris'in ilgilendiği tek şeyin kendi yaptıkları olmadığını anlamıştı.

Belki de bu yüzden yemeklerini onunla paylaşıyor ve Wisteria'nın geri kalanı harabeye dönmüşken bile yemek odasını bu kadar gösterişli tutuyordu. Evet, Aris onu büyüyle etkilemeye ve hatta belki biraz korkutmaya çalışıyordu. Ama Blythe gerçeği bilmeseydi, Aris'in asıl istediğinin tüm bunları paylaşacağı biri olduğunu düşünürdü. Sanattan ve ihtişamdan zevk alacak ve onun keyif aldığı tüm görkemli şeylerden hoşlanacak biri...

Blythe belki ince bir katmanı kaldırmıştı ama Aris'te henüz ortaya çıkaramadığı çok daha fazla şey vardı. Aris özel ve hassas biriydi ve donmuş iki karanfilin arasındaki küçük toz detayını incelerken büyülenmişti.

"Sihirini seviyor musun?" Blythe bu soruyu neden sorduğunu bilemiyordu. Belki de gördüklerinden çok etkilenmişti ya da birkaç saattir hiç tartışmamışlardı. Boya rengi konusunda bazı atışmalar olmuştu ama genel olarak oldukça iyi gidiyorlardı.

Isırmak üzere olduğu sandviç Aris'in dudaklarında öylece kaldı. Tepkisi o kadar belirsizdi ki Blythe neredeyse hayal görüp görmediğini merak edecekti. Omuzlarının aniden gerilmesi ve

omurgasının hafifçe dikleşmesi Aris'i rahatlıktan çıkarıp yeniden her zamanki resmî hâline döndürmüştü.

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?" Sözlerinde dakikalar önce olmayan bir savunuculuk vardı.

Blythe bakışlarını Aris'ten kaçırdı ve kendisi için bir sandviç daha kaptı. Cevap vermek için acele etmedi. Merakı çok ve acil değilmiş ya da onu bir elma gibi soyup en iç katmanını ısırmak için can atmıyormuş gibi davrandı.

"Hiçbir şey ima etmiyorum, Aris," diye karşılık verdi. "Sadece bir an için gerçekten mutlu görünüyordun."

Aris yüzünde beliren gölgeyi gizlemekte yeterince hızlı değildi. "Yaratmaktan büyük keyif alıyorum," dedi sonunda ama kaşları kırışmıştı. "Sihrimden başka bir şey tanımadım hiç. Onu kullanmak benim kimliğimin sadece bir parçası."

"Kim olduğunu gösteriyor demek istedin herhalde?" diye düzeltti Blythe. "Sen kesinlikle Kader'sin ama yaptıklarından daha fazlasısın."

Sessiz, bölük pörçük bir kahkaha attı. "Korkarım herkes böyle düşünmüyor. İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkarlar ve çok azı kaderlerini anlar. Her gün onların hayatlarına ne kadar yaklaşabildiğimi anlayamazsın. Ve buna rağmen siz insanlar bana kıızıyorsunuz. Gerçi bunun bir önemi yok. Kızmasanız bile, kardeşim ne olursa olsun bir gün hepinizi bu dünyadan koparacak."

Aris sarayı yarattığından beri ilk kez burası görüldüğü kadar soğuktu. Aris yüzünü yere çevirmeden önce serinlik sadece birkaç saniye sürdü ve Blythe onu -portredeki yaşına rağmen çok daha genç ve çocuksu adamdan bir izi- o zaman gördü.

Blythe ona bakınca haklı olduğunu anladı. Aris yalnız kalmak istemiyordu, yaşamını biriyle paylaşmak istiyordu. Belki de Wisteria'nın bu kadar bakımsız kalmasının nedeni, dünyanın ihtişamını paylaşacak kimsesi olmadığını ona hatırlatmasını diyeydi.

"Şey," dedi Blythe parmaklarındaki badem kırıntılarını yalar-ken. "Bence güçlerin inanılmaz. Keşke bende de olsaydı ama bu güçlerin getirdiği sorumlulukları istemezdim."

Aris'in omuzlarının bu kadar rahatlaması şaşırtıcıydı. Merakla Blythe'a bakarak bu sözleri sanki yorucu bir yaz gününün ilk esintisiymiş gibi karşıladı.

"Eğer bu doğruysa, o zaman sen az sayıdaki kişiden birisin."

Blythe'in neden önc uzanıp elini onunkinin üzerine koyduğunu, saklamak için çok uğraştığı duygusunu avutmaya çalıştığını söylemeye gerek yoktu. Bu öyle içgüdüsel ve düşüncesizceydi ki göğsünde bir alev parlayana kadar ona dokunduğunu fark etmemişti. Aris'in aldığı nefes çok netti ama Blythe geri çekilmeden önce başını kaldırıp bakacak kadar dikkatini ellerinden ayırmıştı. Aris'i ve onun dikkatini geçti. Süslü tırabzanları geçip fuayenin derinliklerine, görüş alanının kenarında parlayan beyaz saçların olduğu yere doğru baktı.

"Blythe?" Aris'in sesi dalgındı ve zihni, kahkahalar ve aklını karıştıran aynı melodiyle karışmıştı. Sanki dönüyormuş gibi hissederken, şakaklarında bir ağrı çiçek açtığında görüşü bulanıklaştı. Her geçen saniye müzik artarak beynini dövmeye başladı ve göz ucuyla Yaşam'ın fildişi elbisesinin eteğini kaldırıp dönmesini izledi.

"*Blythe.*" Aris ondan uzaklaştı ve dünya bir anda sakinleşti. Artık müzik yoktu. Artık beyazlar içinde dans eden bir kadının hayaleti yoktu.

"Yüce Tanrım, sana ne oldu böyle?" Aris dizlerinin üzerindeydi, kızın yüzünü incelemek için ona doğru eğilmişti.

Ne kadar yakın olduğunu fark eden Blythe onu elinin tersiyle itti. "Ben iyiyim. Hastaya yaklaşımın üzerinde çalışmalısın," diye homurdandı, onun meraklı gözlerinden kaçmaya çalışarak.

Aris onu omuzlarından yakalayarak yerinde tuttu. "Eğer *iyiysen*, o zaman neden gözlerinin arkaya kaydığını açıklamak ister misin?"

Açıklayamazdı. Özellikle de gözlerinin gördüğünü, fuayede gezen ölü sevgilisinin hayaletine baktığını açıklayamazdı.

Blythe alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve derisini ısırarak cevap bulmak için zihnini taradı. Halüsinasyon gördüğü kesindi. Ama neden?

Söyleyecek bir şeyi olmadığını fark edince ve muhtemelen bakışlarını zapt etmeye çalışmaktan yorulduğunu anlayınca, Aris yorgun bir iç çekişle onu serbest bıraktı. “Verena’nın geri kalanını tek başıma bitirebilirim.”

“Benim yardımına ihtiyacın var,” diye karşı çıktı, bu sözler dudaklarından dökülürken ne kadar güçsüz hissettirse de. Aris de benzer şeyler hissetmiş olmalıydı.

“Ben hallederim,” dedi kıza. “Yarın gelip gördüğünde, bu kadar muhteşem olduğum için gözyaşları içinde ayaklarıma kapanacaksın.”

“Bu şişirilmiş egoyla ayaklarının nasıl yere bastığını merak ediyorum,” diye söylendi Blythe. “Ben *iyiyim*, Aris. Sadece biraz yorgunum...”

Aris onu dinlemiyordu. Blythe daha fazla itiraz edemedi, altın iplikler bileklerine dolandı ve onu merdivenlere doğru çekti. Blythe onlara vurup Aris için öyle kötü şeyler söylüyordu ki bir noktada -merdivenlerin ilk basamağında geriye doğru tökezlediğinde- Aris kollarını kavuşturup yüzünü tutarak ona döndü. Kırılmış mıydı yoksa etkilenmiş miydi, bilmek imkânsızdı.

“Bunları nereden *öğreniyorsun*?”

“Kitaplardan,” diye homurdandı, binlerce ip beline ve ayak bileklerine dolanmadan önce sadece bir onay homurtusuyla karşılandı. İtiraz eden Blythe’ı merdivenlerden yukarı, koridordan ileri sürüklediler ve dairesine götürüp kapıyı arkasından kapattılar. Aris’e, onun için hazırladığı isim listesine daha başlamadığını söylemek için dili yanıp tutuşsa da Blythe bir kez bile kilitleri test etmeye çalışmadı.

Çünkü ya Mila’nın hayaleti Wisteria’ya musallat olmuştu ya da Blythe aklını kaçıırıyordu.

ON İKİ

Elijah her an gelebilirdi ve Blythe'ın, Aris'le birlikte bu işi başarabileceklerine dair hiçbir inancı yoktu.

Bütün gece Elijah'ın onların düzenbazlıklarını fark edebileceği ihtimalleri ve fark ettiğinde ne yapacağını düşünüp durmuştu.

Blythe'ı Thorn Grove'a geri götürmeye mi çalışacaktı? Aris sihrini babasına karşı kullanıp Elijah'ın zihnini manipüle etmeye mi çalışacaktı?

Bu düşünce midesini bulandırdı.

Odası ya da etrafındaki kasaba Aris'in büyüğü tarafından yok edilmeden çok önce uykuya dalmış olan Blythe, taş döşemesinin üzerinde değil, krem rengi ketenlerle kaplı, dört direkli düzgün bir yatakta uyanmıştı. Çarşafı yumuşacık ve hoştu, yeşil ve kehribarın toprak tonlarından yapılmıştı.

Örtüyü kaldırdığında, karşısında koyu renk maun döşemeli ve çıplak ayak parmaklarına sıcaklık vadeden kalın bir İran halısı olan muhteşem zenginlikte bir oda duruyordu. Duvarlarında, tüneyen kuşlarla süslenmiş ince altın dalların narin tasvirlerini içeren en güzel duvar kâğıtları vardı. Yatak başlığı karacaotlarıyla işlenmiş koyu bir sonbahar yeşiliydi. Görkemli bir odaydı ve oldukça hoş bulduğu bir tarzda kadınsıydı.

İşin en güzel yanı, perdelerin arasından parıldayan karın ışıltısına rağmen, çarşaplardan sıyrılırken üşümemiş olmasıydı. Perdeleri aceleyle kenara çekip toz gibi karla kaplı çimenlikle karşılaşınca Blythe beyazlıktan ve Aris'in göz alabildiğine uzanan altın ipliklerinin parlaklığından başka bir şey göremez oldu.

Aris'in onları götürdüğü yer doğup büyüdüğü yerden çok uzaktı.

Kapısı çalındığında Blythe sabahlığını üzerine giydi. "İçeri gel!"

İçeriye giren genç kadın hiç de Blythe'in beklediği gibi biri değildi. Siyah saçları düzgün ve parlaktı, teninden frezya kokusu yayılıyordu. Keskin bir çenesi vardı ve zümrüt rengi bir elbisenin içinde bir soylunun zarafetiyle duruyordu. Reverans yapmadan önce Blythe'a gülümsedi.

"Günaydın, Majesteleri," dedi kadın. "Güne hazırlanmanıza yardım edebilir miyim?"

Blythe yatağının direğine tutundu, karşısındakinin sıradan bir kadın olmadığını anlayınca düşüp bayılacaktı. O bir nedimeydi.

Blythe uzun bir süre öylece bakakaldı, dili tutulmuştu ve bir süre konuşamadı. O ve Aris birilerine ihtiyaçları olduğunu konuşmuşlardı, evet ama Blythe bırakın bir nedimesi olacağını, bir hizmetçisi olabileceğini düşünmemişti bile. Bir türlü iliklenmek bilmeyen düğme ve anlamsız kurdelelerle boğuşmadan giyinmek ne kadar güzel olacaktı.

"Kesinlikle edebilirsin," diye âdeta şakıdı Blythe ve aceleyle soyunmaya başladı. Ama belki de çok aceleci davranmıştı çünkü Blythe elbiselerini çıkarırken kadının iri kahverengi gözleri şaşkınlıkla kırpışıyordu. "Adını öğrenebilir miyim?"

Kadın, Blythe'in yeni bir kombinezon giymesine yardım ederken gülümsedi. "Adım Olivia Wheaton, Majesteleri." Blythe'in yabancı olduğu bir aksanla konuşan kadının kalın, kısık ve zarif bir sesi vardı.

Blythe adını yüksek sesle tekrarladı. Sadece şimdiye kadar gördüğü en olağanüstü yatak odalarından birine sahip olmaktan değil, aynı zamanda mekânı paylaşacak başka bir kadına sahip olmaktan da çok memnundu. Blythe'in en çok hoşuna giden şey ise Olivia'nın Aris'in büyüünden derinden etkilenmemiş gibi görünmesiydi. Kızın bakışları Aris'in her zamanki kuklaları gibi boş değildi, sıcak ve nazikti. Aris'in Olivia'nın zihnine bir tür büyü yaptığına şüphe yoktu ama Blythe bunun ne boyutta olduğunu ve Aris'in gerçekten bir hizmetçi tutacak kadar nazik olup olmadığını merak ediyordu.

Olivia ona beyaz kürk kaplı kalın yün bir elbise ve safir kadar mavi eldivenler giydirdi. Blythe, Elijah ona baktığında artık sağlıklı, hayat dolu bir prenses mi görecekti diye merak etti. Yoksa tam iki haftalık evlilikten sonra ilk kez düzgün bir yatakta yatan birini mi görecekti? Nihayetinde Blythe ne giydiğinin hiçbir önemi olmadığına karar verdi çünkü asıl sınavı babasına Aris'le iyi bir ilişkisi olduğunu kanıtlamak olacaktı. Gerçekten karı koca olduklarını, birlikte çalışarak bir krallığı yönettiklerini kanıtlamak...

Bu düşünce bile içinde endişeli bir kahkahanın yükselmesine neden olmuştu. Midesi düğümlendi ama Olivia, Blythe'in saçlarını daha önce hiç görmediği büyüleyici örgüler hâlinde toplamayı bitirdiğinde sinirini bastırmaktan başka çaresi yoktu.

Hangi ülkede olduklarını merak ediyordu ve tek umudu Aris'in, babasının bilemeyeceği kadar uzak bir yer seçmiş olmasıydı.

"Ekselansları kahvaltıda kendisine katılmanızı rica etti," dedi Olivia nazik bir ses tonuyla ve koridora doğru ilerlemeden önce Blythe'in kendisine katılmasını bekledi. Olivia'nın gideceği yeri bilmesi büyük şanstı çünkü sarayın planı bir gecede çok değişmişti. Merdivenlerden inerlerken Blythe parmaklarını buz tutmuş parmaklıklarda gezdirdi.

Burası ne kadar da tuhaf bir yerdi. Tuhaf ama büyüleyiciydi ve Aris gibi tahammül edilemez egoya sahip bir prensin doğduğu saraydan beklenecek kadar gösterişliydi.

Olivia onu yemek odasına doğru yönlendirirken Blythe sesini çıkarmadı, orada buzlu camdan dev bir masa onu bekliyordu. Kocası koyu kırmızı paltosu ve altın rengi eldivenleriyle masanın diğer ucunda oturuyordu ve yalnız değildi.

Aris'le birlikte masada tanıdık bir çift oturuyordu ve her ikisi de sıcak gülümsüyordu. Blythe'ın, onların düğünde Aris'in ebeveynleri gibi davranan çift olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

Gülümsemeleri tenini kaşındırıyordu. Blythe onların nereli olduklarına dair en ufak bir fikri olmamasından nefret ediyordu, tıpkı Aris'le birlikte onları bir kez daha kendi çıkarları için kullanıyor olmalarından nefret ettiği gibi.

Ama yeterince mutlu görünüyorlardı ve Aris, en ufak bir memnuniyetsizlik belirtisi göstermesi hâlinde bu iş birliğinin sona ereceğini gayet açık bir şekilde ifade etmişti. Bu yüzden Aris'in annesini oynayan kadın ona sevgiyle, sanki Blythe'la birlikte harika zaman geçirmişler gibi baktığında kendini gülümsemek zorunda hissetti. Kadın yanındaki koltuğa vurdu ve Blythe oturmadan önce Aris'e endişeli bir şekilde baktı.

Kahvesini yudumlarken, "Oyuna uyum sağlayabilecek misin?" diye sordu. "Yoksa senin de dokunuşuma ihtiyacın mı var?"

"Bana sihrinle dokunursan içinde sen varken tüm Wisteria'yı yakarım," dedi Blythe tatlı bir sesle, üç hizmetçi değişik yiyeceklerle -soğuk balıklar ve bir tavuğa ait olamayacak kadar küçük haşlanmış yumurtalarla- masaya yaklaşıırken. Tombik yaban mersinleri ve sebzelerle püre hâline getirilmiş patates de vardı. Alışık olduğu kahvaltılara benzemese de Aris'in bunları yediğini düşününce lezzetinden şüphe etmedi.

Hizmetçilerin yemeği önüne koymasına izin veren Blythe, aldığı ilk lokmayla neredeyse zevkten eriyecekti Babasına Verena'daki yemeklerin iğrenç olduğunu söylemediği için ne kadar da şanslıydı.

"Benim için endişelenme," dedi bir yığın yabanmersinini ağzına atarken. "Gayet iyi idare edebilirim."

Aris kaymaklı balın gelmesini bekledi ve ardından kaymağı dumanı tüten ekşi mayalı ekmeğin üzerine sürdü. “Bunu duyduğuma sevindim çünkü baban geldi.” Adamın sözlerinin üzerinden bir saniye bile geçmeden gümüş renkli büyük kapı çalındı. Blythe’a hayal meyal Warwick’i hatırlatan iri yarı bir adam içeri girdi, eğildi ve bir açıklama yaptı: “Bay Elijah Hawthorne geldi.”

Babası, bavulları ve ceketi alınmış bir hâlde içeri girdi. Tren ve faytonla günlerce yolculuk etmiş bir adam gibi görünüyordu, hâlsizdi ve sakalları çıkmıştı. Ancak gözleri Blythe’a çevrildiğinde alev alev yanıyordu. Blythe, daha vücudunun hareket ettiğini bile fark etmeden ayağa kalkmış ve kollarını ona dolamak için atlamıştı.

Elijah kahkaha atıp onu sıkıca kucakladıktan sonra yavaşça bırakıp incelemeye başladığında vücudu rahatlamıştı. Bakışları kızın özenle örülmüş saçlarına kaydı, yanaklarından aşağı süzül-
dü ve sonunda gözlerine yerleşti.

“Seni gördüğüme sevindim,” diye fısıldadı, dikkatini arkasındaki kraliyet üyelerine çevirmeden önce bir kez omzunu sıktı. “Ve beni ağırladığınız için hepinize teşekkür ederim. Sadece arabanın penceresinden görebildim ama Verena şimdiden muhteşem görünüyor, tıpkı harika eviniz gibi.”

Sözlerinde Blythe’ın sırtıtmaktan kendini alamadığı bir alaycılık vardı. İkisi yalnız kaldığında Elijah acaba sarayın görkemiyle ilgili ne gibi şakalar yapacaktı? Thorn Grove’un mimarisinin tuhaflığı göz önüne alındığında konuşacak fazla bir şeyi yoktu.

“Sizi ağırlamak bizim için bir zevk,” dedi masadaki kadın. Blythe’ın tahminine göre kraliçeydi. Blythe kadını daha iyi tanıtmak istese de adının ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Aris onun yüzündeki mücadeleyi görünce sandalyesini hafifçe iterek ayağa kalktı.

“Düğünde ayaküstü tanıştığınızı biliyorum ama annem Kraliçe Marie Dryden’ı yeniden takdim etmeme izin verin. Ve babam, Kral Charles Dryden.” Aris’in bu insanların zihinlerini

ne kadar manipüle edebildiği merak konusuydu çünkü kral sadece başını sallamakla yetinmişti. Elijah'ın varlığından biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu, sanki ziyafetine dönmeye can atıyordu. Blythe adamın sihirin etkisi yokken nasıl biri olacağını merak etti. Aris'in canlandığı kadar ilgisiz biri miydi yoksa nazik, ilgili bir adam mıydı? Bunu asla bilemeyeceğini düşündü.

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz, Bay Hawthorne," diye devam etti Aris, tatlı üslubuyla Blythe'in ilgisini çekmişti. Kafasında mı kuruyordu yoksa Aris her zamankinden daha uzun mu duruyordu? Babasıyla da korkutucu derecede göz teması kuruyordu, Elijah'a oturmasını teklif ederken tüm cazibesi ve soğukkanlılığını konuşturmuştu.

Babası hemen oturdu ve eline bir çatal aldı. "Günlerdir yiyecek namına pek bir şey yiyemedim," dedi. "Blythe bana buradaki yemeklerin muhteşem olduğunu söyledi."

Bunu söylerken Elijah'ın sesinde neredeyse suçlama gibi bir gerginlik vardı. Her ne kadar Aris gülümsemiş olsa da gözlerindeki parıltıdan bu gerginliği fark ettiği anlaşıyordu. "Lütfen, buyurun."

Elijah bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Masadaki her tabaktan bir şeyler aldı ve sanki buranın kralıymış gibi sandalyesinde rahatça oturdu. Bu kadar cüretkâr olmasaydı -ve bu insanların hepsi Blythe ve Aris'in artık onlara ihtiyacı kalmadığı anda hafızalarını silecek bir büyü'nün etkisi altında olmasalardı- Blythe utanabilirdi. Elijah'ın soğuk balığı diline bastırma şeklinden hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu. Balık bile ona mektubunda söz verdiği kadar lezzetliydi.

Emekliliğinin tadını çıkarıp çıkarmadığına ve gelecekle ilgili heyecan verici bir planı -yıllardır uyuyamadığı uykuları ve hobileri telafi etmek gibi- olup olmadığına dair sorular arasında birkaç ısırik daha aldıktan sonra mendiliyle dudaklarını silip sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yemekler harika ama düşündüğümde daha yorgunum."

Aris, "Size odanızı gösterecek birini çağırabilirim," diye teklif ettiyse de Elijah hızlı bir el hareketiyle onun sözünü kesti.

"Buna gerek yok. Verena'da biraz gezinmenin beni uyandırmaya yeteceğini düşünüyordum." Elijah bacağına hafifçe vurdu. "Bu yaşlı kemikler son günlerde yeterince kullanılmadı."

Blythe, Aris'e yan yan baktı. Sarayı muhteşem bir hâle getirmeyi başarmış olsa da Aris'in hayallerinin sınırlarını ya da bu kasabanın onun büyüüne ne kadar gömülü olduğunu bilmiyordu. Ama Aris endişeliyse bile bunu belli etmedi. Eldivenlerini düzelttikten sonra Elijah'ın gülümsemesine karşılık verdi ve ayağa kalktı. "Size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Sevgili karım hâlâ kasabada nasıl yol bulacağını öğrenmeye çalışıyor."

Dışarıda kalmak istemeyen Blythe ayağa kalktı. Görünüşe göre çok hızlı hareket etmişti çünkü kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başı döndü ve masanın kenarına tutunarak bir an durmak zorunda kaldı. "Ben de katılacağım," dedi, Aris'i babasıyla yalnız bırakmak istemiyordu.

Aris masadan kalkıp kolunu uzatmak için Blythe'ın yanına gitti. Blythe ancak adam boğazını sessizce temizlediğinde koluna girmesi gerektiğini anladı. Neredeyse üzerine atılacaktı, kolunu öyle bir hararetle kollarına doladı ki adamın dudakları büzüldü.

"Ben üzerime düşeni yapıyorum," diye fısıldadı Aris, kelimeler kulağına çarpan bir nefes kadar hafifti. "Şimdi aklını başına topla ve sen de üzerine düşeni yap."

"Davranışların beni telaşlandırdıysa bağışla. Bir centilmen olabileceğini bilmiyordum," diye tısladı Blythe, özenli hizmetkârların doldurduğu sarayda ilerlerken. İkisi ön bahçedeki süslü çift kapıyı açarken Blythe şiddetli bir rüzgârın saldırısına uğradı. Rüzgâr taze çam ve pişen hamur kokusunu beraberinde getiriyordu ve Blythe derin bir nefes aldıktan sonra pırıl pırıl parlayan kar tepelerine ve onları bekleyen telaşlı şehre baktı.

Verena masal kitaplarından fırlayan bir kasaba gibiydi.

Blythe ilk başta bunun Aris'in illüzyonlarından biri olup olmadığını sorguladı çünkü hiçbir yer bu kadar büyüleyici olamazdı. Ama dev bir kanalın üzerine inşa edilmiş şehrin içine doğru ilerledikçe ve kalın kürklerde sokaklarda dolaşan pembe yüzlü sakinlerini gördükçe, buranın bir illüzyon olmadığını daha iyi anladı.

Titizlikle bakımı yapılan tekneler kanalın içinden geçiyor ve soğuktan rahatsız olmamış gibi görünen insanları taşıyordu. Blythe'in boğazına dolanan ve onu sıkan buz gibi havaya rağmen her zamanki gibi koşuşturuyorlardı. Onu ve Aris'i gören herkes ya eğilerek ya da alçak bir reverans yaparak selam veriyor, Aris ise dostça gülümseyerek ve başını sallayarak yoluna devam ediyordu. Tebaası tarafından hayranlıkla izlenen vakur ve ağırbaşlı bir prens benziyordu ve Blythe, Aris'in bu rolü büyük bir zevkle üstlendiğini düşünmeden edemiyordu.

Blythe ve Elijah onu yakından takip ediyor, ikisi de sokaklardan geçenlerin yüzlerine kadar her şeyi dikkatle inceliyordu. Blythe onu kendi hâline bıraktı, Verena'nın güzelliği babasının kuşkularını dizginlemekle uğraşamayacak kadar dikkatini dağıtmıştı. Babasının bir şey bulabileceğinden artık şüpheliydi çünkü Verena fazlasıyla sahici ve fazlasıyla nefes kesiciydi. Kasabanın her yerinde ve yanından geçtikleri her insanın etrafında dolaşan milyonlarca iplikçik olmasaydı, Blythe, Aris'in bir prens ve kendisinin de büyüdüğü diyarın gelecekteki kraliçesi olduğuna gerçekten inanabilirdi. Zira yapılar neşeye renklendirilmiş taşlardan yapılmıştı ve kıvrımlı kulelerle süslenmişti. Bir akordiyonun melodik ezgisi sokaklarda süzülüyordu ve tüm bunlar o kadar etkileyiciydi ki Blythe böylesine mistik bir yere zaten aşınaymış gibi davranmak zorunda olmasaydı çılgın atabilirdi.

Blythe, Elijah'a göz ucuyla baktı ve onun manzarayı seyredenken yüzünde beliren ifadeden memnun kaldı. Kaşlarını çatmadığına bakılırsa, Blythe babasının etkilendiğini rahatlıkla düşünebilirdi.

"Şehirde bir tur atmak ister misiniz?" diye sordu Aris, Elijah'a. Daha önce görmediği kadar şık giyinmiş olduğu ya da Elijah'ın her adımını rakip ettiği, babasının ihtiyaç duyacağı bir şeyi o söylemeden önce bulmaya çalıştığı Blythe'in gözünden kaçmamıştı. Elijah gözlerini kısarak parlayan güneşe baktıktan saniyeler sonra bir bulut, güneşin önünden geçerek babasının yüzünü gölgeledi.

Blythe'in, Aris'in fark edeceğini asla düşünmeyeceğinden emin olduğu ince bir hareketti bu. Ama fark etmişti ve kocasını utandırabileceği endişesiyle gülümsemesini hemen bastırmıştı. Aris'in tipik davranışlarındaki bu değişikliği memnuniyetle karşıladı çünkü babasının gözünde Aris kusursuz bir beyefendiydi.

Aris, Elijah'ın küçük ahşap bir kayığa binmesine yardım etti, sonra da elini Blythe'a uzattı. Blythe, onun elini tutarken Aris'in dokunuşunun sıcaklığı ve parmaklarına sımsıkı dolanan elinin onu çekmesiyle içinde oluşan titreşim, Blythe'ı şaşkına çevirmişti. Üçünün, daha önce kürek çekerken Blythe'ın gördüğü diğerlerinden farklı bir üniforma -beyaz bir ceket ve üzerinde karacaotuyla çevrili bir tilkinin altın amblemi vardı- giyen bir gondolcunun arkasında oturacak çok küçük bir yer vardı. O zaman bu adam bir saray gondolcusuydu.

Aris'in titizliğinden etkilenererek neredeyse gülecekti.

Babası ve *müstakbel kocası* arasında sıkışan Blythe, önlerinde uzanan krallığı seyretti. Krallık karla kaplı çatıları olan yüksek binaları ve küçük kar tanelerinin suya düşmeden önce parıldadığı kanalı kaplıyordu. İri, kalın yeleli atlar, Arnavut kaldırımli sokaklarda tertemiz arabaları çekiyordu; atların kişnemelerinin melodisi akordiyonla karışıyor ve göğsündeki sızıyı hafifletiyordu.

Bu şehir, Blythe'in içini yakan bir özlemle dolacak kadar canlıydı. Sokaktaki bir satıcıya akın eden insanları izledi, o kadar yorgun bir sıcak bitter çikolata dolduruyordu ki Blythe'ın bir anda

ağzı sulandı. Gözlerini çikolatalara öyle bir dikmişti ki bunu gören babasının gülerken verdiği nefesinin buharı havaya karıştı.

“İyi midir?” diye sordu babası ama yanıt veren Aris’ti, gondolcuya onları yaklaştırması için işaret vermeye başlamıştı bile.

“Blythe henüz tadına bakmadı ama bu adam ülkedeki en iyi çikolatayı yapıyor.” Aris’in gözlerinde önceki gece Verena’yı hazırlamaya başladığı zamanki hevesli parıltı vardı. Böylesine saf bir ifade sadece babası için olamazdı ve Blythe daha tekne durmadan Aris’in ayağa fırlayışını seyrederken yanaklarının ısındığını hissetti.

“Burada bekleyin,” dedi onlara, sokağa fırlamadan önce biraz sendeleyerek. Tekne yalpaladı ama Aris aceleyle satıcının yanına giderken Blythe kenara tutundu. Ona bir kez bakan herkes başını eğiyor, sözde prensin karşılık verdiği dostça sözlerle onu selamlamak için atılıyordu.

Satıcı, Aris yaklaştığında parlayan gözlerinin etrafına yerleşmiş derin kırışıklıkları olan zayıf, yaşlı bir adamdı. Üç fincan sıcak çikolatayı doldururken elleri titriyordu ama ağzı kulaklarındaydı ve Aris’in ellerini büyük bir heyecanla sıktı. Adam Aris’i para almadan göndermeye çalıştı ama Aris adamın elini sıkmayı bıraktığında satıcının avucunda parlayan altın parayı gören Blythe çok sevindi.

Çikolata çok küçük bir detaydı çünkü Aris hiç bu kadar ışıldamamıştı. Görünüşe göre insanlara, özellikle de yetenekli ya da zeki olanlara veya tutkularını ince işlenmiş bir zanaata dönüştürenlere, itiraf ettiğinden çok daha fazla ilgi duyuyordu. Blythe ellerini teknenin kenarından geri çekti ve bu düşünceye kafa yorarken eldivenlerindeki nemi sildi. Kalbinin çarpıntısı bir yana, bu bilgiyle ne yapacağından bile tam olarak emin değildi.

Aris ağzına kadar dolu üç fincanı tekneye geri taşıdı. İlkini Blythe’a, diğerini Elijah’a uzatırken bir damla bile dökmemeye dikkat ediyordu. Yerine oturdu ama hemen bir yudum almak yerine Blythe ve babasını yan gözle süzdü. Blythe, tadına bakması için onun ne kadar hevesli olduğunu anlamazlıktan geldi.

Kendi adına, herhangi bir teşviğe ihtiyacı yoktu. Blythe bar-
dağı dudaklarına götürdü ve çikolata daha önce hiç tatmadığı
kadar yoğun ve zengin bir şekilde dilinden aşağı süzülürken ken-
dini crimeye bıraktı. Sıcaklığı midesine doğru yayılarak içini hoş
bir hararetle doldurdu. Elijah da hoşnut olmuş olmalıydı çünkü
yüksek sesle itiraf etmemeyi tercih etse de Blythe ona döndüğün-
de çikolatasının yarısı çoktan bitmişti.

“Burası hiç de hayal ettiğim gibi bir yer değilmiş,” dedi Elijah
sonunda, üçü arasında yeşeren rahat sessizliği bölerek. Bu muh-
temelen Aris’in ondan alabileceği en büyük iltifatı.

“Benim hayal ettiğim gibi de değil,” diye itiraf etti Blythe.
“Çok daha güzel.” Belki de onu bu kadar ısıtan şey çikolatadan
daha fazlasıydı, bilmediği bir kasabadaki bu sıkışık teknede uzun
zamandır hissetmediği kadar mutluydu. Gondolcu onları kana-
lm aşağısına, o kadar alçak bir köprünün altına götürdü ki Blythe
uzanıp avucunu yıpranmış taşlara sürterken sevinçten gözleri
büyüdü.

Nasıl oluyordu da dünyada böyle bir yer onun haberi olma-
dan var olabiliyordu? Ve onun keşfedeceği bunun gibi kaç yer
daha vardı?

Blythe o anda hissettiği sevinci her zaman hatırlayabilmeyi
umarak fincanını sıkıca tuttu. O gün, dünyasının çok daha bü-
yük bir yer hâline geldiğini ve onu keşfetmek için ne kadar istekli
olduğunu hatırlamayı da.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Aris’in omurgası kasıldığın-
da kendi kendine gülümsedi ve gözlerini ondan kaçırdı. Konuş-
tuğunda ise dudakları fincanından bir santim uzaktaydı, finca-
nın buharı yüzüne değiyordu.

Yudumlamadan önce, “Sadece çikolata,” dedi. Bundan çok
ama çok daha fazlası olduğunu belirtebilirdi ama Blythe onun
zaten bildiğini hissediyordu.

“Kesinlikle çok güzel,” diye onayladı Elijah. “Ama komşu ül-
keler nasıl? İlişkileriniz nasıl?”

Blythe neredeyse babasının koluna vuracaktı. Tanrı korusun, gerçekten bir prensle *evlenmişti*. Babasının zavallı bir baş belası olduğu düşünülebilirdi. Neyse ki Aris gülerek iyi huylu tutumunu sürdürdü.

“Sizi temin ederim ki Verena huzur içinde ve halkı da mutlu. Kızınız güvende, Bay Hawthorne. Ona her zaman iyi bakılacak.”

Elijah’ın gözlerinin kenarları kırıştığında Blythe neredeyse kendini suçlayacaktı. Bu hikâyede kendisine anlatılandan daha fazlası olduğuna inanmak istediği açıktı ama herhangi bir şeyi kanıtlamasının bir yolu yoktu. Aris soğukkanlı olduğu kadar nazik de davranıyordu. Verena çok gelişmişti ve ona hayranlık duyan sakinleri her fırsatta kanala karacaotu atıyordu. Yemekler çok lezzetliydi ve Blythe... açıkçası Blythe gözlerinin kamaşmadığından emin değildi. Buranın geceleri, karlı sokakların pencerelerinden yansıyan puslu altın ışıkların altında nasıl görüldüğünü görmek istiyordu. İlkbaharda, çiçekler açarken ve yazın sıcaklığında, kanalın suyunun tenine çarpmasının hoş bir zevk olacağı zamanlarda görmek istiyordu. Aris onu iliklerine kadar büyümlü bir yere getirmişti ve o buradan asla ayrılmak istemiyordu.

Görünüşe göre Elijah da bunu hissedebiliyordu. Bir elini Blythe’in omzuna koyarken diğer eliyle fincanını kaldırdı, böylece sıcak çikolatasından arta kalanları bitirebilecekti. “Mutlu görünüyor,” diye kabul etti, sadece onun için söylenecek kadar tatlı bir hâlde.

Omzunu Elijah’ın omzuna yaslayan Blythe’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Benim için endişelenmene gerek yok,” dedi ona ama bu, onun eldivenli elini tutup usulca okşayan babasının homurdanmasını engellemedi.

“Senin için her zaman endişeleneceğim,” dedi. “Bu havaya nasıl dayanıyorsun? Sağlığın yerinde mi?”

Bu soru bir başkasına aptalca gelebilirdi ama Blythe onun gerçekten ne sorduğunu anlamıştı. Ölüm döşğinde olmasının üzerinden bir yıldan az bir süre geçmişti. Kendini ne kadar iyi

hissetse de Blythe'in olması gerekenden daha zayıf olduğu ve hâlâ yavaş yavaş kilo aldığı bir sır değildi. Kasları da hastalığı sırasında zayıflamıştı ama rutin yürüyüşler ve Mitra'daki at gezintileri sayesinde birkaç ay içinde büyük gelişme göstermişti.

Ama yorgundu. Taş yatak ve Wisteria'nın soğuk havası ona hiç iyi gelmiyordu. Öksürüğü son birkaç gündür biraz daha düzelmiş olsa da hâlsiz ve burnu tıkalı bir şekilde uyanıyordu. Bir de gördüğü hayaller vardı...

Aris ona göz ucuyla bakmaya çalıştı, muhtemelen önceki gece gözlerinin kaydığı o ânı düşünüyordu. Blythe kararlı bir şekilde babasına doğru döndü.

"Ben iyiyim ve çok uzun bir süre de öyle kalmaya niyetliyim," dedi Elijah'a, her kelimeyi öyle bir kesinlikte söylemişti ki gerçek olmaktan başka seçenekleri yoktu. Blythe başını onun omzuna yaslamış, Verena'nın arkalarında kaybolmasını ve sarayın parıltıyan gümüş renginin tekrar görünmesini izliyordu. İnsan vücudu tuhaf ve bazen sinir bozucu bir şeydi ama yavaş yavaş iyileşmesi moralini bozamazdı. Bugün değil.

"Peki, sen nasılsın?" diye sordu, son zamanlarda gördüğü tuhaflıkları düşünmekten vazgeçtiği anda. "Thorn Grove'da durumlar nasıl?"

Elijah'ın son mektubunda bu soruyu nasıl görmezden geldiğini ya da suratının şimdi bile nasıl gerildiğini kaçırmamıştı. "Her şey yoluna girecek, Blythe. Her zaman öyle olur."

Bu olumlu bir cevap olmaktan çok uzaktı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ama Elijah'ın gözlerini kaçırmaması ona ısrar etmemesi gerektiğini söylüyordu. En azından şimdilik. Gitmeden önce bu bilgiyi ondan zorla almak için zamanı olacaktı.

Blythe, durana kadar teknenin yavaşladığını fark etmemişti. Ona kalsa kanallarda saatlerce gezinebilirdi. Ama gondolcunun alnındaki teri silerken göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu ve hava sıcaklığı yakında hiç de hazırlıklı olmayacakları bir seviyeye düşecekti.

“Al bakalım.” Aris paltosunu çıkardı ve ilk titreyişinde Blythe’in omuzlarına bıraktı. Elijah’ın onu izlediğini fark edip gülümsemeye ve paltoya daha sıkı sarılmaya kendini zorlayana kadar nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olamayarak hareketsiz kaldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, boğazındaki gerginliği bir rütkü atamamıştı.

Aris bir ayağıyla tekneden inip diğer ayağıyla tekneyi destekleyerek rıhtımla su arasındaki boşluğu kapatmadan önce sadece başını salladı. Elijah’ın inmesine yardım etti ve sonra dudaklarını ince bir çizgi hâlinde bastırarak Blythe’a elini uzattı. Blythe’in gözleri kuşkuyla eline kaydı.

“Elim seni ısırmayacak, aşkım,” dedi, Blythe’in nezaket göstermeye çalıştığını anladığı düz bir tonla. Parmaklarını esneterek onu başıyla onayladı. Ama Blythe elini tutamadan Elijah, Aris’in yanına geldi ve onu omzundan kavradı.

“Siz ikiniz bana uyum sağlamak zorunda değilsiniz,” dedi. “Yemek boyunca oturmaya çalışırsam tabağımın üzerinde uyu-yakalırım. Sizden ayrı kalabilirim. Eminim buralarda eğlenmek için yaptığınız bir şeyler vardır?”

Blythe, Aris’e yan gözle baktı. Adamın rahat gülümsemesinden rahatsız olmuştu.

Hakkını vermek gerekirse, hiç de hazırlıksız görünmüyordu.

“Harika bir fikir, Bay Hawthorne,” dedi Aris, Blythe’in elini tutup onu tekneden çekerken. “Tam ihtiyacınız olan şeyi biliyorum.”

ON ÜÇ

Sekiz köpek, saray kapısının dışında, karın içinde nefes nefese duruyordu. Kurtlar kadar büyük ama daha iriydiler; tüyleri, onları sadece birbirlerine değil, garip bir demir mekanizmaya da bağlayan ağır deri koşumların altında kabarık bir beyazlıktaydı.

“Bu bir kızak mı?” Blythe ona doğru yaklaşıırken sesi nefes nefese çıkıyordu. Köpeklerden birkaçı Blythe’in bacaklarını kokladı ve Blythe bir tanesinin, elinden daha büyük olan başını nazıkçe okşadı.

“Bu bir at arabasıyla aynı mantıkta,” diye yanıtladı Aris Blythe’in bileğini tutup onu kızağı yönlendirerek. “Sadece bu kara dayanıklı olarak yetiştirilmiş köpekler tarafından çekiliyor. Seni de buraya getirmek istiyordum ama uygun bir bahanemiz olmadı.”

“Hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi Elijah. O, arabanın etrafında dönüp kızağı incelerken, Aris de omuzlarını hafifçe eğmiş onu izliyordu.

“Ailem bu sporu yıllardır yapıyor,” dedi Aris ikisine de. “Tamamen güvende olacağız.”

Bu teminat Blythe’in umurunda değildi. Ona daha dün bu kızakta bir kaza yaşandığını söyleseydi bile, bu Blythe’in içinde kabaran heyecanı bastıramazdı. Bu köpekleri nasıl kontrol

edeceğini anlayıp ve Aris'in nerede olduğunu düşünerek kızıağın kenarlarını kavradığında adamın vücudunu arkasında hissetti. Aris'in her bir hattını hissettiğinde irkildi. Göğsünün sertliğini... Kalçalarına yaslanan, onu destekleyen bacaklarının sabitliğini...

Yüce Tanrım, neden nefes alamıyordu? Ona yan yan bakmak için başını çevirdi, dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını görünce bir an önce ayağına basmayı diledi.

Aris, "Rahatla," diye fısıldadı birkaç hizmetçi kızıağı kontrol ederken. İkisini küçük, umutsuzca sıkışık bir kızıağa bağlarlarken büyük bir tedbir alıyorlardı, çalışanlar işlerini bitirdiğinde onları daha da yakınlaştırdılar. Blythe bunun fiziksel olarak nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama nefes almak bile skandal yaratabilirmiş gibi geliyordu.

"En azından sana dokunduğumda tiksiniyormuş gibi davranabilirsin," diye fısıldadı Aris onun kulağına, tüyleri diken diken olmuştu. "Biz evliyiz. Burada seninle benim bundan çok daha yakın anlar yaşamadığımızı düşünen tek bir kişi bile yok."

Ah, kalbinin lanet olası teklemesine küfretmeyi nasıl da isterdi. Babasının duymaması için fısıldayarak dişlerinin arasından keskin bir dille, "Buna gerek var mıydı?" demeyi başardı.

"Sadece babanın, kızının hoşça vakit geçirmesini sağlayan son derece şefkatli bir koca olduğumu görmesini istiyorsan." Parmaklarını kalçalarına doladı, o kadar yakındı ki Blythe onun her sözünün sıcaklığını teninde hissediyordu. "Anlaşmamızı baltalama. Benden hoşlanıyormuş gibi davran yoksa her şeyi mahvedersin."

Hayal mi görüyordu yoksa adamın sesi normalden daha mı boğuktu? Muhtemelen hayal gücüydü çünkü parmak uçlarının kalçalarına değdiğini hissettiğinde zihni tamamıyla başka bir yere kaymıştı ve içindeki özel *duyguları* harekete geçirmişti. Boğazındaki yumruyu yuttu, babasına el sallarken tepeden tırnağa kızardığından emindi.

"Bize katılmak istemediğinden emin misin?" diye sordu çaresizlikle. Babası cevap olarak başını salladığında iniltisini bastırды, gözlerinde hâlâ o meraklı parıltı vardı.

"Artık dinlenme zamanımın geldiğine eminim," dedi Elijah ona. "Ama kahvaltıda neler yaptığını dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Babası tekrar saraya girerken, o günün erken saatlerinde saraydan çıktıkları zamana kıyasla çok daha rahat görünüyordu. Aris hizmetkârları onunla gönderdi, böylece sadece ikisi ve yükselen ayın ışıltısı altında nefes nefese kalmış köpeklerden oluşan bir ekip kalmıştı.

Yalnız kaldıklarında Aris, Blythe'in etrafından uzanarak aynı anda dizginleri tuttu ve omuzlarına kalın bir battaniye attı. Sonra da son derece saçma gözlüklerden bir çift çıkardı ve Blythe'in itirazlarına aldırmadan onunkini zorla gözlerine taktıktan sonra kendi gözlüklerini taktı.

"Çok gülünç görünüyorsun." Kaşlarını çattı ve gözlüğünü yeniden ayarladı.

"Sessiz ol ve battaniyeye tutun," diye emretti Aris. Dizginleri bir çırpıda çekmeden önce, ona ne yapacağını söylememesi için tıslayan Blythe'in zar zor tutunma şansı oldu.

Köpekler dikkat kesildi, dilleri sallanıyordu ve koşmaya başladıklarında heyecandan patlamak üzereydiler. Blythe sarsıntısının etkisiyle geriye doğru savruldu ancak alanın ne kadar dar olduğu düşünüldüğünde Aris'in göğsüne yaslanmaktan başka seçeneği yoktu.

Buz gibi rüzgâr yanaklarına çarpıp tenini yaktı ve her ne kadar görüşünü engellese de gözlükler için minnettardı. Kendini Aris'e yaslanırken bulduğunda bedeninin sıcaklığı için de minnettardı. Köpekler sarayın etrafında dönüp arkasında yükselen yaprak dökmeyen çalılıklara doğru ilerlerken boğazından ~~keremi~~ bir kahkaha yükseldi. Aris bu sesi umursamadı ama ~~tazılar~~ ~~keremi~~

patikadan sanki daha önce yüzlerce kez geçmiş gibi ustalıkla süzülerek ilerlerken onu daha sıkı tuttu.

Konuşmak için ağzını açtı ama iğrenç bir böcek gırtlığına kaçınca boğulacak gibi oldu.

Aris, "Sana sessiz olmanı söylemiştim," diyerek kahkaha attığı anda, tınısı Blythe'in sırtına vurdu. Birkaç kelime mırıldandı ama kahkahasının sesi tenini kabul etmek istemediği bir şekilde ısıtmıştı. Zihni tuhaf bir görüntüyü canlandırırken, karlar gözünün önünden kayıp gidiyordu.

Son birkaç aydır, Signa'nın Eliza'yı kurtardığı geceden beri onu rahatsız eden hayalin bir görüntüsünü gördü. Boynundan yukarısı görünmeyen bir adamdı bu. Teni çıplak ve sıcaktı, gülerken etraflarındaki dünya pusluydu. Aris'inki gibi sevinçli bir ses değildi bu, adam onu kucağına çekip vücudunu kendi vücuduna dolamadan önce çıkan hoşnut, karanlık bir sestti. Onu tutup kaldırırken dudakları onun dudaklarındaydı ve ne adamda ne de dokunuşunda yumuşak bir şey vardı.

Blythe bundan sonra ne olacağını, gecenin geç saatlerine kadar hafızasında canlandırdığı anılardan biliyordu ve olaylar ilerlemeden önce imgeleri uzaklaştırmak için zorladığında neredeyse nefesi kesildi. Kızağın çelik çubuklarına tutunarak hain zihnine uslu durmasını söyledi.

Beyninin neden böyle rüyalar üretmeye başladığına dair en ufak bir fikri yoktu ama haftada en az bir kez geliyorlardı ve düşünceleri zihninden sökemediği için onu çarşaflarının içinde kızarmış, arzulu ve keşfe açık bir hâlde bırakmayı hiç ihmal etmiyorlardı.

Dünya yavaşladığında ve Aris arkasından sanki suyun altındaymış gibi çıkan bulanık bir sesle bir şeyler bağırdığında kendine geldi. Köpekler bir ağacın altında serili bir battaniyenin yanında durmuşlardı. Dallarından birine bir fener asılmıştı ve Blythe önce ona, sonra da gözlüğünü çıkaran Aris'e baktı. Aris

çoktan kızağın bağlarını çözmüş, kayarak dışarı çıkmış ve ona elini uzatmıştı.

O kadar karanlıktı ki orman neredeyse simsiyahtı, ağaçları sadece fencer ve ara sıra dalların arasından süzülen ay ışığı aydınlatıyordu. Ama Blythe hiçbir şey göremese bile, köpekler etrafı hizmetçi olmadığını anlamasına yetecek kadar rahattı. Verena sakinleri de yoktu. Ve kesinlikle babası da yoktu. Rol yapmaları gereken kimse yoktu ama yine de Aris çenesinde bir gerginlikle onu battaniyeye doğru götürdü.

“Neden buradayız?” Bu bir suçlama değildi, Blythe soruyu gerçek bir merakla sormuştu. “Geri dönüp Verena’ya gizlice girebilirdik. Babamın hiçbir şeyden haberi olmazdı.”

“Harika bir fikir, tabii babanın gerçekten uyuduğuna inansaydım.”

Kocası oturduğunda o da oturdu ve battaniyenin üzerinde bir sepet olduğunu fark edince sevindi. Daha önce hiç gece geç saatlerde pikniğe gitmemişti, hele karda hiç gitmemişti.

Aris sepetten bir sürahi sıcak çikolata çıkarırken Blythe battaniyeyi omuzlarına doğru çekti. Sihirli bir şekilde çikolatanın hâlâ dumanı tütüyordu. Çikolatayı iki bardağa bölüştürdü ve ardından likör gibi kokan bir şişeyi alıp her birine biraz döktü. Sonra birini Blythe’a uzattı ve sepetin kapağını açarak bir sürü başka lezzeti gösterdi: reçeller, kurabiyeler, etler, peynirler.

Tabaklara doldururken Blythe fincanını yakınında tuttu, çikolatadan kocaman bir yudum aldı ve sıcaklığı içini ısıtırken iç geçirdi.

“Baban son derece şüpheli bir adam.” Aris bir elini arkasına dayadı ve kendi fincanından bir yudum içti.

Blythe basitçe, “Şüphelenmeye hakkı var,” dedi. “Lütfen ona karşı kibar olmaya devam et, Aris. Bunu yapabileceğini biliyorum.”

Ağaçlara doğru dönerken homurdandı, yüzünün köşeleri lamba ışığının loş parıltısıyla yumuşamıştı. “Neden onun ne

düşündüğünü bu kadar önemseydiğini anlamıyorum. Çocuklar evlenir ve yuvalarını terk eder. Bu, doğanın kanunu.”

“Onu tamamen tek başına bırakıyor olmasaydım belki de bu kadar korkunç olmazdı.” Blythe fincanına baktı, o kadar derin nefes alıyordu ki yüzüne buharı vuruyordu. “Sanırım evde bir şeyler oldu ve babam bana ne olduğunu söylemiyor. Ciddi bir şey olsa kimsenin ona yardım etmeyeceğinden endişeleniyorum. Toplum insanı parçalara ayıran akbabalarla dolu ve sana yardım etmek için ellerini kaldıracaklarına dişleriyle derini yüzüyorlar. Yargılıyorlar, alay ediyorlar ve seninle evlenmemin bu konuda kesinlikle bir yardımı olmadı.”

Aris inanmayan bir bakışla boynunu geriye çekti. “Benimle evlenmenin nesi yanlış? Hatta kraliyet ailesine bağlı olduğunu bildiği için toplumun ona daha iyi davranması gerekir.”

“*Kraliyet* mi?” diye alay etti. “Tavus kuşu gibi kasıla kasıla dolaşmanın bize bir faydası olmadı. Bu sadece ailemi daha fazla eleştiriye maruz bıraktı. İkimiz birlikte davetlere katılsak da seninle dans ettiğimde ne kadar gülümsesen de hepsi alay konusu olacak. Evi yalnız ziyaret etsem de ya da sen benimle gelsen de... Her şeyi izliyorlar. Bu yükü paylaşacak biri olduğunda bile yeterince yorucu oluyor. Ama babamın kimsesi yok. Tek istediğim onun huzur içinde yaşaması.”

Aris kaşlarını çatı ve içeceğinden bir yudum daha aldı. Belli ki bu konuyu Blythe kadar düşünmemişti. “Onlara babanı suçlamaları için hiçbir sebep vermeyeceğim,” dedi sonunda, sözcükler bir söz kadar yumuşaktı. “Onunla bir alıp veremediğim yok. Elijah anlaşmamızın herhangi bir sıkıntısını yaşamayacak, söz veriyorum.”

Güzel bir sözdü. Blythe’ı şaşırtan ve ânında minnettar olduğu bir söz. Ama Aris’e bunu söylemek için ağzını açtığı anda ani bir hapsirikle sarsıldı. Küçük bir hapsirik nöbetine tutularak başını başka yöne çevirecek zamanı ancak bulabildi. Hapsirikler kesildiğinde gözleri kıpkırmızı ve bulanıktı, burnunu çekti.

Aris'in alt dudağı kıvrıldı. "İğrençsin."

"Korkarım üşütüyorum," dedi ona, bunu fark ettiği için mut-
luydu. Eğer hastalanıyorsa, bu belki de önceki gece gördüğü
garip halüsinasyonları açıklıyordu. "Kar yağışının bana hiç iyi
gelmediğine eminim."

Aris bu fark ediş karşısında Blythe'in yarısı kadar bile mem-
nun görünmüyordu. "Hasta olduğunu fark ettiğinde bana söyle-
meliydin. İkimiz de bundan hiç hoşlanmasak da artık birbirimize
bağlıyız. Yıllarımızı didişerek ve mutsuz olarak geçirebiliriz. Sır-
lar saklayabilir, tartışabilir ve birbirimizden nefret ettiğimiz için
Wisteria'dan hiç çıkamayabiliriz. Ya da özgürce seyahat edebilir
ve yaşamak istediğim hayatı yaşarken senin de bu hayata sülük
gibi yapışmana izin verebilirim. Bana göre en iyi cevap bu."

Aris bir konuda haklıydı. Eğer hayatlarının geri kalanını bir-
likte geçireceklerse, bunu birbirlerine düşman olarak yapmasalar
çok daha iyi olurdu. Bu birbirlerini sevmek zorunda oldukları an-
lamına gelmiyordu. Hâlâ ona istediği kötü ismi takabilirdi, yara-
tıcılığı hoşuna gidiyordu. Ama aralarındaki hoşgörü seyahat ede-
bileceği anlamına geliyorsa -günlerini muhteşem şehirleri gezerek,
gecelerini de karlı bir ormanda lezzetli yemekler yiyerek, dünyada
tek bir kaygı ya da endişe duymadan geçirebileceği anlamına geli-
yorsa- o zaman kim böyle büyük bir fırsatı kaçırabilirdi ki?

"Eğer bayılacak gibi olursam, bunu ilk bilen sen olacaksın."
Sepetten bir tabak ve çatal bıçak takımı almak için öne doğru
eğildi ve burnunu koluna sildi. "Her ne kadar atışmalarımız-
dan keyif almaya başlamış olsam da sana katılıyorum. Bana uy-
gun bir yatak verdiğin ve malikânede olduğumuz zamanlar için
Wisteria'yı uygun hâle getirdiğin sürece -tabii, Thorn Grove'a
erişmeme izin verme sözünden dönmediğin sürece- nazik olmaya
çalışacağım. En azından seni uyurken öldürmeyi planlamayaca-
ğım söz veriyorum."

“Görünüſçe göre iyi bir pazarlıkçıyım.” Gülümsemesi gerçekten de harikulade bir ſeydi, onun gibilerde bu güzellik boſa harcanıyordu. “Pekâlâ. Bu ſartları kabul ediyorum.”

“O zaman anlaſtık.” Tatmin olan Blythe dikkatini yemeğe çevirdi ve en parlak görünen turuncu marmelatı bir bisküviye sürmek için uzandı. Ancak bisküvinin üzerine sürerken karanlıkta çok hızlı hareket ettiği için bıçak avucunu kesti.

Blythe bir denizciyi utandıracak küfürler savururken bıçağı yere düşürdü. Kan akarken elini sıkıca kavradı, midesi bulanıyordu.

Aris ânında önünde çömelerek bileğini yakaladı. Blythe’ın içgüdüſü elini sıkı sıkı tutup acısının içinde debelenmek olsa da Aris’in vücut dili onu reddedemeyeceği kadar otoriterdi.

“Bir doktora ihtiyacım olacak,” dedi acınası bir ſekilde. “Dikiſ atılması gerekecek, muhtemelen düzinelerce.”

“Dikiſ konusunda herhangi bir doktordan daha iyiyim.” Parmaklarını, yarasının üzerine korumacı bir ſekilde bastırdıkları yerden teker teker kaldırdı. “Ŗimdi bir bakayım...” Durdu ve kızın açık avucuna baktı. Blythe neredeyse olduğu yerde bayılacaktı.

“Ne oldu?” diye inledi. “Çok mu korkunç? Elimi kaybedecek miyim?”

Aris kızın bileğini yana doğru çevirirken kaſları çatıldı. “Seni ſeytan kız. Hep böyle dramatik misin?”

“Biraz nazik ol, yaralıyım!” Elini tekrar kucağına götürdü ve yarasına baktı. “Bazen bir peri masalının sayfalarından çıkıp çıkmadığını merak ediyorum.”

“Prens cazibemden dolayı olduğunun farkındayım.” Aris ayağı kalktı.

“Hayır çünkü sen bir cüce kadar canavarsın.” Blythe ellerini çözdü.

Yarasının ciddiyetini küçümsediğini düşünerek elini uzattı. Beklemediği ſey, avucunun tamamen pürüzsüz olması, yarayı gösterecek bir pembe çizgi bile olmamasıydı. Hiç kan yoktu.

Kesik de yoktu. Sadece hayali bir acının yarattığı zonklama ve Aris kızın parmağını yalamadan önce sıyırdığı bir miktar portakal marmelatı kalıntısı vardı.

Böylesine sarsıcı bir acıyı hayal etmiş olamazdı. Başparmağını avucunun içinde gezdirerek battaniyede ve yakındaki karda kan izi aradı. Ama etrafına bakınırken yakındaki bir ağacın dibinde, karların arasından yukarıya doğru uzanan, rengi çok parlak, küçükçük bir yeşil ot parçası gördü.

Aralık ayında taze çimen... O kadar tuhaf bir manzaraydı ki bir kez daha hayal görüp görmediğini merak etti. Baş dönmesi onu rahatsız etti ve Blythe'in görüşü nefes alıp verişinin hızından dolayı bulanıklaştı.

"Belki de abartıyorumdur," diye fısıldadı Blythe sonunda ama bu sözlere inanmıyordu. Aylar önce aynada eski hizmetçisinin hayaletimsi yansımasını gördüğünde ya da Eliza Wakefield'ı yatağında ölülerin dirilmiş hâli gibi çökmüş etleri ve çıkıntılı kemikleriyle yatarken gördüğünde olduğu gibi, tuhafıklar listesine bir madde daha eklenirken buna inanamazdı.

Ve şimdi de yara olmaksızın acı vardı. Bir adam ve günün her saatinde yankılanan müzik... Wisteria'nın koridorlarında dolaşan beyaz saçlı bir kadın, sürekli görüş alanının hemen dışında duruyordu.

Vücudu üşüdü, iliklerine kadar işleyen kaçınılmaz bir ürperti hissetti.

Blythe elini göğsüne doğru kıvrarak yumruk yaptı. Kendini bir çocuğun kullanılmış oyuncak bebeği gibi hissediyordu, dikiş yerleri açılmıştı. Zihni bugünlerde yabancı bir yerdi, tuhafıklar ve tanıdık olmayan anılarla doluydu.

İçeceğini eline aldı, huzursuz zihnini ve avucunda hâlâ zonklayan acıyı hafifletmek için kalanını tek yudumda içti. Aris tüm bu süre boyunca onu izledi, içeceğini bitirdiğinde omurgası dikleşmişti.

Aris, “İyi misin?” diye sorduğunda Blythe gülmek için kendini zor tutuyordu çünkü onun sorusuna verecek bir cevabı olmadığını farkındaydı.

İyi miydi? Bunu söylemek imkânsızdı.

Battaniye, içinden geçen ürpertiği yatıştırmak için işe yaramıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı. Zihnini toparlamayı denedi ama ayağa kalktığı anda başı öyle şiddetli ağrıdı ki sanki yer, altından kayıp gidiyordu.

Aris düşmeden önce onu yakaladı ve Blythe, Aris’in kollarının onu sardığını ve ayağa kalkarken onu göğsüne çektiğini fark edecek kadar kendindeydi.

“Sakın uyuyakalayım deme,” dedi ona, gözlerini kısarak bakmasına yetecek kadar uyandıran bir ses tonuyla. “Bu senin peri masallarından biri değil ve zor durumdaki bir genç kızı kurtarmak gibi bir niyetim yok.” Bulanıklaşan görüşünde Aris’in bir değil, üç yüzü vardı ve hepsi de ustalıkla kaşlarını çatmıştı.

Konuşmaya çalıştı ama bunu başarabilmesi biraz zaman aldı. “Cüceler hiçbir zaman genç kızları kurtarmazlar.” En azından söylediğini sandığı şey buydu. Kabul etmek gerekirse kelimeler anlaşılmaz çıkmıştı.

Aris iç çekti. “Sen bir baş belasısın.” Sözleri ne kadar keskin olsa da vücudundaki gerginlik gevşedi. “Neren acıyor?”

“Hiçbir yerim,” dedi ona, avucunun sızlamasına aldırmadan. “Baş dönmesi bu. Belladonnadan beri ara sıra olur. Şimdi indir beni.”

Aris onu görmezden geldi ve her ne kadar kaşlarını çatmış olsa da aslında Blythe oldukça minnettardı. Çünkü eğer onu bıraksaydı, muhtemelen yine düşecekti.

Aris onu tekrar kızıağın içine yerleştirdi, bağları halletti ve Blythe’a o kadar yaklaştı ki Blythe inkâr edilemez bir şekilde güvende hissetti. Bu kez adamın temasına direnmedi. Bunun yerine, Aris dizginleri nazikçe çekip saraya doğru yola çıkarken onun bedenine yaslanarak rahatladı.

ON DÖRT

O raya vardıklarında saray sessizdi ve Blythe bunun için Aris'e teşekkür etmesi gerektiğine karar verdi.

Aris, Blythe'ı odasına geri götürmedi, onun yerine koridorun sonundaki süslü oymalı bir kapıdan geçirdi. Bu kapı hep orada mıydı yoksa sırf kolaylık olsun diye sihirle mi var etmişti?

“Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu, çoktan donuklaşmış gözlerini kırıştırarak. Bu noktada Aris onu yere indirmemek için inat ediyordu.

“Odama, sana göz kulak olabileceğim yere. İhtiyacım olan son şey, baban koridorun sonundayken senin ölümünle uğraşmak.”

Kapıyı açtığında kıza tartışacak zaman bırakmadı, yıldız ışıklarıyla dolu mor bir gökyüzüne ya da büyüleyici bir koruluğa değil, sade bir oturma alanı ve o sabah uyandığına benzer bir düzende gösterişsiz bir yatak odası olan sade bir daireye girdiler.

“*Burası* senin odan mı?” Aris onun şaşkınlığını fark etmiş olmalıydı ki başını sallamadan önce etrafa bir göz attı.

“Tabii ki hayır. Babanın ziyareti süresince burası bizim odamız. Biz yeni evli, mutlu bir çiftiz, unuttun mu?”

“*Bizim* odamız.” Alt dudağını dişlerinin arasında çiğneyerek emdi. “Doğru.” Daire onunkinden daha büyüktü ama daha az görkemliydi, duvarları koyu orman yeşiliydi ve bazı temel

mobilyalarla döşenmişti. Hiçbir özgünlük belirtisi yoktu. *Aris'ten* hiçbir iz yoktu.

Ayak tabanlarına değen parke zemini görebiliyor olsa da her an yarıp kendisini kır çiçekleri gibi yayılan lavanta ya da ada çayı çalılarının etrafından geçmeye zorlamalarını bekliyordu. Etrafı sihir ve mucizelerle çevriliyken birdenbire hiçbirini bulamamak ne kadar sarsıcıydı. Blythe giderek şımarıyor gibiydi, *Aris'in* büyüüne o kadar alışmıştı ki gerçeklik ona sıkıcı gelmeye başlamıştı.

Aris kravatını gevşeterek içeri girdi. O zaman adamın ne kadar yavaş hareket ettiğini fark etti, adımları düzensizdi ve başı sanki görünmez bir ağırlık tarafından aşağı çekilmiş gibi eğikti. Adam kol düğmeleriyle o kadar uzun süre uğraştı ki Blythe daha fazla dayanamadı ve sonunda öne çıkıp bileklerini tuttu.

“Kendinde değilsin,” dedi daha iyi kavrayabilmek için eldivenlerini çıkarırken. “Neden etrafımız düz duvarlarla çevrili ve omuzların bu kadar düşük?”

Adam onun dokunuşuyla kaskatı kesildi, parmakları bileğinin iç kısmındaki pürüzsüz deriye değdiğinde donakaldı.

“Bu seviyedeki bir büyüü sürdürmek kolay değil, benim için bile.” Blythe ilk halkayı çözdükten sonra ikincisine başlarken onun gözlerini üzerinde hissetti. “Şu anda herkes evinde uyuyor. Bu şekilde kaldıkları sürece üzerlerindeki kontrolüm azalabilir ve bu, oyunu birkaç gün daha sürdürmem için yeterli olacaktır. Ama bu büyü karşılıksız değil.”

Bu kesinlikle çok açıktı. Günün erken saatlerinde çok daha enerjik görünüyordu. Ama saatler geçtikçe büyü ağırlığını hissettirmeye başlamıştı. Sesi bile hâlsizdi, bitkinlik onu sararken kelimeler dudaklarından yavaşça dökülüyordu.

İkinci halkayı çözmek için acele etti, suçluluk duygusu boğazını düğümledi. Onları bu duruma sokan oydu ama *Aris'in* bu kadar abartılı yollara başvurmasının nedeni de babasıydı ve bunun ona verdiği zararı gören Blythe duraksayarak ellerini çekti.

“Yaptığın şeyi takdir ediyorum,” dedi ona. “Babamı rahatlatmak için elinden gelenin fazlasını yaptın. Ve beni bulduğumuz kasabaya getirdiğin için de minnettarım çünkü burası gördüğüm en büyüleyici yer.”

Aris o kadar durgundu ki bileğinin altındaki nabızı hissetmiyordu.

“Beğenmene sevindim,” dedi. Kelimeler fısıltıdan öteye geçmese de sessizlikte yüksek sesle çınlamıştı. “Bazıları öyle düşünse de zalim olmaktan zevk almıyorum. Elijah’ın senin için ne kadar önemli olduğunu ve son birkaç yıldır neler yaşadığını biliyorum. Kızının acı çektiğini düşünmesine izin vererek ona daha fazla acı çekertmek istemem.”

Blythe bunu kelimelerle ifade edemeyeceği kadar çok takdir etmişti. Yavaşça ellerini kocasından çekti. “Her zaman seyahat etmek istemişimdir. Bu yüzden evlenmeyi hiç düşünmedim. Kimsenin bana nereye gidip gidemeyeceğimi söylemesini istemiyordum.”

Aris, “Biliyorum. Tıpkı diğerleri gibi senin goblenini de ben işledim. Böylesine yakıcı bir ruh kolay kolay unutulmaz,” derken yere baktı.

Elbette öyleydi. Ama aklının bir köşesinde bunu hep bildiği hâlde, bunun sonuçlarını hiç düşünmemişti. Bu bilgi onu sakinleştirdi çünkü eğer bunu biliyorsa... “Bu yüzden mi beni Wisteria’da kilit altında tutuyordun?” diye sordu. “Bunun için senden ne kadar nefret edeceğimi bildiğin için mi?”

Adamın kahkahası yumuşak bir nefes gibi yanaklarını ısıttı. Bu kez cevap verirken bakışları onunkileri buldu. “Kanını goble nime döktüğün an birbirimizle savaşmaya başladık. Benim cep haneliğim seninkinden daha donanımlı diye kızma.”

Aslında onun bu sözlerine kızması gerekirdi ama Aris haklıydı. Savaş istemişti ve eğer Kader’in sahip olduğu avantajlara sahip olsaydı, Blythe da onları kullanırdı.

“Demek her şeyi biliyorsun,” diye düşündü, hissettiğinden daha az hüzünlü görünmeye çalışarak. “Muhtemelen bana ne kadar katlanmak zorunda kalacağını bile biliyorsun, değil mi?”

Aris onun neşesinin sahte olduğunu anlamış olmalıydı çünkü ondan bir adım kadar uzaklaştı ve alıştığından daha yumuşak bir sesle konuştu. “Hayatın bağışlandığı anda goblenin benim için bir gizem hâline geldi. Ne zaman öleceğini bilmiyorum, eğer bunu soruyorsan. Ne yapacağını ya da nasıl biri olacağını bilmiyorum. Artık bilmiyorum. Kaderini bir zamanlar bildiğim gibi ördüm, ölümün abinin elinden olacaktı. Ama kaderini birkaç kez değiştirdin. Sen benim için bir gizemsin. Yanımda dikenlerle dolu bir yaban gülü gibisin.”

Blythe onun sesinin kendisine yaptıklarına anlam veremiyordu. Günler önce tek odaklanabildiği şey, Aris’le babasının ziyaretini birbirlerinin boğazını parçalamadan atlatabilme umuydu. Şimdi zihni karmakarışık, teni onunkine değen adamın görüntüleri aklına geldiğinden beri telaşlıydı. Vücudu ona ihanet ederken kalbi kafesteki bir canavar gibi kaburgalarını dövüyordu. Blythe, Aris’in arkasındaki perdeli yatağa baktığında yutkundu.

Aris de onun bakışlarını takip etti. “İçimde başka bir yatağı ortaya çıkaracak güç yok,” dedi ona, Blythe’in inanacağı kadar özür diler gibi bir sesle. “Doğruyu söylemek gerekirse, senin odan artık yok. Ama seni baştan çıkarmaya niyetli olduğumu düşünerek kendini kandırma. Yerde uyurum.”

Bu en iyi seçenek olurdu ama yine de ikisinin de ihtiyacı olan şeyin iyi bir gece uykusu olduğu açıktı. Kendi kendine bunun suçluluk duygusu olduğunu ve babasını eğlendirmek için ona en formda hâliyle ihtiyacı olduğu için başını salladığını söyledi. Çünkü Aris’ten nefret ediyordu. Gözlerini, şimdi kravatsız olduğu için görünen çıplak boğazından alamasa bile... Vücudu onu büyülemiş olsa bile o kadar sıcak ve davetkârdı ki kendini ona doğru bastırmak için can atıyordu.

“Ben yerde yatacağım,” dedi ona, kelimeleri zorlayarak. “Sert bir zeminde uyumaya alışkınım.”

Aris yüzünü buruşturdu. "İtiraf etmeliyim ki bu konuda biraz fazla ileri gitmiş olabilirim. Ama sen hastasın ve bu yatakta ikimiz için de fazlasıyla yer var... eğer paylaşmak istersen."

Haklıydı. Bu yatakta muhtemelen dört kişinin rahatça uyuyabileceği kadar yer vardı. Kabul etse bile Aris'e dokunmasına bile gerek kalmayacaktı ama bu yine de daha az mahrem hissettirmiyordu.

Blythe cevap vermek yerine ellerini korsesinin üzerinden aşağı doğru indirdi ve ona döndü. "Olivia'ya ihtiyacım olacak. Gece boyunca boğulmak istemiyorsam, bu korseden çıkmak için yardıma ihtiyacım var."

Aris durumu itiraf edene kadar aralarında uzun bir sessizlik oldu. "Olivia uyuyor. Herkes uyuyor."

Pekâlâ. Bu hiç de iyi olmamıştı. Görünüşe göre meseleyi kendi başına halletmesi gerekecekti.

"Işıkları kapat," dedi ona, Aris kabul edene kadar bekledi. "Ve perdeleri de çek." Aris iç çekti ama söyleneni yaptı. Blythe ışığın tüm izleri kaybolana kadar bekledi, sonra sakın bir nefes aldı, çizmelerini çıkardı ve bağcıklara ulaşmak için ellerini arkasına uzattı. Wisteria'da sadece o ve Aris varken rutinine alışmaya başlamıştı ama Olivia onu yüksek sosyeteden bir kadına yakışır şekilde giydirmişti. Ne yazık ki bu, kıyafetlerini tek başına çıkarmasının neredeyse imkânsız olduğu anlamına geliyordu.

Ama denemeye kalkmazsa her şeyi mahvedecekti.

Blythe eğildi, nefesi ciğerlerine kaçarken çaresiz parmakları bağcıkları tutmaya çalıştı ama boşunaydı. Aris karanlıkta yatmaya hazırlanırken en az beş dakikadır oflayıp puflamalarını ve nefes nefese kalışlarını yatıştırmaya çalışıyor olmalıydı. Aris soyunurken giysilerinin her hışırtısında daha yüksek sesle ofluyor, arkasında olup bitenleri düşünmemeye çalışıyordu. Sonunda çabaları dikkatini o kadar dağıttı ki adamın arkadan yaklaştığını fark etmedi. Aris, ellerini onun beline koydu ve Blythe'ı göğsünün sertliğine yaslayacak şekilde dikleştirdi. Blythe bir elini ağzına bastırdı ve kalbinin çılgınlığını hissetmemesini umdu.

“Senin elbisenle boğuşmanı dinlemektense uyumayı tercih ederim.” Gecenin karanlığı, onun sesini çalmak için savaşıyordu ve ses, kadının kulağına zar zor ulaşmıştı. “Sakin ol, yaban gülü.”

Bunu tekrar etmesine gerek yoktu. Aris ellerini onun sırtında gezdirdi, karanlıkta yolunu bulmak için dokunmak zorundaydı. Blythe’in omurgası bükülmeye çalıştığında sessizce hain bedene lanet okudu ve kendini kaskatı kesilmeye zorladı. Adamın parmakları saten kurdelelerin altından geçerken gözlerini kapattı. Adam yavaştı, Blythe her kıpırdandığında ya da nefesini tuttuğunda duraksıyordu. İpleri dokumakta usta olan parmakları karanlıkta beceriksizce bağcıklarla uğraşıyordu.

Neredeyse... sanki bu işler onun için yeniymiş gibiydi. “Aris.” Blythe’in sesi bir ipeğin dokunuşundan daha yüksek değildi. “Bunu daha önce yaptın mı?” Bunun sorulmasa daha iyi olacak o rahatsız edici sorulardan biri olduğunu biliyordu ama yine de karanlığın kalkanının ardında bu düşünceyi dile getirmekten kendini alamadı.

Aris gerildi. “Elbiseler yıllar içinde değişmiş. Yemin ederim her yüzyılda daha karmaşık hâle geliyorlar.”

“Yüzyıl mı?” diye yineledi, inanamayarak. “O kadar uzun zaman oldu mu... şeyden beri...”

“Bir kadınla birlikte olduğumdan beri mi?”

Blythe onun yerine cümleyi tamamladığı için minnettar mı olsa yoksa utanç mı duysa, bilmiyordu. Adam bir bağcığı daha çözerken Blythe elbisesini sıkıca tuttu. “Belki de bu ilgi duyduğun bir şey değildir.”

Adam ona doğru eğilirken nefesi boynunu sıyırdı. “Hayatın tüm zevkleriyle ilgileniyorum, tatlım, bedensel olanlar da dâhil. Bunları kiminle yaşayacağıma sınır koymuyorum, gerçi karımın ölümünden beri hiçbir şey aynı hissettirmiyor. Bu seni ilgilenmez ama ben hayatıma devam etmeye çalıştım. Bir dönem oldukça yoğun bir şekilde. Bazen hâlâ deniyorum ancak bednim ne kadar ilgili olursa olsun, zihnim yakınlaşmayı anlamsız buluyor. Karım olmayınca zevk de kayboldu.”

Güzel.

Bu iyiydi. Çünkü Blythe da hiçbir şey hissetmiyordu. Çok açıktı.

Parmakları sırtını okşarken ve korse nihayet vücudundan aşağı kaydıığında Aris'in yayılan ısıyı ya da teninin yumuşaklığını hissetmemesini umuyordu. Aris onun elinden tutarak elbiseden çıkmasına yardım etti. Üzerinde sadece gecelik görevi görececek ince bir kombinezon kalmıştı ve karanlığa minnettardı, bazı kemiklerinin hâlâ nasıl çıkık durduğunun, hasta yattığı ayların ısrarlı hatırlatıcılarının fazlasıyla farkındaydı.

Aynı zamanda Aris'in söylediklerinin onu ne hâle getirdiğinin de acınası bir şekilde farkındaydı. Aris açık açık hiçbir şey söylememişti ama yine de zihni kendini zorlamış, hayal etmesine hiç gerek olmayan fantastik derecede saçma şeyler hayal etmişti. Aris'in bir sevgili olarak nasıl biri olacağını merak ediyordu ama kıyaslayabileceği pek bir şey de yoktu. Annesinden başka kimse'nin ona öğretmeyi önemsemediği şeyleri bilecek kadar çok hikâye okumuştı. En azından Lillian yıllar önce onu oturtmuş ve toplumun bir kadından beklediği her şeyi anlatmıştı. Ona dikkatli olmasını ve kalbiyle akıllıca davranmasını söylemişti ama bunun sonrasında Blythe'ı kendi hâline bırakmıştı.

Blythe kesinlikle bir uzman değildi ama kendi payına düşenden fazlasını yaşamıştı. Thorn Grove'un arkasındaki ormanda çok daha tuhaf dokunuşlara yol açan tuhaf öpücükler gibi. Birkaç farklı kişiyle yakınlaştığı olmuştu. Bunlardan biri de bir markizin çocuğu olan ve ne zaman ülkeyi ziyaret etse babasının centilmenler kulübüne uğrayan Ashbery idi. O ve Blythe hızlı bir ikili olmuşlardı ama bu, yalnızca eğlenmek içindi. Duygulara gelince, Blythe hiç kimseye karşı ciddi bir şeyler hissetmemişti. Birinin arkadaşlığından ne kadar keyif alırsa alsın, her zaman bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişti. Sanki beklediği ama henüz keşfedemediği bir şey varmış gibiydi.

Ama Blythe yine de geçmiş deneyimlerinden keyif almıştı ve her zaman bir gün daha fazlasını yaşayacağını ummuştu. Bir kaçamak yaşamayalı uzun zaman olmuştu, bu da muhtemelen o anda neden bu kadar güçlü duygular hissettiğini açıklıyordu. Aris, bu zamana kadar böyle şeyler düşüncbileceği biri değildi ama parmağının sırtına değmesi zihnini allak bullak etmeye yetmişti. Tutkulu bir âşık olabilir miydi? Elleri tenini okşarken nazik mi olurdu yoksa emredici bir dokunuşla onu omuzlarından yakalayıp altına mı alırdı?

O âna kadar Blythe bunun evlilikte bir meydan okuma olacağını fark etmemişti. Hem kendisi hem de Aris istedikleri takdirde sevgili bulmakta özgür olacaklar mıydı? Sadece kâğıt üstünde evli olsalar bile Aris'in bunun için fazla gururlu olduğunu görebiliyordu. Ama Blythe genç ve meraklıydı, ayrıca hayatının kalan kısmını bir başkasıyla fiziksel yakınlık kurmadan geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Aris'in kendisinin de bir seçenek olabileceğini düşündü.

Hayır, mümkün değildi.

Yüce Tanrım, ne düşünüyordu? Bugün çok şey yaşanmıştı ve akli başında değildi. O ve Aris sadece bir yatağı paylaşıyorlardı. Evliyediler ve bir yatağı paylaşıyorlardı.

Daha önce hiçbir erkekle yatağını paylaşmamıştı. Belki güzel olurdu. Belki de o kadar üşümezdi ya da daha iyisi, üşürdü ve o zaman zorunda kalırlardı. Hayır, hayır, hayır. Daha başlamadan durması gerekiyordu.

Blythe gerçekten bir yazar olmalıydı. Çok fazla deneyimi olmayabilirdi ama çok okuduğu için hayal gücüne sahip olduğu kesindi. Ve şu anda, bu hayal gücü umutsuzca açığa çıkmıştı. Kendini çarşafların altına soktu, aralarındaki geniş boşluk için minnettardı. İhtiyacı olan son şey teninin kazara ona değmesiydi.

“Sence hiç başka biriyle birlikte olmak isteyecek misin?” diye sordu, dilini ısırp bu konuşmayı bitirecek kadar ileri görüşlü olmayı dileyerek. “Yani kur yapmayı düşünür müsün?”

"Bunu düşünmek için uzun bir zamanım oldu." Blythe onun sözlerindeki hassasiyet karşısında şaşırılmıştı. Sesi sanki ona bakıyormuş gibi yakından geliyordu. Bu yüzden, onu göremeyecek kadar karanlık olsa da Blythe da ona doğru döndü. "Zamanın acımı hafifleteceğini umarak yıllarımı harcadım ama onun hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmenin yarattığı zorluğu asla aşamadım."

Blythe hemen kuzenini son gördüğünde Ölüm'ün onu nasıl şefkatle kucakladığını düşündü. Onu bırakmaya hiç niyeti olmadan nasıl sardığını ve Signa'nın da bundan ne kadar memnun olduğunu...

Blythe tehlikeli sulara yüzdüğünü biliyordu ama yine de sordu: "Peki ya onu bulursan ve artık eskisi gibi hissetmiyor olursa? Ya seni hatırlamıyorsa ya da başka birine âşık olduysa?"

Aris'in bunu düşünmeye ihtiyacı yoktu. "O zaman bir sonraki hayatında beni tercih etmesini umacağım."

Blythe yastığına yaslandı. Birinin mutlu olabileceği başka birini bulmak varken özlem çekerek bu kadar zaman kaybedeceğini düşünmek onu üzüyordu. Ama birini sevmenin ya da böylesine derinden sevilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Blythe, Aris'in beklemiş olduğu sürenin yarısı kadar bile beklemeye istekli olabilecek başka bir insan düşünemiyordu. Eğer Yaşam'ın onu sevdiği doğruysa -ki Blythe buna inanıyordu- o zaman onun gibi birinden vazgeçmekle aptallık etmişti. Onu bekleyecek birinden. Onu arayan. Dünyayı onun için yakabilecek birinden.

Bu o kadar takdire şayandı ki Blythe hayatında bir kez olsun bu aşka benzer bir şey yaşamak istediğini düşündü.

"Sana hiç sevgilin olup olmadığını sormadım?" Aris bunu bir soru olarak sorarken, Blythe esnemesine engel olmaya çalışıyordu.

"Hiçbir zaman ciddi biri olmadı. Gerçi daha önce de söylediğin gibi bunu zaten biliyordun."

Gülmeden önce bir süre sessiz kaldı, yakalanmıştı. "Haklısın. Asıl bilmek istediğim şeyi, yani *neden* birinin olmadığını öğrenebileceğimi umarak sordum. Bir *insanın* kaderini görebilirim ama

bu, onun her kararını kişisel olarak anladığım anlamına gelmez. Yalnız olmaktan neden bu kadar memnun olduğunu bilmek istiyorum.”

Blythe aralarındaki bu narin büyüden ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Görünüşe göre bu, sihir gibi işleyen o akşamlardan biriydi. Gece, sırlarını dillerinden çekip alırken karanlıksa çekinceleri yok ediyordu.

“Hiç ilgimi çeken birisini bulamadım,” diye itiraf etti. Bu genellikle yüksek sesle vermediği bir cevaptı çünkü arkadaşları şaka yaptığını, kendini beğenmiş olduğunu ya da ikisinin arasında bir şey olduğunu düşünerek ona gülüyorlardı. Ama gerçek buydu ve Aris’in bunu en ufak bir alay belirtisi olmadan kabul etmesi onu şaşırtmıştı. Belki biraz merak etmişti ama alay etmemiştir.

“Taviz vermeyi sevmiyorum,” diye itiraf etti Blythe, adam cevap vermeyince kendini açıklama ihtiyacı hissetmişti. “Ve sırf toplumdan dışlanmamak için uyduğumuz kurallardan ve saçmalıklardan her zaman nefret etmişimdir. Neden bizi gerçekten tanımadan, soyumuzdan ya da yüzümüzden değerli olduğumuzla karar veren erkeklerin çiçeklerini ya da saçma şiirlerini kabul etmemiz bekleniyor? Neden birisinin kim olduğunu anlamamız için bize bir sezonluk süre tanınıp sonra da bir eş bulmamız bekleniyor? Ve küçük sosyal çevremizde birini bulmamız bir ya da iki sezondan fazla sürerse Tanrı korusun. Birini bulduğumuzda da durum daha iyi olmuyor çünkü ikimizin yaptığı her şey sonsuza dek izleniyor. Çocuğunuz olacak mı? *Ne zaman* çocuk sahibi olacaksınız? Eğer bir kadın kocası olmadan dışarıdaysa, o zaman kesinlikle kötü bir şey yapıyordur. Belki de ondan bıkmıştır. Belki de kadınlık görevlerini layıkıyla yerine getirmiyordur çünkü Tanrı biliyor ya, sorun kocasında olamaz ya da belki de sadece kendisine bir gece ayırmak istiyordur.”

Her kelimeyle daha da uyanarak ve öfkelenerek iç çekti. Hatta o kadar hararetlenmişti ki Aris eğlenerek mırıldandığında yüzünü buruşturdu.

"Bu konuda çok düşünmüşsün," dedi Aris. Blythe homurdandı: "Bu kadar insan benim bundan ibaret olduğuma inanırken nasıl düşünmeyeyim ki? Evli bir kadın dansa tek başına gittiğinde ya da biri üçüncül sezonunda olup henüz bir eş bulamadığında dedikoduları duyabiliyorum. Tüm bunların saçma olduğunu bilsem bile, bu kadar insanın seninle alay etmesi ya da dalga geçmesi yine de zarar veriyor."

"Sürecin sevilecek pek bir yanı yok," diye hemfikir olduğunu belirtti Aris. "Aşk bulmak için baharı kıştan daha iyi bir zaman yapan hiçbir şey yok. Ve hiç kimseden aşk uğruna oturup şiir gibi berbat bir şeyi dinlemesi beklenmemeli. Sadece bunun bile evlilik fikrinden nasıl soğutacağını görebiliyorum."

Gülme sırası Blythe'taydı. "Şiirden ne kadar nefret ettiğini unutmuşum. Gerçekten o kadar da fena değil."

Aris'in hoşnutsuzluğu boğazının derinliklerinde bir yerden yükseldi. Blythe'm bacaklarını göğsüne yaklaştırmasına neden olan alçak, hırıltılı bir sesteki ve olması gerekenden daha fazla tahrik olmuştu.

Neyse ki Aris bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. "Bu dünyada bundan daha gösterişçi bir şey yok."

Blythe onun aslında şiirden çok daha gösterişçi olduğunu iddia etmek ve böylece onun iddiasını çürütmek istedi. Ama şimdilik bunu görmezden geldi.

"Şiir ve süreç bir yana, ortaklıkta alınması gereken pek çok keyif var. Dostluk ve güven var. Dünyada seni gerçekten, ruhunun derinliklerine kadar tanıyan bir insan olduğunu bilmenin mutluluğu."

Blythe, "Elbette, eğer şanslı olanlardan biriysen," dedi.

"Eğer şanslı olanlardan biriysen," diye yineledi Aris, tavana doğru dönerken sesi giderek uzaklaşıyordu. "Gerçi ikimizin de şanslı olacağını hiç sanmıyorum."

"Aynen." Blythe da sırtüstü yuvarlanırken ona eşlik etti. "Ola-
cağımızı sanmıyorum."

ON BEŞ

Blythe daha önce hiçbir zaman yataktan ertesi sabah uyan-
dığı kadar hızlı kalkmamıştı. Gözlerini kırıştırıp uyku
mahmurluğunu üzerinden attığında ve nerede olduğunu -ve
daha da önemlisi kimin yanında olduğunu- hatırladığında, ken-
dini yataktan başka bir yere ışınlamak için çaresizce bir girişimde
bulunarak gözlerini kapadı, sonra da kendini yataktan çıkmaya
zorladı. Bunu yavaş yavaş yaptı, Aris'i uyandırmadan odadan ses-
sizce kaçmak için ümitsizce çabalıyordu. Ama yuvarlanmasıyla
birlikte başı zonklamaya başladı ve Blythe dünyayı yeniden mer-
kezine almaya çalışırken yorgun inlemelerini bastırmak zorunda
kaldı. Ancak çabaları boşunaydı.

"Çok iyi bir performanstı." Aris onun arkasındaki koltuğa
oturmuş, bir elinde gazete, diğerinde dumanı tüten bir fincan
çay tutuyordu. "Bu kadar iyi bir akrobat olduğunu bilmiyor-
dum." Ayaklarının dibindeki tilki daha sıkı bir top şeklinde kıv-
rılmadan önce sessizce kıkırdadı. Aris uzanıp canavarın başının
üstünü okşadı. Elbette bir canavar diğerine iyi davranırdı.

"Dikkatli olmaya çalışıyordum," diye tersledi Blythe, yanak-
larının hissettiğinden daha fazla kızarmamış olmasını umarak.
"Neden bu kadar erken uyandın?"

"Erken değil," dedi önce, perdedeki bir aralıktan içeri süzülen güneş ışığını işaret ederek. "Ayrıca ben senin gibi uykuya ihtiyaç duymuyorum. Sihrim bu kadar tükenmişken sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Blythe hiç sormamış olmayı diledi. Çünkü şimdi sadece geceyi Aris'le aynı yatakta geçirdiği gerçeğiyle değil, Aris'in tüm gece boyunca uyumadığı gerçeğiyle de yüzleşmek zorundaydı.

"Görünüşe göre bu ilişkideki tek cüce ben değilim." Gözleri kâğıdın kenarında gezinerek onu inceledi. "Uykunda horladığını biliyor muydun?"

Burada kalıp Aris'i diri diri yakmak mı istiyordu yoksa odadan kaçıp bir daha onu görmemeyi mi umuyordu, bilemiyordu. Ne yazık ki ikisi de temenniden ibaretti.

Blythe perdeye yaklaştı ve başını dışarı çıkarırken onun iğnemesine aldırmadı. Sarayın duvarlarının dışındaki kasaba taze karla kaplıydı ve havada bir kar fırtınasının kıpırtıları vardı.

"Bugün hava çok kötü olacak," diye yorumladı perdeleri daha da aralayarak. "Bu havada nasıl dışarı çıkacağız?"

"Çıkmayacağız." Aris kâsedden bir kesme şeker aldı ve çayına attı, ardından bir tane daha. "Gün boyunca içeride kalırsak daha az insanı idare etmek zorunda kalırım. Eğer hastaysan bu daha iyi bir fikir. Biraz çay içebilir ve ateşin yanında oturabilirsin. Ama yine de üzerine bir şeyler giymek isteyebilirsin. Bu hâlinle üşüteceksin."

Kıyafetler.

Blythe dizinin bir santim altında duran incecik kombinezona bakakaldı. İnce ve şeffaftı, vücudunun hatları görünürlük sınırını aşıyordu. Kalçasının kemikleri kumaşın üzerinden çok keskin bir şekilde görünüyordu. Çok zayıftı. Blythe aceleyle çarşafın arasına geri dönerken kollarını sıkıca kendine sardı.

"Seni aşağılık! Bana bakma," diye çıkıştı, öfkesinin utancının önüne geçmesini dileyerek.

“Bunu istediğimi mi sanıyorsun?” Aris parmağının ucunu yaladı ve ona dönmeden başka bir sayfaya göz gezdirdi. “Gardıropta senin için bir elbise var.”

Blythe gardıroba göz ucuyla baktı ama kıpırdamadı. Hareketsiz kaldığı birkaç uzun saniyenin ardından, sandalyesinin ayakları tahtaya sürtünürken Aris’in iç çekişi sessizliği bozdu.

“Tam bir baş belası,” diye fısıldadı nefesinin altından gardıroba doğru giderken. Gardırobu açtı ve elbiseyi Blythe’a fırlattı, o da sanki bir mücevhermiş gibi elbiseyi yakaladı.

Zarif bir parçaydı, üst kısmı krem rengiydi ve alt kısmında ereklere kadar uzanan altın ipliklerin yeşil sarmaşıklarla karıştığı işlemeli karacaotu vardı. Üst kısmı ise yine bir korseydi.

Dün gece karanlığın örtüsü altında Aris’in yardım etmesine izin vermek başka bir şeydi. Burada, gün ışığında, konuştukları her şeyi ya da önceki gece oldukları kişileri kabul etmeyi reddetti.

“Yapamam...” Kapı çalınınca duraksadı. Aris dudaklarını büzerek kapıya doğru ilerleyip Olivia için kapıyı açarken Blythe çarşafı daha sıkı tuttu. Kadının içeri girmesine izin verdikten sonra çayını kaptığı gibi yanından geçti.

Blythe’a, “Giyin, seni lanet yaratık,” dedi. “Kahvaltıda görüşürüz.”

Olivia bir saat sonra Blythe’a yemek odasına kadar eşlik ettiğinde kral ve kraliçe orada değildi.

Aris içeri girerken Elijah’a, “Onların yokluğunu mazur görmeyi rica edeceğim,” diyordu. “Korkarım kraliyet görevleri nedeniyle çağrıldılar.”

Blythe artık onun bakışlarından kaçmadığına göre, Aris gülümserken gözlerinin altının bir gecede koyulaştığını görebiliyordu. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden şüpheliydi ama kendini yenilemek için “biraz dinlenmekten” daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Blythe bir palto giyip etraflarını saran ısıltılı kasabayı keşfetmeyi çok istiyordu ama hem onun iyiliği hem de kendi iyileşme ihtiyacı için belki de günü içride geçirmek daha iyiydi. Zaten babasıyla konuşmak istediği birkaç şey vardı ve Elijah'ın kaçacak bir yeri olmazsa muhtemelen cevaplarını almak için daha iyi bir şansı olacaktı.

Blythe daha yeni oturmuştu ki babasına doğru yöneldi ve kahvaltı tabağını doldurmaya başlarken nezaket kurallarına aldırmadı.

“Thorn Grove’da neler oluyor?” diye açıkça sordu, bilmediği bir saniyeye daha katlanamıyordu.

Elijah daha yeni doldurulan kahve fincanına doğru iç çekti. “Hiçbir şey olduğu yok, Blythe.” Yanı başındaki Aris dikkatini, sanki çapraz ateşten uzak durmaya çalışıyormuş gibi, bir çöreğin üzerine sürdüğü otlu tereyağına çevirdi.

“Elbette bir şeyler oluyor.” Çatalını sıkıca kavradı ve medeni davranmak için elinden geleni yaptı. “Bana üç kez cevap vermemden kaçtın, ki bu bir şeyler olduğu anlamına geliyor. O yüzden ben seni canından bezdirmeden ya da bilmemenin verdiği stresle kendimi yakmadan önce ikimize de bir iyilik yap.”

“Hep böyleydi, değil mi?” Aris, Elijah’a acıyan bir bakış attı.

“Sanki sen de o kadar dramatik değilmişsin gibi,” diye çıkıştı Blythe, babası cevap vermeye fırsat bulamadan.

Elijah nihayet ilk yudumunu alırken ikiliye baktı, kaşlarının arasında Blythe’ın çözemediği bir çizgi vardı. Bu, keyif miydi yoksa merak mı?

“Kokuya takılıp kalmış bir tazı kadar kötü,” diye başladı Elijah. “Ama bu mesele ikinizi de ilgilendirmiyor. Thorn Grove yeterince iyi ama Greys’e zorla girilmiş. Sadece küçük bir hırsızlık, telafi edilmeyecek bir şey değil.”

Greys. Blythe bu kelimeyle dalga geçmemek için kendini zor tuttu. Tanrım, o yerden nasıl da nefret ediyordu. Ailesinin erkeklerini dönüştürdüğü kişiden ve tüm Hawthorne ailesine getirdiği acıdan nefret ediyordu.

“Gülzel, yani sonunda orayı yakma vakti geldi mi?” Çatalını yumurtalara batırırken tabağından tiz bir ses geldi.

“Belki de,” diye onayladı Elijah. “Gerçi Greys, tedavisi olmayan bir hastalık. Kendimi ondan ne kadar kurtarmaya çalışırsam çalışayım, o lanet yer asla ebediyen yok olmuyor.”

Bu inkâr edilemez bir şeydi. Babası, Lillian’ın ölümünden sonra centilmenler kulübünü batırmaya çalışmıştı. Daha sonra, Percy ya da Byron Hawthorne’un işi devralmasına izin vermeyi reddeden Elijah, kulübü Lord Wakefield’a satmaya çalışmış ancak adam ölmüştü.

Ne yazık ki, Elijah orada ne kadar az zaman geçirmeye çalışsa da Blythe’in Aris’le nişanlanmasından bu yana kulüp yeniden popülerlik kazanmıştı.

“Neredeyse müşterilerin yarısı mekânın temizlenmesine yardım etmeyi teklif etti. Muhtemelen hepsi bu sayede benim gözüme gireceklerini düşünüyorlar. Ya da senin.” Elijah başıyla Aris’i selamladıktan sonra bir yudum daha aldı. “Orayı satacak yeni birini bulma arayışındayım. Byron’ı tatmin etmesi için küçük bir yüzdesini tutacağım ve sonra burayı sonsuza dek elimden çıkaracağım.”

Blythe çatalını bir böğürtlene sapladı. “Umalım da bir sonraki satın alan kişi ölmesin.”

Aris bunun üzerine kaşlarını çatarak gerilirken, babası sadece gülmekle yetindi. “Gerçekten de öyle.” Sesi ne kadar memnun çıksa da gülümsemesinin yeterince içten olmadığı Blythe’in gözünden kaçmadı.

Blythe, “Belki de Thorn Grove’u bir ziyaret etmeliyim,” diye test etti, babasının yüzünden okuyabileceği herhangi bir bilgi arıyordu. Babası, Blythe’in yaptığı gibi çenesini kaldırdı ve kızının bakışlarına karşılık verdi.

“Bunu yapacağın günü dört gözle bekliyorum. Sanırım bir krallık yönetmek ikinizi de meşgul ediyordur ama Noel balosu için Thorn Grove’u ziyaret etmeyi düşünmelisiniz.”

Blythe'in babasına Thorn Grove'un son birkaç partisinin nasıl geçtiğini hatırlatacak hâli yoktu. Partiler, Elijah'ın kafasını dağıtma yöntemiydi. Neredeyse tam bir yılını Thorn Grove'da saçma sapan partiler vererek karısının yasını tutmakla geçirmişti. Blythe, Elijah'ın şimdiden bir sonraki partiyi planlamaya odaklanmasından dolayı, yaşanan tahribatın boyutlarını ve Elijah'ın söylemediği nelerin olabileceği konusunda endişeleniyordu.

"Belki de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için seninle dönmeliyim," dedi.

Bunun üzerine Elijah güldü. Blythe'in gözleri bu sesle doldu: Tanrım, bunu nasıl da özlemişti. Annesini kaybettikten ve Blythe hastalandıktan sonra, bu sesi bir daha duyabileceğinden emin değildi.

"Böylesi daha iyi," dedi ona. "İkinizin balayında olmanız gerekiyordu, ki ben çoktan balayınıza dâhil oldum. Bunun için özür dilerim, Aris."

"Sorun değil," diye cevap verdi Aris birden. Dışarıdan bakan biri için muhtemelen gayet iyi ve derli toplu görünüyordu. Ama Blythe onu son bir ay içinde, en azından üçüncü fincan çayını yudumlarken ne kadar bitkin olduğunu anlayacak kadar çok görmüştü. "Yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde bana inanın. Onunla evlenerek boyumu aşan bir işe kalkıştım." Bıçağını Blythe'a doğru salladı ama zalimlik taslamıyordu.

Bir şakaydı. Onun iyiliği için şaka yapmaya çalışıyordu. Babası ona yan yan baktı, bu şaka ilgisini çekmişti.

Blythe gözlerini devirdi, kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Seni duyabildiğimi biliyorsun. Tam burada oturuyorum."

"Ve burada kalacaksın," dedi Elijah ona. "En azından ben her şeyin güvenli olduğundan emin olana kadar."

Güvenli. İnsanların onu güvende tutmak adına her zaman onun yerine karar vermeye çalışmasından ne kadar da yorulmuştu. Babasının sözleri göğsündeki ateşi yaktı ve Elijah kaşlarını

aynı şekilde kaldırıp Blythe'in çözemediği bir bakışla Aris'e döndüğünde bu ateş daha da alevlendi.

"Kızımı çok özliyorum," dedi, "ama onun Thorn Grove'da olanlara bulaşmasını istemiyorum."

Bunun üzerine Blythe yumruklarıyla cteğini sıktı. Öfkesi o kadar aşikârdı ki zorlukla nefes alabiliyordu. Babası ona Thorn Grove'a her zaman gelebileceğini söylemişti, peki ya şimdi ne olmuştu? Onu daha da uzun süre uzak tutmak için Aris'le komplo mu kuruyordu?

Aris çayını bırakıp kararlı bir ifadeyle Elijah'a baktığında, öfkesini ona yansıtmamak için ağzını açtı: "Bunun senin fikrin olduğunu anlıyorum," dedi. "Sadece buna katılmıyorum ya da bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Blythe derin bir nefes verdi.

"Geçmişini biliyorum, Elijah ama Blythe ne kırılgan ne de aptal biri. Onu bilgilendirmeyerek korumuş olmuyorsun. O kendi kararlarını verebilir." Bunu o kadar basit bir şekilde, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi söylemişti ki Blythe'in içinde yoğun bir şekilde yanan o ateş bir anda sönüverdi.

Hayatı boyunca insanlar Blythe'a narin bir aile yadigârı gibi davranmışlardı. Zarar görmemesi için rafta muhafaza edilmesi gereken güzel bir şey gibi... Bu duruma itiraz edebileceğini düşündüğü son kişi Aris'ti ve Blythe bunu fark ettiğinde ne yapacağını bilemedi. Ne kendisi ne de babası gözlerini ondan alabildi.

"Anlıyorum." Elijah kelimeleri fısıldadı ama sesi kızgın değildi. Hatta neredeyse memnun olmuş gibiydi. Blythe'a döndü ve başıyla küçük bir selam vererek, "Başka bir şey olursa seni haberdar ederim. Ama şimdilik yardım edebileceğin bir şey yok. Balo için geldiğinizde bu konuyu yeniden görüşeceğiz."

"Orada olacağız," dedi Aris, Blythe'ı bir kez daha şaşırtarak. Babası tabağını kenara itip masadan kalkarken Blythe ağzını açamadı.

"Harika bir haber. Şimdi damadımı daha yakından tanımak istiyorum ve kötü havanın bile durduramayacağı bir fikrim var." Elijah'ın gözleri âdeta parlıyordu. "Bir oyun oynamaya ne dersin?"

ON ALTI

Senin için yalan söyledim,” diye fısıldadı Aris. “Hiç yoktan bir krallık yarattım. Seni besledim, sana tahammül ettim ve tüm saçmalıklarına katlandım. Ama burada son noktayı koyuyorum.”

Fuayenin bir köşesine çekilmişlerdi, Olivia ve Elijah salonda yeni evlileri beklerken havadan sudan konuşuyorlardı.

“Hadi ama, Aris. Bu sadece bir oyun.” Blythe onun bu nefretinden ne kadar zevk aldığını belli etmemek için kendini zor tuttu. “Kar fırtınası sırasında başka ne yapabiliriz ki?”

“Bunun dışında her şeyi.” Her kelime sanki adamın derinliklerinden zorla çıkarılıyor gibiydi. Tıslayarak uzun bir nefes aldı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Kendini daha fazla tutamayan Blythe bu kez güldü. “Neden sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi görünüyorsun?”

“Çünkü öyle olabilirim, seni korkunç kız.”

Aptalca bir oyun yüzünden böyle bir telaşa kapılan Aris’in hâli ne kadar da gülünçtü. Ona dramatik deme cüretini göstermiş olması bile aşağılayıcıydı. “Bu *bul bakalım*, Aris. Seni öldürmeyecek.”

Acınası bir hâlde kendi kendine homurdandı. “Keşke öldürse.”

“İstedığın kadar dileyebilirsin ama oyun oynayacaksın. Şimdi cesaretini topla ki diğerlerine katılabilelim.” Blythe kocasının her

hücrelerinden sızan nefretten memnun bir şekilde onu bileğinden tuttu.

“Senden ve tüm soyundan nefret ediyorum,” diye çıkıştı. Blythe onun kolunu sıvazladı. “İşte aradığım ruh bu! Tüm bu ateşi oyununa kattığından emin ol.”

Salona girdiklerinde Blythe, nedimesinin oyunu hazırlamaya girişmiş olduğunu görmekten memnun oldu. Olivia ters çevrilmiş bir silindir şapka uzattı, içinde katlanmış birkaç kâğıt parşömen vardı.

“Oldukça çeşitli şeyler var.” Şapkayı küçük bir sehpa koyarken çekingen bir tavırla konuştu: “Ama oyunu başlatmaya yetecek kadar basit tuttum.”

“Teşekkür ederim, Olivia.” Blythe gülümsedi.

“Evet, *teşekkür ederim*, Olivia,” diye homurdandı Aris, muhtemelen kadını bir hizmetçi gibi davranması için büyüyle etki altına aldığı için pişmanlık duyuyordu. Blythe, adamın asık suratının moralini bozmasına izin vermedi çünkü bu oyunu oynamalı çok uzun zaman olmuştu. Annesi ölmeden önce Hawthorne ailesi bunun gibi pek çok gece geçirmişti, bir yandan Warwick bir şapkayı rol yapmaları için saçma sapan şeylerle dolu sayısız kâğıtla doldururken, bir yandan da şöminenin başında gülüp eğlenirlerdi. Percy büyüdükçe ve Elijah’ın Greys’teki geceleri uzadıkça, oyun geceleri ikinci plana atılmıştı. Ama Blythe ailesini düşündüğünde, bu anılar onun en güzel anılarıydı.

Elijah oynamak istediğine göre, belki o da geçmişini anımsıyordu.

Blythe, kocası ve babasının önüne geçip şapkadan bir kâğıt alarak, “Ben başlayayım,” diye gönüllü oldu. Üzerinde *terzi* yazıyordu.

Elijah ve Aris yan yana uzun deri bir koltukta oturuyorlardı, Aris dirseklerini zıplayan dizlerine dayamıştı. Parmaklarını ağzının üzerine bastırıp hiç de hoş olmayan yüz ifadesini maskeleymeye çalışıyordu.

"İlk doğru tahmin eden bir puan alır," diye hatırlattı Blythe. Artık Aris'in suratsızlığının onu yıldırmasına izin vermeyecekti, bir sandalye çekti ve dikiş hareketlerini taklit ederek yerine oturdu. Görünmez gözlüğünü burnunun köprüsünden yukarı itti, sonra hayali bir mezurayla uğraşmak için duraksadı.

Aris'in gözleri hayali iğneye kilitlendi ve kısıldı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Elijah. "Belli ki dikiş dikiyor?" Blythe gözlerini devirmemeye çalışarak ona görünmez mezurayı gösterdi, ölçü alma ve iğneleri olmayan kumaşa batırma gösterisine devam etti.

"Ah!" Elijah parmaklarını şıklattı. "Terzi!"

"Evet!" Blythe zafer dolu bir kahkaha atarak kollarını havaya kaldırdı. Tanrım, bu işte çok iyiydi. "Bu babama bir puan kazandırdı," dedi çetele tutmak için ocağın yanında oturan Olivia'ya. "Aris, sıra sende."

Aris sanki çocukluğunda beslediği evcil hayvanının öldüğünü öğrenmiş gibi duruyordu. Omuzları çökük ve onların yüzüne bakmayı reddederek, kâğıtlarda kendisini nasıl bir sonun beklediğini görmek için halının üzerinde ilerledi. Kâğıtlardan birini açtı ve tüm dünya çevrelerinde hareketsiz kalmadan önce tek bir bakış attı. Elijah gözlerini kırıpıştırırken yakalanmıştı ve Oliva da Elijah'ın adının yanına bir şeyler karalarken hareketsiz kalmıştı. Sadece Blythe, Aris ve ateş hareket etmeye devam ediyordu.

Aris dönüp Blythe'in yüzüne baktı. "Hayır." Sesi de gözleri gibi boştu. "Kesinlikle olmaz. Bunu yapmayacağım."

Blythe, Aris'in kalktığı yere henüz oturmuştu ki büyüün odanın içinde süzüldüğünü hissetti ve ayağa fırladı. "Ne yapıyorsun sen? Onları hemen çöz!"

Kâğıdı daha sıkıca kavradı. "Sen bana bu saçma oyundan muaf olduğumu söyleyene kadar olmaz."

"Kesinlikle muaf değilsin!" Bu gülünç adamı pataklamak için neler vermezdi. "Hoşuna gitse de gitmese de artık ailemin bir

parçasısın ve biz *oyun* oynarız. Bu yüzden anlaşmamızı bozmadan önce saçma sapan büyülerine bir son ver ve oyna!” Blythe adamın kaşlarının çatılmasına kendi kaşlarıyla karşılık verdi ve tereddütsüz Aris’in homurdanmasını bekledi. Saniyeler sonra büyü çözüldü, Aris elindeki kâğıt parçasını çöp kutusuna atarken diğerleri bir kez daha hareketlendi.

Çenesini gıcırdatarak iki elini havaya kaldırdı, dirsekleri göğsündeydi ve parmakları aşağıyı gösteriyordu. Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, başka ne yapabileceğini görmek için beklediler ama o hiç kıpırdamadı.

Elijah başını iki yana eğdi ve dalgınca ensesini kaşdı. “Krallığınızda böyle mi dua ediyorsunuz?”

Blythe, Aris’in ne anlatmaya çalıştığını çoktan tahmin etmiş olsa da tatlı bir sesle, “Bize bundan biraz daha fazlasını vermen gerekecek, sevgilim,” dedi.

Adamın gözlerindeki nefret elle tutulacak kadar belirgindi.

Aris, Blythe’in ömründe duyacağı en uzun iç çekişle dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini yalvarır gibi kaldırdı, Blythe’in gözlerinin içine baktı ve kısık bir sesle, “Hav!” dedi.

Blythe’in histeri krizine girmemesi için tüm karanlık ruhunu ortaya koyması gerekti. Ağzını kapatarak kendisini ele geçirmekle tehdit eden neşeyi bastırdı.

“Ses efekti yok!” diye azarladı Olivia. Blythe’in kendini tamamen kaybedip kahkahadan iki büklüm olması için tek gereken buydu.

“Hiçbir fikrim yok, Aris,” diye kıkırdadı. “Belki de bir köpek olabilir misin?” Onun kahkahası Elijah’yı da güldürdü.

Blythe yaşaran gözlerini silerken Aris, “Bana söylenen en kötü şey bu değil,” diye mırıldandı. Kendini biraz suçlu hissediyordu ama Tanrı aşkına, bu adamın kendisini rezil etmesini izlemek hoşuna gidiyordu.

Blythe ona, “Hile yaptığın için tekrar yapmak zorundasın,” dedi. Bu kuralın gerçek olup olmadığını bilmiyordu ama bugün

öyleydi. “Bu sefer ses efekti yok. Sadece eğlenmene bak. Bir gösterideymişsin gibi davran.”

“Gösteri mi?” Aris onu bir şişin üzerine oturtmayı düşünüyor gibiydi ama şapkadan bir parşömen daha çıkarırken Blythe gülümsedi ve parmaklarını dudaklarına bastırdı. Sanki bir öncekine göre bundan daha az etkilenmiş gibi görünüyordu. Ancak bu kez Aris hiç itiraz etmeden, sanki birini tutuyormuş gibi bir kolunu uzatıp diğerini yarım daire şeklinde önüne koydu.

“Dans etmek!” dedi Blythe kendini tutamayarak. Aris başını sallayarak Blythe’in yaklaştığını ama tam olarak doğru olmadığını söylemeye çalıştı. Öne, sağa, geriye, sola doğru adım attı ve mırıldanmaya başladı.

Blythe ses çıkardığı için onu tekrar azarlamak üzereydi ama mırıldandığı melodiyle kelimeler boğazında düğümlendi. Görüşü bulanıklaştı, sanki birinin kollarında dans ediyormuş gibi hissederek sallanıyordu, vücudu tanıdık ritme ayak uyduruyordu. İliklerine kadar bildiği bir melodiydi, sanki daha önce binlerce kez dans etmiş gibi.

Ama böyle bir şey mümkün olamazdı. Ne bu şarkıda dans etmişti ne de düşüncelerini ele geçiren, her nefesini -her kalp atışını- ona bağlayan meçhul bir adamla dans etmişti. Blythe aylarca şarkıyı düşünmüş, beyninde tekrar tekrar tartmıştı. Şarkıyı daha önce Aris’ten duymuş olabilir miydi?

Blythe’in kalbi o kadar güçlü atıyordu ki Olivia’nın odanın öbür ucundan duyup duymadığını merak etti. Bir elini göğsüne bastırdı, Aris’in dansını izlerken cildi nemliydi ve muhtemelen kızarmıştı, her şey ağır çekimdeymiş gibiydi.

“Bir vals,” dedi babası sonunda. Sesi, Blythe’in içinde bir şeyleri yerine oturttu. Zaman yeniden akmaya başladı.

Aris fırsatını bulduğu anda dans etmeyi bıraktı. “Bravo, Elijah,” dedi Aris. Başka bir şey de söylemiş de olabilirdi ama Blythe duymuyordu. Titreyen ellerini kucağına indirip tırnak

ellerinin etrafındaki derileri koparıırken zihni hâlâ şarkıyı çalıp duruyordu.

Yanılıyor olma ihtimaline karşı sormak istememişti. Bir şeyler duyduğu ihtimalini düşünerek babasını endişelendirmek istemiyordu ama Blythe kendine engel olamadı. “Neydi o şarkı?” Sesi- nin titremediğinden emin olmak için konuşmadan önce üç kez duraksadı. “Mırıldandığını duyduğumu sandım.”

“Öyle mi?” Yanına otururken kaşları çatıldı. “Uzun zaman önce öğrendiğim bir şarkıydı. Bugünlerde çalmıyorlar ama her zaman favorim olmuştur.”

Onun boşlukları doldurmasına gerek yoktu. Az önce gözleri bulanıklaşıp odağını kaybettiğinde kiminle dans ettiğini hayal ettiğini biliyordu. Yaşam’dı. Aris’le ilgili her şey dönüp dolaşıp Yaşam’da son buluyordu.

Ama o şarkı...

Bu konuda hiç şüphe yoktu ki onu Aris’ten duymuş olmalıydı. Bunca ay boyunca nereden geldiğini anlamadan bilinçaltında yaşatmış olmalıydı. Ya da Yaşam gerçekten kafasının içindeydi ve şu anda bile onunla oynuyordu.

Blythe kollarını kendi etrafında sardı, iyi olduğundan emin olmak için sıkı. Burada babasıyla Aris’in yanında olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu kendine hatırlattı.

Ama bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordu. Cildi kaşınıyor, gözleri kararıyor, şakakları onu tüketmekle tehdit eden bir baş ağrısıyla dolup taşıyordu.

Babası sırası geldiği için ayağa kalkmıştı ama o ayaklarını sürüyerek yürürken, Aris tahminlerini söylerken Blythe dikkatini zorlukla toplayabiliyordu. Gevşemişti, Blythe ve Elijah’yı yakından izliyor ve iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Ama Blythe odaklanamıyordu.

Bir süre sonra Aris, Elijah’ın dikkatini çekmemeye çalışarak, “Blythe?” diye fısıldadı. “İyi misin?”

"Biraz hâlsiz hissediyorum, o kadar," diye yalan söyledi. "Birazdan geçer."

Dikkatini, açıkça seyis rolünü oynayan babasına çevirdi. Blythe, Aris'in de bunu bildiğini ama sırf Blythe'in hoşuna gitsin diye uzatıyor olduğunu düşündü.

Bunu gerçekten takdir ediyordu. Ama Elijah'a zar zor bakabiliyordu çünkü Blythe'in odaklanabildiği tek şey kafasının içinde kaharan müziğin sesi ve sonbahar yapraklarından oluşan bir yarıtahta dans eden iki insanın silik anısıydı.

ON YEDİ

Blythe o haftanın geri kalanında Yaşam'ın hayaletini görmedi ve Aris'in mırıldandığı şarkının izlerini de duymadı.

Elijah'la geçirdikleri zamanın geri kalanı yemek ve gezi telaşıyla geçti. Muhteşem elbiseler, davetler, gösteriler ve sarayın etrafındaki sürekli hareket ve sohbet uğultusu... Blythe günler geçtikçe buna alışmıştı, birkaç kez Verena'nın bir hayal dünyası olduğunu unutup onun kaybının acısını her seferinde daha fazla hissettiğini fark etmişti.

Babasının gidişine elbette üzülmüyordu. Ama yakında onu tekrar görme şansı olacaktı. Ancak Verena'nın kaybı üstesinden gelilemez bir şeydi. Blythe, bir akordiyon melodisi eşliğinde pencerelerini açabildiği sabahların ve elinde sıcak çikolatayla Arnavut kaldırım sokaklarda gezindiği öğleden sonralarının değerini anlamaya başlamıştı. Aris ve Elijah'la yediği akşam yemeklerini bile şimdiden özlemeye başlamıştı çünkü Elijah'ın sorularına ustalıkla karşılık verirken Aris'in onlar için sihirle hazırladığı nefis şeyleri çiğniyordu. Ya da Elijah'ın pek çok geceki muhalifliği... Çünkü babası onların gösterisinde bir terslik olduğunun farkındaymış gibi görünüyordu. Bir de Aris'ten giderek daha çok hoşlanıyor gibiydi.

Aris, yalanı sürdürmenin kendisine ödettiği bedele rağmen şaşırtıcı derecede iyi bir eş olmuştu. Blythe, onun her geçen gün omuzlarının çöküşünü ve vücudunun soluşunu izliyordu. Bir hafta boyunca böylesine görkemli bir cepheyi koruduktan sonra, Blythe'in onun bir soluklanma için yanıp tutuştuğundan hiç şüphesi yoktu. Ama Verena'da bir gece daha geçirmek için her şeyini verebilirdi. Umutsuzluğu iliklerine kadar işlemiş olmalıydı ki vedalaşırlarken Elijah onu sıkıca kavradı.

"Burası Thorn Grove değil," diye fısıldadı sadece ona has bir şefkarle. "Ama sanırım ona yakın bir yer. Mutlu olduğunu gördüğüme sevindim."

Ve Blythe'i şaşırtacak bir şekilde gerçekten *mutluydu*. Uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu ama bu mutluluğu Elijah'ın arabası ayrıldığı anda elinden alınacaktı.

"Aris," diye başıyla selam verdi Elijah, kocasının sağ omzunun arkasında durduğu yere bakarak. "Yabancı gibi durma."

"Yakında Celadon'a geleceğiz," diye söz verdi Blythe. "Gelecek hafta, Noel balosu için." Elijah gülümserken, gözlerinin ardında hüznün gizliydi. Verena'da etrafına bakınca nedenini anlayabiliyordu ama ona hiç inanmıyor gibiydi.

"O zaman görüşürüz," dedi onlara. "Ve Greys'e ne olduğunu size bildireceğim." Onlar bu konu üzerinde daha fazla duramadan Elijah kendini arabaya attı. Blythe kapı kapanmadan önce ona son bir kez el salladı, şoför dizginleri şaklatıp araba yolda ilerlemeye başlayınca kalbi sızladı.

Tekerleklerin kaldırım taşına her vuruşunda, Blythe'in kalbi daha da derine, karnına doğru iniyordu. Aris daha şimdiden Verena'nın dört bir yanındaki parıldayan iplikler çözülme, tutundukları yerleri gevşetmeye başlamıştı. Yakında tüm hizmetkârlar evlerine dönecek, Blythe ya da Aris'in orada olduğunu unutacaklardı. Olivia hayatından tamamen çıkacaktı ve Blythe Wisteria'ya geri dönecekti, tek başına. Verena'da ondan geriye hiçbir iz kalmayacaktı. Böylesine inanılmaz bir yere ayak

bastığına dair hiçbir iz kalmayacaktı. O ve Aris de bir kez daha ve birbirlerinden uzaklaşacaklardı ve Blythe bu düşüncenin kendisini bu kadar huzursuz etmesinden nefret ediyordu.

Aris ona seslendiğinde yüzüne bakamadı çünkü duygularının onu nasıl ele geçirdiğini görmesini istemiyordu. Ama Aris'in onu omuzlarından tutup kulağına yaklaşarak fısıldamasını görmezden gelememi.

"Buraya gel, yaban gülü. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Burnunu çekti, gözyaşlarını daha düşmeden önce donduran soğuğa minnettardı. "Oyun oynayacak havada değilim, Aris. Anlaşmamızı sen kazandın, kabul ediyorum." Kadın onu başından savmaya çalıştı ama Aris onu sıkıca tuttu.

"Sürekli benimle kavga etmek zorunda mısınız?" Onu Wisteria'ya doğru hafifçe dürttü ve Blythe'in topukları neredeyse yere gömülecekti. Göz alabildiğine uzanan ipler vardı, bu da her şey kaybolmadan önce hâlâ çok değerli anları olduğu anlamına geliyordu. Verena'nın her ayrıntısını ezberleyerek tam burada geçirmeyi planladığı anlar... Bir kez daha ittikten sonra Blythe yerinden kıpırdamayı reddedince, Aris iç çekti, kollarını sıvadı ve onu belinden tuttu. Kızı omzuna atıp kapıya yöneldiğinde Blythe'in nefesi kesildi.

"Seni vahşi!" diye bağırarak adamın sırtına vurdu. "İndir beni!"

"Bir cüce, bir vahşi... Senin için gerçekten çok şey ifade ediyorum, değil mi?" Eğer Aris onun herhangi bir isyanını hissettiyse -ki Blythe onun kendini tutamadığına bakarsa hissettiğinden emindi- onu içeri taşıırken hiçbir belirti göstermedi. Blythe ayaklarının dibine indiği anda Aris'le yüzleşmek için arkasını döndü ve dişlerini sıkarak homurdandı: "Sen şeytanın ta kendisisin. Bana beş dakika daha izin veremez miydin?" Adamın teninin solgunluğu göz önüne alındığında, bunun makul bir istek olmadığını biliyordu. Yine de istiyordu. "Ne kadar muhteşem ve güçlü olduğunla övünüyorsun ama biraz daha dayanamadın mı?"

Aris gözünü kırpmadan, sadece kaşlarını hafifçe çatarak Blythe'a bakıyordu. "Muhteşem mi? Eğer benimle ilgili düşün. düşün buysa..."

"Kesinlikle değil." Artık etrafta koşuşturan hizmetkârların olmaması ne büyük bir rahatlamaydı çünkü Blythe tartışmak için yaklaştığında mükemmel bir manzaraya tanık olmayacaklardı. "Sen tam bir barbarsın. Bana dünyanın en görkemli yerini gösterdin, sonra da iğrenç gri duvarları ve yatak yerine kurban sunağı olan Wisteria'ya dönmemi bekliyorsun..."

"Sana yeni yatağının kalabileceğini söylemiştim," diye düzeltti Aris. "Ve o asla bir sunak değildi, seni gülünç kız. O beyninin içinde neler oluyor da bunları düşünebiliyorsun?"

"Ben gülünç değilim." Parmağını Aris'in göğsünün ortasına sapladı. "Ben *âşık olmuştum*. Ve tek istediğim vedalaşmak için beş dakika dahaydı."

Hakkını vermek gerekirse, Aris onun hak ettiğinden çok daha sabırlıydı. Ellerini kavuşturdu, sadece ara sıra çenesinde oluşan bir seğirme, bunun keyif ya da büyük bir memnuniyetsizlik olabileceğini ele veriyordu. Muhtemelen ikincisiydi.

"Bitti mi?" diye sordu, Blythe'ın dengesini bozan bir yumuşaklıkla. Blythe geri çekildi, parmağını göğsünden çekip eldivenini düzeltti.

"Eğer gitmesi gerekiyorsa."

"Bunu duyduğuma sevindim." Ellerini bıraktı, onun yanından geçip az önce girdikleri kapıya doğru yöneldi. Blythe hemen onun peşine takılmıştı, onsuz gitmesine izin vermeyecekti. Kapıya ulaştığında durdu ve tokmağı kavradı. "Sana burada beş dakika daha zaman vermem için hiçbir neden yoktu. Eğer konuşma izin verecek kadar sessiz kalmayı başarabilseydin, Verena'nın senin de çok güzel ifade ettiğin gibi bir hayal ülkesi olabileceğini ama Brude'un da olabildiğince gerçek bir şehir olduğunu söyleyecektim. Ve burada geçireceğin beş dakikayı düşünmene de gerek yok çünkü sahip olacağın tek zaman bu değil."

Sonra kapıyı açtı ve kapının ardında onu bekleyen kar ve Arnavut kaldırımını değil, altın sarısı gün batımının ıslık ıslık parladığı kızıl kumlardan oluşan bir çöldü. Blythe bir adım bile atmadan Aris kapıyı bir kez daha kapattı, bu sefer de Foxglove'dakine hiç benzemeyen bir okyanusa doğru tekrar açtı. Gökyüzünün sıcak ve kumların pembe olduğu bir yer... Hâlâ sabah olan ve suyun sanki milyonlarca kristal parçasıyla doluymuş gibi parıldadığı bir yer...

Aris kapıyı ikinci kez çekip kapattı ve Brude adını verdiği yerin karlı sokaklarına doğru bir kez daha açtı. "İstediğimiz her yere gidebiliriz, tatlım. Wisteria seyahat etmek için yaratıldı."

Hissettikleri için kelimeler yetersiz kalıyordu. Ağzı öylesine kurumuştur ki parlak renkli evlere bakıp akordiyon müziğinin kendisini alıp götürmesine izin verirken cevap vermeye çalışmaktan vazgeçti. Aris'in yanına geldi ve elini onun elinin üzerinden geçirip kapının koluna doladı.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordu sonunda, eldivenli parmağı demirin üzerinde gezinirken.

Aris elini çekti. "Benim isteğimle. Ev benim büyüümün ve ruhumun bir parçası. Dilediğimi yapar ve beni her yere götürür."

Uzun zamandır sarayın büyük bir kısmını dolduran çatlayan taş duvarları düşündü. Eğer Wisteria, Aris'in ruhunun bir uzantısıysa o zaman bu sarayın durumu için ne anlama gelmeliydi?

"Kullanabilir miyim?" diye sordu Blythe kapıyı yavaşça kapatırken. Kapı kolunu tutmak evrenin anahtarını tutmak gibiydi. Sonsuz olasılıklar onu bekliyordu; tek yapması gereken onları değerlendirmekti. Yine de Thorn Grove'u diğer tarafta bulmayı umarak kapıyı tekrar açmaya gittiğinde, Aris avucunu çerçeveye bastırarak onu durdurdu.

"Sen benim ruhumun bir parçası değilsin." Sözler ne kadar nazik olsa da tokat gibi gelmişti. "Ama izin verirsen, seni gitmek istediğin yere götürebilirim."

Özlem onu pençesine aldı. Aris'in sunduğu, insanların sadece hayal edebildiği dünyaya karşı böylesine derin bir açlık hissettiği bir zamanı hatırlamıyordu.

Hayatı boyunca seyahat etmek istemişti. Kimseye bağlı olmamak ve en çok istediği yerleri gezebilmek. Yine de aklının bir köşesinde ailesi her zaman onun yanında olmuştu. Aris'in bir dereceye kadar haklı olduğunu ve bir gün yuvadan ayrılmanın işlerin doğasında olduğunu düşünüyordu. Olgunlaşmak ve birlikte büyüdüğü aile bağlarından ayrı, kendine ait bir hayata başlamak... Hayvanlar bile bunu yapardı, yavrularını bir gün özgür bırakmak üzere büyütürlerdi.

Blythe o günün geleceğini her zaman biliyordu ama kimse ona ilerlemenin, hazırlanmadığı bir veda gibi hissettireceğini söylememişti. Kapıya ve onu bekleyen sınırsız olasılıklara bakarken bile Blythe'in düşünceleri, Thorn Grove'un koridorlarında tek başına dolaşan Elijah'a kaymıştı. Onu geride bırakması adil miydi? Herkes gibi Blythe da onu terk ederken Aris'in büyüünün tadını çıkarmak adil miydi?

"Thorn Grove'u istediğin kadar sık ziyaret edebiliriz." Aris en nazik hâliyle konuştu. Sorunun *ne olduğunu* bilmese de Blythe'in poker suratının yeterince işe yaradığı belliydi ki onu rahatsız eden bir şey olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. "Brude ne kadar etkileyici olsa da gideceğimiz yerin sadece küçük bir parçası. Seni ailenden uzaklaştırmaya çalışmıyorum, tatlım. Seni bildiğin hayattan koparmaya çalışmıyorum. Tek yapmaya çalıştığım, sana görmeyi hak ettiğin bir dünya göstermek."

Sol elini uzattı, yüzük parmağında belli belirsiz bir ışık parlıyordu. Bir hafta önce bunu sormuş olsaydı, Blythe adamın yüzüne gülebilir ya da bir önceki gece ne kadar uyuduğuna bağlı olarak çizmelerine tükürebilirdi. Birkaç günün nasıl olup da her şeyi değiştirebildiğine hayret ediyordu.

Kader'e güvenmişti ve daha önce bir kez yanımtı. Ama bu sefer adam elini uzattığında tuttu, gülümseyip kapıyı kuş seslerine

ve bir orman koruluğunda parıldayan soluk güneş ışığına açtı-
ğında yakınında durdu. Görünürde tek bir kar tanesi yoktu ama
hafif bir rüzgâr, yaprakları parlak ağaçlardan çalıp rüzgârla birlik-
te uzaklara sürüklüyordu. Aris onu dışarı çekerken, Blythe tenine
süzülen yaz sıcaklığından ürperdi. Kürkünü ve pelerinini omuz-
larından sıyrıp arkasında bir yere bıraktı, sonra aynı şeyi botları
için de yaptı ve yumuşamış toprakta Aris'i takip ederken onları
bir kenara fırlattı.

"Buranın bir kapı uzaklıkta olduğuna inanmak çok zor."
Koruluktaki tek ses, kızıl gerdanların nazik ötüşü ve uzaklarda
bir yerden gelen yumuşak su çağıltısıydı. Hiç telaş yoktu. Atlar
kaldırım taşları boyunca kişnerken sıcak çikolata kupalarını yu-
dumlayan pembe yanaklı insanlar da yoktu. Blythe kilometreler
boyunca tek bir ev olduğundan bile şüpheliydi. Tanıdık olmayan
ağaçlar küçük kırmızı-beyaz benekli mantarlar filizlendirmişti ve
ormanın tabanında ne bir yol ne de insan eli değdiğine dair bir
iz vardı.

Blythe'in durup keşfetmek yerine bulabildiği en kalın ot par-
çasına uzanıp başını toprağa yaslayarak bu verimli arazinin din-
ginliğini içine çekmek istemesine neden olan nadir bir merak
duygusu vardı.

Nerede olduklarını sormak istiyordu ama böyle bir soru gü-
nah gibi geliyordu. Sanki Aris adını yüksek sesle söylerse, zaman
bir şekilde burayı hatırlayacak ve sonsuza dek yok edecekti. Bu
yüzden sormadı ama güneş alan bir yere otururken göğsündeki
gerginliğin yatışmasına izin verdi. Aris onun yanına otururken
eldivenlerini çıkardı ve düzgünce bir kenara koydu.

Aralarındaki sessizlik uzun bir süre devam etti. Gergin değil-
lerdi, huzurluydular. İkisi de ortamı kelimelerle doldurma ihtiya-
cı hissetmiyordu. Yine de sonunda çoraplı ayaklarını altına çekti
ve Aris'e döndü.

“Beni buraya neden getirdin?” Aris’in onu kızakla kaymaya götürdüğü gece sorduğu soruya benziyordu. Ancak bu kez farklı bir cevabı vardı.

“Çünkü boşuna gideceğini biliyordum.”

Blythe bu sözlerin onu ne kadar memnun ettiğini ya da karnında kabaran arzudan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Daha dik oturdu ve alt dudaklarını dişlerinin arasına alarak ısırıldı.

“Anlaşmamızı daha derinlemesine tartışmamızın zamanının geldiğine inanıyorum, Aris.” Bağ kurduklarından beri evliliklerinin işleyişini hiç ayrıntılı olarak tartışmamışlardı. Eğer birlikte bir hayat kuracaklarsa -ne kadar alışılmadık olursa olsun- Blythe onu nelerin beklediğine dair daha iyi bir fikrinin olmasını istiyordu. Soruyu sorarkenki ciddiyeti Aris’in dikkatini çekmişti. Eğildi ve yıldızları inceleyen bir gök bilimci gibi Blythe’i inceledi.

“Ne olmuş anlaşmamıza?” diye sordu. Blythe bir anda sanki aylar öncesine, Aris’in karşısındaki kanepeye oturduğu ve Aris’e evlenme teklif ederken kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koyduğu zamana geri dönmüş gibi hissetti. Aris o zaman gülmüştü ve Blythe sözcükleri gevelerken onun yine aynı şeyi yapıp yapmayacağına merak etti.

Yavaşça, her kelimedede tereddüt ederek, “Ne gibi kurallarımız olabileceğini bilmek isterim. Evlilikte rollerimizi nasıl oynayacağımızı.”

Aris onun sözlerini ve yanaklarının neden pembeleşmeye başladığını anlamaya çalışırken yüzü asıldı. Bunu hiç kolaylaştırmadığı kesindi. “Senden temizlik yapmanı ya da o tür bir şey yapmanı beklemiyorum. Hizmetkârlar olmasa bile hiçbir vazifen yok. Büyü bunun icabına bakar.”

Blythe bir nefes alarak kendini sabitledi. “Büyünün halledemeyeceği bazı şeyler vardır, Aris.” Kafa karışıklığının geçmesini bekledi. Kendini toparlamadan önce gözlerinin açılmasını ve tekrarlamadan önce boğazını temizlemesini bekledi: “*Kurallarımız*

nedir? Evliliğin kutsallığına inanıyor muyuz yoksa bazı ilgilerimizi başka yerlere yönlendirmekte özgür müyüz?”

Aris ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemeyerek kapattı. Blythe, onu hiç bu kadar şaşkın görmemişti. Adamın çırpınışlarını izlerken kendi midesindeki gergin düğümlerin çözöldüğünü fark ediyordu. Birkaç saniye önce içine saklanacak bir delik bulmak istemesine rağmen şimdi gülmek istiyordu, adamın şaşkınlığına hazırlıksız yakalanmış ve onunla dalga geçme fikri Blythe'ı olması gerekenden daha fazla eğlendirmişti.

“Çiftlerin evlendikten sonra genellikle ne yaptıklarını biliyorsun, değil mi?” diye sordu, sesinde Aris'in dikkatini çeken kurnaz bir ton vardı.

“Elbette biliyorum, seni çekilmez kız,” diye homurdandı. “Ama benim için bir soyu sürdürme zorunluluğu olmadığının farkındasın, değil mi? Ya da çocuk sahibi olamayacağımın?”

O da bunu bekliyordu. “Bu çok iyi çünkü hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünmedim.”

Bu, Aris'in kaşlarının arasındaki boşluğun kasılmasına neden oldu ki Blythe buna oldukça alışkındı. Tercihlerini söylediğinde insanlar her zaman garip tepkiler verirdi, bu yüzden sonunda herhangi bir şey söylemeyi bırakmıştı. Zamanının tamamen kendisine ait kalmasını ve hiç ilgilenmediği çocuk yetiştirme işleriyle zaman kaybetmemeyi tercih ediyordu.

“O zaman neden soruyorsun?”

“Böyle bir ilişkiye sadece bir *çocuk* için ilgi duyacağımı düşünemezsiniz herhalde? Daha yirmi bir yaşımdayım, Aris. Önümde zihnimin olduğu kadar bedenimin de zevk alacağı uzun bir hayat var. Senden hiçbir şey istemiyorum. Aramızdaki bu bağla birlikte yaşayabiliriz, hepsi bu kadar. Ek ihtiyaçlarım için bağ kurabileceğim başkalarını bulabilirim.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu sol elini kaldırarak. “Sen ve ben birbirimizden uzaklaşamıyorken?”

Çorabının içine bir ot parçası kaçmıştı. Ot bacaklarını tırma-
larken Blythe ona bakmayı reddederek, "Henüz o kadar ilerleme-
dim," diye fısıldadı. Kuşkusuz çünkü bir yanı ilk seçeneğin gerçek-
leşmesini umuyordu, sadece bunu sisteminden atmak için bile olsa.

Oysa geçtiğimiz ay boyunca aklından atamadığı birkaç dü-
şünce olmuştu. İlki onu şöminenin yanında gördüğü geceydi,
gömleği açık ve saçları dağınıktı. Aris ne kadar titiz biri olsa da
onu böyle dağınık görmek tahmin ettiğinden daha büyük bir etki
bırakmıştı. Ancak daha da önemlisi, onun aylar önce Wakefield
malikânesindeki anısıydı. Onun kim olduğu hakkındaki gerçe-
ği öğrenmeden önce, Eliza'yı zehirlemiş olabileceğinden endişe
ettiği çayla ilgili korkusunu yenmesi için Aris'in kendisine yar-
dım etmesine izin vermişti. Blythe çaydan bir yudum alamazken
kendisinin içmesi için izin istemiş, sonra da Blythe'in yüzünü
ellerinin arasına alıp dudaklarını onunkine bastırmıştı. Adamın
dili onunkine değdiğinde neler hissettiğini hatırlıyordu. Kalbi-
nin nasıl çarptığını ve bedeninin daha fazlasını arzularak onu
nasıl zorladığını... Bu tam olarak bir *öpücük* sayılmazdı. Çayda
zehir olup olmadığını test etmesine yardım ediyordu. Ama an-
lamsal ayrıntılar bir yana, ne kadar bastırmaya çalışsa da zihninin
sonsuz dek tutkuyla kirlenmiş olduğunu inkâr edemezdi.

O ânı sayamayacağı kadar çok kez düşünmüştü ve Aris'i sey-
retmek için dirseklerini dayayıp çimlere yaslanmışken Blythe
onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak etti. Gözleri
Aris'in bacaklarında, baldırlarının ve uyluklarının üzerinde gezi-
nirken, onun da bunu düşünmüş olabileceğini tahmin etti. Sessiz
kaldı, bir parmağını uzattı ve ona daha iyi bir görüş sağlamak
için bir bacağına yavaşça uzattı. Bu sırada gözleri adamın yüzün-
deydi. Yüz ifadesinin giderek sertleştiğini, gözlerinin karanlık bir
merakla parladığını görebiliyordu.

"Beni ayartmaya mı çalışıyorsun, tatlı böcek?"

“Seni *ayartmıyorum*.” Eğer bu kadar cesur olacaksa, kendini tutmasa da olurdu. “Duyguları bu işin dışında bırakabiliriz.”

Yüzünde bir savaşın izleri olsa da Aris ona yaklaştı. “Ben senin istediğin kişi değilim, sevgilim. Beni hor gördüğünü unutma.”

“Ah, hatırlıyorum.” Ayak parmaklarının ucuyla onun bacağını okşadı. “Ama bu merak etmediğim anlamına gelmez.” *Son derece* meraklıydı. O kadar meraklıydı ki patlayabileceğini düşündü. Ne de olsa artık evliydi. Eğer böyle arzularını keşfedebileceği bir zaman varsa o zaman, bu zamandı.

O da en azından biraz merak duymuş olmalıydı çünkü gözlerini karartan açlık hiç de yanlış anlaşılacak gibi değildi. Blythe ayağını Aris’in baldırında gezdirdikten sonra göğsüne doğru uzattı ve ne yapacağını görmek için bekledi. Aris onu şaşırtarak ayak bileklerinden tuttu ve parmaklarını çoraplarının hemen üstündeki çıplak tene dolamak için onu daha yakına çekti.

Gözleri onunkileri buldu, meydan okuyordu. Onu test ediyordu. İkinci bir düşüncesi olmadığından emin olmak istiyordu. Ama Blythe sevmediği bir meydan okumayla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Eğer Aris varsa, o da vardı.

Aris bir saniye sonra Blythe’ı iki yanından tutarak aşağı kaydırды ve böylece onun üstüne geçebildi. Bir diziyle ona doğru yaklaştı ve hemen onu öpmeye başladı. Bunun her ikisinin de yakında pişman olacağı çok kötü bir fikir olduğundan emin olmasına rağmen kendini durdurmuyordu. Çekingenliğini bir kenara bırakan Blythe, kendini serbest bıraktı. Bacaklarını adamın beline doladı ve parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. Aris’in parmakları kızın sırtına doğru kıvrıldı ve sanki yiyip yutulacak bir şeymiş gibi onu kavradı. Morsalkım kokuyordu ve kız onu içine çekerken tadı ballı viski gibiydi. Adamın dokunuşu beklediğinden daha kuvvetliydi ve kız daha fazlası için ona doğru eğildikçe vücudu daha da zorlanıyordu. Çok daha fazlasını...

Adamın eli daha da yukarı kaydı ve Olivia'nın o sabah kendisine lanet olası bir korse giydirmesine asla izin vermemiş olmayı diledi. Ondan kurtulmak için can atıyordu, nefesleri çok keskindi ve vücudu fazlasıyla hapsolmüştü. Aris durduğunda başını geriye doğru eğerek onun bakışlarını aradı. "Durmak zorunda değilsin." Tanrım, sesi nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu. "Durmam istemiyorum." Bir eliyle boynuna sarılıp onu aşağı çekerek dudaklarını tekrar yakaladı, onda kendini kaybetmeye hazırды. Aris, kızın hayal ettiğı şeyi yapmaya yaklaştığında adam keskin bir nefes aldı. Ama sanki bir şey onu germiş, omurgasını dikleştirmiş ve ondan koparmış gibi kaskatı kesildi. Blythe'tan uzaklaştı, tökezleyerek geri çekilirken parmakları çaresizce saçlarını tarıyordu. Blythe'in doğrulmasına neden olacak kadar vahşi bir hâli vardı. Kızın göğüs kafesi korsesine sığmayacak kadar hızlı inip kalkıyordu. Dünya bulanıklaşmış, görüşü daralmıştı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, çoraplarını düzeltirken. "Aris, sorun ne?"

Kadın daha sorusunu bitirmeden ayağa kalkmıştı. "Bu bir hataydı." Adam çoktan onun bir kenara atılmış botlarını ve ceketini toplamaya başlamıştı. Sadece elini tutmak için geri döndü, elini tuttuğu anda dünya ayaklarının altından kaydı.

Bir ışık parlamasıyla Wisteria'ya geri döndüler. Artık ön kapının yanında değil, Blythe'in odasındaydılar. Blythe kendini yatağına bıraktı, sırtı ve ayaklarının tabanı çimenlerden dolayı hâlâ nemliydi.

"Özür dilerim," dedi Aris botlarını kapının yanına koyarken, onun gözlerine bakmayı reddederek. "Böyle bir şey hiç yaşanmamalıydı."

"Özür dileycek bir şey yok," diye karşılık verdi Blythe. "Ben iyiyim, Aris. Sen iyi misin?"

Ceketi hâlâ kolunda asılı duran Aris, aceleyle gardırobuna gidip onu yerine astı. "Evet," dedi çok hızlı bir şekilde. "Özür dilerim. Anlaşmamızı başka bir zaman tartışabiliriz..."

Gardırop açıldığında ölüm sessizliğine büründü. Blythe ayağa kalktı, içindeki altın parıltısını görünce göğsü yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yaşam'ın aynası. Ona en son dokunan Ölüm olmuştu ve onu özenle sakladığı makyaj masasına geri koymamıştı.

Titreyerek aynayı çekip çıkaran Aris'i durdurmanın bir yolu yoktu. "Bunu nereden buldun?" Onun sesini hiç bu kadar yumuşacık duymamıştı. Oldukça korkutucuydu.

Blythe ayağa kalktı, aralarındaki mesafeyi kapatmak için iki adım attı ama çok fazla yaklaşımadan duraksadı. Bu, daha bir dakika önce dudaklarına yapışan adam değildi. Bu yeni biriydi. Vahşi ve öfkeli biri.

Blythe ellerini önünde tutarak onu yatıştırdı. "Açıklayabilirim."

Diğer eliyle aynaya dokunarak onu yeni doğmuş bir bebeğin şefkatiyle kucakladı. Gözlerinin kadına kayması ve şiddetle yanması için uzun bir süre geçmesi gerekti. "O zaman açıkla."

Bütün düşünceler bir anda aklından uçup gitmişti çünkü ona kulağa umutsuzca anlamsız gelmeyen ne söyleyebilirdi ki?

"Wisteria'ya geldikten kısa bir süre sonra, daha önce orada olmadığına yemin ettiğim bir koridor gördüm. Lanet tilki oraya girdi, ben de girdim," demeye çalıştı ama kelimeler saçma geliyordu. "Yolu takip ettim ve bu odayla karşılaştık..."

Adamın aynam sapını kavrayışı sıkışık ön kolundaki damarlar nabız gibi atmaya başladığı anda Blythe konuşmasını yarıda kesti.

"Onun odasına girdin." Adam ne kadar yumuşak konuşsa da suçlamasındaki kin kadının içine işledi ve orada iki büklüm oldu. "Buna hakkın yoktu. Onun eşyalarını almaya ya da..." Sessiz bir yutkunmayla sözünü yarım bıraktı ve ayaklarının üzerinde sallanırken duvarı yumrukladı. "Hâlâ var olduğundan bile emin değildim. Kendini gösterdiğine inanamıyorum. Hem de onca insan arasından sana..."

Blythe hiçbir şey söylemedi, konuşmasının istenmediğini biliyordu. Aris'in gözlerindeki keskinlik kaybolmuştu ve neredeyse kendi üzerine yığılırken onun burada olduğunu unuttuğu izlenimine kapıldı. Ellerini birbirine yaklaştırdı ve ona uzanmayı düşünürken tırnak etlerini tırmaladı. Ona oturmasını ve nefes almasını söylemeyi düşündü. Ama o daha kararını veremeden Aris sarsılarak nefes aldı ve başını kıza doğru çevirdi.

"Benden uzak dur." Aynayı sıkıca kavradı ve Aris'in bir ışık hüzmeleri içinde kaybolmadan önce söylediği son sözler bunlar oldu.

ON SEKİZ

Blythe'in yemekleri ertesi gün kapısının önüne yanık bir tepsi içinde gelmeye başladı. Üç gün boyunca kahvaltıda yulaf lapası, öğle yemeğinde soğuk et ve kuru ekmek, akşam yemeğinde ise çoban böreği tüketti. Abartılı bir şey yoktu. Çeşitlilik yoktu. Ve bunların hiçbiri Aris'ten beklediği kadar gösterişli değildi.

Adamı aynayı bulduğundan beri görmemişti ama bu son kayboluşundaki gibi değildi, o zaman nereye kaçtığına dair hiçbir fikri yoktu. Şimdi ise Wisteria'daki tüm ışıklar onun çalışma odasına doğru yönelmişti. Varlığına dair tek bir işaret bile görmemişti, hayatta olduğunu kanıtlayacak en ufak bir ayak sesi bile duymamıştı. Ne bir kapı açılıyordu ne de bir çay fincanı, tabağın üzerinde şangırdıyordu. Çatalın tabağa çarpması da yoktu.

Ve o gece korulukta olanlarla ilgili kesinlikle hiçbir şey konuşulmamıştı. Blythe ise öpüşmelerini ve neredeyse yaptıkları hiçbir şeyi aklından çıkaramamıştı. Ayağını onun göğsünde nasıl gezdirdiğini ve daha fazlasını isteyerek onu nasıl tahrik ettiğini her düşündüğünde ürperiyordu. Aris'in ortadan kaybolması belki de iyi olmuştu. Onun yüzüne bir daha nasıl bakacaktı ki?

En azından saklandığı ilk gün böyle düşünmüştü. İkinci gün, Blythe kendini sırf onun kapı açma sesini duyabilmek için koridorlarda dolaşırken bulmuştu. Ve üçüncü gün, o hâlâ

gelmediğinde aklını kaçırmış gibi hissetmişti. Kar fırtınasına dönüşen havanın onu içeride, onun varlığı olmadan da yaşayabilecek tek maymunu tilkiyle birlikte kapalı tutması da yardımcı olmamıştı. Canavar günde birkaç kez onu ziyaret etmeye layık görse de onunla arkadaş olmak için herhangi bir çaba sarf ettiği anda tilki gölgelere doğru kaçıp gidiyordu. Belki adını bilseydi daha nazik davranabilirdi ama bunu da Aris'e sorması gerekiyordu. Bir kez denemişti. Çalışma odasının önünde durup ona seslenmiş ve canavarın adını söylemesini istemişti ama adam hiç cevap vermemişti. Ona gitmesi için bağırarak ya da onu büyüyle odasına geri dönmeye zorlamak için bile...

Verena'da geçirdikleri günler boyunca aralarında inşa ettikleri her şey yok olmuştu. Bir gün daha yalnız kalırsa Blythe aklını kaybedeceğinden korkuyordu.

Noel'e sayılı günler kalmasına ve kapılarının önünde kopan fırtınaya rağmen Wisteria'nın artık soğuk olmaması hoşnutsuzluğuna katkıda bulunuyordu. Bunun yerine o kadar bunaltıcı bir sıcaklıkla kavruluyordu ki Blythe koridorlarda dolaşırken yelpazesini de yanına alıp serinlemek için pencereleri açıyor, ancak birkaç dakika sonra içeriye kar girince pencereleri kapatmak zorunda kalıyordu.

Wisteria'dan çıkması gerekiyordu. Kuruyup bir kabuğa dönüşmeden ve muhtemelen ölüp bu yerin koridorlarında dolaşarak Aris'e sonsuza dek eziyet edecek bir ruh olmadan önce gitmesi gerekiyordu. Ama bu sefer Signa'ya onu kurtarması için bir mektup gönderemezdi. Hava müsait olsa bile Thorn Grove'a gidebileceği bir at da yoktu.

Merdivenleri hızla inerken küçük tilkinin bir koltuğa kıvrılmış, sıcaktan son derece memnun görüldüğünü fark etti. "Eğleniyorsun, değil mi?" diye sordu. Tilki uykusuna dönmeden önce tek gözünü açıp onu inceledi. Blythe onun yanından geçerken iç çekti ve fırtınanın dinip dinmediğini görmek için rutin olarak pencereleri kontrol etti.

Elbette dinmemiştir. Blythe bu konuda tam olarak ne hissettiğini anlatan bir sürü kelime söyleyerek perdeleri camların üzerine savurdu. Ön kapıya doğru ilerlerken, yaldızlı bir tokmağın parıltısı gözüne ilişince olduğu yerde donakaldı. Kapıya doğru döndü, boğazı düğümlendi.

Bu mümkün değildi. Binlerce altın iplik kapının etrafına koruyucu bir şekilde sarılmıştı ve Aris'in kendisi bile ona Wisteria onun ruhunun bir parçası olduğu sürece Blythe'in bunu asla kullanamayacağını söylemişti. Ama çaresizlik onu kapıya doğru itti. Arkasına baktı, bir yandan da Aris'in hışımla merdivenlerden inmesini ve böyle bir fikre kapıldığı için kendisine gülmesini bekliyordu ama koridorlar sessizliğini koruyordu.

Blythe kapıya döndü ve çerçevesine yaslanarak, "Beni buradan çıkarmanı istiyorum," diye fısıldadı. Başını tahtaya yasladı ve parmaklarını kolun üzerinde gezdirirken yüzük parmağına çarpan şokla dişlerini sıktı.

"Beni Foxglove'a götür." Kelimeleri bir büyü gibi fısıldadı, tüm umuduyla söylemişti. Ama kapıyı açtığı anda onu sadece buz gibi bir kar fırtınası karşıladı. Kapıyı tekrar kapattı ve kolunu daha sıkı tuttu. "Beni Thorn Grove'a götür."

Kapıyı açtığı anda yüzüne bir kez daha kar çarptı. Öfkeyle kapıyı çarparak geri kapattı.

"Brude'a!" Bu kez kolu çeviremedi bile çünkü yüzüğü öyle bir şiddetle yanıyordu ki parmağını eteğiyle sardı.

"Tamam!" Blythe elini çerçeveye vurdu, sonra acıdan yüzünü buruşturdu. "İyi o zaman, seni alçak şey. Nereye gitmemi istiyorsan beni oraya götür, yeter ki buradan uzak olsun!" Blythe öylece durdu, kapıyı çevreleyen altın iplikler ikiye ayrılırken nefes almaya cesaret edemiyordu. Düşmediler ama bir ışık parıltısı içinde gözlerinin önünde yok oldular ve kapı kolunu öylece bıraktılar. Blythe bu kez parmaklarını kapı koluna dolayıp kapıyı hafifçe araladığında onu karşılayan bir kar fırtınası değildi. Wisteria bu kez hiç beklemediği bir yere açılmıştı: annesinin bahçesine.

Annesinin bahçesinin bir ay önceki hâinden eser yoktu.

Kapının bir tarafı açıktı ve rüzgârda sallanıyordu. Dışarı adını attığında Blythe'in karda çıtırdayan kendi ayak sesleri dışındaki tek ses, kapının tenkemsî gıcirtısıydı.

Görünüşe göre tahrip edilen tek yer Greys değildi. Yangının yarattığı yıkım şimdi bahçedeki kargaşanın sadece küçük bir parçasıydı. Toprağın bir kısmı tamamen yerinden sökülmuş, toprak yığınları sanki biri orayı kazmış gibi gelişigüzel savrulmuştu.

Kar Blythe'in çıplak tabanlarını yakıyordu ama o, bunun acısını hissetmiyordu. Boş göleti geçip annesinin artık parçalanmış olan mezar taşına bakarken karnında tutuşan öfkeden başka bir şey hissedemiyordu. Blythe adım adım oraya doğru ilerledi ve bir zamanlar mezarın bulunduğu yerin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Titreyen, donmuş elleriyle karın altında yarı gömülü duran taşın kırık parçalarını çıkardı.

Nefes alamıyordu. Birinin böylesine kutsal bir yeri mahvetme cesaretini kendinde bulabileceğine inanamıyordu. Kısa süre önce Blythe bahçenin geçen yıl yaşadığı acıların üstesinden geleceğini ve bir gün yeşereceğini ummuştu. Annesinin mezarını bitkilerin kaplayacağını ve buranın sonsuza dek Thorn Grove'un arkasındaki ormanın derinliklerinde gizlice serpileceğini ummuştu.

Blythe bahçenin etrafına, kurumuş dallara ve günlerini koklayarak geçirdiği sümbül sıralarının bulunduğu kavrulmuş toprağa baktı. Her bahar kurtboğanların çiçek açmasını ve kurbağaların saklandıkları yerden çıkıp zambakların üzerine tünemesini beklerdi.

Şimdi ortalık sessizdi. Hiç kurbağa yoktu. Kurtboğan ya da sümbül de yoktu. Sadece kırık bir kapı, parçalanmış bir mezar taşı ve Blythe'in bir daha asla geri dönemeyeceği bir yerin anısı vardı. Ne kadar uzun süre bakarsa, kaybın acısı o kadar içine işliyor, nefes alıp verişlerini hızlandırıyordu.

Burayı geri istiyordu. Aşırı gelişmiş çiçekleri ve kulağında vızıldayan böceklerin uğultusunu istiyordu. Hayatının pek çok saatini bir kıyıda diğerine sıçrarken yakalamaya çalıştığı vıralayan kurbağaları istiyordu. Blythe gözyaşlarını tutamadı, bahçenin şu anda nasıl görüldüğünü zihninden uzaklaştırıp onun yerine ilkbaharda çiçek açarken nasıl görüldüğüne dair anılarla kendini tatmin etmeye çalışıyordu.

Kendisinden daha uzun boylu lavantaları ve onu hapşırtmayı hiç ihmal etmeyen yasemin çalılarını düşündü. Dokunacak kadar gerçek gelene kadar zihnini bahçenin görüntüsüyle doldurdu.

Ve gözlerini açtığı anda karşısındaydı.

Sarmaşıklar yerde sürünüyor; topuklarını, kar ve kül izlerini örtüyordu. Kurtboğan ayak bileğini yakalamış, uyluğunu öyle bir şiddetle sıkıyordu ki Blythe bahçenin bir parçası olmamak için kendini geriye atmak zorunda kaldı. Rüya görüyor olmalıydı ya da belki de hâlâ Wisteria'daydı. Aşırı sıcaktan bunalmış ve kendi terinden oluşan bir su birikintisinde bilincini kaybetmişti.

Kendini buna inandırır inandırmaz nefesi kesildi ve derisini sıyıran dikenlerle dolu dolgun beyaz güllerden oluşan bir çalıya doğru geriledi. Çalılardan birinden boncuk boncuk kan aktı ve Blythe bu kanın dirseğinden aşağı süzülüp toprağa düşmesini izledi. Dikenin düştüğü yerde gümüşün en tuhaf tonunda karaçotu çiçek açmıştı ancak Blythe yarayı incelediğinde hiçbir şey bulamadı. Kan izi yoktu. Açık bir yara da yoktu. Sadece teniyle neredeyse aynı renkte olan küçük bir hilal izi vardı. Altında, dikenin batışının hayalini hâlâ hissedebiliyordu.

Tıpkı Aris'le piknik yaparken olduğu gibiydi. Ama bu sefer kanı gördüğünden emindi. Bu kez gerçek olduğundan emindi.

Blythe geriye doğru tökezledi, ayaklarının üzerinde durmak için mücadele ederken titriyordu. Topuklarının altındaki sarmaşık büyümeye devam ediyor, ona doğru uzanıyordu. Bu ona

babasının çalışma odasındaki olayı hatırlattı: Oradaki bitkiler de bir anda çiçek açmış ve önüne çıkan her şeyi ele geçirmişti.

Birkaç dakika önce toprağı örten kar toprağı karışmış, onun yeriniyse çiçekler almıştı. Yoncalar çıplak ayaklarının altında yayılırken, yosunlar annesinin mezarından geriye kalanları aşır Blythe'in eline doğru ilerliyordu. Tüm bitki örtüsü ona doğru uzanıyordu, eğri büğrü gövdeleri sanki boyunlarını bükerek onu arıyordu.

Sanki... sanki onun bir parçasıymışlar gibi.

Blythe'in gözleri kanından doğan karaca çiçeğine takıldığında bahçe sarsıldı. Zihni tanık olduğu şeyi anlamaya çalışırken derisi ürperdi. Hayal gücünün bir oyunu değildi. Bir rüya değildi, kışın ortasında yeşeren bir bahar bahçesiydi. Açıldığı kadar hızlı iyileşen yaralar gibiydi.

Midesi bulandı, yedikleri dışarı çıkmak için tehdit ediyordu ama Blythe bir kolunu kendine doladı ve karnını sıkıca kavradı. Gerçeğı öğrenmesi gerekiyordu. Teyit etmek zorundaydı. Ve böylece, büyüyen yoncanın yanındaki çıplak toprak parçasının üzerine avucunu bastırmak için eğildi ve annesinin bahçesinde daha önce hiç görmediğı bir çiçeğı hayal etti. Aklına gelen ilk çiçek morsalkımdı. Annesinin mezarının üzerinde çiçek açan, saraydaki kadar güçlü ve sağlam bir ağaç hayal etti. Ve bunu hayal ederken, ağacın köklerinin toprağı yayıldığını hissedebiliyordu. Elinin altında bir gövde büyüdü ve kar kadar beyaz yapraklarla dolu dallara doğru uzandı.

Blythe dengesini kaybedip kayarak toprağı oturdu, tam o sırada bir kurbağı yanına sıçradı ve vıraklayarak erimiş gölete daldı. Hayal mi görüyordu yoksa kurbağanın sırtına bulaşan kan mıydı?

Döndüğünde kendini kabuğı kıpkırmızı olmuş bir ağaca ve ağacın dibinde yatan birkaç kurbağanın kemiklerine bakarken buldu. Teker teker önce kemiklerinin, sonra da etlerinin birbirine geçmesini izledi.

Çok geçmeden, bu dolgun kurbağalar da gölete doğru sıçramadan önce şaşkınlıkla göz kırpıp viraklayarak yere çarptılar.

Blythe bu kez bulantısını bastıramadı. Zambakların arasında midesini boşaltmadan önce beş adım atmayı zar zor başardı.

Aylarca bu tür tuhaflıkların Signa'nın marifeti olduğuna inanmıştı. Babasının çalışma odasındayken Percy'yi kaybetme fikriyle yıkılmış ve umutsuzca bir şeyler gördüğünü zannetmişti. Sonra at, Eliza ve çocuk... Onlara yardım eden kendisiymiş gibi davranan Signa'ydı ama... Blythe da kuzeni kadar onların iyileşmesini istememiş miydi? Atın hayata dönmesini ve bedeli ne olursa olsun Eliza'nın iyileşmesini isteyen Blythe değil miydi? Onun da elleri onların üzerinde değil miydi?

Aynada Elaine'in hasta olduğunu görmüştü ama Blythe ona dokunduktan sonra kadın iyileşmişti.

Aris'in ruhunun bir parçası olan Wisteria'nın kapısının emrine itaat etmesini sağlamıştı.

Aylardır rüyadan çok anı gibi hissettiren hayaller onu rahatsız ediyordu.

Ve şimdi, Blythe morsalkım ağacına bakarken bunun nedenini anlamıştı. Aris'in bunca zamandır aradığı kişi kuzeni değildi...

Blythe'tı.

Bunun farkına varmak, onu toprağa gömmeye çalışan bir ağırlıktı. Sıkışan ciğerleri boğazını sıkıyor, parmakları etine batıyordu çünkü nefes alamıyordu.

Aris'in aradığı kişi *oydu*, Signa değildi. Blythe, Yaşam'dı.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON DOKUZ

Blythe, lanet olası yüzüğü ne düşünürse düşünsün o gece Wisteria'ya geri dönemeyeceğini biliyordu.

Bırakın karla kaplı ormanı aşmayı, bahçeden çıkmayı başarması bile bir mucizeydi. Bu ormanı avucunun içi gibi biliyor olmasaydı, yolunu asla bulamayabilirdi çünkü gün ışığının azalması bir yana, yürüyecek durumda bile değildi. Geçtiği her ağaca tutunarak, sarsılan dünyadan kendini korumaya çalıştı.

Parmaklarının altında filizlenen yosunlar dokunduğu her şeye bulaşıyordu. Çıplak tabanlarının altında büyüyen yosun, Thorn Grove'a doğru attığı her adımda karı eritiyordu. Ormanın çıkışına ulaştığında dinlenmek zorunda kaldı, nefesi kesilmişti ve tenini bir ter tabakası kaplamıştı. Üzerine yapışan şeyin giysisi mi yoksa yosun mu olduğunu anlayamıyordu çünkü tüm duyuları odaklanamayacak kadar güçlenmişti.

Ayaklarının altındaki toprağın uğultusunu hissedebiliyordu. Kışın huzurunda uyuklayan bitki örtüsü, baharın sıcaklığıyla yükselmeyi bekliyordu. Çorak ağaçların köklerinin topraktan hayat çekişini hissedebiliyordu. Hayvanlar da vardı: dalların arasında uçuşan kuşlar, ormanın derinliklerinde gezinen kurtlar ve bir sonraki öğünlerine aç tavşanlar. Sanki dökülen yaprakların

üzerinde dolaşan karıncalar bile onun bir parçasıydı, her adımlarını gıcıkliyordu.

Daha önce hiç görmediği bu yeni dünya yüzünden heyecandan kanı kaynıyordu. Her nefesin, her zerrenin onun kontrolünde olduğu bir dünya...

Ama onu bunaltan her şeye rağmen Blythe karda daha fazla kalamayacağını bilecek kadar akıl sahibiydi. Donarak ölmenin yanı sıra, bitki örtüsü muhtemelen yakında onu ele geçirecek ve kendisi de bir ağaca dönüşerek sonsuza dek ormanda kök salacaktı.

Malikâneyi görünce saçlarından dalları ayıkladı ve artık yosun tutmuş olan titrek elleriyle solgun elbisesini düzeltmeye çalıştı. Ayakkabılarının olmayışına gelince... Yapacak bir şey yoktu. Thorn Grove'a vardığında durumu ne olursa olsun sorular sorulacaktı ama o yine de nefes alıp verişlerini ölçmek ve nemli teninin kurummasını beklemek için elinden geleni yaptı. Duygularının körelmesini ve cildinin her dokunuşta bitki örtüsü filizlendirmeyi bırakmasını umdu. Normale döndüğündeyse karlı tepelerden aşağı, malikâneye doğru aceleyle indi.

Blythe, Thorn Grove'da kalan az sayıdaki çalışanın Noel balosuna hazırlanmakla meşgul olmasına şükrederek olabildiğince gözlerden uzak durdu. Hizmetçiler çelenkleri ve ökseotunu yerleştirirken malikâne çam kokuyordu ve Blythe, Noel kokusunun sinirlerini yatıştırmasını umarak kapıdan içeri süzülürken derin bir nefes aldı.

Blythe bir kereliğine bile olsa Signa'nın gölgeler arasında kaybolma gücüne ya da her ne yapıyorsa ona sahip olmayı diledi, böylece kimseye görünmeden eski dairesine girebilirdi. Sessiz bir yere ihtiyacı vardı. Sıcak bir yere, düşüncelerini ve içine akan anıları sakinleştirebileceği bir yere. Müzik ile ilgili anıları. Aris'e dair anıları. Hatta yüksek bir salkımın gölgesinde oturan Ölüm'ün bile. O kadar hızlı geliyorlardı ki bir hayatı diğerinden ayırt etmekte zorlandığı için onlara anlam veremiyordu.

Bir hizmetçi kucak dolusu çobanpüskülü ile merdivenlerden aceleyle indiğinde Blythe'in kaçmak için sadece bir anı vardı. Salona daldı, kapıdaki bir çatlaktan bakarak kadının geçmesini bekledi. Ancak endişelenmesi gereken tek kişi hizmetçiler değildi çünkü Blythe'in arkasından gelen bir ses, "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Blythe döndüğünde Warwick'in gözlüğünün arkasındaki gözlerinin büyüdüğünü gördü. Normalden daha solgun ve bitkin görünüyordu. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Blythe uyuşmuş ayak parmaklarına ve ayaklarına yapışmış kir ve döküntülere bir bakış attığında, kendisinin de bir hayalet gibi göründüğünü fark etti.

"Size ne oldu böyle?" Warwick sadece ayaklarına bakarak üsteledi: "Blythe, siz..."

"Sus! Ölüyü uyandırmaya mı çalışıyorsun?" Blythe ona doğru dönmeden önce salonun kapısını tamamen kapattı. "Çok sessiz olmanı istiyorum. Diğerleri burada olduğumu bilmemeli."

"Ama ayaklarınız..."

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Yıkanmaya ve ısınmaya ihtiyacım var ama iyiyim. Annemin bahçesini ziyaret etmek için ormana yakın bir yere bırakılmayı ısrarla istedim ve botlarım yolda mahvoldu."

"Bu havada dışarı mı çıktınız?" diye sordu adam. Warwick, Blythe'in doğumundan bile önce Elijah'la yakın çalıştığı için ona her zaman ailesinden biri gibi gelmişti. "Yanınızda refakatçi olmadan mı? Kocanız nerede?"

"İşleriyle ilgileniyor." Blythe, Warwick'i de aynı şeyi yapmaya teşvik edeceği umuduyla her kelimedede biraz daha sessizleşti. "Burada olduğumu bilmiyor."

Seçtiği kelimelere dikkat etmeliydi çünkü Warwick'in gözleri kısılmıştı. "Size zarar mı verdi?"

Gülmemek için kendini zor tuttu çünkü Aris'le ilgili anılar zihninde canlanırken kahkahası ağlamaklı bir ses olarak çıkabilirdi.

Aris'in güldüğü anılar... Tartışmaları... Birbirlerinin yanında sessizce geçirdikleri zamanlar... Her göz kırpışında onun bir başka hâlini görüyor, tamamlanmamış anılar kendilerini yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu. "Kocam istese bile bana zarar veremez."

Warwick, Blythe'in omzunu nazikçe tutarken pek de inanmış gibi durmuyordu. "Böyle devam ederseniz ölümünüze sebep olacaksınız. Eğer babanız sizi görseydi..."

"Göremez!" Blythe son derece aceleci bir tavırla konuştu. "Bunun nasıl görüldüğünün farkındayım ama sana yemin ederim ki ben iyiyim. Sadece o beni bu hâlde görmeden odama gitmem gerekiyor."

Dudaklarının donuk duruşu Warwick'in onun planını hiç umursamadığını gösterse de iç çekti. "Babanız geçen hafta kaybolan bir çift botunu yenilemek için dışarıda. Ama diğer çalışanlardan herhangi biri sizi görürse, babanıza ne söyleyebileceklerini düşünemiyorum."

Blythe bir fırsat gördüğünde bunu anlardı ve Elijah dönmeden önce bunu değerlendirmeye niyetliydi. "O zaman yollarına çıkmamak için elimizden geleni yapalım, olur mu?" Warwick her ne kadar onun maskaralıklarına alışkın olsa da ciddiyeti adamı rahatlatmamıştı. Salondan çıkarken, Elijah döner dönmez ona her şeyi anlatacakmış gibi görünüyordu. Blythe'in bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti. Şimdilik saçlarını geriye attı, omuzlarını dikleştirdi ve kimsenin ayaklarına bakmaması için elinden gelen her şeyi yaptı. Hizmetçilerden birkaçı kendilerine doğru dönünce Warwick bir komut verdi ve Blythe'in önüne geçerek merdivenleri hızla çıkarken onu görmelerini engelledi.

Blythe ancak uzun maun holün kenarında, ayak parmakları süslü kırmızı halıya kıvrılmış hâlde, ciğerlerini Thorn Grove'un tıdık kokusuyla doldurmak için mola verdi. Pencerelere doğru eğilmiş ağaçların açgözlü dalları, Blythe'in uzun zamandır alışık olduğu kederli bir ifadeyle cama sürtünüyordu.

İleriye doğru attığı her adımda, çoktan ölmüş Hawthornların portrelerindeki meraklı gözler onu takip ediyordu. Meraklı bakışlar tenini kaşındırsa da onları suçüstü yakalamak için her döndüğünde karşısında sadece hiçliğe bakan boş yüzler buluyordu. Tıpkı çocukluğundan beri olduğu gibi...

Malikâne bıraktığı gibi duruyordu ama yine de bir şekilde yabancıydı. Sanki sihirle canlandırılmış bir rüya gibiydi. Gözlerini çok kısarsa ayrıntılar bulanıklaşıyordu.

“Kendinizi toparlamak için bir saatiniz var,” dedi Warwick, kızın dairesinin kapısına vardıklarında. “Bir hizmetçi göndereceğim ama önce şu çamurla ilgilenin. Zaten kocanız olmadan geldiniz, onlara konuşmak için daha fazla neden vermenize gerek yok.”

Onun haklı olduğunu bildiği hâlde bu gerçekten nefret ediyordu. Derisi dayanıksız bir şeymiş gibi geliyordu ve her an patlayacakmış gibi hissediyordu. Ama her ne kadar kendine zaman ayırmaya ihtiyacı olsa da bir oyalanma fırsatı olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Çünkü Blythe’in odası artık kafasında kurduğu sığınak değildi. Kapı Warwick’in arkasından kapandığı ve Blythe yalnız kaldığı anda, tek odaklanabildiği şey yüzüğünün yanmasını beklerken hapsoldüğü odanın oluşturduğu baskıydı. Büyünün onu Wisteria’ya geri çağırmasını istiyordu.

Ama çağırmadı.

Blythe, mavi ve gümüş duvar kâğıdıyla kaplı okuma odasına baktı. Geçen yıl sık sık kullandığı fildişi şöminenin üstündeki vazoda filizlenen taze zambaklara, sonra da kapısı yarı açık olan, karşısındaki yatak odasına... Bastırdığı anıların içini ürpertmesi için gölgelikli yatağa bakması yetti. Kapıyı çarparak kapattı, zehirlenme ya da ölümle ilgili düşünceleri elinden geldiğince zihninin gerisine attı.

Warwick gittikten kısa bir süre sonra bir hizmetçi geldi ve bal ile lavanta kokularıyla dolu bir banyo hazırladı. Blythe, banyonun içinde kendini kaybetti. Ne zaman aklı çiçek açan bahçeye ve çıplak elleriyle topraktan aldığı güce gitse, daha sert bir şekilde

kiri temizliyordu. Blythe daha temiz bir hâldeyken bile yosunun teninde kalan hatırasını, vücuduna girdiğini ve kaburgalarına yapıştığını hissedebiliyordu.

Vücudunun doğayla bütünleşmesinden endişe etmediği birkaç boş saniyede, zihni Aris'i düşünmek yerine Aris'in ellerinin ona dokunduğu anıya, tanımadığı bir müzik eşliğinde dans ederken kıkırdadığını hayal etmeye kaydı. Blythe suyun derinliklerine battı, sonunda sesi duymamaya çalışırken suyun kendisini tamamen örtmesine izin verdi.

Su katlanılamayacak kadar soğuk olana kadar yıkandı, sonra daha fazlası getirilinceye ve o da teninde âdeta buz gibi olana kadar yıkanmaya devam etti. Blythe ancak kurulanıp bitkin düşmek üzereyken hizmetçinin ona mavi muslin bir elbise ve ona uygun işlemeli terlikler giymesine yardım etmesine izin verdi. Solgun saçları olabildiğince çabuk kurutulup toplanmıştı ve Blythe bu sırada hizmetçinin sessizliğine minnettardı, düşünceleri arasında kaybolduğu için konuşmayı beceremiyordu.

Warwick ona biraz zaman kazandırmıştı anlaşılan çünkü kapının sertçe çalınması bir saatten fazla sürmüştü. Elijah içeri girerken hizmetçi kızın kapıyı açmasını bile beklememişti.

“Yardımın için teşekkür ederim, Angelica. Gidebilirsin,” dedi kadına, her ne kadar Blythe onlara bakmaya cesaret edemese de babasının gözleri Blythe’tan hiç ayrılmıyordu. Ancak kapı kapandığında adımlarını hızlandırarak kızın önünde diz çöktü.

“Ne oldu?” Elijah onun elini tutmaya çalıştı ama Blythe ona bir şekilde yosun bulaştırabileceği düşüncesiyle dehşet içinde elini çekti. Ya daha kötü bir şey yaparsa, mesela derisinde sarmaşıkların filizlenmesine sebep olursa veya tamamen saçma ve imkânsız başka bir şey yaparsa?

Ya da en azından imkânsız *olmalıydı*. Artık bu tür saçmalıkların mümkün olduğuna dair hiçbir şüphesi kalmamıştı ve bu vahşi düşünceleri zihninden silkeleyerek gerçeğe dönüşmelerini engelledi.

“Ben iyiyim,” dedi Blythe aceleyle ama sesi pek inandırıcı gelmiyordu.

“Blythe, eğer Aris bir şey yaptıysa...”

“Yapmadı.”

İfadesinin ardındaki kararlılık onu susturdu. Elijah’ın gözlerinin kenarları bir an için kısıldı, sonra bakışlarını kaçırdı ve derin bir iç çekti.

“Sana baloya kadar buraya gelmemeni söylemiştim. Warwick, kocanın buraya geldiğini bilmediğini ve *ayakkabılarının* olmadığını söyledi.”

Blythe karşılık veremeyecek kadar hissizleşmişti. Warwick’e *kızamazdı* ama bu ayrıntıyı atlamayı tercih etseydi kesinlikle iyi olurdu.

“Daha önce de istediğim zaman dönebileceğimi söylemiştin,” dedi cevap olarak. “Yaralanmadım. Aris bana hiçbir şey yapmadı. Sadece senin için endişelendim.”

Bu en azından Elijah’ın inanabileceği bir şeydi. Dikkatini başka yöne çekerek göğsünde bir yerlerden gelen uzun bir nefesi boşalttı. “Pekâlâ, o zaman Aris’e burada birkaç gün geçireceğini bildiren bir mektup yazacağım. Akşam yemeğini sana göndereyim mi yoksa yemek odasında bana katılmak ister misin?”

“Gönder lütfen,” dedi. Dikkatinin dağılmasından memnun olsa da Blythe kendi kendine durumu düşünmek için biraz yalnız kalmayı çok istiyordu. Ancak babası bütün geceyi onunla geçirecek kadar tedirgin görünüyordu. Eğer Blythe dinlenmesi gerektiği konusunda ısrarcı olmasaydı, bunu yapabilirdi.

O gittikten beş dakika sonra Blythe kapısını kilitledi ve yazı masasına oturdu. Zihninin dağınıklığından yorulmuştu. Cevaplara ihtiyacı varken sorular sormaktan yorulmuştu. Avuçlarını ahşabın yüzeyine bastırıp bir zamanlar bu masanın ne olduğunu aklından geçirirken düşünmek için kendine zaman tanımadı. En başından beri bir masa değildi ama bir zamanlar güzel bir meşe ağacıydı. Blythe bu görüntünün zihninde bir yuva kurmasına

izin verdi ve üzerinde düşündükçe ahşap, parmak uçlarının etrafında daha da büküldü. Avuçlarının altında sertleşti, elini yeni biçimi boyunca sürüklerken işaret parmağının ucuna bir kıymık battı. Artık düz değildi, bir kütük şeklinde kıvrılıyordu.

Hayır, bir kütük değildi -zira kütükler dallanıp budaklanmaz, yaprak ve dal vermezdi- bir *ağaçtı*.

Blythe ellerini çekip göğsüne bastırdı, avuç içleri hiç de hoş olmayan bir sıcaklıkla yanıp kavruluyordu. Nefes nefese geriye yaslandı, ağacı hâlâ zihninde resmedebiliyordu. Vücudu onu hayata döndürmek için can atıyordu. Ölmüş olanı alıp yeniden toprağa vermek için.

Ona *yaşam* vermek.

Ne kadar da saçmaydı.

Blythe bir kahkaha attı. Gerçektir. Onun da tıpkı diğerleri gibi güçleri vardı ama bunların boyutuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Yirmi bir yıl boyunca, bir sabah uyanıp bir şeyler *filizlendirdiğini* hiç hatırlamıyordu. Ve hatırlayabildiği kadarıyla kanı her zaman akabiliyordu. Bunu değiştiren her ne olduysa, diğer paranormal unsurların hayatını istila etmesiyle aynı zamanda başlamış olmalıydı.

Neredeyse ölmek üzere olduğu sıralarda.

Nasıl olduğunu kestiremese de tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğu kesindi. Cevaplar Aris'te olabilirdi ama onunla konuşma fikri -bunca zamandır aradığı karısının o olduğunu söylemek bir yana- ağzının yosun tutmuş gibi yapış yapış olmasına neden oluyordu.

Ama konuşabileceği başka biri vardı. Muhtemelen anlattıklarından çok daha fazlasını bilen biri.

Sevgili Kuzenim,

Tanrı'nın yemyeşil dünyasında bu yılki Noel balosunu kaçırma şansın yok. Eğer benim sonsuza dek toprağa kök salmış bir ağaca dönüşmemi istemiyorsan, hemen Thorn Grove'a gelmelisin.

Aris'le evlendiğimiz günden beri yüzüklerimizi oluşturan saçma sapan büyüler yolumuzu çiziyor. Yapabileceğim ve yapamayacağım her şeyi söyledi. Ancak şimdi onun rehberliğine en çok ihtiyaç duyduğum anda ortadan kayboldu ve korkarım nedenini biliyorum.

Kim olduğumu ve o gün Fiore'de bana ne söylemeye çalıştığını bildiğimden korkuyorum.

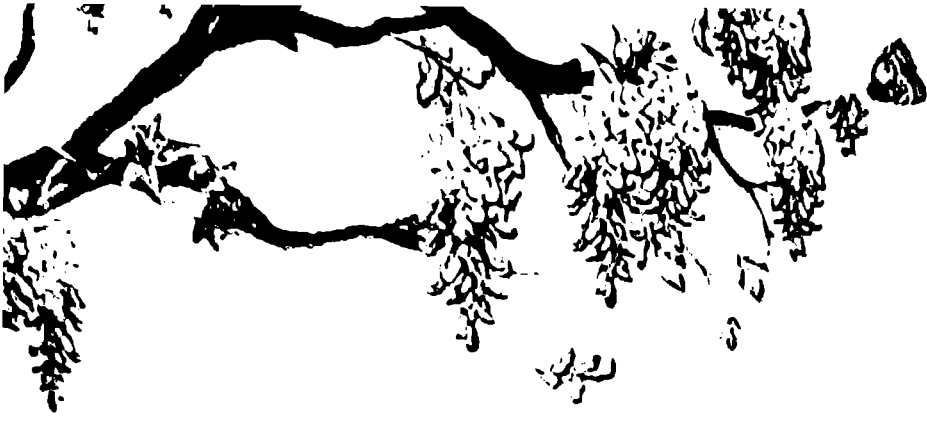
Bana bu konuda bir şeyler bildiğini söyle.

Önümde duran bu karmaşadan kendimi kurtarabileceğim bir çıkış yolu bildiğini söyle. Hayal gördüğümü söyle.

Sana ihtiyacım var, Signa. Lütfen, acele et.

Kuzenin,

Blythe

YİRMİ

Ne yazık ki Blythe'in yetenekleri diğerleriyle aynı şekilde çalışmıyordu. Kader ve Ölüm göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolabiliyor ve kendilerini istedikleri yere ışınlatabiliyorlardı.

Görünüşe göre Blythe çaresizliğini iletme için hâlâ mektuplara güvenmek zorundaydı.

Eğer sihir yeteneği olacaksa, en azından kendi istediği gibi hareket etmesini tercih ederdi.

Varışının ertesi sabahı Signa'ya yazdığı mektubu sihri olmayan bir köylü gibi postaya verdikten sonra Blythe, Thorn Grove'daki dairesine dönme düşüncesinin midesini bulandırdığını fark etti ve bunun yerine avluda dolaşmaya başladı. Kırklar ince bir kar tabakasıyla kaplıydı, sadece en dirençli otlar aradan görünebiliyordu. Görevliler malikâneye girip çıkıyor, bazıları gösterişli süslemeler asarken diğerleri balo gecesi gelecek arabalar için yol açarak karı sürüyordu.

Elijah hazırlıkları denetliyor, hepsi tek tip olsun diye çoğunlukla kurak ağaçlardan inatçı yaprakları koparıyor ve kendisini tatmin edecek şekilde asılmamış çobanpüskülü dallarını yeniden bağlıyordu. Onun bu hassasiyeti Blythe'ı endişelendiriyordu

çünkü babasını, dikkatini dağıtmaya çalıştığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Bu durumun muhtemel sebebi Greys'te olanlardı.

Tüm çalışanlara, Blythe'a at verilmesini ya da kasabaya götürülmesini önceden yasaklamış olan babasından ayrıntılı bilgi alamayacağını biliyordu. Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı düşünülürse bu, onu denemekten alıkoymazdı. Tabii Blythe'ın, hakkında hiçbir şey bilmediği bir büyüü kullanmak için avuçlarının kaşınmasından dolayı çaresizce dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duyduğu da bir gerçektir. Bahçeyi hayata döndürenin kendi büyüü olduğunu biliyordu, tıpkı aylar önce Elijah'ın ofisini altüst edenin de kendi büyüü olduğunu bildiği gibi. Ama nasıl çalıştığına ya da neler yapabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Kaşıntısını bastırmak için avuçlarını bir sıkıp bir gevşeten Blythe, ahıra doğru ilerlemeden önce kimsenin bakıp bakmadığını iki kez kontrol etti. Thorn Grove'a geldiğinden beri göğsünde bir ağırlık vardı ama eşikten adımını attığı anda bu ağırlık hafifledi.

"Bay Crepsley?" diye seslendi, birkaç ay önce arkadaş olduğu genç seyisi arıyordu. Daha önce kendisine yardım etmesi için onu neredeyse tehdit ettiği düşünülürse, muhtemelen *arkadaş* kelimesinin ağır kaçtığını söyleyebilirdi ama bu, lafın geliyordu.

Ancak adam orada değildi çünkü onu sadece bir toynak sesleri korosu ve hafif bir kişneme karşıladı. Sesler, omuzlarına sıkıca sarılmış sıcak bir battaniye gibiydi ve onu rahatlatıyordu. Annesinin atı Mitra, Blythe'ın ilk selam verdiği atlardan biriydi. Eldivenlerini çıkarıp elini kısırağın muhteşem altın yelesinin üzerinde gezdirdi. Asi Balwin daha içerideydi ve rezil yaratık Blythe onun yanından geçerken eldivenlerini elinden kaptı. Blythe eldivenleri geri almak için sinir bozucu hayvanın burnuna vurmak zorunda kaldı.

"William Crepsley, burada mısın?" Eğer Blythe kendisine bir at vermesi için birini kandıracaksa bu kişi, o olurdu. Ama ahırın arkası bile ürkütücü bir sessizlikteydi ve burası, diğerlerinden

daha küçük olan tek bir at dışında boştu. Yaratığı görünce Blythe'in nefesi boğazında takılıp kaldı.

Bu taydı. Signa'nın aylar önce dirilttiğine inandığı tay. Şimdi büyümüştü ve bir zamanlar yenik düştüğü ölümden eser kalmamıştı. Bunun yerine vücudunda bir parıltı vardı, gözlerini yakacak kadar parlak ve ilahi bir gümüş parıltı... Blythe elini uzattı, avuçları o kadar yoğun bir şekilde kaşınıyordu ki sanki yanıyordu.

"Merhaba." Blythe'in sözleri bir nefesten daha yüksek değildi ama yine de tayın kulakları merakla geriye seğirdi. Tay, büyük kahverengi gözlerini kırıştırdı ve Blythe tam emin olamasa da tayın onu tanıdığını hissetti. Bir adım öne çıktı, aralarındaki mesafeyi kapatırken başını avucunun hizasına kadar getirdi.

Blythe'in eli tayın gözlerinin arasındaki yumuşak boşluğa kondu, ardından boynundan aşağıya, teninin ısındığı ve parmaklarının altında kalp atışlarını hissedebildiği yere doğru kaymaya başladı. Eğildi ve alnını tayınkine bastırdı.

Hayvanın hayatta olmasının sebebi oydu. Bu gerçeği tayın kanının akışında ve derisindeki parlaklıkta hissedebiliyordu. Göz kamaştırıcıydı ve ona aitti.

"Onu geri getirmekle iyi etmeyeceğini bilmeliydin."

Arkasından gelen ses kesinlikle William'a ait değildi, Blythe'in tanıdığı bir ses de değildi. Daha önce hiç bu kadar korkutucu bir ses duymamıştı.

Bu altı kelimeyle, Blythe derisinin kemiklerinden sıyrıldığını hissetti. Ölümünkinden bile daha keskin bir soğuk onu ele geçirdiğinde, boynundan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılan kaygı dalları, vücudunu içtiği tüm zehirlerden daha kötü bir korkuyla sarmıştı. Safra boğazına kadar yükseldi. Blythe'in yutkunması ve bir saman balyasının üstünde oturan, bir elinin üzerine uzanmış genç bir kadının yüzünü görmesi için tüm gücünü kullanması gerekti.

Saçları Blythe'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu; şeytanın kendisi kadar kızıl, doğal olmayan bir tondaydı. Göz rengi de insanlık dışıydı, dans eden ikiz alevler gibiydi ve ayaklarını sallarken bakışları Blythe'tan hiç ayrılmıyordu. Üzerinde ne bir önlük ne de Thorn Grove'un çalışanlarından biri olduğunu belli edecek herhangi bir şey vardı. Bunun yerine, kırmızı korsesinin kesimi skandal yaratacak kadar düşüktü ve göğsü sanki kendisi tüm dünyaya bir hediyeymiş gibi ipek bir fiyonkla süslenmişti. Uzun kollarının fildişi fırırları, Blythe'in şimdiye kadar gördüğü tüm elbiselerden daha kısa kesilmiş eteğinin pileli fırırlarıyla uyumluydu. Etek ayak bileklerinin çok üzerinde bitiyor, ince bacaklarının cüretkâr bir kısmını ve kısa siyah çizmelelerini tümüyle sergiliyordu.

Blythe kadına bakarken sustuğunu fark etti. Genç bir cildi vardı, açık tenliydi ve altın rengi bir tonu vardı. Blythe'tan çok büyük *görünmüyordu* ancak çok narin gözyaşı damlaları gibi şekillenmiş alev alev yanan gözlerinde kadim bir şey vardı. Blythe'a hemen Aris'i ve kardeşini hatırlatan bir şey...

Ancak bu kadın o ikisinden de çok daha tehlikeli görünüyordu. Onun varlığı Blythe'in omurgasını boydan boya kazıyan bir turnak gibiydi. Derisinden süzülüp kanına karışan bir zehir gibi. Blythe'in kollarındaki tüyler diken diken oldu, hareket etmeye çalışırken vücudu kontrolsüz biçimde titredi. *Koşmaya* çalıştı. Ama bir adım bile atamadı.

"A... affedersiniz?"

Kadın, Blythe'in şaşkınlığını dudak bükerek izledi. "Ah, beni tanımıyorsan bu hiç eğlenceli olmayacak. Şimdiye kadar hafızanı geri kazanmışsındır diye düşünmüştüm." Samanların üzerinden doğrulup ayağa kalkarken sesi nazlı ve alaycıydı. Kadın yaklaştıkça tay bacaklarını salladı, kişneyerek arka duvara doğru hamle yaptı.

"Ben Solanine," dedi kadın, ata aldırış etmeden. "Ama sen bana Sol diyebilirsin." Aradaki mesafenin kapanmasını

beklemeden Blythe'ın elini yakaladı ve Blythe'ın dünyasının dikişlerinin açıldığını hissetmesi için tenine tek bir dokunuşu yeterliydi. Binaların ateşle nasıl yıkıldığını gördü. Çığlıkları ve savaşın silah seslerini duydu, havayı çürüten kan ve kömürleşmiş bedenlerin kokusunu aldı. Gözlerini kırptırdı. Elijah, Thorn Grove'un balo salonunun zeminindeydi, boğazı kesilmişti ve kan damlaları mermeri kızıla boyuyordu. Signa onun yanına yığılmıştı, gözleri çukurlaşmış ve başı öne eğilmişti. Dudaklarını lekeleyen belladonna böğürtlenlerinin bir kısmı avucundan yere yuvarlanmıştı.

Blythe onlara baktı, nefes alışları hızlandı ve artık ciğerlerine hava çekemez hâle geldi. Boğazını iki eliyle sıktı, dilini tırnaklarıyla ağzından çıkarmak istiyordu çünkü boğazı şişmiş, iltihaplanmıştı. Aldığı her ince nefes o kadar acı veriyordu ki daha da kötüleşmeden önce ağrıyı durdurmak için yere düşüp Ölüm'ün onu ele geçirmesine izin vermeyi diliyordu.

Tırnakları diline değdiği anda ahıra geri dönmüştü. Zihninde canlanan ölü bedenler kaybolunca rahatladı ama bu rahatlama kısa sürdü çünkü dizlerinin üzerine çökerek midesindekileri çıkardı ve gözyaşları yanaklarını ıslatmaya başladı.

“Özür dilerim,” diye alay etti Solanine. “Seni bu konuda uyarmalıydım. Senin yeni kız olduğunu unutup duruyorum.”

Bu kadının kim olduğu önemli değildi çünkü Ölüm'ün tüm korkusu ve Kader'in tüm parıltısı tek bir çevik bedende toplanmıştı. Blythe onun varlığında sadece tekinsizlik hissediyordu. Sanki kurduğu her hayal yanıp kül oluyordu, peşinden koşmak anlamsızdı. Sevdiği herkesin kaderi ölmekti, öyleyse bunların ne önemi vardı? *Yaşamın* ne önemi vardı?

“Kaç kişisiniz?” Blythe parmaklarını ahır kapısına geçirdi ve her santiminde çabalayarak kendini ayağa kaldırdı.

“Sanki bizden farklıymışsın gibi konuşuyorsun.” Solanine mırıldanarak, sırtı ahırın kapısına dayalı bir şekilde duran Blythe'ın

etrafında yavaşça bir daire çizdi. Blythe'in arkasındaki tay itiraz eder gibi sesler çıkarıyordu. Blythe yarattığı suçlayamadı. Ellerini mandalın üzerine koymayı başarabilirse, zavallı hayvanın kaçabileceği kadar uzağa kaçmasına izin vermek için kapıyı açacaktı.

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu Blythe, kekelememek için dua ederek.

"Çok açık değil mi? Beni sen çağırdın." Solanine acımasızlığını bir gülümsemeyle destekledi. "İşimin bir parçası da bizim gibileri hizada tutmak ama sen kuralları çiğnedin, küçük kuzu. O yüzden işte buradayım."

"Ben kimseyi çağırmadım," diye homurdandı Blythe, dizlerindeki güçsüzlüğe boyun eğip oturabilmeyi dileyerek. Ama bu kadının varlığının bir ölüm fermanı olduğunu biliyordu.

Bunun yerine avuçlarına, yüzeyinin altındaki kaşıntıya ve çağrılmasını bekliyor gibi görünen büyüye odaklandı. Solanine'in planları ne olursa olsun, Blythe'in savaşımadan ölmeye hiç niyeti yoktu.

"Eğer buna inanıyorsan, o zaman o sihrini anlamıyor olmalısın." Blythe'in bileğini yakalamak için öne doğru uzandı ve kan kırmızısı tırnağını bileğine geçirdiğinde Blythe'in derisi dikenlerle kaplandı.

Solanine kendini çekerken tısladı, katran kadar siyah kan avucundan aşağıya, bileğine doğru süzülüyordu. Ancak Blythe'in üzerinde en ufak bir iz bile yoktu.

"Demek yeni kız ısırıyor." Kadının alev alev yanan gözleri Blythe'in iz kalmayan koluna kaydı ve Blythe zihninde ahırın yıkıldığını gördü. Annesinin boynu kırılmış atını ve onun üstündeki yavru tayı gördü, ikisi de molozların altında ezilmişti. Ama ahırlar gerçekte titriyormuş gibi görünse de yıkılmadılar. Blythe'in karnında ılık, sakın bir sıcaklık kıpırdandı ve kadının önünde daha dik durmayı başardı. İçindeki büyü onun çağrısına kulak vermeye hazırdı.

Solanine, Blythe'in topuklarına dolanan sarmaşıklara bir göz attı ve alay etti: "Nasıl kullanacağını bile bilmediğin bir büyü tarafından tehdit mi ediliyorum?"

Blythe duyduğu korkuyu belli etmemek için mücadele etti ama kadın kafasını yok oluş düşünceleriyle doldurdukça keder dalgaları üzerine çöküyordu. Etrafındaki güzel dünya yok edilmiş, toz ve molozdan başka başka bir şey kalmamıştı. Solanine ona doğru yürürken Blythe'in büyüğü zayıfladı.

Kadın, Blythe'in yanaklarını ellerinin arasına alırken, "Ne yazık," diye fısıldadı. "Sanırım bu beden oldukça zayıf, değil mi? Bir sonraki hayatının daha nazik olacağını umalım."

Solanine'in tırnakları boğazına battığında, Blythe işinin bittiğini anladı. Tek umudu, cesedini Elijah'tan başka birinin bulmasıydı. Ölümünün en korkunç ayrıntılarını öğrenmemesi için... Zaman onu iyileştirecekti ve sonsuza dek yalnız yaşamayacak ya da kederine yenik düşmeyecekti.

Gözlerini kapadı, ölümü bekledi ama Azrail gelmedi. Solanine kan gördüğü anda Blythe'ı tutmayı bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, önce parmağındaki kan izine, sonra da Blythe'in yüzüne baktı.

"Rima?" Blythe, Solanine'in sesinin o yumuşak tınısını hiç beklemezdi. Parmağını dudaklarına götürdü, dili Blythe'in bakışlarını hiç bırakmadan kanın üzerinde gezindi. "Sende onun kanı var."

Blythe'in bu ismin Signa'nın annesine ait olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. "Rima'yı nereden tanıyorsun?"

Solanine elini bıraktı. Blythe, sahip olabileceği onca lanet güç varken, o anda zihin okuyabilmek için her şeyini verebilirdi. Kadının gözlerindeki ifade anlaşılamıyordu, özlem ve kızgınlık karışımı bir şeydi.

"Sanırım doğru yaştasın... Sen o bebeksin, değil mi?" diye karşılık verdi Solanine. Soru içinde başka bir soru. "Kendisine fırsat veren herkese hava attığı bebek." Merakla başını eğdi ama

Blythe da başını eğerek bu kadının gözlerine daha yakından bakmasına izin vermedi.

Signa. Blythe'in *Signa* olduğunu düşünüyordu. Ve Blythe şimdilik bunu açığa çıkarmanın akıllıca olmayacağını düşündü.

"Bana cevap vermedin." Blythe her kelimeyi yavaşça söyledi, korkusuna yaslandı ve bakışlarını yerde tutmak için kendine bir bahane yarattı. "Rima'nın kim olduğunu nereden biliyorsun?"

Solanine'in yanıtı bir fısıltı değildi. İçinde ne utanç ne de korku vardı. Blythe'a, "Rima'yı tanıyorum çünkü onu öldüren benim," derken sadece saf bir gerçeği dile getiriyordu.

Blythe bu gerçeği omurgasına inen bir şimşek gibi hissetti. Göğsü sıkıştı ama bu sözlerin gerçekliğini ya da Solanine'in saman balyalarına doğru geri adım atıyor oluşunu düşünecek zamanı yoktu. Bunu yaptığı için öfkeli görünüyordu. Sanki başladığı işi bitirip Blythe'm hayatını söndürmek ve ahırları başına yıkmak arzusuyla savaşıyordu. Ama Solanine oturur oturmaz yerinden kalkmadı. "Ona hiç benzemiyorsun." Kadın küstahça burnunu kırıştırdı. "Ağız yapınız benziyor belki. Ve eğer beni çağırıyorsan, kaosa yol açma konusunda da aynı eğilime sahip olduğun açık. Rima'nın çocuğunun özel olacağını bilmeliydim. Senin neye dönüştüğünü görse çok mutlu olurdu. Keşke bunu öğrenmek için hayatta olsaydı." Blythe, Solanine'in Rima'nın ölümünden bu kadar rahatça bahsetmesini kınamak istedi. Sanki bu sadece yaşanan bir şeymiş ve kendi elinin neden olduğu bir felaketin parçası değilmiş gibi. Ama Blythe ne gerçek kimliğinden bahsetti ne de Rima'nın sadece teyzesi olduğunu söyledi. İçinden bir ses onu hayatta tutan tek şeyin Rima'yla olan bu bağı olduğunu söylüyordu. "Ben çağırmadım..."

"Çağırdın." Solanine bıkkın bir hâlde içini çekti. "Dünyanın dengesini altüst ettin ama Rima'nın kanından olduğun için, tıpkı ona sunduğum gibi sana da pisliğini düzeltmen için bir şans sunacağım."

Blythe'in hangi karışıklığı düzeltmesi gerektiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu ve Solanine de bu bilgiyi isteyerek verecek bir rıpe benzemiyordu. Dişlerini sıktı. "Peki ya başarısız olursam ne olacak?"

Zihnini yere düşmüş bedenlerin görüntüleri doldurdu. Babasının bu kez boğazından kan akmadığını, karnından defalarca bıçaklandığını gördü. Cesedinin denize savruluşunu, okyanusun dibinde şiştiğini gördü. Thorn Grove onun yokluğunda harabeye dönmüş, birkaç hizmetçi başarısız iş bulma çabalarının ardından sokaklarda yaşamaya zorlanmıştı.

"Kaos, küçük kuzu." Solanine'in gözleri parlıyordu. "Tam bir kaos." Altından bir parça saman kopardı ve parmak uçlarının arasında döndürdü. Blythe havaya kalkan dumana bakamadı, bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra saman alev alıp küle dönmüştü.

"İşleri yoluna koyman için sana bol şans." Solanine'in kavru lan gözleri Blythe'inkilere kaydı. "Sanırım çok yakında yeniden görüşeceğiz."

Blythe ahırda oyalanmadı. Solanine ortadan kaybolduğu anda -*çünkü* elbette ışınlanma yeteneği vardı- Blythe da eteklerini tutarak güvenli bir yere doğru koşmaya başladı.

Artık bilmiyordu. Thorn Grove artık ne bir zamanlar olduğu gibi bir sığınaktı ne de Blythe'in kafasında kurduğu cennetti. Şaşırtıcı bir şekilde, Blythe Wisteria'dan ne kadar uzun süre uzak kalırsa, ev gibi hissetmediği bir yer için o kadar çok ev özlemi duymaya başlamıştı.

O anda Blythe, Aris'le konuşmak için her şeyini verebilirdi. Ya kendisine Solanine'in kim olduğunu ve ondan kurtulmak için hangi sorunun çözülmesi gerektiğini söyleyecekti ya da onun sohbetinin huzuruna dalacak ve atışmalarının arasında dikkatini dağıtmaya çalışacaktı. Her iki seçeneği de mutlulukla kabul ederdi. Ama Aris'in ona yardım edebilmesi için Blythe'in gerçekte

kim olduğuyla ilgili gerçeği -kendisinin bile zor kabul ettiği bu sırrı- bilmesi gerekiyordu.

“Benim adıma karar vermeyi bıraktın mı?” Blythe sol eline dik dik baktı ve ışık bandının titreşmesini bekledi. Onu Wisteria’ya geri götürmesini diliyordu. Ama sefil şey hareketsiz, soğuk ve tamamen işe yaramaz bir hâldde kaldı. Parmağındaki zayıf ışık parıltısı olmasa, onun hâlâ var olduğunu bile anlamayacaktı.

Blythe başından beri büyüün onu Aris’e yaklaştırdığını hissetmişti. Bu, birbirlerine olan bağlarının temsiliydi, yaşama büyülenmişti. Peki, neden şimdi bu kadar hareketsizdi? Sadece kim olduğu hakikatini öğrenmesini mi istiyordu? Aris’le olan bağının tahmin edebileceğinden çok daha derinlere uzandığını öğrenmesini ve onu bir sarmalın içine soktuğunda ortadan kaybolmasını mı?

“Seni lanet şey,” diye fısıldadı yüzüğe ve içinde her ne büyü varsa ona. “Senden nefret ediyorum.”

Aris gerçeği başka bir şekilde öğrenebilseydi her şey ne kadar da kolay olurdu. O zaman aptalca, ona söylediğinde neler olabileceğine dair tüm olasılıkları düşünerek saatlerini harcamaz ya da karısını yüzyıllarca aradıktan sonra beklediği kişinin Blythe olduğunu keşfettiğinde yaşayacağı hayal kırıklığıyla yüzleşmek zorunda kalmazdı.

Aris onu ne kadar sinirlendirse de aynı zamanda çekiciydi. Sahip olduğu her bir parça egoda aynı zamanda cazibe ve muazzam bir tutku da vardı. Blythe daha önce dünyayı gezmek için böylesine iştahlı ya da böylesine büyüleyici bir yaratıcılığa sahip biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ona çekilmişti, kabul etmek istediğinden çok daha fazla çekilmişti.

Ancak onun da kendisiyle ilgili aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmiyordu.

Öpüşmelerine verdiği tepkiden çıkarılacak bir şey varsa, o da Aris’in onunla hiçbir şey yapmak istemediğiydi. Blythe, sırf Aris

onun kim olduğu gerçeğini biliyor diye bu gerçeğin değişmesini kabul edemezdi. Aris'in daha yeni hatırlamaya başladığı anılar yüzünden ya da onun olmadığı biri olduğuna inandığı için fikirlerini aniden değiştirmesini istemiyordu. Yaşam'ın güçlerine sahip miydi? Evet, sahipti. Ve belki de *yeniden doğmuştu* ama bu, onun ve Mila'nın asla aynı kişi oldukları anlamına gelmiyordu.

Blythe onun Mila'yı istemesini istemiyordu. Onun *kendisini* istemesini istiyordu ki bu korkunç, utanç verici ve düşüncelerini rüketen bir gerçektir. Ama Aris duyguları konusunda netti, bu da Blythe'in ona gerçeği söyleyemeyeceği anlamına geliyordu. En azından şimdilik.

şimdilik odağını büyüsunü daha iyi anlamaya ve kim olduğunu ve Solanine'in ondan neyi düzeltmesini beklediğini bulmaya çevirmesi gerekiyordu.

Malikâneye döndüğünde, orayı ayrıldığı zamana kıyasla çok daha hareketli buldu. Girişte gergin mırıltılar yankılanıyordu ve Blythe, çalışanların dekorasyon işlerini bırakıp mutfağa açılan kapıların yanına doluştuklarını gördü. Aceleyle ilerledi ve iki hizmetçinin arasına sızarak içeri bir göz attı.

İlk başta, Elijah'ın etrafta dolanıp bir şeyler aramak için her dolabı açmasından başka bir şey görmedi.

"Baba?" Blythe onun ne arıyor olabileceğini çözmeye çalışıyordu. "Bir şey mi oldu?" Ters giden bir şey yokmuş *gibi görünse* de ortamdaki gerginlik hissediliyordu.

Elijah kızının sesiyle gerildi ve başını çevirip ona baktı. "Odana git. Ben gelene kadar kapını kilitle..."

"Neler oluyor?" Kapının kenarına tutunarak cevap alana kadar bir adım bile atmayı reddetti.

"Bir gün benim ölümüm olacaksın, Blythe, yemin ederim." Başparmağıyla işaret parmağını kaşlarının üzerinde gezdirdi, sinirlenmişti. "Çalışanlardan bazıları mutfakta tuhaf silüetlerin belirlediğini bildirmiş."

"Silüetler mi?" Blythe'in kalbi tekledi. "Neye benziyorlardı?"

Cevap veren hizmetçilerden biriydi: "Uzun boyluydular." Bir başkası devam etti: "Saçları kan gibi kırmızıydı. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Elijah, "Kimse tam bakamamış," diye karşılık verdi. "Bir şey olmayabilir ama daha fazlasını öğrenene kadar odanda güvende kalmam tercih ederim."

Blythe'in en son istediği şey *gitmekti*, özellikle de Solanine'in saçlarının tarif edildiği gibi kızıl olduğunu bile bile. Tam Elijah'ın yanında kalmasına ve soruşturmasına yardımcı olmasına izin vermesini savunacaktı ki grubun arkasından ön kapılar açıldı ve Warwick hızla içeri girdi. Blythe hemen dışarıda kişneyen ve tepinen Mitra'ya bir göz attı. William Crepsley onu dizginlerinden sıkıca tutmuş, yatıştırmaya çalışıyordu. Blythe kapılar kapanmadan önce onları sadece bir saniye görebildi.

"Bay Hawthorne!" Warwick içeri doğru ilerlerken yüzü terden sıırıslam olmuştu. "Biri ahıra zorla girmiş."

Blythe'in kanı dondu. "Mümkün değil. Az önce oradaydım!"

Warwick, "O zaman onları görmediğiniz için şükretmeliyiz," dedi. "Birisi Mitra'yı almaya çalıştı. Bay Crepsley onu kırlardan koşarak dönerken buldu, yarı eyerlenmişti ve hayalet görmüş gibi görünüyordu."

Blythe bir elini boğazına bastırdı, teni nemlenmişti. Bu hiç hoşuna gitmemişti, hem de hiç.

Solanine kaos vadetmişti ve görünüşe göre kaos şimdi başlıyordu.

YİRMİ BİR

Gece boyunca Solanine'in sözleri Blythe'ı rahatsız etti. Sevdiği herkesin kanlar içinde, şişmiş ya da parçalara ayrılıp yere saçılmış cesetlerinin düşüşünü izlediği rüyalarında bile güvende değildi. Saatlerce dönüp durdu ve bu kadının dışarıda bir yerlerde bir şey beklediği düşüncesiyle sarsılarak uyandı. Bir şey *istiyordu*.

Onun sesini hatırlayınca Blythe'in vücudu iki büklüm oldu, ensesindeki tüyler diken dikendi ve tetikte bekliyordu. Eğer basit bir anı ona bunu yapabiliyorsa -ki doğaüstü olayların gerçek olduğunu bilen ve görünüşe göre kendisi de bu efsanevi tanrılardan biriyken- Solanine'in Elijah'a yapabileceklerinden korkuyordu. Blythe'm, zehrini daha fazla kusmadan önce bu yılanın başını ezmesi gerekiyordu.

Ama bunu yapmak için kuzenine ihtiyacı vardı.

Noel sabahı güneş doğduğunda Elijah kapısında, kolları düşük açık mavi, eteği gümüş tüllerden oluşan ve döndüğünde yarı nardöner gibi görünen hoş bir ipek elbiseyi kollarında tutarak belirdi. Öğleden sonra geç saatlerde elbiseyi giymiş, personelden birinin onu balo için hazırlamasına izin verirken sessizce kendi düşüncelerine dalmıştı. Artık bekâr olmadığı için soluk sarı saçlarını geriye attı ve alyansını parlayana kadar temizledi, altın renkli yılan bir kez daha düşüncelerini Aris'e yönlendirdi. Onun

da kendisine yardım edebileceğini biliyordu. Ama Blythe'in hayatını bir kez kurtaran Signa'ydı ve Blythe'ı ikinci kez kurtarmak için sevdiği her şeyden ve herkesten vazgeçmeye hazır olacak kişi de yine Signa'ydı. Bu yüzden Aris'ten çok kuzeninin yardımına ihtiyacı vardı.

En azından Blythe'ın kendi kendine bulduğu bahane buydu ve Rima Farrow'un öldüğü gece neler olduğuna dair küçük bir gerçeği de artık biliyordu. Ama bu haberi Signa'ya nasıl vereceğini bilmiyordu.

"Kuzenim geldi mi?" diye sordu Blythe yaşlı hizmetçilerden birine. Onun etrafında çalışmak zorunda kalan, mumları yakan ve son dakika süslemelerini tamamlayan birkaç çalışanın canını sıkacak şekilde volta atmaya ve telaşlanmaya başlamıştı.

"Henüz değil, Majesteleri."

Blythe inledi ve volta atmaya devam etti. Gelen konukların ilk göreceği kişi olarak en önde ve göz önünde olmak *istemiyordu*. Özellikle de sosyetenin kocası hakkındaki düşünceleri ve teorileriyle ne kadar eğleneceğini biliyorken. Bu, Aris'e nefret ettiğini söylediği şeyin ta kendisiydi ama şu anda ailesinin itibarının zedelenmesinden endişelenecek durumda değildi. Solanine'in tehdidi yaklaşırken, Blythe'm Signa geldiği anda yanında olması gerekiyordu.

Ne yazık ki parti başlayalı otuz dakika olmuştu ve kuzeni hâlâ ortalıkta yoktu. Blythe buzlu pencereden dışarı bakarken bir yandan da eldivenlerini düşünüyordu. Eldivenlerin altındaki deri şiddetli bir şekilde kaşınıyordu ve ancak birini çıkardığında nedenini anladı. Bileğindeki soluk mavi damarlar artık yoktu. Filizlenmeye başlayan sarmaşıkların kökleri Blythe'ın derisinin altında uzanıyor, avuç içlerine doğru gidiyordu.

Blythe eldiveni tekrar giyerken çılgınlığını bastırdı.

"Bayan Farrow'u gördüğünüzde onu hemen bana gönderin!" Blythe salon kapısını açmadan önce emretti. Bir sandalyeye yığılıp eldivenlerini çıkarırken kapıyı çarparak kapattı. Kolu her

geçen saniye daha da kötüleşiyordu, minik dikenler derisini delip geçiyordu. Bir gün önce Solanine'e karşı çıkardıklarından daha küçüklerdi ama bu kez Blythe'in onlar üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Zamana, düşüncelere ya da kaçmak için duyduğu ezici ihtiyaçtan başka bir şeye anlam veremiyordu. Odasına ya da belki de bahçeye gitmek istiyordu. Kendini oraya gömebilirdi. Vücudunun kök salmasına ve toprakla bütünleşmesine izin verebilirdi, böylece başına gelenlerle ya da sevdiklerinin hayatlarına yönelik tehditle bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayabilirdi.

Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda kapı gıcırdayarak açıldı ve titreyen bir ses, "Blythe? Neler oluyor?" diye seslendi.

Kuzenine doğru döndüğünde Blythe'in tüm vücudu sarmaşıklarla kaplıydı. Kökler ve sarmaşıklar saçlarına dolanarak onu yutuyordu ve Signa bu manzara karşısında ağzını kapattı. Blythe'a koştu ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Nefes al!" Signa, Blythe'ı omuzlarından yakaladı. Dikenler beyaz eldivenlerine kan sıçratırken yüzünü buruşturdu.

Bunu görünce Blythe'in boğazından endişeli bir kahkaha yükseldi. Aris ona ne demişti? Dikenlerle dolu bir yaban gülü mü? Keşke ne kadar haklı olduğunu görebilseydi. Ya da belki de uygun bir şekilde adlandırılmış Thorn Grove ile bütünleşiyordu.

Bu düşünceye tekrar güldü, iki büklüm oldu ve sayıklamaya başladı. Hiç yılmayan Signa, Blythe'ı çenesinden yakaladı. "Kendine gel ve burayı bir teraryuma çevirmeden önce nefes al!"

Signa onu titreyen bir nefes almaya ve ardından ikinci bir nefes almaya zorladığında Blythe irkildi.

"Çok iyi," diye yatıştırdı Signa birkaç uzun dakikadan sonra. Blythe'in çenesini tutmayı bıraktı ve onun yerine parmaklarını birbirine geçirdi. Sarmaşıklar Blythe'in bileklerine ve ön kollarına dolanarak onu kısıktırak sararken bile yakın durdu. "Gözlerini kapat ve zihninde tamamen sen olduğunu canlandır," diye

fısıldadı kuzeni, bir sakinlik portresi çizerek. “Sarmaşık yok. Bitki örtüsü yok. Sadece Blythe, çıplak tenli ve rahat.”

İtaat etmekten başka yapacak pek bir şey yoktu ama bu hiç de kolay değildi. Blythe bir an kendini çıplak hayal etti ama zihni bir an sonra bahçeyi ve teninde çiçek açabilecek tüm o tuhaf şeyleri düşünerek ona ihanet etti. Signa yüzünü buruşturup daha ısrarlı bir şekilde, “Çıplak tenli Blythe!” dediğinde gözleri kapalı olması sebebiyle ne kadar yabani şeyler yaratmış olabileceğini görmek zorunda kalmadığı için memnundu. “Karın içinde olduğumuzu hayal et. Aylar önce kar melekleri yaptığımız zaman hatırlıyor musun? Üzerinde bir palto vardı ve etrafta gözle görülebilecek yeşil bir şey yoktu. O günü hayal edebiliyor musun?”

Blythe bahçeyle ilgili düşünceleri bir kenara bırakıp kışı düşünmek için elinden geleni yaptı. Kar meleklerini değil, Brude’da geçirdiği zamanı düşündü. Bulabildiği her boş teni avlayan buz gibi havayı. Aris’le kızak kaymayı ve kanallarda gezinmeyi, annesinin bahçesinden dünyalar kadar uzak olmayı...

Bir süre sonra Signa, “Harika gidiyorsun,” diye fısıldadı. “Gözlerini açabilirsin.”

Blythe gözlerini açtığında son sarmaşıkların da avuçlarının içinde kaybolduğunu gördü. Tırnaklarının altında artık yosun filizlenmiyordu ve ellerini başının üzerinde gezdirdiğinde yalnızca saç vardı. Blythe ancak kendini üç kez kontrol ettikten sonra rahatladığını söyleyebildi.

“Biliyordun.” Ağzından dökülen suçlamayı durdurmak için hiçbir çaba sarf etmedi. “Ne olduğumu biliyordun, değil mi? *Kim* olduğumu. Bana söylemek istediğin buydu.”

Signa onu sol bileğinden tuttu ve Blythe’in elini, yüzük parmağında parıldayan ışık bandı karşısında duracak şekilde uzattı. “Eğer yapabilseydim sana söylerdim, Blythe. Yemin ederim denedim. Fiore’de neler olduğunu gördün. Ondan sonra sana mektup yazmayı denedim ama daha göndermeden mürekkep sayfadan kayboluyordu. Sana bir daha asla yalan söylemek istememiştim.”

Blythe dişlerini sıktı, elini Signa'dan çekerken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bunca zamandır biliyor muydun? Sadece güçlerimi kullanıyormuş gibi mi yapıyordun?"

"Tabii ki hayır!" Bunu öyle bir kararlılıkla söylenmişti ki Blythe'ın kuzenine inanmaktan başka çaresi yoktu. "Çok uzun bir süre gerçekten ben olduğuma inandım. O güçleri her kullandığında garip ve yanlışı hissettim. Çok sıcak ve o kadar acı vericiydi ki beni hasta ediyordu. Kanını o goblenin üzerine akıttığın ve Kader'le bir anlaşma yaptığın güne kadar gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Signa aniden onun önünde çömelerek Blythe'ın iki elini de sıkıca kavradı. "Artık özgürce konuşabildiğim için mutluyum, sadece *her zaman* senin yanında olacağımı söylemek için bile olsa. Sana söylemek için düşünebildiğim her yolu denedim ama büyüünün başka planları varmış gibi görünüyordu."

Bu çok fazlaydı. Büyü, Aris, Solanine ve onun Rima'yla olan bağlantısı, Blythe'm kim olduğu gerçeği... Hepsi çok fazlaydı.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var," diye fısıldadı Blythe, sesi çatallaşarak. Signa sadece başını iki yana salladı.

"Sonra," diye fısıldadı. "Belki bedenim hepimize batacak dikenler üretmemeye başladığında."

Rima'yla ilgili söylemek istedikleri dilinin ucuna gelip oturmuştu ve Blythe umutsuzca bunları yüksek sesle söylemek istese de Signa'nın haklı olduğunu biliyordu. Bu çok büyük bir gerçektir ve Blythe kuzenine bu haberi usulca verecek durumda değildi. Öne doğru yığıldı, Signa'nın onu kucaklamasına izin verdi ve Blythe kuzeninin göğsüne yaslanarak ağladı.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarına dair hiçbir fikri yoktu, Signa güven veren eliyle Blythe'ın saçlarını düzeltirken yere yığılmışlardı. Sonunda, saat ilerledikçe ve Thorn Grove'un içindeki ses seviyesi yükseldikçe, Signa fısıldadı: "Bir hediye sana kendini daha iyi hissettirir mi?"

Belki de onu canlandıran kelimelerin bunlar olması aptalcaydı ama Blythe yorgun bir şekilde burnunu çekerek eğildi ve “Muhtemelen daha kötü hissettirmez” diye fısıldadı.

Signa gülümsedi, ayağa kalktı ve kısa bir süreliğine ortadan kayboldu, sonra elinde ışıltılı gümüş bir kutuyla geri döndü.

Signa kutuyu Blythe’in kucağına koyarken, “Geçen yıl bana muhtemelen sandığından çok daha anlamlı bir şey vermiştin,” dedi. “Bu yıl bu iyiliğine karşılık vermek istedim.”

Ne kadar bitkin olursa olsun, hediyeler için her zaman enerjisi vardı ve Blythe umutsuzca dikkatinin dağılmasını istiyordu. Hiç vakit kaybetmeden o güzel paketi yırttı. İçinde hem kar kadar beyaz hem de yaz göğü kadar mavi yapraklardan yapılmış bir maske parlıyordu. Daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu ama maskeyi benzersiz kılan çiçekleri değil, sadece gözlerini örtmekle kalmayıp yaldızlı dallarıyla şakaklarından geçerek başının etrafını bir çember gibi sarmasıydı. Muhteşem bir şeydi, tuhaf bir güzelliği vardı ve Blythe onu takmakta hiç tereddüt etmedi.

Signa takmasına yardım ederken Blythe maskeyi yüzüne tutarak, “Olağanüstü,” diye fısıldadı.

“Ben de öyle düşünüyorum. Ayrıca kimse ağladığını anlayamayacak.” Signa gülümsedi ve Blythe bir an durup sonunda ona bakabildi, geldiğinden beri kuzenini ilk kez gerçekten görüyordu. Signa, Blythe’in geçen yılki maskeli baloda ona verdiği maskeyi takmıştı: benzer yaldızlı dalları olan ama yüzünün sağ tarafını sarmaşıklar gibi saran, başının diğer tarafına ve mavi gözünün altına dökülen incelikle yontulmuş yaprakları ve sarmaşıkları olan bir maske. Yine kırmızı giymişti ama bu kez satenden yapılmış koyu bir bordoydu, kolları ve gövdesi altın sarısı süslemelerle kaplıydı. Saçlarını tıpkı Blythe’in yaptığı gibi açık kullanmış, Thorn Grove’da yaşarken kullandığı tüm stillerden çok daha fazla yakışan gevşek dalgalar hâlinde bırakmıştı.

“O korkunç sarı elbiseyi giymek zorunda kaldığın zamanı hatırlıyor musun?” diye alay etti Blythe. Signa’nın burnu kırıışınca güldü.

“Sanırım yürüyen bir muza benzediğim zamanı kastediyorsun? *Hatırlamamak ne mümkün.*”

Blythe gün boyunca ilk kez rahat bir nefes aldı. “Burada olmana sevindim. Konuşmamız gereken çok şey var.”

“Ve bunu yapmak için dünya kadar vaktimiz var. Ama önce katılmamız gereken bir balo var. Eğer daha fazla gecikirsek, Elijah seni aramaya gelecek.” Signa, Blythe’ı kolundan tutup salondan dışarı çıkardığında Blythe onun uzun süredir güneş görmemiş birinin solgunluğuna sahip olduğunu fark etti.

Blythe kuzenine içinde bulundukları tehlikeyi ve aslında dünya kadar zamanları *olmadığını* söylemek istiyordu. Ama bu solgunluk karşısında Blythe onun yerine boştaki elini Signa’nının üzerine koyarak, “Hâlâ o günlükleri mi okuyorsun?” diye sordu.

Signa’nın gülümsemesi azaldı. “Duracak gibi değilim. Sadece birkaç tane kaldı.”

“Peki, işe yarar bir şey bulabildin mi?”

Signa’nın sesi değişti. “Kesin bir şey söyleyemem ama ailemde doğaüstü olaylardan etkilenen ilk kişi olmamamın mümkün olduğuna inanıyorum.”

Blythe’in boğazı daraldı ama gerçeği paylaşamayacak kadar çok göz onları izliyordu. Kuzenini salona geri çekip çekemeyeceğini düşündü ama Blythe’in buna fırsatı olmadan biri ona seslendi: “Bayan Hawthorne!” Tanıdık ses Blythe’in tenini tırmaladı, boynunun ve vücudunun kendi içine dönmesine neden oldu. Signa’yla birlikte döndüklerinde Diana Blackwater’ı yelpazesini sallarken buldular. Dudakları büzülmüş, gözleri sahte bir gülümsemeyle kısılmış hâlde onlara doğru ilerliyordu.

“Özür dilerim. Artık bir Dryden olduğunu nasıl unutabildim? Sana *Majesteleri* diye hitap edeceğim hiç aklıma gelmezdi!” Çok yüksek sesle konuşuyor ve kendini yelpazelerken gülüyordu.

Signa zarif bir gülümsemeyle, "Saygın biriyle konuşmak için pek bir sebebin olmadığını düşünürsek, senin için büyük bir değişiklik olduğunu tahmin ediyorum," dedi. Birkaç kişi daha kendisini dinlemek için yakınlarda toplanmıştı. Blythe'in elbisesinden karnına kadar her şeyi değerlendiriyor, muhtemelen şimdiden bir kraliyet varisine ev sahipliği yapıp yapmadığını merak ediyorlardı. O gözlerin her biri prensi arıyordu ve Blythe'in yanından geçen tepsiden bir kadeh şampanya alırken çıkan şaşkın nefesleri duymazdan gelmesi için tüm gücünü kullanması gerekti. Bunu tabii ki *ichmeyecekti*. Ne de olsa bu bir Thorn Grove partisiydi.

Ama en azından hamilelik sorularını ortadan kaldırabilirdi.

Sanki Signa'nın söyledikleri Diana'ya bir darbe gibi inmişti. Genç kadın gerildi ama Blythe'a odaklanmıştı, yelpazesi kısa bir an için elinde kıpırdamadan durdu ve sonra yeniden devam etti: "Prens nerede? Sizinle geldiğini görmedim."

Blythe diline dolanan kötü kelimeleri ısırarak geri çekti. Zaten kafası yeterince meşguldü ve en son ihtiyacı olan şey sosyetenin bu işe karışmasıydı.

"Kocam meşgul bir adam," diye cevap verdi basitçe, kulak misafiri olanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "İşlerinin onu sık sık uzak tutması talihsiz bir durum ama Noel'i babamla geçirmemi kaçırmamamı isteyerek çok nazik davrandı."

Diana mırıldandı: "Anlıyorum. Peki, eşyalarını getirmeyi mi unuttun? Biraz daha asil bir şeyler giyeceğini düşünmüştüm."

Blythe'in bu kadını şişe geçirip kızartmakla ilgili hayalleri ne kadar da görkemliydi. Avuçları kaşınıyor, dikenli sarmaşıklardan bir sel akıtmak istiyordu. Ama böyle şeyler bir leydiye yakışmayacağından, bu tür büyük hayallerini kendine sakladı ve bunun yerine kendi statüsündeki bir kadının kullanması için eğitildiği en keskin silahı, yani sözlerini kullandı.

"Diline dikkat et, Diana. Bu elbiseyi bana babam hediye etti."

Diana, Hristiyan ismini kullandığında ona ters ters baktı.

“Özür dilerim,” dedi bu kez uzun ve hülyalı bir iç çekişle. “Sadece sevgili Gregory’nin bana ne kadar iyi davrandığını düşünüyorum ve aynı muameleyi değerli arkadaşım için de dilemekten kendimi alamıyorum. O bir vikontun oğlu, biliyorsun. Düzgün bir adam.”

Signa, “Sezonda başarıya ulaşmak ne kadar harika olmalı,” diye espri yaptı. “Kaçıncıydı bu? Üçüncü mü? Ah, çok rahatlamış olmalısın.”

Blythe, Diana’nın parmağında parlayan altın nişan yüzüğünü fark etti ve müstakbel vikont için sessizce dua etti. Zavallı piç kurusu.

Diana önce Signa’ya, sonra tekrar Blythe’a bakarken yelpazesini bir çırpıda kapattı.

“Babam kulüpte Verena’yla ilgili konuşulanlara kulak misafiri olmuş,” dedi. “Bay Hawthorne’un balayınız sırasında sarayı bizzat ziyaret ettiğini söyledi. İnsan bu tuhaflığa şaşıyor, sizce de öyle değil mi? Prensini ilgisini çekemiyorsan belki sana bazı tavsiyelerde bulunabilirim. Ya da belki de baban yalnız kalmayı beceremediği içindir?”

Blythe nefesini tuttu, Diana’yı en iğrenç ağaca dönüştürmekle ilgili düşünce seline karşı zihnini sakinleştirmek zorundaydı. Onu kesecek, parçalara ayıracak ve şöminesine atacaktı ve her gece, odunların küle dönüşmesini izlerken, muhteşem ateşin başında oturup ayak parmaklarını ısıtacaktı.

Ancak bunu düşündükçe içindeki derin sıcaklık daha da alevlendi, büyüü onu su yüzüne çıkmakla tehdit ediyordu. Her geçen saniye, salon altın ve gümüşten kan kadar zengin kırmızıya dönüyordu. Tomurcuklanan öfkesi o kadar aşikârdı ki Blythe onun tadını alabiliyordu. Dişlerini birbirine geçirdi, zihnini mermeri parçalayan ve Diana’yı ayak bileklerinden yakalayan sarmaşıkların düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Onu yer altına sürükleyip bu iğrenç kadını diri diri gömmeyi düşündü. Çok fazla harika olasılık vardı.

Diana'nın kendisiyle ilgili üretmek istediği saçma teorilerle başa çıkabilirdi. Ama babası? Kadının iğrenç ağzından çıkan tek bir kelimeyi daha dinlemektense boğazına yosun tıkmayı tercih ederdi.

Blythe öne doğru bir adım attı ama Signa'nınkinden çok daha büyük bir el, omzunu arkadan kavradı ve ölümcül niyetine engel oldu.

Herkesin kendi işine bakmasını söylemek için dönüp baktı ama kendisine bakmayan, bunun yerine Diana'nın ruhunun derinliklerine gömülmüş gibi içine işleyen iki yanan gözle karşılaşınca sözleri dudaklarında düğümlendi.

“Karıma bir kelime daha edersen,” diye hırladı Aris, “dilini yerinden koparırım.”

YİRMİ İKİ

Aris'in uyarısı bir şimşek gibi çaktı. Birkaç dakika önce gözleri ıslıl ıslıl parlayan akbabalar, fareler gibi dağılarak başlarını eğip olay yerinden kaçtılar. Diana hariç hepsi gitti çünkü o, hareket edemeyecek kadar şaşkıındı.

Aris, yakası altın süslemeli, koyu lacivert takım elbisesiyle karşısında duruyordu. Maskesi, yüzünü keskin hatlarla kesen siyah-altın kâğıt hamurundan yapılmış büyüleyici bir eserdi ve onu kendisinden düşük seviyede olanlarla dolu bir balo salonuna tepeden bakan sade bir prens gibi gösteriyordu. Blythe'in uzun zamandır görmediği kadar bakımlıydı, sarı saçları özenle taranmıştı ve iyi dikilmiş kıyafetleri kalbinin onu gördüğünde teklemesine sebep olmuştu. Ciddiyetine rağmen -ya da belki de bu yüzden- Aris son derece yakışıklıydı.

Diana'yı daha fazla azarlamadı. Kızı zalimce lakaplarla aşılamadı ya da duruma daha fazla dikkat çekmedi. Gözleri kızını bitirirken ve etiyle kemiğiyle ziyafet çekerken Aris yakıcı öfkeyle tutuşan bir ateş gibiydi. Ancak elini tutarken Blythe'in tenine nazikçe dokunmuştu.

Blythe istese bile tartışmanın bir anlamı yoktu. Aris, onu afallayan Signa'nın yanından geçirip balo salonuna doğru ilerlerken ve ayrılan misafir kalabalığının arasından geçirirken bir

yıldız gibi parlıyordu. Adımlarında Blythe'in alışık olduğu bir hız vardı çünkü Aris girdiği her alanda en saygın konukmuş gibi davranırdı.

Blythe bu balo salonuna ayak basmayalı uzun zaman olmuştu, özellikle de Lord Wakefield'in öldüğü geceden sonra. Şeker ve ladin ağacı gibi kokuyordu ve parıldayan kehribar rengi mumlar ve her mermer sütunun etrafına fiyonkla bağlanmış çobanpüskülleriyle süslenmişti. Thorn Grove istediği zaman nasıl büyüleyici bir hava estireceğini biliyordu ama buranın sicilindeki tatsız durumlar göz önüne alındığında, Blythe neden bu kadar çok insanın hâlâ bu partilere katıldığını merak ediyordu. Bunu sadece hastalıklı bir meraka, bir sonraki skandalı kaçırmamak için duyulan çarpık bir arzuya bağlayabiliyordu.

"Buradasın." Blythe bunu fısıldamak istememişti. Aslında, Aris kelimeleri sıkıca kavrayarak altın mum ışığının sıcaklığıyla yıkanan dans pistine doğru bir yol açana kadar fısıldadığını bile fark etmemişti. Konukların çoğu aceleyle yollarından çekildi, tilki maskeli biri öyle acele etti ki omzu Blythe'inkine çarptı. Yanında Aris'in bedeninin sıcaklığı varken, ona çarpan kişi o kadar soğuk hissettirmişti ki Blythe ürperdi.

"Elbette buradayım." Aris'in eli Blythe'm beline dolandı ve bir vals müziği yükselirken Blythe'ı göğsüne doğru çekti. "Şanki seni bu akbabalarla yalnız bırakırmışım gibi."

Kalabalık ikisine geniş bir alan bıraktı ve Aris'e doğru sokulan Blythe, onun ve Yaşam'ın orman açıklığında dans ettikleri anıyı hatırlamaktan kendini alamadı. Bu anı zihninde canlanırken gözlerini kapattı, sanki yüzyıllar önce bir yabancının başına gelmiş gibi değil de daha geçen hafta bizzat yaşamış gibiydi.

"Gitmekten başka çarem yoktu," dedi ona, çoğunlukla dik katini zihnine çarpan Yaşam'ın anılarından uzaklaştırmak için. "Öfke nöbetin Wisteria'yı yaşanmaz hâle getiriyordu."

Aris'in çenesinin sağ tarafı kasıldı. "Gittiğin gece güvende olduğundan emin olmak için Thorn Grove'a geldim. Ama anlamadığım şey, en başta gitmeyi nasıl başardığın."

"Ben de bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Blythe. "Bu saçma yüzükleri yaratan senin büyün. Bunu çözmesi gereken kişi sen değil misin?"

"Yeter," diye homurdandı Aris kulağının dibinde ve kadının omurgasında bir ürperti dalgası yarattı. "Artık tartışmak yok. Seninle beş dakika yalnız kaldıktan sonra neden özür dilemeye degeceğini düşündüğümü merak etmeye başladım bile."

Sözleri ne kadar duygusuz olsa da hiçbir tehdit içermiyordu. Aslında Blythe bu kez içtenlikle gülümsedi.

"Eğer özür dilemeye geldiyse, seni durdurmam."

Başını arkaya yatırdı, yüzünde bir duygu savaşı vardı. "Mila'nın odası sık sık ziyaret ettiğim bir yer değil. Wisteria'nın bana kendini nadiren gösteren bir parçası ve bunun haklı bir nedeni var. Ondan bana kalan tek şey orası ve çok iyi korunuyor."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Blythe. "Seni bu kadar inciteceğini bilseydim, o aynaya asla dokunmazdım. Hatta en başından o odaya hiç girmemeliydim."

"Evet," diye kabul etti. "Girmemeliydin. Ama durumu ele alış şeklim pek iç açıcı değildi. Özellikle de günümüzün nasıl geçtiği düşünüldüğünde."

Blythe daha da yaklaştı, yanaklarına doğru ilerleyen kızarıklığı görmesine izin vermedi. Dünyasında olup biten onca şeye rağmen, bedenlerinin ve aralarında neredeyse yaşanacak olan şeyin anısını bir kenara atamamıştı. "Sana zaten anladığımı söyledim, Aris. Bunu tartışmak zorunda değiliz."

"Bunu yapmamızı tercih ederdim." Sesinde Blythe'in öfkeye benzettiği bir gerginlik vardı. Ama kirpiklerinin altından ona bakmaya cesaret ettiğinde, Aris'in de en az kendisi kadar telaşlı görüldüğünü gördü.

"Senden hiçbir beklentim yok," dedi Blythe ona usulca.

“Farkındayım. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Blythe. O yüzden benden tekrarlamamı isteme. O gece çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim.” Aris onu arkadaş olarak kabul edilenden çok daha yakma çekerken başparmağı kızın belini sıyırdı. “Bu beni şaşırttı ve korkarım ki gerektiği kadar iyi karşılık verememiş olabilirim.”

Adını onun ağzından ilk kez duyuyordu ve Blythe bu ses karşısında neredeyse eriyecekti. Vücudu ihanet ediyordu, adamın göğsünü kendi göğsüne bastırışının fazlasıyla farkındaydı. Nefesinin boynundaki tüyleri nasıl diken diken ettiğinin ve ona daha da yaklaşmak için nasıl can attığının...

“Ben de çok şaşırdım.” diye fısıldamak için ancak kendine güvenebildi. “Senden nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Ve sen de benim senden nefret ettiğimi biliyorsun,” diye yineledi Aris, dudaklarında bir gülümseme belirirken. “Bu bir ikilem ve korkarım ki buna bir çözüm bulmamız gerekecek.”

“Kesinlikle.” Blythe, Diana’nın yelpazesine sahip olmayı diletti, böylece kendini serinletebilirdi. Vücudu alev alev yanıyordu, adam onu döndürdükçe dünya bulanıklaşıyordu. “Bir kere, kendimizi bir daha böyle riskli bir duruma sokmayacağımızdan emin olabiliriz. Özellikle de sağlıklı düşünemediğimiz zamanlarda.”

“Sağlıklı düşünebilmek için üç günüm vardı.” Aris eğildi, dudakları kızın kulağına o kadar yaklaşmıştı ki kız dudaklarının boynunu sıyırdığını hissetti. “Ve itiraf etmeliyim ki soruna *eğilmek* için benim önerim hiç de sağlıklı değil. Tabii ki en azından bir kez daha uzlaşmacı bir pozisyon denemeye istekli olacağımı varsayıyorum.”

Blythe dans pistinin ortasında boğulmayı göze alamadı. Onu inceleyen bir düzine göz varken olmazdı. Onları görenlerin ne düşündüğünü hayal etti çünkü Aris’in yeni gelinini mest etmediğini söyleyebilecek tek bir kişi bile yoktu. Birkaç sessiz kıkırdama da bunun bir göstergesiye, belki biraz *fazla* büyülenmiş bile olabilirdi.

Ancak bu kez Blythe onlara aldırmadı. Eğer izlemek istiyorlarsa, o zaman onlara bir gösteri sunacağından emindi. Nedenini bilmiyordu -belki kendi arzularından, belki de Yaşam'ın yeni uyanan anılarının içine sızmasından kaynaklanıyordu- ama Blythe ayak parmaklarının ucuna basarak Aris'in dudaklarını kendi dudaklarıyla kavradı ve vücudunu alev alev yakan bir öpücüğün içinde kendini kaybetti. Ona duyduğu açlık her zamankinden daha güçlüydü ve onun dokunuşlarından başka hiçbir şeyi arzulamıyordu.

Yanmak çok sıradan bir kelimeydi çünkü Blythe bu adam için yanmıyordu, kül oluyordu. Ve o anda, bunu sisteminden atamayacağını biliyordu. Açlığı dindirmek imkânsızdı.

Aris öpüşmeyi kestiğinde Blythe'm nefesi kesilmişti, müzik durduğunda vücutları hareketsiz kaldı. Yanıyordu, her zamankinden daha canlıydı ama Aris onları yatıştırdığında bile dünyası dönmeyi bırakmamıştı. Nefes nefese kalan Blythe, kalabalık yumuşayıp gülümsemesinin azalmasına neden olan bir sise dönüşürken sallandı. Geriye doğru tökezledi ancak Aris'in elini sıkıca tutması sayesinde ayakta kalmayı başarabildi.

"Blythe? Blythe, neyin var?" diye sordu Aris ama kelimeler birbirine karışmıştı. Blythe cevap vermeye çalıştı. Tek bir kelime bile söyleyemedi ama onun yerine eli içgüdüsel olarak boğazına dolandı. İçten dışa doğru kavruluyormuş gibi hissediyordu.

Blythe'ın gözleri köşeye doğru kaydı, gölgelerde Ölüm'ü aradı. Onun yerine balo salonunun zeminine yığılıp kalırken gördüğü şey, kızıl saçlar ve bir tilki maskesinin yaldızlı yüzüydü.

YİRMİ ÜÇ

Blythe yaklaşık bir saat sonra kendine geldiğinde, tanıdık seslerin oluşturduğu bir gürültü onun için tartışıyordu.

“Thorn Grove yeteri kadar parti görmedi mi?” diye kızdı Aris. “Sanki herhangi biri iyi sonuçlanmış gibi.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Kapılarımı kapatıp ailemi daha da dışlamamı mı? Perili eski bir malikâneye kapanan dul bir adam olmayacağım.” İkinci ses Elijah’inkiydi ve Blythe’ın gözlerini açmak için kendini zorlamasına neden oldu.

“Bunların hiçbir önemi yok.” Signa diğerlerinden daha yüksek sesle konuştu, ses tonundaki keskinlik adamları susturdu. “Bir şey olup olmadığını bilmiyoruz. İyileşmesinin üzerinden daha bir yıl bile geçmedi. Vücudu hâlâ zayıf.”

Elijah, “Belki de Thorn Grove’a kalıcı olarak dönerse daha çabuk iyileşir,” diye önerdi.

Kocası bu öneriye şiddetle karşı çıktı. “Evimizle ilgili bir sorun mu var?”

“Ben de sana aynı soruyu sormak istiyordum. Blythe buraya yalınayak ve yanında refakatçi olmadan geldi. Bayılmasına şaşmamalı, orada ölümle burun buruna da gelebilirdi!”

“O porselen bir bebek değil, Elijah. Kızın bir tahtırevan üzerinde taşınmazsa incileri dökülmez.”

Odadaki tartışmalar öyle bir hâl almıştı ki Blythe daha sonra ne söylendiğini anlayamadı. Her ses bir diğerinin üstüne çıkmak için mücadele ediyordu, Blythe'in tek dileği kavgalarına bir son verip tekrar uykuya dalabilmektir. Sonra Blythe dördüncü bir ses duydu. Kulağına doğru alçak sesle konuşan ıslak bir ses: "Uyan," dedi, tartışmaların arasında yumuşak bir ses.

Blythe yorgunluktan ağırlaşmış gözlerini zorlukla açmaya çalıştı. Ölüm ona baktı, gözleri yıldızlar gibi gümüştü. Blythe ilk kez onun varlığını sinir bozucu bulmamıştı. Aksine, kalbini sızlatan bir aşinalık vardı. Günler önce orada olmayan bir rahatlık...

Ölüm ona bu gözlerle kaç kez bakmıştı? Uçuşan anılar zihninin sınırlarını zorluyordu. Bir morsalkım ağacının altında yan yana oturmuş gülerkenki anılar... Onun ve Aris'in, kocası o gün ne hakkında tartışmak istiyorsa o konuda tartıştıkları ve ateşkese vardıklarında birlikte şakalaştıkları anılar... İkisinin yeni likörlerin tatlarına baktıkları ve Aris onları yeni bir sanat eseri görmeleri ya da daha önce hiç yemedikleri bir şeyi denemeleri için ne zaman heyecanlandırırsa dünyanın öbür ucuna sürüklendikleri anılar...

Bu anılar Blythe'in içini öylesine ısıtmıştı ki yanağından aşağı süzülen gözyaşlarını engelleyemedi. Ölüm gözyaşlarını görünce irkildi, ta ki anlayıncaya kadar. Gölgelelerinin yoğunluğu azaldı, Blythe'in onu tanıması karşısında daha da parlaklaştı.

"Bana vaktin gelmediğini söyle?" diye fısıldadı.

Eldivenli parmağıyla gözyaşını silmek için yanağına dokunuşu şefkatliydi. "Senin vaktin değil. Henüz değil."

Bir zamanlar Blythe onun varlığı karşısında korkup sinerdi. Şimdi ise elini nazikçe sıkmadan önce bu dokunuş dudaklarında küçük bir gülümseme oluşturdu. Ona söylemek istediği çok şey vardı, konuşulması gereken çok şey ama Aris ve babasının önünde bunun zamanı değildi.

"O zaman sanırım uyanmalıyım." Thorn Grove'daki yatak odasının duvar kâğıdı kaplı tavanına bakarken göğsü sıkışmıştı, daha önce defalarca yaptığı gibi mavi ve gümüş renkli kıvrımların

hatlarını çiziyordu. Kaç ay boyunca bu noktada yatmış, vücudu tıpkı şimdi olduğu gibi yorgunluktan ağrımıştı? Hizmetçiler koridorlarda dolaşırken, onları duyamayacak kadar zayıf sandıkları ölmekte olan kızla ilgili fısıldaşırken, kaç günü sadece kendi zihniyle baş başa geçirmişti?

Her fısıltıyla birlikte Blythe'in kalbi boğazına daha fazla baskı yapıyor, onu boğmakla tehdit ediyordu. Etrafındaki seslerin sustuğunu fark etmemişti, ta ki biri -babası olduğunu düşündü-yatağının kenarına oturana kadar.

"İyi misin?" diye sordu babası. Aynı anda Signa, "Ne oldu?" diye sorarken.

Blythe gözlerini açtığında Signa'nın yüzünün tanıdık bir ifadeyle buruştuğunu gördü. Bu, Signa'nın kendine başka bir gizem bulduğu ve onu çözmeye umutsuzca ihtiyaç duyduğu anlamına geliyordu. Blythe dikkatini tavandan uzağa ve ileriye vermeye çalışarak kendini dikleştirdi. Battaniyelerin ağırlığı bile ona bir örümcek ağına hapsolmuş, ipekten bir yatakta boğulurken ölümünü bekleyen bir varlığı hatırlatıyordu.

"Ben iyiyim," demeyi başardı ama sesi boğuk çıkıyordu. "Belki de son birkaç gündür kendimi çok fazla zorladım."

Ya da belki de Solanine'in tehdidinin sonuçlarıydı bunlar.

Blythe'in yatağının baş ucunda çay vardı, kokusu buhar hâlinde yükseliyor ve midesini bulandırıyor. Duvarlar çok yakındı. Çok sıkıştı. Koku çok tanıdıktı. Ve duvar kâğıdı... Tanrım, duvar kâğıdı... Keşke aylar önce Thorn Grove'un kütüphanesinde çıkan yangın kendi odasına da sıçrasaydı da duvar kâğıdını yok etseydi diye düşündü.

Her nefesi ölçülüydü ve her biri bir öncekinden daha çaresizceydi. Aris bir adım öne çıkana kadar karnındaki gerginlik biraz olsun azalmadı, Elijah'ın yanına gelip ellerini tuttuğunda otomatik olarak rahatladı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, bu odadan kaçıp kendini anılarından kurtarmak istiyordu. Aralarındaki ortak bir bakışla Aris'in gözlerinde bir farkındalık

kıvılcımı çaktı. Birden kolları Blythe'm altından geçerek onu yarıktan kaldırdı.

"Eve gidiyoruz." Bunu tartışmaya açmak için zaman harcamadı. Blythe'in dikkati kendi kalbinin parçalanmasıyla dağıldığı için Elijah'ın itirazını duymadı. Sadece Ölüm'ün Signa'nın elini tutup onu geri çektiğini gördü ve Aris'in fısıldadığını duydu: "Neredeyse öleceği odada kalmak ona hiç iyi gelmeyecek. Saygısızlık etmek istemem ama karımı eve götürüyorum."

Eve. Blythe uzun zamandır bu kelimeyi her duyduğunda Thorn Grove'u hayal ediyordu. O hâlde neden şu an sadece Wisteria Bahçeleri'nin rahatlığına dönmek istiyordu? Geldiği andan beri kendini yabancı gibi hissettiği bir yerin konforunu arıyordu?

Aris, kapıya doğru ilerlerken söylenen kayınpederine, "Yarın size bilgi vereceğim," dedi. "Arzu ederseniz hepiniz ziyarete gelebilirsiniz."

Blythe diğerlerine iyi olduğuna dair güvence vermek istese de ağzından kelimeleri çıkarmayı başaramadı. Sadece yan dönebildi, gözleri hâlâ umutsuzca konuşmaya ihtiyaç duyduğu Signa'ya yalvarıyordu.

Signa bakışını anlayarak, "Orada olacağım," diye fısıldadı. "Beni ağırlayacak kadar iyileşir iyileşmez orada olacağım. Söz veriyorum."

Blythe başını sallayamayacak kadar yorgundu, rahatlık bedenini eziyordu. Aris'e sıkıca sarıldı, onun göğsüne kıvrılırken gözlerini kapattı.

Aris onu bir battaniyeye sarıp Blythe'in kendilerine ait olmadığından emin olduğu bir arabaya bindirmek için bir gösteri yapsa da perdeler çekilmiş hâlde içeride oldukları anda Aris arabanın kapısını tek seferde iterek açtı. Ancak bu kez kapı ailesinin telaşlı yüzlerine değil, Wisteria'ya doğru açıldı.

Çok sıcak, çok *şenlikli* bir Wisteria'ya...

Aris, Blythe'in saraya yürümesine yardım etti ve saray Blythe'in etrafını sararak onu selamladı. Artık Verena kılığına girdiği zamanki gibi buz ve heykellerle değil, Blythe'in balosuna katıldığı ilk günkü gibi iyi döşenmişti. Mermer sütunlar, kırmızı ve altın kurdelelerle süslenmiş sarmaşıklarla kaplı kırmızı bir tavana doğru uzanıyordu. Şömineden sarkan güller, odayı kehribar rengi bir ışıkla yıkayan yüksek mumların etrafına örülmüştü. Şöminenin üzerinde üç çorap asılıydı; biri mavi ve gümüş bir *B* harfi ile süslenmişti, biri altın bir *A* harfiyle ile süslenmişti ve Blythe'in onun da bir *B* harfi olduğunu görmek için gözlerini kısmak zorunda kaldığı son kırmızı çorabın yanında altın dikişli küçük bir pati izi vardı.

"Tilki için de mi çorap astın?" diye sordu Blythe kuşkuyla.

"Neden olmasın ki?" Aris'in boynu sanki soruyu tatsız bulmuş gibi geri çekildi. "Beasty bu ailenin bir parçası."

"*Beasty mi? Ona bu ismi mi seçtin?*"

"Ona seni andıran² bir isim verilmesinden hoşlanacağını düşündüm."

Blythe belki de ilk kez hemen bir karşılık veremeyeceğini fark etti. En sevdiği sandalyenin köşesinde, şöminenin yanında kıvrılıp ısınmakta olan tilki o kadar memnun bir şekilde horluyordu ki Blythe gülmekten kendini alamadı. Destek için kendi sandalyesinin koluna tutunarak kendini minderine üzerine bıraktı ve sıcaklığın kemiklerine işlemesine izin verdi. Ateş artık zayıf değildi ya da yaşamını sürdürmek için mücadele vermiyordu. Ayaklarını alevlere doğru uzatırken gururlu ve güçlü bir şekilde parlıyordu. Tilkinin burayı neden bu kadar sevdiğini anlayabiliyordu.

"Sen tanıdığım en gülünç adamsın." Bu belki de ona edileceği en büyük iltifattı ve Aris bunu kabul etti. Omuzlarına bir battaniye yerleştirdi ve her zamankinden biraz daha yavaş hareket ederek onun yanına geçti. Kendisinden daha az emindi.

² Yazar burada İngilizce *beast* (canavar) sözcüğünü kullanarak Blythe'a atıfta bulunmuştur.

İkisinin de önünde birer fincan çay belirdi ve Aris kendi çayına birkaç kaşık bal karıştırdı. Thorn Grove'daki çayın aksine, bu çayın kokusu onun gergin midesine harika bir şekilde iyi gelmişti.

"İyi olup olmadığını bilmek istiyorum," dedi Aris, kaşığı kurulamak için porselenin kenarına vururken. "Gerçeği söylemeni."

"Başka bir şey konuşmayı tercih ederim." Çayını şimdilik bırakan Blythe battaniyesinin içine daha da gömüldü.

"Ben de nasıl hissettiğimi hiç tartışmamayı tercih ederim," dedi Aris. "Ama ne yazık ki evliyiz ve bu tür konuşmalar yapmak zorundayız."

Kaşlarını çattı ve kozasının içinde kaybolmayı diledi. Eğer ruhunu açacaksa bu karşılıksız olmayacaktı. "O zaman bana bir gerçek söyle, ben de aynısını yapayım."

"Gerçek mi?" Aris koltuğunda rahatladı, fincanı ve tabağı önünde süzülüyordu. Artık Blythe'in onları tutan altın iplikleri görmek için gözlerini kısması gerekmiyordu. O kadar belirgindiler ki birine dokunmak için elini uzatsa neler olabileceğini merak etti.

Aris bir elini çenesinin üzerinde gezdirdi, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve Blythe'in göğsünü aşinalıkla sızlatan rahat bir zarafetle arkasına yaslandı. O anda Aris'in bu şekilde oturduğu, bir dirseğini koltuğunun tepesine dayayıp başını avucuna yaslar-ken boynunu açıkta bıraktığı onlarca anı hatırladı.

"Bu anlaşmayı kabul ediyorum," dedi. "Ama önce sen başlarsan."

Blythe gözlerini adamın boyunda gezdirerek vücudunun ince yapısını inceliyordu. Kollarının damarlarını ve boğazının zarif çukurunu... Dikkatini başka yöne çekmek için çok fazla çaba sarf etmesi gerekti. Karnının alt kısmında hain bir sıcaklık uyanırken, oturduğu yeri değiştirdi.

Tanrı aşkına, neden böyleydi?

“İyileştikten sonra bile Thorn Grove’daki o odada yaşamaya devam ettim ama aslında başından beri oradan nefret edip etmediğimi merak etmeye başladım,” diye söze başladı, kelimelerin bu kadar kolay ağzından kaçmasına şaşırıyordu. “Buraya geldikten sonra evimi özlediğimi sanıyordum ama şimdi sadece içindeki insanları özlediğimi fark ediyorum.

O odaya geri dönmek, daha yeni kaçtığım bir kâbusa geri dönmek gibiydi. O yatakta hasta yatmak, tavana bakmak ve sonra ölebileceğimi düşünen insanların endişeli yüzlerine bakmak... Beni eve getirdiğin için mutluyum, Aris. Beni oradan çıkardığın için mutluyum.”

Çay fincanını çıplak elleriyle aldı, parmaklarını porselenin etrafına sardı, sadece odaklanacak katı ve sıcak bir şeye sahip olmak için. *Gerçek* bir şeye.

Aris onun fincanı ne kadar sıkı tuttuğuna bir kez baktı ve birden ocak daha güçlü yandı, ısıısı onun gergin kaslarını rahatlatı. “Seni Wisteria’dan kovmaya çalışmaktan bıkmıştım. Buradan ayrıldığında rahatlamıştım. Artık sana bakmak zorunda kalmıyacaktım ya da kapımın önünde, açılır açılmaz beni korkutmak için bekleyip beklemediğini merak etmeyecektim. Ama sürpriz bir şekilde, daha büyük bir parçam senin yokluğunu henüz anlamadığım bir şekilde hissetti.”

“Hayatım boyunca binlerce anlaşma yaptım,” diye devam etti, elini kaldırarak parmağındaki ışık bandının şöminenin parıltısını yakalamasını sağladı. “Ama hiçbiri bu kadar aşırıya kaçmamıştı. Ne kadar çok kader örmüş olsam da kendi kaderimi hiç görmedim. Ama ben tesadüflere inanmam, tatlı böcek ve tüm bu olanlardan sonra senin hikâyemin bir parçası olmadığına inancak kadar aptal değilim. İnsanların bir milenyum boyunca kaderlerine karşı savaşmalarını izledim ve aynısını kendi kaderime yapmaya niyetim yok. Biz birbirimize bağlıyız, sen ve ben.”

Kan Blythe'in kulaklarına hücum etti ve başını döndürmeye başladı. Aralarında *bağdan* daha fazlası vardı ama Aris'in bildiği kadarıyla Yaşam'ın güçlerini sergileyen Signa'ydı.

Blythe zayıftı. Çelimsiz, narin ve fazlasıyla *insandı*. Öyleyse neden göğsünde ağır bir şekilde demlenen güç ateşinin o anda ortaya çıkmasını beklesindi ki?

"Kaçmaktan bıktım," dedi Blythe, çay fincanını bir kenara bırakarak. Eğer cevaplar istiyorsa -kim olduğu ve Solanine'in düzeltmesini istediği şey her neyse- Wisteria'da olmak ve anılarını tetiklemek muhtemelen en iyi şansıydı. Ve elbette Wisteria'nın şu anda ona dünyanın herhangi bir yerinden daha rahat gelmesinin çok büyük bir nedeni daha vardı.

Aris dudaklarında beliren gülümsemeyle ayağa kalktı. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı. "Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü sana vermek istediğim bir şey var."

YİRMİ DÖRT

Blythe içinde bulunduğu durum yüzünden daha fazla hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Kendi başına yürüyebilmeyi kesinlikle tercih ederdi ama Aris onu kollarına alırken itiraz etmedi, göğsünün sıcaklığına kendini bırakırken etekleri neredeyse yerde sürükleniyordu.

Kuşkusuz sağlam bir göğüstü. Güzel kokmasının da yardımı oluyordu. Baharatlı elma ve morsalkım gibi... Onu yere bırakmasını istememesinin tek nedeni de buydu. Bir de merdivenleri en üst kata kadar tırmanmanın yorucu olduğu gerçeği vardı.

Aris onlar geçerken Yaşam'ın portresine kısa bir bakış attı, bakışları çalışma odasının kapısına doğru kayarken gözleri karardı. Balo salonunu geçip koridorun sol tarafına doğru ilerlemeye devam ederken bakışları saniyeler içinde tekrar kayboldu. Bunun Yaşam'ın odasının gidiş yönü olduğunu düşündü. Gerçi bu kez salonda fildişi kaplamalar ya da yollarını aydınlatan yoncalar yoktu. Bunun yerine, beyaz meşe ağacından yapılmış ve inci bir kulpu olan heybetli bir kapı dışında koridor boştu.

Aris, Blythe'ı nazikçe ayaklarının üzerine bırakarak, beklediğinden çok daha büyük bir odanın kapısını açtığında etrafı fazlasıyla aydınlandı. O kadar aydınlıktı ki gözlerini kısmak

zorunda kaldı çünkü yerden tavana kadar her şey lekесiz, ışıltılı bir beyazdı.

“Anlamıyorum,” dedi gözlerini ışıktan koruyarak. “Burası neresi?”

Arsi onu omuzlarından tutarak odanın ortasına getirdi. “Burası senin,” diye fısıldadı Aris, sanki daha yüksek bir ses böylesine kırılgan bir alanı paramparça edebilirmiş gibi. Dudakları kızın kulağına yaklaşacak kadar eğilmişti, her kelimesi kızın omurgasına küçük elektrik titreşimleri gönderiyordu. “Sana Wisteria’da kendine ait bir oda hediye ediyorum, hayal gücünün istediği her şeyi yaratmakta özgür olabileceğin bir oda.”

Elini kaldırdı ve bembeyaz tavan sanki bir dikiş yerinden yırtılıyormuşçasına yarıldı ve açık bir yaz göğüne doğru açıldı.

Blythe’in kalbi, gökyüzünün kendini yeniden birleştirmesini ve saniyeler sonra tekrar bembeyaz olmasını izlerken yerinden fırladı. Blythe bir anda Yaşam’ın odasını ve bunun ne kadar şaşırtıcı bir şekilde imkânsız olduğunu düşündü. Sonra Aris’in akşam yemeğinde ona gösterdiği ilk harikulade manzarayı -suyun yıldızlara değdiği bir gece yarısı gölü- hatırladı. Hayat bulmuş bir rüya gibiydi.

Sonunda ona ne teklif ettiğini anladığını hisseden Aris doğruldu ve bir elini sırtının ortasında tuttu. “Bütün bunları tersten yaptığımızın farkındayım ama bunu bir barış teklifi olarak kabul et. Wisteria’da kendini rahat hissetmeni istiyorum. Kendi evinde gibi.” Onu nazikçe ileriye, yanında geniş bir boya çeşitliliğiyle beliren bir şövale ve teneke kutuya doğru itti. “Hadi git. Hayallerindeki odayı inşa et.”

Blythe yavaşça şövalenin önüne oturdu ve boş boya fırçasını eline aldı. Hayal gücü ne kadar geniş olursa olsun -ve zekâsıyla ne kadar övünürse övünsün- bu kadar çok imkân karşısında Blythe kendini aniden bir vizyon eksikliği içinde buldu. İsterse burayı kendi kişisel plajına dönüştürebilirdi, güneşin her zaman parladığı ve gönlünce dinlenebileceği bir yer hâline getirebilirdi.

Ya da annesinin bahçesinin bire bir aynısına dönüştürebilirdi ama belki de bedenini ele geçirmeye çalışan şeyle çevrili olmak pek de iyi bir fikir değildi.

Blythe o sırada babasının ona hediye ettiği ve Thorn Grove'daki odasında güvenle sakladığı masal kitaplarını düşündü ve Wisteria'ya yapılacak mükemmel eklemenin ne olabileceği konusunda ani bir fikre kapıldı.

Fırçasını renklere daldırdı ve kendi hayal gücünden yaratabileceği en fantastik kütüphaneyi boyamaya başladı. Tuvalde bir şey canlandığı an, Aris kollarını sıvayıp onu gerçeğe dönüştürmek için çalışmaya başladığında yer ânında titredi.

“Sıcak olmalı!” diye belirtti, oda bölünüp etrafını sararken sandalyesine sıkıca yapışarak. “Ama çok da parlak olmamalı,” diye ekledi, köşedeki renkleri yumuşak bir ışık pusuyla donuklaştırarak. “Rahat ve her zaman biraz kasvetli ama gözlerini kışmadan sayfaları görebileceğin kadar aydınlık.”

Zemin yine değişti, koyu renkli ahşap döşemeler ve süslü kırmızı altın yaldızlı halılar ortaya çıktı. Blythe ve Aris, kendilerini bir ritme kaptırarak, birkaç kat uzanan kitaplıklar inşa ettiler. Katların arasına sarmaşık ve morsalkımlardan oluşan kemerler ve parlayan fenerlerle süsledikleri kafesli köprüler örerken, yarattıkları eserin içinde kayboldular.

Yukarıda, en yüksek raflar yerini Blythe'ın Aris'in ona gösterdiği ilk mucizevi yerden esinlenerek oluşturduğu yıldızlı bir gökyüzüne bıraktı. Ortasında mükemmel bir hilal belirirken, en yüksek rafların tepesine gümüş tüyleri parıldayan baykuşlar tünemişti.

“Peki, tüm bu kitapları nerede okumayı planlıyorsun?” Blythe arkasına yaslanıp şimdiye kadar yaptığı işleri incelerken Aris düşüncelere daldı. “Mobilyaları unuttun.”

Blythe onu susturdu ve devam etmeden önce fırçasını sallayarak kocasına gözdağı verdi. “Daha bitirmedim.”

En uzak köşede, kemerli bir pencerenin önüne yerleştirilmiş yeşil kadife bir kanepe vardı. Yastıklar, bulutlar kadar peluş hissi veren minderlerle derin bir şekilde yerleştirilmişti ve onu her yönden çevreleyen kitap raflarından çiçekli sarmaşıklar sarkıyordu. Kütüphane tuzlu su ve tütün kokuyordu. Aşınmış deri, misk kokulu çiçekler ve eski kitapların sayfaları... Aris'in özel bir dokunuşuydu bu. Aris'in eklemelerinden bir diğeri de odanın ortasında duran, uçları sanki kardan yeni çıkarılmış gibi bembeyaz olan çam kozalakları ve parıldayan minik ışıklarla süslü yüksek Noel ağacıydı. Raflarda isteyebileceği her şey ve ihtiyacı olduğunu hiç düşünmediği milyonlarca farklı hikâye vardı. Zamanın hiçbir şey ifade etmediği ve bir insanın sonsuza dek kaybolabileceği bir yerdi burası. Hayatının geri kalanını bu rafları inceleyerek geçirebilir ve hiç sıkılmayabilirdi. Ne de olsa kendi zihninin tasarımıydı.

"Mükemmel," diye fısıldadı bir yıldız mürekkepli gökyüzünde süzülürken ve asla hayal edemeyeceği bir iz bırakırken. Blythe'in göğsünde öyle bir duygu yükseliyordu ki, dönüp Aris'in yüzüne baktı, yüzünde ay kadar parlak bir ışık vardı. Aklındaki her şeye ve kemiklerinin ağrısına rağmen, Aris'e bir kez bakması üzerine bir sükûnet dalgasının çökmesi için yetmişti. Adamın gözlerinin onun sevincini yansıtması da buna katkıda bulunuyordu.

"Başka bir şey istersen, onu çiz. Sihir sana yardım edecektir." Sonra bir adım öne çıktı ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. Eline mavi boya bulaştı. "Yine de bir dahaki sefere tuvale daha fazla boya sürmeye çalış. Yarisini kendinde kullanıyorsun."

Blythe kızardı. Zekice bir karşılık verebilirdi. Ama bunun yerine boyayı almak için arkasına uzandı ve iki parmağını en yakın renklere daldırıp hızla Aris'in çenesinde gezdirdi.

"Kendi adına konuş," dedi ona basitçe. "Benden bile daha fazla boyanmışsın."

Aris'in şaşkınlığını atlatması sadece bir saniye sürmüştü ki sinisi bir tavırla Blythe'a doğru döndü. Öne doğru hamle yaptı ve boyalara ulaşmak için Blythe'ın etrafından dolandı. Aris etrafını sardığında Blythe ciyakladı, elbisesinin üzerinde parlak mavi bir el izi bırakmayı başarırken ondan bir tüp boya almaya çalışıyordu.

"Seni vahşi!" Blythe onun üzerine atladı ve bacaklarını vücuduna dolayarak boyayı onun elinden almaya çalıştı. "Bu elbiseyi sevmiştim!"

Aris boşa kalan kolunu Blythe'ın beline doladı ve kaşlarını çatarak ikisinin pozisyonunu inceledi. Bir eli yukarıda ve boya tüpünü tutuyordu, diğer eli ise Blythe'ın sırtındaydı ve üzerine atladığı için onu destekliyordu. "Elbiseni çıkar da senin için eski hâline getireyim," diye fısıldadı.

Sözlerindeki açık sözlülük onu şaşırtmıştı. Aris onu yavaş adımlarla en yakındaki duvara yaslariken Blythe hareketsiz kaldı. Kendini ondan kurtarabilmesi için ona bolca zaman vermişti. Kendini toparlayıp bu durumdan sıyrılması için vakti vardı. Bunun yerine Blythe onun dudaklarına bir öpücük kondururken ne yaptığını pek düşünmedi.

Aris donup kalınca Blythe önce geri çekilmeye çalıştı, o âna kendini böylesine kaptırdığı için ne kadar aptal olduğunu anlamıştı, özellikle de geçen sefer olanları düşününce. Ama kendi derisinden sıyrılıp eter kokusunda kaybolmadan önce, Aris boya tüpünü yere bıraktı ve ona sıkıca sarıldı.

Vücudu onun dokunuşunun altında alev alev yanıyordu, aynı anda hem yeni hem de tanıdıktı. Aris'in dudaklarını daha önce sadece iki kez tatmıştı ama sanki onunkilere uyacak şekilde şekillendirilmişler gibi aşına hissetmeye başlamıştı bile. Her ne kadar Aris'le ilişkilerini gördüğü hayallerdeki düzeye taşımamış olsalar da onun hayali dokunuşunun yakınlığını arzuluyordu. Blythe onun ellerinin çıplak teninde nasıl hissettireceğini biliyordu. Ona kırılgan bir varlık gibi değil, tutkuyla nasıl dokunacağını...

Eli saçlarının arasında gezindi, yanağını avucunun içine alırken bir tutam saçını avuçladı. Her dokunuşta Yaşam'ın anıları kendininkilerle birleşerek onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Blythe'in uzun zamandır bildiği bir şeyi doğruluyordu: Kelimenin tam anlamıyla onu istiyordu.

Ve o anda onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Vücudunun onunkine uyguladığı baskıda bunu hissedebiliyordu. Parmakları çenesinin etrafında kıvrılırken, başparmağı alt dudağında geziniyordu. Gözlerinde keskinlik olsa da arzu da parlıyordu. Kaşlarının arasındaki bir çizgi, bir kez daha kaçıp kaçmayacağını merak etmesine neden oldu.

“Sen beni en çok çileden çıkaran yaratıksın.” Ne kadar kaba olsa da bu sözlerde bir şefkat vardı. Bir baykuş kanadının kıvrımı kadar yumuşak bir kahkaha gibiydi. “İlk günden beri başımın belası oldun. Hayatımdan çıkmadan başka bir şey istemediğim zamanlar oldu ve senden kurtulmanın sayısız yolunu düşündüm. O pis ağzını susturmak için sayısız yöntem düşündüm. Yine de seni evimin koridorlarında dolaşırken gördüğüm andan beri, anlam veremediğim ama çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeyin harekete geçtiğini hissettim ve bu sefer ondan kaçmayacağım.” Blythe, adamın elinin sırtından aşağıya kaydığını hissettiğinde nefesini tuttu. “Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle ya da gitmemi söyle ve bu hiç olmamış gibi davranalım. Ama bana bir şey söyle, tatlı böcek.” Nefesi boğazında düğümlenen Blythe'in tek yapabildiği, “Her şey yolunda olmaktan çok öte,” diye fısıldamaktı. Ve sonra dudakları onun üzerindeyken, diğer eli onu destekleyerek daha da yukarı çıktı. Blythe yumuşak dokunuşlara alışkındı. İnsanların ona her zaman kırılmaya meyilli bir porselen bebek gibi davranmasına alışkındı. Alışık olmadığı şey, teninde dolaşan ve çoraplarını yırtan parmaklardı. Sanki tanrıların lütfuymuş gibi onu içine çeken dudaklardı. Kitap raflarından birine doğru tökezlediklerinde nefesi kesildi, Aris dizlerinin üzerine çöktüğünde sırtı kamburlaştı. Bacakları bükülene ve dudaklarından keskin bir nefes çekene çekene kadar

onu öperken, Blythe dokunuşunda kayboldu. “Görünüşe göre seni susturmanın bir yolunu buldum,” diye alay etti, artık kaldıramayacağı sakın öpücüklerle onunla oynuyordu. Blythe parmaklarını Aris’in saçlarına doladı, dudaklarını Aris’in dudaklarına doğru yönlendirirken gözleri kapandı. Adam isteyerek buna boyun eğdiğinde Blythe onun dudaklarını acıyla ısırdı. Gece geç saatlerde yaptığı kaçamakların ya da odasında yalnız geçirdiği gecelerin hiçbiri, Aris’le öpüşürken hissettiği keyifle kıyaslanamazdı. Kendisini fırtınalı bir denizde, onu devirmekle tehdit eden şiddetli dalgalarla boğuşan bir tekne gibi hissediyordu. Blythe bir elini Aris’in saçlarına gömerken diğer eliyle de dengesini korumak için rafı kavrayarak dalganın gelmesine izin verdi. Nefes alışları her geçen dakika daha da düzensizleşiyordu ve zaten başı bu kadar dönerken yapılacak en akıllıca şey bu olmasa da tam da ihtiyacı olan şey buydu. Dünyayı ve kollarının arasındaki adamdan başka her şeyi unutmak için birkaç dakika. Onu anlamak için... Aris’in ellerinin ona dokunma şekli Blythe’a kendisini övülmeye değer bir şeymiş gibi hissettirdi. Sanki o büyüleyici bir heykeldi ve Aris de eserin her santimetrekaresine hayranlıkla bakan bir müşteriymiş. Ona dokundu, onunla uğraştı, genç kızı delirtene kadar oyalandı. Ona ait her bir zerrenin ve kazandığı her anın tadını çıkarıyordu. Hissettiği baskı arttıkça saçlarını sıkıca kavradı ancak Aris’in gözleri onu uçurumun kenarına gönderen inkâr edilemez bir açıklıkla parladığında bulduğu rahatlatma için yalvardı. Hissettiği duygular onu nefessiz bırakırken Aris’e doğru eğildi. Ancak Blythe’ın daha fazla bekleyemeyeceğini anlayan Aris kendinden memnun bir şekilde sırtıttı. Kadının çenesini avucunun içine aldı ve eğilerek başka bir öpücük verdi... Onu bu kadar ukala görmek Blythe’ın vücuduna mümkün olduğunu bilmediği şeyler yaptı. Güç, adamın içinde ham ve aç bir şekilde dolaşıyordu. Blythe daha fazlasını istiyordu. Aris onu tekrar kucağına almak için eğilirken, Blythe’ı ona bakarken yakaladı ve dudaklarından bir keyif ifadesi süzüldü. “Gördüklerin hoşuna gitti mi, tatlı böcek?”

Kız ondan yana döndü ve suratını ekşi bir ifadeyle duvara çevirdi. "Seni bir cevapla tatmin etmeyeceğim."

Aris'in kahkahası havada özgürce akıyordu. "Cevap vermenin tek yolu kelimeler değildir, aşkım." Dudaklarını dudaklarına hapsetmek için eğildi ve Blythe daha da yaklaşarak onun vücudunun sertliğine yaslandı. Ancak Aris yavaşça ondan uzaklaştı.

"Dinlen, tatlı böcek," dedi Blythe'in sahip olmadığı bir iradeyle geri çekilerek. "Sen eski ateş saçan hâline döndüğünde bizim için de bir sürü fırsat doğacak."

Sonra boğazını temizleyerek ve giysilerini düzelterek kendine çekidüzen verdi. Onu hiç görmediği kadar dağılmıştı ve bu hâliyle ilgili her şey Blythe'in ona duyduğu arzuyu alevlendiriyordu.

Kendini sakinleştirmek için başını geriye eğmeye çalıştı. Ama adam kapıya doğru geri geri giderken bile ona bakmaktan kendini alamadı.

"Mutlu Noeller," diye fısıldadı, kapıyı açarken dudaklarında bir gülümseme belirmişti. "Kütüphanenin keyfini çıkar."

YİRMİ BEŞ

Blythe'ı geç saatlere kadar uyutmayan şey rahatının bozulması değildi. Aksine, neredeyse koltuktaki yastıklarla bütünleşmişti ve gecelerinin çoğunu bu kütüphanede yıldızların altında uyuyarak geçireceğinden oldukça emindi. Tilki de bundan hoşlanıyor gibiydi. Blythe canavarın ne zaman içeri sızdığını bilmiyordu ama gökyüzüne bakarken onun uykulu homurtularını dinliyordu.

Aris'in dokunuşunun tenini yaktığını hâlâ hissedebiliyordu ve dudaklarının onunkilere değdiği anıya gömülmüştü. Kendini biraz daha iyi hissedebilseydi, Blythe onu kütüphanesinde tutar, vücudunun her santimini öğrenir ve en ilkel arzularına teslim olurdu. Ancak Blythe'ı uyanık tutan tek şey bu arzu değildi.

Parmaklarıyla bir kitabın sırtına vururken, geçen haftanın ateşli bir rüya olmasını diledi, böylece zihnini sayfalara verip hikâyenin içinde kaybolabilirdi.

Ama Blythe ne Solanine'i ve tehditlerini ne de kendi kanında dolaşan gücü düşünmeden bir an geçirebiliyordu. Başını geriye doğru yatırdı, kemiklerinde bir yorgunluk vardı. Bir aydır Yaşam'ın hayaleti ona musallat olmuştu ve Blythe'ın en istemediği anda zihninin köşelerinde sinsice dolaşıyordu. Şu anda bile kadının kahkahalarının zihninde yankılandığını duyabiliyordu.

Mila her yerdeydi ve Blythe'in sakıp olmadığı bilgilerle ona sataşıyordu. Blythe'in yeni yeni hatırlamaya başladığı bir geçmişle...

"Oyunlarından bıktım," diye fısıldadı Blythe, odaya değil, içinde yatan her neyse ona. *Yaşam'a*. "Eğer benimle bir derdin varsa, nedenini söyle ve bu işi bitirelim."

Daha konuşur konuşmaz bir çılgınlıkla iki büklüm oldu, elleri şakaklarına gitti. Bir görüntü beynine çarparken zihni ikiye bölünmüş gibiydi.

Blythe, Aris'in çırpınışlarını duymasını istemediği için acıya dayanmaya çalıştı. Bir anda meydan okuduğuna pişman oldu, içinden çıkmaya çalışan şey her neyse dehşete düşmüştü. Ama kendini sorguladıkça ve panik içinde *Yaşam'ı* uzaklaştırmaya çalıştıkça, *Yaşam* daha da sert bir şekilde karşılık verdi ve Blythe daha fazla dayanamayana kadar kendini sıktı.

Yastığının üzerine yığıldı, nefes almakta zorlanıyordu ve onunla savaşılamayacak kadar güçsüzdü. "Tamam!" Blythe acıdan gözleri yaşararak konuştu: "Göster bana o zaman. Neden burada olduğunu göster!"

Blythe gözlerini kapadı ve *Yaşam'ın* düşüncelerinin kendi düşüncelerine karışmasına izin verdi.

Blythe'in gördüğü ilk şey çiçeklerle bezenmiş bir bahçe ve çıplak ayaklarını toprağa bastırıp oturan bir kadındı. Bu, Blythe'in haftalar önce *Wisteria'nın* koridorlarında takip ettiği kadındı. Portresi sarayın kalbinin üzerinde yükselen kadın.

Yaşam beyaz müslin bir elbise giymişti, süt kadar solgun saçları omuzlarından dökülüp kalçalarına inerken sırtını yüksek bir morsalkım ağacına yaslamıştı. Avuçlarında bir avuç toprak vardı.

Blythe'in *Yaşam'a* dair gördüğü her resimde kadının gözleri hep kayıptı. Şimdi ona bakınca bunun nedenini anlıyordu. Aris kadının gözlerinin gümüş rengi olduğunu söylerken ona büyük haksızlık etmişti. Fırtına bulutları kadar griydiler ve üzerlerinde takımyıldızları gibi benek benek zerrecikler vardı.

Renkler birbirine karışarak hiçbir fırçanın tutturamayacağı bir tona dönüşmüş ve soluk kirpiklerin altında bir araya gelmişti.

Blythe'ı şaşırtan şey, gördüğü şeyin geçmişteki anılar gibi gelmemesiydi. Kadının bedeninde yaşamıyordu, onun yerine önünde çömelmişti. Yaşam'ın gözleri Blythe'a bakarken yavaşça kırptı ve kadın ona doğru bir elini uzattı. Her nasılsa güzel avucunda en ufak bir kir izi bile yoktu.

Blythe uzatılan eli tutmakta hiç tereddüt etmedi. Aslında o anda, parmaklarını Blythe'ınkilerin arasından geçirip elini toprağa doğru uzatırken sessiz kalan Yaşam'ın yanına oturduğunda bundan daha doğal bir şey olamazmış gibi gelmişti.

İlk başta Blythe yüzünü buruşturdu çünkü toprak soğuktu ve tırnaklarının altında kendine bir yuva yapmaya çalışıyordu. Ancak kısa süre sonra bedeni, toprağı ellerinin arasında şekillendirirken rahatladı. Avuçlarının arasındaki toprak kaymaya ve kendini şekillendirmeye başladığında teni ısındı, göğsüne bir sıcaklık dalgası çarptı.

Blythe irkilerek neredeyse geri çekilecekti ama yuvarlak kolları ve güdük bacakları olan tombul, bodur bir figür topraktan çıkarken Yaşam onu tuttu. Blythe'ın çenesi, yaratığın önce seğirmesini, sonra da yerden kalkmasını izlerken gerildi. Yaratık ayak bileklerinin üzerinden geçip yanındaki böğürtlen dolu çalıya doğru ilerlediğinde nefesi kesildi, hiç hareket etmedi. İğrenç hissetmeyi bekliyordu. Onu bir basamak gibi kullanırken vücudunun titreyerek patlamasını bekliyordu. Bunun yerine, garip yaratık sıcaktı ve ona dokunmak hoştu. Blythe düzenli nefeslerinin geri geldiğini fark etti. "Sana zarar vermeyecek. İzlemeye devam et." Konuşan ses insan sesi değildi. Blythe daha önce hiç bu kadar yumuşak, bir çeşmedeki su gibi zarifçe akan bir ses duymamıştı. Ses tek bir bedenden değil, ağaçların kendisinden geliyor gibiydi. Rüzgârda hışırdayan her bir yapraktan ve vücutlarının ağırlığına boyun eğen her bir ottan...

Bu görmekten gelinmez bir sestir. Blythe'in başını çevirip yaratığın yakındaki çalıdan iki çilek koparmasını izlemesine neden olan bir sestir. Ne kadar küçük olursa olsun, harcadığı çaba nerece düşmesine neden olacaktı. Ama birkaç denemeden sonra meyveleri koparmayı ve gözlerinin olacağı yere yüzüne yerleştirmeyi başardı. Kafalarından minik dallar fışkıran ya da yaprakları saç gibi üzerlerine dökülen ötekilere katılmak için acele ederken, Blythe huzurdan başka bir şey hissetmediğini fark etti. O izledikçe, garip yaratıklar daha da şirinleşiyordu.

"Oldukça şirinler, değil mi?" Mila, sanki Blythe bu düşüncüyü yüksek sesle dile getirmiş bir papağanmış gibi tekrarlardı. "Topraktan geliyoruz, tıpkı toprağa gittiğimiz gibi. Bu muhteşem bir şey." Ayak parmakları toprağın içinde kıvrıldı ve gözlerini kaldırarak Blythe'a odaklandı.

"Biz mi?" Blythe'm sesi yanında çok daha cılız kalıyordu. Çok daha sessiz. "Yani... bunlar..."

"Ruhlar, evet." Mila'nın yumuşacık kahkahasıyla güneş biraz daha parladı. "Onları en ham hâllerleriyle görüyorsun. Bir ruh yaşama arzusunu bulduğunda, ona bir beden sağlarım," diye açıkladı Mila. "Ardından ona bu dünyada çıkacağı bir yolculuk verilir. Sonra bir gün bu yolculuk sona erer ve ruhu yaşamaya devam ederken bedeni toprağa geri döner. Yaşam, Kader ve ardından Ölüm, her şeyin düzenidir. Her rolün bir parçası vardır ve bu parçaların her biri bir diğeri kadar güzeldir."

Tuhaf yaratıklar birbirlerinin üzerine devrilmiş, çocuklar gibi oynuyorlardı. İçlerinden biri aniden durduğunda Blythe'in dikkati yoğunlaştı. Altın rengi bir parıltıyla gözden kaybolmadan önce diğerlerine el sallamak için sadece bir saniyesi vardı. Yaşam dizlerini göğsüne çekip kollarını göğsüne dayadı.

"Kaderini keşfetmeye doğru gidiyor," diye derin derin mırıldandı, gözlerinin kenarları sevinçten kırışıyordu. "Aris'in onun için nasıl bir hikâye ördüğünü merak ediyorum."

Bir ve aynı oldukları iddia edilse de Blythe diğer yarısının hissettği neşenin birazını bile hissetmiyordu. “Gerçekten hepsi bu mu?” diye sordu. “Yaşam, Kader ve sonra Ölüm mü?”

“Tabii ki hayır.” Mila’nın kahkahası rüzgâr çanları kadar narindi. “Bir hayatın içinde çok daha fazlası var, sevgili kendim. Ve dışarıda tıpkı bizim gibi başkaları da var. Sen zaten onlardan biriyle tanıştın.”

Solanine.

Blythe’in ensesinde sinirden bir karıncalanma oldu. “Benden ne istiyor?”

Yaşam’ın gözlerindeki hüznü görmek acı vericiydi. “Bu senin hatan değil,” diye teselli etti. “Bilmiyordun ama şimdi bunu düzeltmelisin. Dengeyi bozdun.”

“Neyin dengesini?” Blythe zihninin bir köşesinde hâlâ kütüphanesindeki koltukta uyuduğunu ve gerçekliğin onu her an Yaşam’ın sürüklediği rüya âleminden koparıp alabileceğini biliyordu. Kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. Zihni ne kadar çalkalanırsa çalkalansın, orada birkaç dakika daha kalabilmek için derin derin nefes almalıydı.

“Öğrenmen gereken kurallar var,” dedi Mila. “Çoğu kendiliğinden oluşacak ama diğerleri olmayabilir. Hepimiz bir şekilde yoldan çıkmışızdır. İnsanlara fazla bağlarız ve aptalca hatalar yaparız ama bu hataların sonuçları olur.

“Ben senin bir parçanım,” diye devam etti. “Eğer izin verirsen anıların zamanla gelecek ama ruhunda zaten bilmediğin şeyleri sana söyleyemem. Bunu kendin anlamalısın. Sahip olduğun gücün tek bir kuralı var. Bu dünyanın tüm dengesini sonsuza dek bozacak tek bir şey yapabilirsin. Düşün, Blythe. Bunun ne olduğunu biliyorsun.”

Blythe tartışmak istiyordu. Mila’dan cevabı kendisine vermesini ve daha fazla zaman kaybetmemek istiyordu. Ama soru zihninin derinliklerine sızdıkça, Blythe cevabın dilini yakıtığını

daha çok hissetti. “Ölüler,” dedi. “Solanine’in atla ilgili kastettiği buydu. Benim kimseyi diriltmemem gerekiyor.”

“Ne kadar istersen iste. İlgisi geçicidir ama böyle bir şey olduğunda bu kuralı çiğnemek Kaos’a davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramaz.”

Kaos. Solanine’in o olduğunu tahmin etmeliydi.

“Ne yani, Kaos benden atı öldürmemi mi istiyor? Verdiğim canın bedelini ödemek için?” Blythe homurdandı. “Ölmüş bile sayılmazdı.”

Mila gözlerini kapadı, iç çekişi ağaçların arasından esen rüzgârı harekete geçirerek yapraklara şarkı söyletti. “Zaten bildiğinden daha fazlasını söyleyemem. Doğanın dengesi bozulduğunda kaos hüküm sürer ve bu dünyanın doğal dengesine herkesten çok senin saygı duyman gerekir. Yaşayan herkes bir gün ölecektir.”

Tuhaf yaratıklardan bir diğeri Blythe’in çevresinde altın bir parıltıyla kayboldu ve düşünceleri Aris’e kaydı. Çalışma odasında elinde bir iğneyle oturmuş, Yaşam’ın az önce topraktan kopardığı ruhun kaderini mi çiziyordu? Mila’nın veremediği cevapları verebilir miydi?

“Seni arıyor, biliyorsun,” dedi Blythe, kadına. “Çok uzun zamandır arıyor.”

“Biliyorum.” Mila öne doğru uzanarak Blythe’in elini bir kez daha avuçlarının içine aldı. Aralarında toprak varken, Blythe kadının ne kadar heybetli olduğunu fark etmemişti. Bir hanımefendinin narin, nazik ellerine sahip değildi. Güçlü ve nasırlıydılar, öyle ki ellerini sıktığında Blythe’in dikkati kadının gözlerinde parlayan ateşe çekiliyordu. “İşte bu yüzden sonunda bizi bulduğu için mutluyum.”

Mila’nın gülümsemesi harikuladeydi, ışığın kendisi kadar göz kamaştırıcıydı ve yüz çevirmek imkânsızdı.

“Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.” Mila sanki bir söz veriyordu. “Ama bu hâlâ ruhunun bir parçası olmadığım anlamına gelmez. Sadece küçük bir parçası olduğumu bilerek için rahat

olabilir çünkü o ruhun sadece bana ait olduğu dönemden sonra öğrencek ve büyüyecek yüzyılların oldu. Senin yaşadığın yaşam benimkinden farklı. Ben senin özünüm, sen de benim geleceğimsin. Biz farklıyız, Blythe. Ama tarihin tekerrür etme gibi bir huyu vardır ve buna izin veremezsin. Başlamış olan şeyi düzeltmelisin.” Sözlerinde Blythe’in dikkatini çeken bir duygusallık vardı. Ancak o zaman Mila’nın kenarlarından dağıldığını, ışıkla birlikte solduğunu fark etti.

“Hangi *tarih*?” diye sordu Blythe. “Eğer anlayabilmemi istiyorsan, o zaman beni bilmecelemlerle oyalama!” Ama artık çok geçti. Mila daha fazla bir şey söyleyemedi ve Blythe gerçekliliğin sancılarına geri savruldu.

YİRMİ ALTI

Blythe gözlerini açtığı anda tırnaklarının altındaki çamuru hâlâ hissedebiliyordu. Panik içinde kendini koltuktan attı. Derisinin ilk tabakasının altına gömülmüş yüzlerce küçük böcek, içinde geziniyormuş gibi hissediyordu.

Kütüphanesi hâlâ sadece kütüphaneydi, yağmurun pencereye vurduğu ve kudretli bir şöminenin kışın soğuğuyla savaştığı sakin bir hayal âlemiydi. Parmak uçlarını kirleten toprak olmasaydı, Mila ile yaptığı konuşmanın bir rüya olduğuna inanabilirdi. Doğrusu, öyle *olmasını* dilerdi çünkü Mila ne kadar hoş biri olsa da Blythe bir hayaletle konuştuğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu. Signa'nın bunu her gün yapmayı nasıl başardığını anlayamıyordu.

Blythe odadan kendisine ay ışığının altında gümüş gibi parlayan bir nehir yapmasını istedi ve Aris'i aramak için kütüphaneden aceleyle çıkmadan önce o nehirde ellerini yıkadı. Onu bulması uzun sürmedi, çalışma odasının kapısını aralık bırakmıştı.

Blythe sessiz adımlarla Yaşam'ın portresine yaklaştı. Önünden yüzlerce kez geçmiş olmalıydı, ancak şimdi kadının tenine değen suyun soğukluğunu hissediyor ve elbisesinin gölet tarafından çekildiğini hatırlıyordu. Artık rüya görmediğinden ne kadar emin olsa da böceklerin uğultusu zihnini rahatsız etti ve Blythe tilki

civiltılarına ve arkasındaki çalıların gürültüsüne benzeyen sesleri susturamadı.

Blythe portreyi incelediğinde Yaşam'ın orada yalnız olmadığını fark etti. Aris ağaçların altında dinleniyordu ve Blythe onun sesinin bu anının derinliklerinden kendisiyle alay ettiğini duydu. Kelimeleri anlamaya çalışırken dikkati o kadar dağılmıştı ki Aris'in kendisine şimdiki zamanda seslenen gerçek sesini neredeyse kaçıracaktı. "Demek ölümler uyanıyor," diye seslendi Aris. Sesi tuhaf bir şekilde boğuktu.

"İçeri gel, tatlı böcek. Sana göstereceğim bir şey var."

Sesi onu şimdiki zamana çekti. Artık beline vuran suyu değil, ayaklarının altındaki cilalı mermeri hissediyordu. Kaygan ayak parmaklarını ona doğru kıvırdı ve kendini toprağa bıraktı. Yaşam'ın anısı, geldiği gibi hızla, kayan bir yıldız gibi uzaklaştı.

Eşiği geçerken bedenindeki yorgunluğu bastırmak için kendini zorladı. Blythe şaşırmaması gerektiğini bilse de gördüğü şeyin gerçek olabileceğine dair kısa süreli bir şüphe duydu. Çünkü bir portrenin ardında onu bekleyen fabrikayı başka nasıl açıklayabilirdi ki? *Muhtemelen diye düşündü, yıldızlardan oluşan bir kütüphaneyi ve sonsuzluğa uzanan gökyüzü pencerelerini açıkladığı gibi.* Aris'in yarattıklarından birinin içine girip hiçbir şey hissetmeyeceği bir günün geleceğinden şüpheliydi. Onun zihnini son derece büyümlü bulmayacağı bir günün...

Blythe onun sesini takip ederek ilerleyen iplere dizili goblenlerin altından geçti. Aralarından geçerken loş ışıktaki tökezledi ve bir goblenin köşesine takıldı. Kendini toplamak için kollarını savurdu ancak eserlerden birine çarpamadan binlerce altın iplik tarafından durduruldu.

"Adımlarına dikkat et," dedi Aris arkasından, sözleri kısık ve yorgunluktan ağırlaşmıştı. "Onlara dokunmak istemezsin."

Aris'in gömleği onu son gördüğünden daha boldu, üst düğmeleri açıldı, kolları dağılmış ve kıvrılmıştı. Yakasında, oraya nasıl geldiğini hatırlayınca kızarmasına neden olan kırmızı bir boya lekesi vardı.

“Burası neresi?” diye sordu, ipler kendiliğinden çözülüp bir ışık hüzmelerinin içinde kaybolurken.

“Burası bir ruhun kaderinin dokunması için geldiği yer.” Onu ileriye doğru yönlendirdi, bu katlarda binlerce kez yürümüş birinin zarafetiyle odanın içinde manevralar yapıyordu. Blythe ona ayak uydurmak için elinden geleni yaptı, ruhların nerede saklanıyor olabileceğini merak ederek başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Oda, Ölüm ya da bir ruh yakınlarda olduğu zamanki gibi soğuk değildi ve Mila’nın yapmasına yardım ettiği gibi küçük çamur yaratıklar göremiyordu.

“Ben hiç ruh görmüyorum,” diye fısıldadı Blythe, kendisini duyma ihtimaline karşı onları rahatsız etmek istemiyordu. Aris sadece güldü.

“O kadar da gerçek anlamda söylemedim. Bu oda benim sihrimle besleniyor. Elimde bir iğne olmadığında bile kaderler sonsuza dek dokunur. Bu benim güçlerimin ve sınırlarım benim gibi olanların yeteneklerinin bir getirisi. Nerede olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım, biz var olduğumuz sürece dünya olması gerektiği gibi işlemeye devam edecektir.”

Bu, en azından kendi yetenekleriyle ilgili soruyu cevaplıyordu. Eğer Kader ve diğerlerinin bir amacı varsa, Yaşam’ın da bir amacı olmalıydı. Ama Blythe neler yapabileceğini bilmeden yirmi bir yıl boyunca yaşamıştı. Birkaç dakika öncesine kadar ne elleriyle bir yaşam yaratmış ne de bir ruha göz ucuyla bile bakmıştı. Anlamadığı milyonlarca şey vardı ama en azından bu konuda rahatlayabilirdi. Kim bilir nereden çıkan goblenlere bir kez daha baktı. Görünürde kayarak ilerleyen her biri ilk başta boştu, çizgisi boyunca ilerledikçe dikişler ekleniyordu. Karşı tarafta, ters duvardan gelen dikişler, çıplak kalana kadar iplik iplik çözülüyordu. Ancak ipliklerin nereye *gittiği* gerçekten de merak uyandıran bir soruydu. Çünkü onların yere düşüşünü izlerken, göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuşlardı.

Aris'in hakkını vermek zorundaydı, her şeyi titizlikle tertip-
lenmişti. Kendi kendini idame ettiren bu fabrika ne kadar tuhaf
bir yer olsa da onu büyülemişti. Blythe kendine Aris'e yakın dur-
ması gerektiğini söylese de parıldayan ipliklerin dikkatini dağıttı.
ğını ve anlattıkları hikâyeleri anlamak için umutsuzca goblenlere
yaklaştığını fark etti. Ne yaptığıнын farkında olmadan bir tane-
sinin yüzeyine dokunmak için parmağını uzattı ama Aris daha
temas edmeden elini yakaladı.

"Her zamanki gibi meraklısın," diye azarladı hiç sertlik gös-
termeden. "İçindeki istekle savaş. O ipliklere çıplak teninle do-
kunursan, kendini başka birinin bedenindeymişsin gibi hisse-
sin, saniyeler içinde onun tüm hayatını yaşarsın."

"Saniyeler mi?" Blythe elini geri çekti ve sanki ona ihanet etme-
ye hazırmış gibi göğsüne bastırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tüm bunların nasıl mümkün olduğu konusunda hiçbir fik-
rim yok. Bu odada sadece saniyeler geçmiş olacak. Ama hayatla-
rının her dakikasını hissedeceksin. Her nefesi, her acıyı, kim ol-
duklarının her bir parçasını. Ve tekrar kendin olduğunda, kendi
bedeninde kaybolmuş gibi hissedeceksin."

Blythe dişlerini sıktı ve ellerini iki yanına götürdü.

"Yani her gün yaptığın şey bu mu?" Dehşet, sesini zayıflattı.
"Böyle mi kayboluyorsun? Başka bir hayata mı?"

Aris'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Elle dokuduklarım
için evet. En azından bir bakıma. Deneyimlediğim şeyin kendi
bedenim ya da anılarım değil, dokumasını kontrol ettiğim ha-
tıralar olduğunun daha çok farkına varmaya başladım. Yine de
hikâyelerimde neden biraz çeşitliliği tercih ettiğimi şimdi anla-
dığına eminim."

Anlıyordu ama Blythe böyle bir durumda kapana kısılmış
olma fikrini pek sindiremiyordu. Aris'in kavrayabileceğinden
çok daha fazla güce sahip olduğunu her zaman biliyordu ama bu
kadar çok hayat yaşamak... Kendine karşı dürüst kalmaya çalışır-
ken bu kadar çok farklı insan olmak... Kendi içine her döndü-
ğünde nasıl olup da dağılmadığını merak ediyordu.

Odanın arka tarafındaki bir masaya geldiler. Üzerinde muhtemelen başka bir goblen olması gereken bir şey vardı ancak diğerleriyle karşılaştırıldığında iğrençti, şekli bozulmuş ve kenarları yıpranmıştı.

“Bu normal mi?” Korkunç şeye daha yakından bakmak için eğildi. Diğer duvar halıları gümüş bir iplikle başlayıp siyah bir iplikle biterken, bu duvar halısı tersine işlenmişti. Bu yeterince tuhaf değilmiş gibi, arada başka hiçbir renk de yoktu. Sadece siyah bir başlangıç dikişi vardı ve onu takip eden her şey gümüştü. Masanın üzerinde yayılmış hâlde dururken bile, goblenin içine yeni ilmekler atılıyordu. Ama her nasılsa, asla daha fazla büyümüyor gibi görünüyordu.

Aris gobleni kaldırdı, sanki bu şey bir şekilde onu kirletecekmiş gibi uzakta tuttu. “Bu kesinlikle *normal* değil,” diye söylendi, gözlerini kısarak sonsuz dikişleri incelemek için önden arkaya doğru çevirirken. “Thorn Grove’un tahrip edilmesinden kimin sorumlu olabileceğine dair herhangi bir işaret arıyordum ki seslendiğini duydum. Bu iğrenç *şeyin sesi* bile iğrenç, çok gergin teller üzerinde sürüklenen bir yay gibi gıcırıyor.”

Blythe sesi dinledi ama hiçbir şey duymadı. “Bu ses kime ait?”

Aris’in kaşları daha da çatıldı. Dişlerinin yardımıyla eldivenlerinden birini çıkardı ve çıplak parmağını gümüş ipliklerin üzerinde gezdirdi. “İşin en garip yanı da bu, hiçbir fikrim yok. İpliklere dilediğim kadar dokunayım, yine de hiçbir şey göremiyorum. Bunun gibi sadece bir tane daha goblen gördüm. Yıllar önceydi ama kim olduğunu bulana kadar tüm goblen karardı.”

Gümüşün Yaşam’ı temsil ettiği doğruysa, belki de bu korkunç şey ona aitti. Blythe incelemek için kendi elini kaldırdı ve Aris geri çekilmeyince nefesini tutup bir parmağıyla iplere hafifçe dokundu. Hiçbir şey olmayınca nefesi kesildi. En azından o bir şey görmemişti. Ama goblenden uzaklaştığı anda midesi sanki biri kürekle içini kazıyorlarmış gibi oyuldu.

“Ben de bir şey göremiyorum.” Bir elini ağzına bastırdı, sanki ekşi bir şey yemiş gibi uyuşmaya başlamıştı. “Ama Tanrım, Aris. Bu mide bulandırıcı. O şeyi yakamaz mısın?”

“Denedim bile.” Aris onu masaya geri fırlattı ve hemen ellerini bir mendile sildi. “Alevler bile onun bir parçası olmak istemiyor. Senin goblenin ve Signa’nınki de tuhaftı ama buna hiç benzemiyorlardı.”

Mila’nın uyarısın *-başlamış olan şeyi düzeltmelisin-* duyduğunda dikkati bir kez daha goblene kaydı. Gözlerini kaçırdığı saniyeler içinde goblen hiç değişmemişti ama yine de tüylerinin diken diken olmasını engellemek için ellerini kollarında gezdirmek zorunda kaldı. Ona ne kadar uzun süre bakarsa, kendini o kadar kötü hissediyordu. Sanki yer onu bütünüyle yutmaya çalışıyordu.

“Bunun Thorn Grove’da olanlarla bağlantılı olduğunu düşünüyorsun.” Bu bir soru değildi ama Aris onaylayarak başını salladı.

“Tesadüflere inanmam.” Goblene baktığında o da inanmıyordu.

“Her ne olursa olsun, ben halledeceğim,” diye söz verdi Aris, sesindeki otorite Blythe’in ne kadar dehşete düşmüş görüldüğünü fark etmesini sağladı. Hâlâ çok üşüyordu. Goblene dokunduğundan beri hâlâ dalga dalga yayılan ürperti ve mide bulantısıyla savaşıyordu. Ani bir öksürükle ciğerleri sarsıldı ve parmak uçlarına bulaşan kanla korkusu yerini paniğe bıraktı. Aris bir saniye içinde yanındaydı, boğazından titreyen ellerine daha fazla kan akarken bir eliyle Blythe’ı sabit tutuyordu.

“Nefes al.” Bu, Blythe’in hiç işine yaramayan acil, fısıldanmış bir komuttu. Nefes almak için tüm çabasını harcadı, ona doğru yığılırken gözleri doldu. Ağzında demir tadı vardı ve kanın bir kısmının boğazından değil, ağzının içinden geldiğini dehşetle fark etti. Dilini o noktaya bastırdı ve sert, acı veren noktaları hissettiğinde bir çığlık attı.

Yaralar...

Blythe boğazını sıkarak bunun bir rüya olması için dua etti. Her an uyanıp hâlâ kütüphanedeki koltuğunda yattığını görebilmek için.

"Aris." Blythe onun elini tuttu, neler olduğunu anlamaya çalışırken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Biri ona bir şey mi yedirmişti? Ona bir şey mi vermişti?

Bir aydan uzun bir süredir çok yorgundu ama bunun geçici bir hastalık olduğuna inanmıştı. Hâlâ iyileşmekte olduğu eski bir zehirlenmeden kalıntılar ya da uzun süren bir soğuk algınlığı.

Ama gözleri toz parıltılarıyla dolduğunda ve derisi sanki üzerinde görünmez böcekler geziniyormuş gibi kaşındığında, işin aslını anladı. Kocasını haklıydı, hiçbir şey tesadüf değildi.

"Aris." Adamın adını tekrar fısıldadı, dilinde belladonna tadı varken parmakları derisini deşiyordu. "Bu Kaos."

ÜÇÜNCÜ KISIM

YİRMİ YEDİ

ARIS

Elijah Hawthorne şafak sökmeden önce geldi. Wisteria Bahçeleri'nin kapısını bir hizmetkârın değil de Aris'in açmasını tuhaf bulduysa da damadını fuayeden geçip iki fincan dumanı tüten çayın hazırlandığı aydınlık salona kadar takip ederken düşüncelerini kendine sakladı. İki adam da kendi çaylarını içmedi, sessizlik onları tüketiyordu.

Elijah'ın elleri çay fincanının sapına yapışmıştı, Aris şöminenin önünde volta atarken parmak eklemleri o kadar beyazdı ki neredeyse renksizdi, oturamıyordu. Adamı teselli edebilecek gibi değildi çünkü söylenebilecek ne vardı ki? Elijah'a tatlı sözlerle yalan söylemekten daha iyisini yapamayacağını biliyordu, hele de Blythe'in goblenini okuyup tüm bunların bir anlamı olup olmadığını anlayamamışken.

Wisteria'ya ayak bastığı ilk günden itibaren onu görmezden gelseydi her şey ne kadar da kolay olurdu. Hastalığını düşündükçe damarlarındaki kanın kaynaması ya da Kaos'un neden onunla uğraştığına dair bilgi edinmek için dokumuş olduğu her gobleni yırtmak istemesi ne büyük talihsizlikti. Blythe zihninde bir parazit gibi dolaşıyor, tüm mantıklı düşüncelerini emip kurutuyordu. Uyanıp o günkü macerayı planladığı andan, başını yastığa koyup zihninin onun kahkahalarıyla ilgili anıları tekrar etmesine

izin verdiği âna kadar Blythe onun aklını meşgul ediyor, kaçınılmaz bir şarkı gibi zihnine saplanıp kalıyordu.

Aris daha önce de birine âşık olmuştu ve bu yüzden ne büyük aptallıklar yapmıştı. Çünkü onun hayatı sonsuzdu ama Blythe'inki kısa ve kırılgan bir yaşamdı. Bu tür duygular onu esir almadan önce, şimdi ölmesi daha iyi olurdu. Blythe bir parazitti ve Aris'in ondan nasıl kurtulacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Öyleyse neden onun yaşamasını bu kadar çaresizce istiyordu? En lezzetli çikolatanın tadına baktığında gözlerinin nasıl parladığını izlemek ve hissizleştiğini düşündüğü dünyaya böylesine yürek parçalayıcı bir şekilde âşık olduğunu görmek için mi?

Aris zamanın nasıl geçtiğini hiç umursamazdı. İşinden başını kaldırıp kaç yıl geçtiğini fark edecek kadar umursamadan asırlar geçirebilirdi. Ama Blythe'la geçirdiği her an, kendini keşke bu an sonsuza dek sürse diye düşünürken bulduğu bir andı. Bu kız onun derisinin altında kendine bir yuva kurmuştu ve onun dudaklarından bir gülümseme kazandığı her seferinde vücudu yanıyordu.

Bu yüzden ondan nefret ediyordu ama yine de kendini ondan uzaklaştıramıyordu.

Aris, doktorun merdivenlerden indiğini duyunca daha dik oturdu ve Blythe'ın durumunun nasıl olduğunu anlatırken onu sadece hayal meyal dinledi. Doktorun konuşmasını bitirmesini beklemeden adamın yanından geçip Blythe'ın dairesine giden merdivenleri tırmandı.

Blythe iyi olacaktı. İyi olmak zorundaydı.

Aris kapıyı açtığında Elijah topuklarının üzerindeydi, Blythe soluk bir müslin elbise giymiş, bir sandalyede dimdik oturuyordu. İçeri girdiklerinde gülümsedi ama güzel bir elbise ve taranmış saçlar bile gözlerinin altındaki torbaları ya da cildinin kemiklerini sarışını gizleyemezdi. Sağlıklı görünmek için ne kadar zaman harcadığı önemli değildi çünkü Elijah'ın gözlerini karartan gerçeği saklayamazdı.

Aris, Kaos saldırdığında neler olduğunu çok iyi biliyordu. Dünyanın başına gelen felaketleri ve denge korunmadığında acımasızca alınan hayatları biliyordu. Yıllar önce Ölüm onu hayatta tutmaya çalıştığında Mila'nın başına gelmişti ve şimdi de Blythe'in başına geliyordu.

Ama neden?

Elijah kızıyla arasındaki mesafeyi üç uzun adımda kapattı ama kızının elini tutmaya çalıştığında, kız onu elinin tersiyle itti.

"Telaşlanmanı gerektirecek kadar hasta değilim," dedi Blythe, dalgın dalgın tırnak etlerini kopararak. "Herkesin ilgisine minnettarım ama şımartılmaya ihtiyacım yok."

Bu bir yalandı. İki ay boyunca birinden uzak kalamamak, söylediklerini çözmeyi kolaylaştırıyordu. Aris'in Blythe'in gerçeklerini öğrenmek için tırnaklarının etrafındaki deriye bakması yeterliydi. "Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi. Bir tutam saç onu yüzüne düşmekle tehdit ediyordu. Eli uzanıp saç kulağının arkasına sıkıştırmak için can atsa da kendini tuttu ve Elijah onu kenara itince dişlerini sıktı.

"Seni Thorn Grove'a götürebilirim," dedi Elijah, kızına. "Daha önce seni iyileştirmeyi başardığımız yerde rahat edersin."

Aris, "Thorn Grove'a *gidene* kadar bu kadar hasta değildi," diye karşı çıktı. İçindeki her şey dilini tutup bu işin dışında kalabilmeyi diliyordu. Bu kadına daha fazla bağlanmadan önce kaderin akışına bırakabilmeyi diliyordu.

Mila'nın ölümünden beri ilk kez birinden fiziksel olarak etkilenmemişti ama bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de bu sadece fiziksel bir çekimden daha fazlasıydı. Üstelik bunun karşısında Aris'in hiç şansı yoktu.

"Onu gözlemleyebileceğim yerde, Wisteria'da kalacak." Aris bir adım daha yaklaştı ve sadece Elijah için fısıldayarak konuştu: "Bizi başka bir şeye ikna etmeye çalışsa da ikimiz de onun iyi olmadığını biliyoruz. Thorn Grove'da çok fazla insan var. Çok fazla bilinmeyen var. Eğer kızını biraz olsun tanıyorsam,

senin yanında gardını düşürmeyeceğinden eminim, Elijah. Rahatlamayacaktır çünkü çektiği acıyı görmeni istemeyecektir.”

Elijah uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, tıpkı Blythe gibi tırnak diplerini kaşıdı. Aris onları birlikte gördükçe birbirlerine ne kadar benzediklerini daha iyi anlıyordu. Her biri tenin gizlediği, tutuşmak için en küçük kıvılcımı bekleyen birer fişek gibiydi. Adam, Aris’e bakarken gözleri parladı ama Aris içindeki alevler sönene kadar sabit durdu.

“Onu bırakıp gitmek istemiyorum,” diye fısıldadı adam, kelimeler paramparça olmuş bir ruha ait gibiydi.

Aris *neden* bu adamı ağırlamaya zahmet ettiğini bile bilmiyordu. İpliklerinin Elijah’ın bedenine dolanıp onu Wisteria’dan dışarı atmasını sağlayabilirdi. Aris’e herkesten daha fazla güvenene kadar kendi fikirlerini adamın ruhunun derinliklerine sızdırabilirdi.

Ama Blythe’a, Elijah’a dokunmayacağına dair söz vermişti ve bu sözü hiç vermemiş olsaydı bile, Aris yine de güçlerini kullanıp kullanmayacağını bilmiyordu. Her ne kadar sinir bozucu olsa da bir sebepten ötürü kendini Elijah Hawthorne’u etkilemek isterken buluyordu. Sadece bu da değildi, aynı zamanda onun kendisini *sevmesini* de istiyordu.

Aris’in bu kadar düşmüş olması çok acınasıydı.

Kolundan tuttuğu Elijah’a yaklaştı ve başını öne eğdi. “Kızına gözüm gibi bakacağım, Elijah. Hayatım üzerine yemin ederim.”

Ah, ne kadar da ciddiydi. Tüm çelişkili duygularına ve başına gelenlerin farkına vardığında yaşadığı dehşete rağmen, Aris her kelimesinde samimiydi. Kaos’u bulacak ve ne pahasına olursa olsun onu diri diri yakacaktı.

Elijah da bu samimiyeti hissetmiş olmalıydı çünkü kendini toparlayabilmesinin asıl nedeni buydu.

Elijah’ın onunla vedalaşması ve Blythe’in oracıkta yere yığılmayacağından emin olması bir on dakika daha sürmüştü ki Elijah gitmek için kendini ikna edebildi. Kapı arkasından

kapandığında Blythe, Aris'in o güne kadar gördüğü en derin iç çekişle koltuğuna yığıldı. Tam da Aris'in beklediği gibi, Blythe yastıkların üzerine yığılıp kalıvermişti, babası gittiği için yorgunluğu daha da belirgindi. Aris, belki de kızın, sandığından daha iyi bir yalancı olduğunu düşündü.

"Gitti mi?" diye sordu, kanepeye gömülmüş ve yastıklardan biri gibi davranmasına rağmen nefesi kesilmişti.

"Gitti," diye yineledi Aris, yanına oturmak için hareket ederek. Ne kadar küçük olursa olsun, bir şekilde koltuğun tamamını kaplıyordu ve ona dengesini sağlamak için sadece bir parça kenar bırakmıştı. "Acaba..."

"Bana bir kez daha dinlenmemi söylersen dilini koparırım." Tehdidin şiddeti sözlerini durdurdu. "Hastayken yatarsam ne olacağını biliyorum. Bir gün yatağa mahkûm olacağım ve günlerimi tavana bakıp kardeşinin gelip beni almasını bekleyerek geçireceğim."

Bu düşünce Aris'in tadını kaçırdı. "Söyleyeceğim şey bu değildi," diye yalan söyledi. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini ve gününü nasıl geçirmek istediğini söylemeni isteyecektim."

Kadının gözleri parladı ve Tanrım, adam sanki bir yıldırım çarpmış gibi hissetti. Yutkundü, duygularını bastırmak için ellerini yumruk yaptı. Kendini bu kıza ne kadar kolay kaptırmıştı. Bu güzel, acınası karısına...

Onun varlığının, felaketi olması gerekiyordu. Uyanık olduğu her an bir ayak bağı olması gerekiyordu. Peki, neden onun gözlerindeki o kıvılcımı görmek içinde bir şeyleri uyandırmıştı? Neden o bakışı tekrar tekrar kazanmak ve o güzel dudaklardan zevk almak ihtiyacı hissediyordu?

Mila'yı arıyor olması gerekiyordu. Ama o anda Aris karşısındaki bu kadını memnun etmek için her şeyi yapabileceğinden korkuyordu. Bu şeytani, sinir bozucu yaratığı...

“Signa’yı görmem gerek,” dedi ona ama Aris sadece başını iki yana salladı. “Gününü bana ayır,” dedi. “Gerekirse bu akşam Signa’yı gör ama gününü bana ayır.”

Blythe tartışmaya hazır görünse de bir şey dilindeki sözcükleri durdurdu. Aris onun ne düşünüyor olabileceğini merak etti. Acaba o da kalbinde aynı çatışmayı hissediyor muydu? Ya da onun da kendisine karşı aynı çekimi duyup duymadığını. Aris onun en azından fiziksel olarak bunu hissettiğini biliyordu çünkü gençti, meraklıydı ve yüzündeki duyguları gizleme konusunda berbattı.

Ancak bu fiziksel çekimin ötesinde bir şey olup olmadığını... Aris’in boğazı bu düşünceyle daraldı, öğrenmek isteyip istemediğini bilmiyordu.

“O zaman beni bir yere götür,” diye fısıldadı Blythe. “Beni kırılgan bir aile yadigârı gibi kilit altında tutma, Aris. Eğer sana günümü vereceksem, o zaman beni buradan götür ve bana sadece senin gösterebileceğin bir şey göster.”

Sözlerinin kulağa son bir rica gibi gelmesini umursamadı. İçinden onu güvende tutmak için bir yere kilitlemek gelse de eğer Blythe dünyayı görmek istiyorsa, o zaman ona dünyayı gösterecekti. Farkında olsun ya da olmasın, Aris onun avuçlarının arasında bir hamur gibiydi. Onu memnun etmek için gereken buysa, her dakikasını gökyüzünden yıldızları kopararak bir takımyıldızı buketi hazırlamak için harcayabilirdi.

Çünkü bu gerçek artık görmezden gelinemezdi. Aris Dryden hayatında ikinci kez âşık oluyordu ama bu sefer kaderin kendi tarafında olması için dua ediyordu.

YİRMİ SEKİZ

Bir tepenin zirvesine çıktıklarında, otların olgunlaştığı ve yakut kadar kırmızı gelinciklerin Blythe'in baldırlarını tırmalayarak selam verdiği yemyeşil bir yere ulaştılar. Gökyüzü mavinin akıllamaz bir tonundaydı. O kadar güzeldi ki bir tablodan fırlamış gibiydi ve o kadar mükemmel bir biçimde çizilmiş gibi görünen bulutlarla doluydu ki Blythe ne kadarının Aris'in eliyle yaratıldığını merak etti.

Saçlarını savuran ve eteklerini havalandıran ılık rüzgâr, üzerlerine çöken güneşe hoş bir şekilde eşlik ediyordu. Blythe onu selamlamak için başını arkaya yatırdı.

Uçurumun kenarına inşa edilmiş, daracık yolların ve kır çiçekleriyle bezeli kıvrımların üzerine kurulmuş küçük bir kasabaya bakıyorlardı. Önlerinde uçsuz bucaksız dönümlerce tarım arazisi uzanıyordu: ekin tarlaları ve hayvanlarla dolu geniş ağıllar vardı. Blythe kırmızı çatılı ahırlardan birine doğru bir adım atmayı denedi ama vardıklarından beri dengesini sağlayamadığı için bir şekilde yalpaladı. Her ne kadar kolaylığını takdir etse de Blythe, Aris'in ulaşım yöntemine alışabileceğinden emin değildi.

Adam onu desteklemek için koluna uzandığında, Blythe onun birkaç dakika öncesinden daha farklı giyindiğini fark etti.

Onu daha önce hiç görmediği kadar sade giyinmişti. Üzerinde günlük bir siyah pantolon ve yakası bol, üst düğmeleri açık bir gömlek vardı. Her an eline bir kürek alıp tarlaları sürmeye hazır görünüyordu. Blythe onun kollarının biçimine ve güneş ışığının bronzlaşmış teninde altın rengi bir parlaklık yaratmasına bakarken, önceki akşam birlikte geçirdikleri geceyi ve vücudunun onun dokunuşu için nasıl yanıp tutuştuğunu düşündü.

O gece Signa ile konuşacaktı. Kuzenine sırrını söyleyecek, bildiği her şeyi paylaşacak ve Kaos'la yüzleşmek için bir plan belirleyecekti. Ama yanlış karar vermesi durumunda -Kaos'un kazanması durumunda- Blythe son anlarını yatak odasında tek başına duvar kâğıdındaki kıvrımları sayarak geçirmeyecekti. Bu kez yaklaşan kıyametiyle yüzleştiğinde, bunu yakışıklı bir adamla kırlarda dolaşarak yapacaktı.

"Burası bir tablo kadar güzel," dedi, çimenli düzlüklerden geçip kasabaya doğru ilerlerken kendini adama yaslamıştı. Adımları daha yavaştı ve nefes alıp verışı biraz dengesizdi ama Aris gerekirse onları her an Wisteria'nın konforuna geri götürebilirdi.

"Öyle," diye kabul etti. "Ama buraya kasaba için gelmedik."

Aris ona rehberlik etmek için yavaş yavaş yürümeye başladı. Doğrudan uzaktaki köyde belirlemek çok daha kolay olurdu ama manzaradan memnundu. Birine durup dururken buraya nasıl geldiklerini açıklamaya çalışmanın günü geçirmenin en verimli yolu olmadığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Brude gibi, bu kasaba da ona çok yabancıydı. Kendi anılarını ne kadar çok kurcalasa da Blythe buranın herhangi bir kitapta ya da müzede tasvir edildiğini hatırlayamıyordu. Tüm kasaba uzun bir yol boyunca uzanıyordu ve Thorn Grove'un bir saat uzağındaki devasa fabrikalar ve endüstriyel binalar gibi bunaltıcı hissettirmiyordu. Sık sık ziyaretçi ağırlamayanların keskin bakışlarıyla onları izleyen kasaba halkının dilinden nerede olabileceklerini anlamaya çalıştı ama tam olarak çıkaramadı.

“Çok kuzeyde, Hateno adında bir kasabadayız,” dedi Aris ona, saçakların altından eğilip onu tek tük taşların arasında ot-
ların filizlendiği küçük bir geçide doğru götürürken. Görünüşe
göre bir noktada birileri sokakları Arnavut kaldırımlı bir patikaya
dönüştürmeye çalışmış ama yarı yolda vazgeçmişti. Blythe yeni
çıkan otları ezmek istemediği için temkinli adımlarla ilerledi.

“Burayı sık sık ziyaret eder misin?” diye sordu, sokaklarda
ustalıkla ilerleyen Aris’e ayak uydurmaya çalışırken. “Burayı iyi
biliyor gibisin.”

Köyün derinliklerine doğru ilerliyorlardı, tarım arazilerine
doğru yol alırken sokaklardan geçiyorlardı. Her adımda Blythe’in
göğsü yanıyor ve yanakları en hafif harekette bile kızarıyordu.

“Burada yaşamış olan herkesin kaderini ben ördüm,” dedi Aris,
Blythe’a girmesi için bir kolunu uzatarak. “Bu yüzden bu sokak-
ları kendi sokaklarımın gibi iyi bilirim. Son yıllarda bir ya da iki
kez ziyaret ettim ama köy küçük ve dikkat çekmek istemedim.”

Blythe, Aris’le ilgili bildiği her şeyi göz önünde bulundurarak,
onu görmesi için getirdiği şeyin ilgisini çekecek kadar olağanüstü
olduğunu tahmin etti.

Adamın kolunu daha sıkı kavradı ve adımlarını hızlandıracak
enerjiye sahip olmayı diledi. Gerçi bu durumda, hâlâ yataktan çı-
kacak enerjisi olduğu için kendini şanslı sayması gerektiğini düşü-
nüyordu. Her nefesini ağır ağır alıyor, ne kadar bitkin olduğunu
ya da ayak bileklerinin ne kadar şiştiğini belli etmemeye çalışıyor-
du. Efor sarf etmekten kalçaları yanıyor ve yatakta kalmanın
daha akıllıca bir seçenek olduğunu bilse de buna dayanamıyordu.
Yaşayabildiği sürece, ne kadar bitkin olursa olsun *yaşayacaktı*.

Aris ona sığırlarla dolu tepelerin üzerinden geçerken eşlik etti,
Blythe her birini okşayıp arkalarından gelen küçük bir koyun sü-
rüsüne gülerken durakladı. Kısa süre sonra Aris’le birlikte, biri
küçük bir ev, diğeri de çatısı hava koşulları nedeniyle yarı eğimli
büyük bir kulübe olan solmuş eski binalar topluluğuna rastladılar.

O yaklaştıkça dünya sessizleşti. O kadar sessizleşti ki sanki vücut bulmuş hâli onunla birlikteymiş gibi hissediyordu. Kulübedeki biri şarkı söylemeye başladığında dinlemek için başını eğdi. Daha önce hiç duymadığı bir müzikti bu, yaz mevsiminde akan bir dere kadar yumuşak ve özgürce akan bir ses.

“Nedir bu?” diye fısıldadı Blythe, Aris onu yaklaştırmak, anlamadığı bir şekilde sese doğru çekiliyordu. Blythe o noktada sonsuza kadar kalabilirdi, içerideki adam şarkı söylemeye devam ettiği sürece zamanın içinde kaybolabilirdi. Meleklerle o âna kadar hiç inanmamıştı ama sıradan bir insanın sesi nasıl bu kadar büyüleyici olabilirdi ki?

Aris kulübedeki küçük bir deliği işaret etti ve Blythe içeri bakmak için yaklaştı ancak şarkı söylerken saman küreyen adamdan başka bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Görünüşe göre birkaç koyun onu takip edip arada bir mutlu bir şekilde meliyordu ama bunun dışında adam yalnızdı. Blythe bunun nasıl olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Onun gibi bir ses sahneleri doldurabilmeli ve dünyanın her yerindeki gazetelerde manşet olmalıydı.

“Onu görmeye geldik.” Aris bir kolunu Blythe’nin beline doladı ve kızı kendine yaklaştırdı. Blythe onun dokunuşuyla nefesinin nasıl kesildiğini görmezden gelmeye çalıştı.

“İnanılmaz biri,” dedi Blythe ona ama böyle bir kelime, adamın yeteneğinin hakkını vermiyordu çünkü adam ona teninde gezinen yaz güneşini hatırlatan yeni bir şarkıya zahmetsizce geçiş yapmıştı. Bildiği bir dil değildi ama adamın her nefesinden duygu sızarken kelimelere gerek yoktu. “Düzgün bir sahnede olmalı.”

Aris mırıldandı: “Bunun hayalini kuruyor. Bazı günler ışıkların altında şarkı söylemenin ve yüzlerce kişilik bir kalabalığın karşısına çıkmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyor. Kulübesine giriyor ve oranın kendisini dinleme ayrıcalığı için para ödeyen insanlarla dolu bir tiyatro olduğunu hayal ediyor. Diğer geceler, tutkusunu bir işe dönüştürmenin ve bir hayalin peşinden

koşmak için tüm hayatını ve ailesini bir kenara bırakmanın buna değip değmeyeceğini merak ediyor. Bu yerde, bu hayattan ve bu insanlardan gayet memnun. Risk almaya karar verirse onu nasıl bir geleceğin beklediğini kim bilebilir?”

Dünyanın geri kalanı bu adamı dinleyemezken Blythe’in dinleyebilmesi büyük bir adaletsizlik gibi görünüyordu.

“Peki, neye karar verecek?” diye sordu, umutsuzca bilmek istiyordu. “Riske girecek mi?”

Aris cevap verene kadar uzun bir süre geçti çünkü hem onun hem de Blythe’in dikkati en çabasız kreşendo tarafından ele geçirilmişti. Blythe yanaklarının nemli olduğunu fark etmemişti, ta ki Aris başparmağını teninde gezdirip gözyaşlarını yatıştırana kadar.

“Burada kalacak,” dedi bir sessizlik perdesi üzerlerine çökerken. “İstese tüm dünya avucunun içinde olabilirdi ama o kumar oynamak yerine mutluluğu garantilemeyi seçiyor. Korku onu risk almaktan alıkoyacak, tıpkı pek çok kişiye yaptığı gibi.”

Blythe her kelimeyi midesine inen bir darbe gibi hissetti. “Ama yine de fikrini değiştirebilir, değil mi?”

“Neden değiştirsin ki? Burada mutlu bir hayatı olacak ve bunun ne kadar harika olabileceğini kendin söyledin.”

Bu sözler karşısında kalbi tekledi. Çünkü evet, bu *harikula-deydi* ve bunu *kastetmişti* ama adam şarkı söylemeyi bıraktığında ruhunda bir boşluk oluşmuştu. Onun için diğer tüm müzikleri mahvetmişti ve korkunun böyle bir yeteneğin olması gerektiği gibi parlamasını nasıl engelleyebildiğini anlamıyordu.

Aris’in elini tuttu, birkaç hafta önce goblenlerinden birinden memnun kalmadığında ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Çok yetenekli insanların korkunun onları olabileceklerinin en iyisi olmaktan alıkoymasına seyirci kalmanın ne kadar zor olduğunu...

Ama kendine onun hayatından memnun olacağını söylemeye çalıştı. Her zaman ne olabileceğini merak edecekti belki ama yine de mutluydu ve bunun da bir anlamı vardı.

Aris kulübeden uzaklaşarak, göğsünün inip kalkışını hissedebileceği kadar yakınına sokuldu. Gözleri kızın vücudunda gezindi, onunkilerle buluşmak için doğrulmadan önce içinde bulundukları durumu inceledi.

“Bugünlerde korkuyla ilgili çok düşünüyorum,” dedi ona. “Benim bile buna nasıl kurban gittiğimi. Belki de hükümlerimde aceleci davrandım; dışarıdan bakınca tüm olasılıkları görmek oldukça kolay. Birisini bir satranç taşı gibi görmek ve onu tah-tamızda nereye yerleştirebileceğimizi tam olarak bilmek.” Çe-kingen bir şekilde elini kaldırdı ve kızın yanağına koydu. Blythe onun dokunuşu karşısında hareketsiz kaldı, onu korkutup kaçırabileceği endişesiyle nefes almaya bile cesaret edemedi.

“Ama o taş sen *olduğunda*, sadece önündekini görüyorsun. Şah mat demeye hazır ve kaybetmekten kurtulmasının hiçbir yolu olmayan bir şah. Yıllardır korkularına boyun eğen her ruha acıdım. Ve şimdi kendimi kendi korkularım tarafından yönetilirken buldum. Beni büyüledin, tatlı böcek ve bu beni dehşete düşürüyor.”

Blythe hislerinin gerçek olmamasını diledi. Bedeninin arzula-dığı bu adamı hâlâ hor görebilmeyi diliyordu. Onun kim olduğu gerçeğini asla öğrenmezse, bu şekilde çok daha kolay olurdu.

Blythe da dehşete düşmüştü. Ama bu dehşeti görmezden gel-menin ve ona kendini bırakma arzusuna boyun eğmenin nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Kendini, bede-nini ve ruhunu, onunla ilgileneceğini bildiği bir adama vermeyi...

Bu sefer korkunun onu uzaklaştırmasına izin vermedi. Bu kez onu kabullendi, Aris’in dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmak için ayak parmaklarının üzerine kalkarken ona boyun eğ-mededen hak ettiği payı ve önemi verdi. Aris’in dokunuşu ilk başta çekingendi, parmakları kadının belinin kıvrımlarında gezinirken tereddütlüydü. Ancak öpüşme derinleştikçe onu daha sıkı tuttu, parmakları sonunda elbisesini çekiştirdi ve çaresiz bir arzuyla onu bedenine doğru çekti.

Blythe onun boynuna yumuşak öpücükler konduruyordu. “Her zaman çok şıksın. Çok gösterişlisin. Seni doğal hâlinle görmek hoşuma gitti.” Adam onu kulübeye doğru bastırırken Blythe’in nefesi kesildi.

“Güzel, tatlı böcek.” Sesi hiç duymadığı kadar tok ve kalındı. “Beni mahvetmeni istiyorum.”

Adamın eli kızın sıcak teninde gezindi ve birdenbire Aris’e ait olduğunu bildiği bir odaya girdiler. Gece yarısı gölleri yoktu. Uzanıp gökyüzünden bir tanesini çekip alabileceği kadar alçakta duran takımyıldızlar da yoktu. Bunun yerine, sanki bir dükkândaymışlar gibiydi. Yaldızlı duvarlardan biri sayısız ıvır zıvırla doluydu; tuhaf paralar, deri ciltli dergi yığınları, uzun zaman öncesine aitmiş gibi görünen vazolar... Bir diğer duvar tamamen mozaikten örülmüştü ve öğle güneşinin parıltısıyla odaya yayılan ışık gökkuşağını andırıyordu. Yatak bir masal kitabından fırlamış gibiydi ve arka direkleri, üzerlerini örten bir morsalkım ağacı gibi kıvrılıyordu. Aris onu yatağa yatırırken yapraklardan biri gevşeyerek yorganın üzerine düştü. Blythe onun odasının bu kadar hipnotize edici olacağını düşünmemişti. Ama Aris onu her zaman şaşırtıyordu. “Durabilirim,” diye fısıldadı. Blythe onun da kendi içinden geçen aynı korkuyu hissedip hissetmediğini merak etti. Ona çok zayıf olduğunu söyleyen bir korku vardı. Çok sıkı olduğunu. Bir zamanlar sahip olduğu karısıyla kıyaslanamaz olduğunu. Bunun kötü bir fikir olduğunu. Ama şarkıcıyı, onun istediği ama peşinden koştuktan korktuğu rüyayı düşündü ve bu korkuları gömdü. Onu istiyordu. Bunu istiyordu. Aris’in elini tuttu ve elbisesinin arkasına doğru kaydırarak çıkarmasına yardım etti. Yıllarca kur yapmaktan kaçınmıştı. Geçici hevesler ve düşüncesizce yapılan kaçamaklardan daha fazlasını yaşamaktan kaçınmıştı çünkü hiç kimse onun ilgisini çekmemişti. Hep bir şeyler eksikmiş gibi hissetmişti. Sanki küçük bir parçası koparmıştı ve onu bir bütün hâline getirmenin bir yolunu arıyordu. Şimdi nedenini anlamıştı. Bunca zamandır Aris’i bekliyordu.

Birbirlerinin kıyafetlerini yavaş yavaş çıkardılar. Sonunda birleştiklerinde nefesi kesildi, onun dokunuşının tadını çıkarırken sırtı kamburlaştı. Elleri vücudunun üzerinde geziniyordu. Onu kavrayan eller, kolayca incinebilecek kırılgan bir şey olduğundan endişe etmiyordu. Ritimleri ve her hareketleriyle nasıl keyif aldıkları... Altın ipler bileklerini sararak onu yatağa sabitledi. Başparmağı tenini sıyırırken Aris, "Hâlâ benden nefret ediyor musun. t-tatlı böcek?" diye sordu. Blythe onun kulağına, "Ukalalık yapma," diye fısıldadı. Gülüşü gırtlaktan gelen, muhteşem bir sestir ve daha da yoğunlaşarak onu uçurumun kenarına itti. Kendini ona kaptırırken hiç korkmadı. Tereddüt etmedi. Eksik olan şey buydu. Aklının, ruhunun, bedeninin bunca zamandır aradığı şey buydu. Aris'le birlikte olmasından daha doğru bir şey olamazdı.

YİRMİ DOKUZ

ARIS
Aris'in her şeyden çok nefret ettiği bir şey varsa o da gururu-
nu ayaklar altına almaktı.

Çalışma odasının zemininde volta atarken kollarını kavuşturup açıyor, rahat edemiyordu. Signa birkaç dakika önce Blythe'ı ziyarette gelmişti ve kardeşinin de yakınlarda oyalandığını hissedebiliyordu.

Bekliyordu. Bekleyiş içindeydi.

Tam bir baş belasıydı.

Ölüm de Blythe'ın bir sorunu olduğunu biliyor olmalıydı ve eğer ısrarcılığı bir gösterge ise, aptal adam muhtemelen yardım etmek istiyordu. Aris'in vücudundaki her hücre ona kardeşini görmezden gelmesini söylüyordu. Ona bunu kendi başına çözebileceğini ve Ölüm'ün bir kuyuya düşüp bir daha asla çıkmamasını söylüyordu.

Ama sonra Blythe'ı düşündü. Hateno'nun tepelerinde yürürken nefesinin nasıl kesildiğini ve cildinin hareket yüzünden ne kadar kolay kızardığını gizlemeye çalışıp başaramadığını. Hastalığı her geçen gün daha da kötüleşiyordu. Kaos'tan bahsederken yarı sayıklıyordu ama iblisin bir şekilde Blythe'ın hayatına karıştığı doğruysa

Aris kibirli olabilirdi ama aptal değildi. Kaos karşısında hiç şansı yoktu. Öfkelerini yatıştırmak için yumruklarını sıktı ve kapıya doğru ilerleyip onu açtı.

"İçeri gel," diye buyurdu ve Ölüm bir saniye geçmeden içeri dalarken gözlerini devirdi. Gölgele çalışma odasına sızarak ışığı öyle bir kararttı ki Aris gözlerini kısarken iç çekti.

"Signa'yı bırakmak için buraya gelmek zorunda olman yeterince kötü," diye homurdandı. "Neden gitmedin?"

"Çünkü Blythe hasta ve yardımımıza ihtiyacın var."

Aris'in dili, söylemek istemediği sözlerin tehdidiyle yandı. Onu kardeşine borçlu bırakacak ve aralarında geçmeye hazır olduğundan emin olmadığı bir köprü kuracak sözlerle. Bir zamanlar Aris, kararını gururuna bırakabilirdi. Ama Blythe'in kahkahası aklındayken -bir bahar fırtınası kadar yumuşak, sevimli ve düşüncelerini kaçınılmaz bir melodi gibi saran kahkahası- kardeşine döndü ve canını ne kadar acıtsa da gerçeği söylemeye zorladı.

"Sorun Solanine," dedi. "Blythe'in hastalanmasının nedeni o."

"Solanine?" Gölgele, Ölüm'ün bedeninden sıyrılarak kemik kadar beyaz saçları ve Aris'in bakmakta zorlandığı bir yüzü ortaya çıkardı. "Nedenini biliyor muyuz?"

Aris arkasını dönerek dikkatini kirli goblenin bulunduğu köşeye verdi. Şarkısı o anda bile rahatsız ediciydi ve Aris'in şakaklarında sürekli bir zonklamaya neden oluyordu.

"Hayır," dedi. "Ama sanırım *bununla* bir ilgisi var."

Ölüm onun bakışlarını takip ederek goblenin yanına süzüldü ve onu incelemek için bir karga gibi eğildi.

"Kaliten düşmeye başladı, kardeşim. Bu çok iğrenç," diye belirtti Ölüm ses tonunu bozmadan. Aris'in kuşkulu gülümsemesiyle karşılaştı.

"Bunu *ben* yapmadım." Aris gobleni masadan aldı ve ellerinin arasındayken hissettirdiklerinden dolayı yüzünü buruşturdu, sanki saatlerdir toprağı kazıyormuş da temizlemek için ovalaması gerekecekmiş gibiydi. "Solanine ortaya çıkmadan kısa bir süre

önce buldum. Blythe'ı tehdit etmiş, *dengeyi bozdun* gibi bir şeyler söylemiş.”

Aris her ayrıntıyı öğrenmek istemişti ama Blythe bu konu hakkında konuştuklarında o kadar güçsüzdü ki zorlamak istememişti.

“Daha önce de buna benzer bir tane görmüştüm ve kaynağını ortaya çıkaramadan ortadan kayboldu.”

Ölüm, sonsuza dek kendini diken ama asla uzamayan iğrenç sıvı iplikleri incelerken kıpırdamadan durdu. İğrençti.

“Solanine hayatlarımıza en son karıştığında...”

“Yüz milyonlarca insan öldü,” diye tamamladı Aris, kardeşinin sözünü. “Farkındayım. İşte bu yüzden bu sefer durdurmak zorundayız. Blythe nefes aldığı sürece, bir zamanlar başaramadığımız şeyi düzeltme şansımız var.”

Ölüm doğruldu, Aris'in bakışlarıyla karşılaştığında kararlılığı pekişti. “Sanırım aynı şeyi düşünüyoruz?”

Aris'in içinden bir duygu seli geçse de başını sallarken en ufak bir belirti bile göstermedi.

“Sanırım öyle,” diye itiraf etti. “Kaos'u ziyaret etmemizin zamanı geldi.”

Kaos bulunması kolay biri değildi.

İşini çabucak yapar, ulusları altüst eder, âşıkları birbirine düşürür ve bir sonraki şeye geçmeden önce bir ya da daha fazla sorun çıkarırdı. Hiçbir zaman bir yerde uzun süre kalmayı beceremezdi. Genellikle büyük şehirlerde ve yıkım haberlerinin daha kolay yayılabileceği daha gösterişli yerlerde takılırdı. Aris'in onun hakkında bildiği tek bir gerçek varsa o da sessiz çalışmayı hiç sevmeydiydi. Söz konusu onun tercihleri olduğunda, ne kadar gürültülü olursa o kadar iyiydi.

Ölüm de aynı şekilde Kaos'u hiç önemsememişti ama onun pisliğini temizlediği ve vicdan azabı duymadan canlarını aldığı dehşete düşmüş ruhlara rehberlik ettiği onca yıl boyunca zihninin iç işleyişini anlamaya başlamıştı. Hangi ölümlerin onun eliyle gerçekleştiğini tespit etmeyi öğrenmişti ve Ölüm'ün izinden

giderek yaptıkları üç denemeden sonra kardeşler Kaos'u ne yaklaştıran bir savaşa hükmederken ne de gözleri ıslı ıslı parlayarak yıkımın gerçekleşmesini izlerken buldular. Şaşırtıcı bir şekilde, onu üniforması ve her şeyiyle bir meslek okulunda öğrenci kıyafetinde buldular.

Burası Hellebore House adında bir okuldu ve doğrudan okula değil, içinde iki küçük yatak bulunan loş bir odaya gelmişlerdi. Solanine bu sıralardan birine memnun bir şekilde oturmuşken, diğer iki kız ise yanında didişiyorlardı.

Zeminin üzerinde temkinli bir şekilde yürüyorlardı, başlarının üzerine dizdikleri birkaç kitapla duruş alıştırmaları yapıyorlardı. Aris'in neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama kızlardan biri kafasından bir kitap alıp arkasındaki kıza fırlatmak için döndüğünde kaşları havalandı.

Aris, kitabın sırtı kızın yüzüne çarpmak üzereyken yüzünü buruşturarak zamanı durdurdu. Heyecanlı bir bekleyişle öne doğru eğilmiş olan Solanine bu müdahale karşısında inledi. "Ne kadar uzun zamandır bu kızın öfkelenmesini beklediğimi biliyor musun? Sonunda beklediğim şey olacaktı!"

O konuştuğu anda Aris midesinin bulandığını hissetti. Sanki biri eline bir bıçak almış ve içindeki iyi olan her şeyi oyup çıkarmıştı. Dehşet bedenine ağır gelirken, ona doğru attığı her adım dünyanın en yüksek dağına tırmanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. İçindeki her türlü umut ya da hafiflik duygusu yok olmuştu.

Sonunda, Ölüm arkasındaki gölge seliyle ilerledi. Az önceki hâlden daha büyüktü ve Aris, Solanine'in hastalık gibi yayılan bir umutsuzlukla herkesi bombaladığı ruh hâllerinden birindeyken ona nasıl bu kadar yaklaşabildiğini anlayamıyordu. Yine de Ölüm'ün sesi, "Burada ne arıyorsun?" diye sorarken hiç titremedi.

Solanine sinsi sinsi gülümsedi.

"Son olaylar bana buraya dönmem için ilham oldu." Sesi çok neşeliydi. O kadar aldatıcı bir şekilde neşeliydi ki Aris'in kalbini parçalayan keder ve acı anlamsız geliyordu.

“Genç zihinler çok değişkendir. Onları harap etmenin bu kadar eğlenceli olması şaşırtıcı.” Solanine başını eğerek ölüm’n arkasından baktı ve Aris’i inceledi. Onun sırtışı karşısında Aris’in vücudu kaskatı kesilmişti.

“Onlar kız kardeş,” dedi Solaine. “İkizler ve her şey yolunda giderse, tartışma geri dönülmez sonuçlar doğuracak. Kalıp izlemek ister misin?”

“Ben almayayım.” Sözlerinin, hissettiği kadar sıkıntılı ık-maması için kendini kontrol etmesi gerekmişti. Dudaklarının arasından yavaşça bir nefes aldı. Solanine’i son gördüğünden bu yana asırlar geçmişti ve hâlâ ona geçmişte yaptıklarından dolayı pişmanlık duymadan bakamıyordu.

O ve Solanine sadece birkaç ay gibi kısa bir süre birlikte olmuşlardı. İnsan zamanına göre neredeyse saniyeler. O zamanlar ne Yaşam’ı tanıyordu ne de kendi yarattığı kaderleri önemsemeyi öğrenmişti. Herkesin inanmak istediğinin tersine *şimdi* deniyordu. Ama o zamanlar Aris sadece iyi bir gösteriyi önemsiyordu ve Solanine’in bunu sağlayacağına güveni sonsuzdu.

“Bir zamanlar olduğum adam değilim,” dedi. “İnsanları hırpalamak gibi bir arzum yok.”

“Bu hırpalamak değil, Ari.” lm’n etrafından dolanarak ilerledi. “Bu bir ilham. İnsanlar durgun bir dünyada var olamazlar. Her zaman kızgın ya da haklı hissedecekleri bir şeylere ihtiyaç duyarlar. Onları ayakta tutan ve dünyayı döndüren şey budur. Bu nın bu kızların zihinlerini yıllarca besleyeceğinden eminim.”

Sesindeki heyecan Aris’in Mila’nın bu iblisle tanışma talihsizliğini yaşayıp yaşamadığını merak etmesine neden oldu. İkisinin birbirlerine düşman olacağından hiç şüphesi yoktu. Aris bile dünyanın Kaos olmadan daha iyi bir yer olacağına inanıyordu ama o ne bilirdi ki? Nihayetinde o da işine, tıpkı ölüm ve onun kendi içlerine inandıkları gibi inanıyordu.

Solanine, gözleri şeytani bir kızılıkla parlayarak, “Onları rahat bırak,” dedi. “Sana ikinci kez söylemeyeceğim.”

Aris'in onu yakinen tanıdığı zamanlarda bile Solanine hiçbir zaman sabırlı olmamıştı. Her zaman bir şeylere dâhil olmak istedi. Her zaman dramatik olaylara ve kızıışan ortamların merkezinde olmaya ihtiyacı vardı. Bunca yüzyıl sonra Solanine'in bir yanının değişeceğini umut etmekten daha iyisini yapmalıydı.

"Bu kızlara ne istersen yap," dedi Aris, kardeşinden gelen keskin bir uyarı tıslamasını duymazdan gelerek. Ölüm'ün onunla ilgili ne düşündüğü umurunda değildi. Aris'in, korumak için burada olduğu tek bir ruh vardı. "Karımla ne işin olduğunu söyler söylemez onları özgür bırakacağım."

Sözlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu çok geç fark etti. Solanine'in omurgası dikleşip dudakları ağır ağır gülümsemeye başladığında büyük, yanlış bir adım attığını anladı.

"*Karın* mı?" Ay ışığı üzerinde hınzırca parlayıp daha da yaklaşırken sesi ne kadar da neşeliydi. "Bu iş gittikçe daha da ilginçleşiyor."

Aris'in, dehşetinin de etkisiyle aralarındaki mesafeyi kapatmak için onun adımlarına ayak uydururken hiçbir planı yoktu. Ama bir adım fazla yaklaşıncı dizlerinin bağı çözüldü. Mila'nın gölde boğulduğu görüntüler nefesini keserken göğsünü tuttu. Solgun bir yüzün etrafında uçuşan beyaz saçlar ve nefes almak için çırpıyan pembe dudaklar... Aris zihninin derinliklerinde onu kurtarmaya çalıştı ama ne kadar koşarsa koşsun ona ulaşamadı.

"Öldüğünde çok yazık olacak. Eğer annesine benziyorsa, emnim bakmaya doyulamayan biridir."

Annesi mi?

Aris onun Hellebore House'ta önünde durduğunu bilmesine rağmen, Solanine'in sesi sanki kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibi yankılanıyordu. Sadece bir zamanlar vaktinin çoğunu geçirdiği bir açıklığı çevreleyen, yüksek yaprak dökmeyen ağaçların bulunduğu uçsuz bucaksız bir göl görüyordu. Burası Mila'yı getirdiği yerd, çalışma odasının dışında asılı duran portredeki ağaçlık.

Mila'nın ölümünden beri oraya gidememişti çünkü sıcak bir yaz günü o gölde Aris kalbinin artık sadece kendisine ait olmadığı fark etmişti. Mila'nın suya girişini izlemişti, elbisesi önce

ayak bileklerine, sonra da beline kadar kabarmıştı. Onun güzelliğine saplanıp kalmıştı. Kalçalarının nazikçe sallanışına ve tenine değen her zambak yaprağında ve rüzgâr zerresinde bulduğu mutluluğa saplanıp kalmıştı.

Mila dönüp suyun içinden ona bakmıştı ve gülümsemesi kalbine yıldırım gibi düştüğünde, Aris hayatında ilk kez âşık olduğunu fark etmişti.

Şimdi Mila'nın yüzünün hayaleti suyun altından ona bakıyordu ama Mila yalnız değildi. Blythe ormanda, ağaçlara yaslanmış bir şekilde sendeliyordu. Parmaklarını boynuna bastırmış, boğazından aşağı süzülen ve beyaz elbisesinin yakasını lekeleyen kanı durduramıyordu. Çaresiz gözleri Aris'e takılmıştı ve Mila'nın solgun eli sudan fırladığı anda Aris'e elini uzattı, ikisi de Aris'ten yardım diliyordu.

Ama o sadece birini seçebilirdi.

Aris, Mila'ya koşması gerektiğini biliyordu. En doğru seçim oydu, yüzyıllardır bulmayı beklediği kişi oydu, onu sadece bir kez daha kollarına almak için bile olsa.

Peki, neden bacaklarını hareket ettiremiyordu? Neden gözleri sürekli ağaçların arasında, Blythe'in ölmemesi için dua ettiği yerde gezinip duruyordu?

Hareket edemiyordu, kararsızlıktan donup kalmıştı.

"Aris."

Aris göğsünü tuttu, kendini kontrol altına almak ve ciğerlerine nefes çekebilmek için yumruğunu göğsüne vurdu. Hareket etmesi gerekiyordu. Acele etmesi gerekiyordu. Mila'yı çıkarıp Blythe'a koşabilirdi. İkisine de ulaşabilirdi...

"Aris, kendine gel."

Ses kibar değildi, ağaçları sallayan ve göğsüne çarpan bir karsırgaydı. Aris belli belirsiz bu sesin kardeşine ait olduğunu fark etti. Gerçekte yanında duran kardeşine. Aris'i omuzlarından sıkıca kavrayan kardeşi... Mila'nın bedeni derinliklere gömülene ve Blythe ağaçların arasına yığılıp hayal kaybolana kadar...

Kendine geldiğinde Aris'in çıkardığı ses insan sesine pek benzemiyordu, Mila'nın ve Blythe'in hayali ölümlerinin görüntüsü aklını kemiriyordu. Başını kaldırıp Solanine'le yüzleşti, gözlerindeki altın ışıltı etrafında milyonlarca iplik gibi parlıyordu. "Zihnime bir daha bulaşırsan boğazını keserim."

Solanine etkilenmeden, elleri kalçalarında onun önünde durmaya devam etti. Aris'in mücadelesini izlerken, "Görünüşe göre Kader'in bile korkuları var," diye söylendi. Parmaklarıyla ritim tutmasından bacaklarını sürekli sallamasına kadar Kaos sürekli hareket hâlindeydi ve hareketsizliğe tahammül edemiyordu.

Aris, canavara Blythe'in peşinden gitmesi için daha fazla sebep vermek istemediğinden, saldırma dürtüsüne karşı koymak için tüm gücünü kullandı. "Onu rahat bırakman için ne yapmam gerekecek?"

Solanine'in düşünmek için bir saniyeye bile ihtiyacı yoktu. "Korkarım bunu yapamam. *Karın* doğanın dengesine zarar verdi. Sadece damarlarında taşıdığı kan sayesinde nefes alıyor ama bu, onu uzun süre korumayacak. Rima gibi bu kıza da hatalarını düzeltmesi için tek bir şans verdim. Dua et de annesi kadar aptal olmasın."

Rima mı? Aris'in bakışları Ölüm'e doğru kaydı. Solanine, Blythe'in bir Farrow olduğunu mu sanıyordu? Eğer buna inanıyorsa bile şu an bunu bozacak değildi.

Bunun yerine, "Bize ne yapması gerektiğini söyle, biz de bunun olmasını sağlayalım," dedi.

"Öyle bir şey yapmayacağım." Solanine'in sevinci korkunçtu. "Eğer başarısız olursa, o zaman kendi başına başarısız olur. Bu da eğlencenin bir parçası."

Aris yumruklarını sıktı. Blythe'a bir şans verdiğine inanmış olabilirdi ama gerçek şu ki Solanine'in kurbanlarından hiçbirisi hayatta kalamamıştı. Blythe ile oynadığı bu oyun sadece başka bir gösteriydi. Hayatlarına umut adı altında kaos katmanın başka bir yoluydu.

Bu sefer saldıran Ölüm oldu, gölgeleri büyük bir tırpana dönüştürerek Solanine'in üzerine indi. Tırpan, Solanine'in bedenini boydan boya oydu ama Solanine derisi tekrar bir araya gelirken ve halıyı koyu ve kalın bir kan tabakası kirletirken sadece iç çekti. "Ona zarar vermeyeceksin," diye tısladı Aris. "Karımdan uzak dur yoksa bu sefer yemin ederim seni yok etmenin bir yolunu bulurum."

"Bu konuda iyi şanslar," dedi nazik bir kahkaha atarak. "Bizim gibi insanlar kendi rızalarıyla gitmedikleri sürece ölemezler. Ve o zaman bile, her zaman geri döneriz."

Aris'in iplikleri ona doğru savrulurken her yer parlak bir altın rengine büründü ama Solanine tek bir iplik bile onu yakalayamadan gitmişti.

Kemiklerine güç vererek doğrulmaya çalışırken Aris'in aklının bir köşesinde onu öldürmek vardı. Solanine'in varlığı karşısında yorgun düşmüşlerdi, tüm kasları ağrıyordu.

"Bu kız şeytanın ta kendisi," diye tersledi. "Ona nasıl bu kadar yakın olabiliyorsun, anlamıyorum."

"Ona benden çok daha yakındın," dedi Ölüm, bilmiş bir bakışla. Gölgele, öğrencilerden birinin yüzünün önünde havada asılı duran ve saldırıya hazır olan kitabı çevreledi. Kitabı yana doğru iterek hedefini ıskalamasını sağladı.

"Takdire şayan bir hatırlatma. Teşekkürler, kardeşim." Aris giysilerindeki görünmez kiri silkeledi, bu kadar kolay dize getirilmiş olmaktan nefret ediyordu. "Bunun ne kadar büyük bir zaman kaybı olacağını bilmeliydim. Bir parça bile değişmemiş."

Bir zamanlar, uzun zaman önce, Ölüm'ün ne düşündüğünü bildiği konusunda Aris'e her zaman güvenilebilirdi. Şimdi dikkati dağınık olduğundan, Ölüm'ün onunla hemen aynı fikirde olmadığını fark etmemişti. Kardeşinin zihninde bir plan şekillenirken, Aris kardeşinin gözlerindeki parıltıyı kaçırmıştı.

Aris bu ziyaretten pişmanlık duymuş olabilirdi ama Ölüm için belki de o kadar da gereksiz değildi.

OTUZ

Bu macera karşılığında Blythe, Aris'in üzerine titremesine izin vermişti.

Kocası ilgisini Blythe'in alışık olduğu şekilde değil, tatlılar ve istediği zaman değiştirebileceği odalar hediye ederek göstermişti. Öğleden önce onu götürdüğü her doktorda, geleneksel tıbbı, bitkilere ve şifalı otlara ya da alternatif tıp denen, Blythe'in daha önce hiç duymadığı ama sağlıklı beslenme ve fazla çalışmaktan kaçınmaktan başka bir şey gerektirmeyen bir şeye dayanarak da olsa bunu göstermişti. Onu testlerden geçiren doktorlara kollarını çatarak bakıyor, her zaman omuzlarının üzerinden kontrol ediyor ve cevaplardan hiç tatmin olmamış gibi görünerek milyonlarca farklı soru soruyordu.

Hiç kimse Blythe'in sorununun ne olduğunu tam olarak tespit edememişti. Blythe'in kendi teorileri vardı elbette, belladonna zehirlenmesi bunların başında geliyordu çünkü tüm belirtilerini yakından biliyordu. Ama testler vücudunda hiç madde olmadığını gösteriyordu.

Blythe kütüphanesinde oturup parmağındaki alyansı döndürerek saatlerce vakit geçirdi. İkisi maskeli Noel balosunda öpüştüğünden beri ışık bandından gelen herhangi bir şey hissetmemişti, sanki yakın olmaları yüzüğün büyüsunü söndürüyor ve tatmin ediyordu.

Aris bir saat önce sessiz ve dalgın bir şekilde çalışma odasına kaçmıştı. Blythe, Aris'in Kaos hakkında söylediklerini unutmadığını, yüz ifadesinin aldığı şekilden ve dokunuşlarının sertleşmesinden anlayabiliyordu.

Aris korkuyordu. Blythe başını onun çıplak göğsüne yasladığında kim olduğu gerçeğini itiraf etmek istese de kelimeler ağzından çıkmamıştı. Daha fazla zamana ihtiyacı vardı ama bunu elde etmek için önce Kaos'un ondan ne istediğini anlaması gerekiyordu.

Signa o akşam kütüphaneye geldiğinde gölgeler teninden kayarak hemen kayboldu. Signa, Blythe'a selam vermeden önce başını gökyüzüne çevirdi. Gözleri bir köşeden diğerine giderken, gece yarısı göğünün ve sonsuzluğa uzanan pencerenin imkânsızlıklarına kapılmıştı. Tüm bu imkânsızlıklar arasında en çok merak uyandıran, en yüksek raftan sessizce yükselen şey oldu.

"Bu bir *baykuş* mu?"

"Aynen öyle," diye nazlı nazlı cevap verdi Blythe. "Her kütüphanede bir tane olmalı." Kuzeninin yanma koştı, Signa'yı pencere kenarındaki en sevdiği köşeye çekip yeşil kadife kanepeye oturmasını işaret etmeden önce hızlıca kucakladı.

Signa'nın da zayıf ve bitkin göründüğünü görmemek mümkün değildi. Yanında bir çanta taşıyordu ve Blythe çantanın en üstünde Rima Farrow'un deri ciltli günlüklerinden birini gördü.

Blythe'ın dilinin ucunda binlerce kelime vardı -yardım istemek, korkularını ve öğrendiği tüm gerçekleri itiraf etmek- ama kuzenini görünce her düşünceyi bir kenara itti ve "İyi misin?" diye sordu.

Sadece bu soru bile Signa'yı yıkmaya yetmişti, Signa koltuğa gömülürken yüzünü kapattı. Blythe onun ağladığını *görememiş* olabilirdi ama kuzeninin burnunu çekişinin ardından bunu kesinlikle duyabiliyordu.

"Ben gelmiş geçmiş en korkunç insanım," diye hıçkırdı Signa. "Bunu sana benim sormam gerekiyordu!"

Blythe, Signa'ya yaklaştı. Kollarını kuzeninin omuzlarına doladı ve onu kanepenin derinliklerinden kaldırmaya çalıştı. "Görünüşe göre tahmin ettiğimden daha fazla konuşacak şeyimiz var." Daha sessiz bir şekilde, "Sorun nedir?" diye sordu.

Signa yarı kaşlarını çatmış yarı yüzünü buruşturmuş bir ifadeyle Blythe'a doğru eğilip çantasını aldı ve günlüğü çıkarıp Blythe'in kucağına fırlattı.

"Bu sayfaların yarısı *mahvolmuş*, mürekkeple kirlenmiş ya da tamamen yırtılmış. Hiçbir anlam veremiyorum ama daha önce de söylediğim gibi. Bu ailede paranormal olaylarla karşılaşan ilk kişi olduğumuza inanmıyorum."

Blythe'in parmakları günlüğün sırtında kıvrıldı. Signa'nın kan çanağına dönmüş gözlerinin günlüklerde açacağı delikler yüzünden günlüklerin alev almasından korkuyordu. "Signa..."

"Sanırım annemin biriyle ilişkisi vardı." Günlüğü Blythe'in elinden geri aldı ve sayfaları düzensiz bir şekilde çevirerek açtı. "Tek çözebildiğim kısa sürede arkadaş oldukları. Annemin ilk başta tam olarak kim olduğunu bildiğinden emin değilim ve anladığım kadarıyla belki de ters giden bir ilişkileri vardı. Sanırım ilişkiyi bitirdiğinde annem korkmuştu ama nedenini bilmiyorum. Ölüm bana dışarıda muhtemelen başka ilahlar olduğunu söyledi... Zaman, Rüya"

"Kaos," dedi Blythe ve Signa başıyla onayladı.

"Evet, Kaos. Belki de varlığından bile haberdar olmadığı daha fazlası..."

"Hayır, Signa." Blythe öne doğru uzanarak Signa'nın titreyen ellerini tuttu ve onları günlükten uzaklaştırdı. "Annemi öldüren Kaos'tu."

Kuzenine her şeyi anlattı. Solanine'in onu ahırda köşeye nasıl sıkıştırdığını. Gördüğü hayalleri ve Blythe'in kadının bir şekilde Rima ile aynı kanı paylaştığını düşündüğü için kurtulduğunu...

"Beni sen sandı," dedi Blythe ona. "Doğru yaştayım ve doğru kana sahibim. O gece beni öldürülmekten kurtaran şey buydu." Signa'nın, annesinin Solanine adlı iblisle bir ilişkisi olabileceğine

inandığına dair söylediklerini düşündü. Bu soruyu hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemiş olsa da Rima Farrow'un Kaos gibi biriyle birlikte olabilmesi için ne tür bir insan olması gerektiğini merak etti.

Signa'ya tüm bildiklerini anlatmayı bitirdiğinde kuzeni haylet gibi bembeyaz olmuştu. Signa ellerini kucağında kavuşturmuş, eteklerinin arasına gömmeye çalışarak oturuyordu.

"Öğrendiğim anda sana söylemek istedim," diye açıkladı Blythe. "ama baloda olanlardan sonra..."

"Diriltme gücüne sahip olanın ben olduğuma inanırken, asılması hâlinde Elijah'yı geri getirmekle tehdit etmek gibi bir hata yaptım." Signa, Blythe'in bakışlarıyla karşılaşmadan onun sözünü kesti. "O konuşmanın sonucunda Aris ve kardeşinin bir konuda hemfikir olduklarını ilk kez gördüm. Bu güçleri bu şekilde kullanmak sadece Kaos'u davet ederdi. Bu benim çiğnememem gereken bir kuraldı."

"Annem birini kurtarmaya çalışıyordu," diye devam etti Signa, omuzları büyük bir ağırlıkla çökmüştü. "Günlüklerinde, donmuş bir gölün buzunun altına kayarak boğulan bir arkadaşından bahsediyordu. Cesedine ulaştıklarında teni mosmor olmuş ve artık nefes almıyormuş. Bu arkadaşının adı Amity'ydi ancak Amity'nin ölmediğini biliyorum çünkü onunla ailemle aynı gece ölen bir ruh olarak tanıştım. Günlüğün bir sayfasında Amity'nin öldüğü yazıyordu. Ama bir sonraki sayfada annem sanki hiçbir şey olmamış gibi Amity'den bahsediyordu. Aralarında eksik sayfalar olduğunu fark etmeden önce her bir bölümü üç kez okudum. Birinin onları yırttığına dair hiçbir işaret yoktu. Aksine, sayfalar sanki yok olmuş gibiydi. Elimdeki tek kanıt, bu günlüğün diğerlerinden birkaç sayfa daha az olmasıydı.

"Sanırım boğulma olayı ile annemin gittiği meslek okuluna yeni gelen biri hakkında yazdığı bir sonraki yazı arasında bir hafta vardı. Saçları alev gibi kızıl olan ve Sol adını verdiği bir kadın. O kadın... Kaos olmalı. Eğer annem Amity'yi ölmesi gerekirken bir şekilde hayata döndürdüyse, o zaman belki de

Kaos'u çağırmıştır." Signa koltuğunda arkasına yaslandı ve bir elini yorgun gözlerine götürdü.

Blythe'in midesi her kelimede daha da sıkışıyor, soğuk terler döküyor, nefes almakta zorlanıyordu ve kusma ihtimaline karşı gözlerini en yakındaki çöp sepetine dikmişti.

Rima Farrow bir şekilde Kaos'u çağırmişti. Ondan sonra aralarında ne olmuş olursa olsun, bu çağrının sonucu inkâr edilemezdi. Tüm Foxglove yok olmuştu.

Blythe etrafındakilerin de aynı kaderi paylaşmasını göze alamazdı. Bir elini kuzeninin koluna koydu, Signa'nın yorgun gözlerini teskin edebilmeyi ve solgun yanaklarını hayatla doldurabilmeyi diledi. Ancak bunu uzun süre düşünmesine gerek kalmadı çünkü Signa her geçen saniye Blythe'in onu aylardır görmediği kadar iyi görünmeye başlamıştı. Blythe kuzeni üzerinde henüz denemediği güçleri kullanmaması gerektiğini bildiği için elini hızla geri çekti.

"Görünüşe göre yapacak işlerim var." Blythe arkasına yaslanıp ayaklarını altına alarak kanepeye uzanırken sesini yumuşattı.

"Ne işi?" Signa öfkesi santim santim yüzeye çıkarken daha da gerginleşerek homurdandı. "Senden ne yapmanı istiyor, bir *atı* öldürmenimi? Biratdünyanınbüyükplanında pek bir fark yaratmaz."

Blythe bir parmağını günlüğe sürttü, deriye bir oyuk açtı. Signa'nın gözlerindeki bakış ya da sözlerindeki ateş umurunda değildi. Blythe, kazara hayata döndürdüğü bir at için bu kadar yaygara koparmanın çok fazla olduğu konusunda hemfikirdi ve bu kadar güzel bir şeyi alıp götürmeyi düşünmek ona acı veriyordu. Ama denemekten başka çaresi var mıydı?

"Yaşamasına izin verirsen ne olur?" Signa sordu. Sesinde, Blythe'in kuzeninin içindeki Azrail'i belki de ilk kez görmesini sağlayan karanlık bir yoğunluk vardı.

"O zaman beni öldürür. Ve ben onun pek de sabırlı biri olduğuna inanmıyorum."

Signa'yı o anda gören herkes onun vahşi, ormanda büyümüş bir çocuk olduğunu düşünebilirdi, vücudu yırtıcı bir hayvanınki

gibi kamburlaşmıştı. Saçları yüzünü çevreleyen koyu bir perdeydi ve öldürücü bakışlarını saklıyordu.

“Ölmeyeceksin.”

Signa’nın inancına rağmen bu içi boş bir sözdü. “En azından ölürsem, reenkarne olmaya devam edeceğimi biliyoruz.”

“Bunu hafife alma! Bu kadın ailemi öldürdü ve seni de kaybetmeye katlanabileceğim bir dünya yok. Elijah da bunu kaldıramazdı.”

“Hastayım, Signa. Tıpkı geçen seferki gibi...”

“Güçlerini kendi üzerinde kullanmanın bir yolu olmalı.”

Belki Blythe yeteneklerine daha hâkim olsaydı, bu mümkün olabilirdi. Ne de olsa Mila uzun süre yaşamış gibi görünüyordu.

Blythe, Signa’ya iyi olacağına dair söz verebileceği bir dünya olmasını istiyordu. Ama bu gidişle bir haftası bile kaldıysa şanslı sayılırdı.

Blythe ağlayabilirdi elbette. Bir yanı hayvan gibi olmayı ve ormana kaçıp gizlice ölmeyi, herkesin ona ne olduğunu anlayamamasını diliyordu. Ama iş başa düşmüştü, Blythe’a hayatta ikinci bir şans verilmişti ve bu harika bir şeydi. Ne de olsa annesinin bahçesinde dilediği de bu değil miydi? Biriyle sadece bir anı daha biriktirecek zamana sahip olmak...

Bu açıdan şanslıydı. Blythe sayısız yeni anı biriktirmişti. *Âşık* olmuştu ya da en azından *âşık* olmaya başlamıştı ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır olması için epey bir zaman geçmesi gerekecekti.

Blythe uzun bir sürenin ardından kuzenine sarıldı. “Sen ölemeyen kızsın, ben de her zaman yaşamaya devam edecek olan kızım. Hayatlarımızda birbirimize sahip olamadığımız dönemler olacak ama sen ve ben birbirimizin kaderiyiz. Ne olursa olsun, benden asla uzun süre ayrı kalamazsın.”

Signa başını çevirdi ve neredeyse hiç kırpmadığı o tuhaf gözleri, alt dudağı titrerken çok kez kırptı.

“Bunu kesin olarak bilemezsin,” diye karşı çıktı Signa. “Ya-pabileceklerinin boyutunu bile anlamamışken nasıl bilebilirsin ki? Aris’le konuşursan, belki o sana yardımcı olabilir. Belki sana öğretebilir...”

“Ve belki de öldüğümde onu tekrar perişan edebilirim.” Blythe’in gülümsemesi incedi ve Signa ona bakmayı reddedince kuzeninin kolunu nazikçe sıktı. “Bu durumdan ben de memnun değilim ama korkmuyorum da. Diğer tarafta beni neyin beklediğini bildiğim hâlde korkmuyorum.”

Signa bir an için kolunu geri çekmek ister gibi baktı. Bunun yerine diğer elini Blythe’inkinin üzerine koydu, burnunu çekerek konuşurken sözleri duygusal yoğunluktan dolup taşıyordu.

“Ya yine her şeyi unutursan?” diye sordu. “Ya benim kim olduğumu unutursan?”

“Endişelendiğin şey bu mu?” diye güldü Blythe. “Böyle bir şey olursa, daha önce yaptığın gibi beni etkilemek zorunda kalacaksın. İlk buluşmamızın ne kadar korkunç geçtiğini düşünürsek, bu zor olmamalı. Ama bu sefer öyle bir şey olmayacak, tamam mı? *Nasıl* öldüğüm yüzünden anılarımdan yoksun kaldığıma inanıyorum. Yaşam’ın kendi hâlinde yaşayabilmesi için unutulması gereken bir trajediydi. Bu bir daha asla olmayacak. Bir dahaki sefere öldüğümde, Ölüm bunun garantisini verecek.”

Blythe çoktan kararını vermişti. Ne de olsa ona borçluydu.

Signa ancak o zaman uzaklaştı. “Böyle konuştuğunu duymaktan bıktım. Seni bir kez kurtardım ve gerekirse yine kurtarırım.”

Blythe ona inanmak istedi.

Bu durumdan kurtulabilecek birileri varsa onlar da bu ikisiydi. Ama Signa, Kaos’un nasıl bir bela olduğunu ya da o kadın onunla göz göze geldiğinde kemiklerinin nasıl titrediğini bilmiyordu.

“Merak etme.” Muhteşem manzara Blythe’in fısıltısını alıp rüzgârda taşıdı. “Savaşmadan pes etmeyeceğim.”

“Güzel.” Signa öne doğru uzanıp Blythe’in ellerini sıktı. “O zaman Thorn Grove’a dönme zamanı geldi.”

OTUZ BİR

Thorn Grove'un ahırlarına gizlice girmek için gecenin en karanlık saatlerine, karla kaplı kırlarda sadece hayaletlerin dolaştığı bir zamana kadar beklediler.

Blythe ve Signa içeri süzülürken ahırlar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü, atlar bile uyuyordu. Azrail yanlarında durup bakışlarını kararlılıkla sertleştirene kadar bedenlerinden Ölüm'ün gölgeleri damlıyordu. Anlattığına göre Aris'le birlikteydi ama Ölüm nereye gittiklerini söylemeye yanaşmıyordu.

Onları tanıdığı için Blythe'ın bir tahminde bulunmasına gerek yoktu. "Solanine ikinizden birini incitti mi?" diye sordu ona sakince.

Adam küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "İncinen tek şey Aris'in gururu oldu. Gittiğimizi fark etmeden önce fazla zamanımız yok."

Blythe duygularına hâkim olmaya çalışırken çenesi gerildi. Ahırlar boyunca ilerledi, suçluluk duygusu göğsünde düğümlendi. "Bundan nefret ediyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı Ölüm. "Ama doğanın dengesinin bu kadar bozulmasının sadece bir sebebi var ve biz de bunu bu şekilde düzelteceğiz."

Signa'nın gözü karanlığa o kadar iyi uyum sağlamıştı ki önden giderek yolu gösterdi. "Başka seçeneğimiz yok, Blythe." Haklıydılar. Üçü de bundan sonra ne olması gerektiği konusunda aynı karara varmıştı ama bu, onun hoşuna gitmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Kısarak meraklı bir şekilde selam verirken Blythe, Signa'yı takip ederek Mitra'nın yanından geçti ve ölümden döndürdüğü atın onları beklediği ahırın en kuytu köşesine gitti.

Blythe şimdi bile ona baktığında sadece güzelliğini görüyordu. Derisinden yayılan gümüş renkli pusu... Elleri, boylu boyunca uzanırken vücudunun rahatlatıcı sıcaklığını, yatıştırıcı okşama- larla rahatlayan gövdesini...

Öldürülemeyecek kadar zarif bir yaratıktı ama yine de bu, ona ölümü getirdikleri ilk sefer olmayacaktı.

"Özür dilerim." Blythe parmaklarını yelesine geçirirken yumuşak bir sesle konuştu: "Çok, çok üzgünüm."

At ölmeyi hak etmiyordu ama Blythe ailesini Kaos'tan korumak için başka bir yol da bilmiyordu. Foxglove'un hikâyesini ve Yaşam'ın ölümüyle ortaya çıkan vebayı çok iyi biliyordu. Blythe bu yaratığın ölümüne göz yummak istemiyordu ama değer verdiği herkesin iyiliği için bunu yapacaktı.

"Acı çekecek mi?" diye sordu. Ölüm ona nazikçe cevap verdi: "Söz veriyorum, hiçbir şey hissetmeyecek."

Ölüm eldivenlerini çıkardığında Blythe onun insan formunda olmasının kendi yararına olup olmadığını merak etti. Olmasına gerek yoktu. Blythe onun yanında ne kadar çok zaman geçirirse o kadar gevşiyordu, muhtemelen Yaşam'ın özlemlerinden kaynaklanan bir rahatlık duygusuna kapılıyordu.

Adam solgun elini ata doğru uzatırken Blythe gözlerini kapama isteğiyle savaştı. Eğer onun yaşamı üstünde bir hakkı varsa, o zaman en azından son anlarına tanıklık edebilirdi. Ama Ölüm, dokunuşunu atın boynuna yerleştirdiğinde at düşmedi. Bunun yerine, at yüzünü Ölüm'ün avucuna gömerken gümüş rengi sis daha da parladı.

Blythe onun sessizce solumasını ya da parmaklarının şaşkınlıkla atın ağzına doğru kıvrılışını kaçırmadı. Gözlerinde bir çılgınlıkla tekrar Blythe'a baktı ve "Onu öldüremiyorum," diye fısıldadı.

Signa ellerini yaratığın üzerine koymak için bir adım öne çıkarken, Blythe olduğu yerde kalakaldı ve yaratığın vücudundan çok yoğun bir şekilde yayılan ışığa bakmaktan kendini alamadı. Başka hiç kimsenin fark etmediği bir ışığa...

Bu yaratığın yaşamı üzerinde hak iddia etmişti ve artık ölemeyecek gibi görünüyordu.

Panik boğazında yükseliyordu. Belki Kaos'a başka bir hayat sunabilirdi. Ama kimin? Balwin'in mi? Mitra'nın mı? Ya işe yaramazsa? Ya masum bir can alıp yine de kendi canını koruyamazsa?

Bu fikir midesini bulandırdı. Blythe, Signa'nın korku dolu gözlerinden ve Ölüm'ün şaşkın ifadesinden uzaklaşarak geriye, Kaos'un günler önce Blythe'ı köşeye sıkıştırdığında üzerine oturduğu saman balyalarına doğru sendeledi. Ancak bu sefer Blythe kendini toparlamak için uzandığında gözleri karardı. Ölüm ve Signa'nın birbirlerine fısıldadıkları telaşlı sözleri duymazdan gelirken ahır gözden kayboldu ve zihni rüyanın sınırında gibi görünen tuhaf bir yere kaydı. Bedeni artık atların yanında değildi, annesinin bahçesindeki toz gibi karların üzerinde çıplak ayakla duruyordu. Tüm uzuvları uyuşmuş, her adımında içinden elektrik şokları yayılmasına neden olan soğuktan dolayı titriyordu. Acı onu dizlerinin üzerine çöktürmeye yetmişti, derisini parçalayan dikenleri olan bir gül çalısının içinde boğuşurken ne iyileşen ne de daha fazla çiçeğin canlanmasını sağlayan kanını akıtmıştı.

Kendi bedenine dair görebildiği tek şey, kendisinininkine benzemeyen, rengini seçemeyeceği kadar çamura bulanmış güçlü elleriydi. Kalbi ne kadar hızlı çarparsa çarpsın, iliklerine kadar işleyen bir yorgunluk bedenini eziyor ve ona bu karın gözlerini kapatıp dinlenmek için mükemmel bir yer olduğunu söylüyordu. Ne kadar cezbedici olsa da Blythe aklının bir köşesinde bu arzusuna yenik düşerse öleceğini biliyordu. Her adımda

çığlık atsa da yakındaki ağacın yardımıyla kendini ayağa kaldırdı. Ayakta durabilmek için parmaklarını ağaç kabuğuna geçirirken tırnak diplerinden kan fışkırıyordu.

Bahçeyi tanımişti ama neden oradaydı?

Omzunun üzerinden bir bakışta annesinin mezar taşını görünce midesi bulandı. Onun yanına defnedilmeden önce acele edip kaçması gerekiyordu. Blythe kapıya doğru tökezledi, her çamurlu adımda bacaklarını kesebilmeyi ve gözlerini sulandıran acıdan kurtulmayı diliyordu. Her hıçkırık tırtıklı bir bıçağın boğazına saplanması gibiydi.

Birkaç kez karın üzerine düştü ve kapıya ulaşana kadar kendini sürüklemek zorunda kaldı. Demir kapılar korkunç bir iniltiyle açıldı ve onu bir banyo ve sıcak bir yemeğin beklediği Thorn Grove'a doğru ilerledi.

Bahçe kapısının tiz sesini duyunca Blythe'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Saçlarına samanlar dolanarak doğruldu ve neredeyse yüzünü, onu incelemek için eğilmiş olan Signa'nın yüzüne çarpacaktı. Ölüm de endişe verici derecede yakınında duruyordu.

Ahıra geri dönmüştü, bacaklarına bakıyordu ve ayak parmaklarını oynattığını hissettiğinde neredeyse ağlayacaktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Blythe gözlerini ilk kırpışında göz kapaklarının arkasında bekleyen gülleri gördü. Karla kaplı karacaotu çalılarını ve bahçe zeminini tırmalayan sarmaşıkları gördü ve tüm bunların tedirginliğini hissetti.

"Blythe?" Sanki Blythe suyun altındaydı ve Signa da ona yarıktan bağıırıyordu. Blythe'm zihni sarmaşıkların yolunu takip ederken kelimeler boş bir yankı oluşturunuyordu. "Blythe!" Başka bir şey daha söyledi. Aris ile ilgili bir şeyler ama Blythe anlayacak kadar odaklanamıyordu.

Bu az önce bahçede gördüğü görü gibi değildi. Bu, Yaşam'ın kilerden biriydi.

Görünmez bir el onu labirentin derinliklerine, Blythe'in daha önce hiç görmediği kadar uzaklara götürdü.

Her adımda çevresinde görüntüler belirliyordu. Soluk etekler ve buğday gibi saçlar, dönüp baktığı anda kayboluyordu. Dansın ortasında dönen bir çift ya da rafların arasında el ele dolaşan bir çift. Blythe onların gülüşmelerini duydu. Yanlarından geçip giden âşıkların tatlı sözlerini duydu ama ne dediklerini asla tam olarak anlayamadı.

Onların peşinden aceleyle koştu, durduğunda nefesi kesilmişti. Ancak o zaman Mila'nın önünde durduğunu ve Aris'in kollarına atıldığını görebildi. İkisi de onu fark etmemiş gibiydi ve Blythe onlara doğru uzanmak için adım attığında, eli onların formları arasında su gibi aktı.

"Bunu yapma," diye fısıldadı Aris, alnını kadının alnına bas-turmak için eğilerek. "Seni kurtarabiliriz. Seni kurtarmamıza izin ver."

Mila ayak parmaklarının ucuna basarak sevgilisine olan sarılışını gevşetti. "Aris, işler böyle yürüyor. Beni bırakmalısın."

Ama Aris onun gitmesine izin vermedi. Uzaklaştı ve Aris kardeşini ararken Blythe da onu takip etmekte gecikmedi. Birlikte bir plan yaptılar ve Mila'yı kurtarmak için onun tüm isteklerine karşı çıktılar. Blythe daha sonra ne olacağını biliyordu ama yine de hikâyeyi takip etti. Vebanın dünyayı kasıp kavuruşunu, sayısız yaşamı yok edişini izledi. Ölüm'ün suçluluğunun kedere dönüşmesini izledi. Aris'in üzüntüsünün öfkeye dönüşmesini, Mila'nın çaresizliği ve güvendiği kişilerin ihanetiyle bir hiç hâline gelerek ölmesini izledi.

Bu anıyı izlemek, içinde derinlere gömülmüş bir yarayı yeniden uyandırdı. Blythe'in başı zonklamaya başladı ve çok geçmeden etrafını saran dünya, bahçe çitlerine dönüştü. Tanıdık sarı saçların arkasında savrulduğu çitler, çok tanıdık bir şarkı mırıldanıyordu. Blythe'in daha önce yüzlerce kez gördüğü başında şapka olan bir kadındı bu, beline kadar eğilmiş, bahçeyle ilgilenirken mırıldanıyordu.

"Anne?" Blythe onun etrafından dolaşmaya çalıştı. Kadının yüzünü görmeye çalıştı ama Blythe döner dönmez kadın da döndü.

"Seni serseri!" diye bağırdı annesi uzaktaki birine. Turuncu saçları olan küçük bir çocuktı bu. Lillian çocuğun peşinden koşmak için döndü, kahkahası Blythe'in kafatasında çınliyordu.

Onları takip ederken Blythe'in kalbinde fırtınalar kopuyordu. Ancak ne kadar adım atarsa atsın, hiçbir zaman daha fazla yaklaşılamadı. Sadece göz ucuyla gördüğü hayaletin peşinden giderken nefes nefese kalmıştı.

Blythe tökezledi ve göğsünü tuttu çünkü kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Bahçe, eski portrelerin ve Thorn Grove'un tanıdık maun zeminlerinin bulunduğu bir koridorda yok olmuştu. Yatak odasının kapısının hemen önündeki odanın dışında, bir karaltı görüş alanının sınırlarında geziniyordu.

Ama bu artık Blythe onu kovalarken gülen sarı saçlı bir kadından değildi. Tilki maskeli bir figürdü. Saçları alev gibi kıvılcıktan biriydi.

Kalbinin çarpıntısı Blythe'ı geri çekilmesi için uyardı. Vücudunu duvara yasladı ve figür ona doğru bir adım atarken annesinin portresinin yanında durdu. Ama daha yaklaşılamadan odanın ışığı değişti ve maskeli figür başını ona doğru çevirdi.

"Blythe?" Bu Aris'in sesiydi, kısık ve endişeliydi. Maskeli figürün Thorn Grove'un gölgelerine çekilmesi için tek gereken bu sestti. Koridor yavaşça gözden kayboldu ve Blythe'in donuk gözleri kütüphanesine geri döndüğünü anlayacak kadar düzeldi. Wisteria'da güvendeydi. Ölüm'ün onu götürdüğünü bile hissetmemişti.

"Birkaç dakikadır böyle," diye fısıldadı kuzeni, sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

"Nöbet geçiriyor gibi görünüyor," dedi Ölüm. "Bu daha önce de oldu mu?" Blythe sesleri duymazdan gelerek dizlerinin üzerine çöktü. Keşke Thorn Grove'u tekrar görebilseydi. Bu koridorlarda

önemli bir şey vardı, bundan emindi. Ama diğerlerine bunu söyleyecek kadar sesine hâkim olmak bir yana, nerede olduğunu bile anlayamıyordu.

“Uzak dur ondan,” diye çıktı Aris, onu yerden kaldırarak. “Bizi korkutuyorsun, tatlı böcek. Eğer beni duyabiliyorsan, bize söylemeni istiyorum.”

Gözlerini açmak istiyordu. Onu yatıştırmak ve diğerlerini endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmek istiyordu. Ama bunu yapmak için gözlerini açmadan Lillian’ın yumuşak kahkahası havayı ısıttı. Bu diğer her şeyi bastıran bir sestir ve Blythe bu sesi duyunca rahatladı.

Artık Aris’in ona seslendiğini duymuyordu. Aris’in artan endişesi ya da onu nereye götürdüğüyle ilgili hiçbir fikri yoktu, elbisesini sıırsıklam eden tere dair de...

Blythe annesinin onu Thorn Grove’daki o odaya yönlendirdiğinden emindi. İçeride onu neyin beklediğini keşfetmek için sadece oraya girmesi gerekiyordu.

Blythe başını Aris’in göğsüne yasladı ve göz kapaklarının ardındaki karanlığın içinden annesini takip etti.

OTUZ İKİ

Blythe içinde bulunduğu durumun ciddiyetini biliyordu. Buna rağmen diğerlerinin tartışmalarına izin verdi çünkü bunu yüksek sesle itiraf edemeyecek kadar uyuşmuştu.

Aris, Blythe'ı yatağa yatırırken Signa, "Abisi de tıpkı onun belladonna aldığı anda geçirdiği gibi bir sayıklama nöbeti geçir-mişti," dedi. "Bu yaygın bir semptomdur."

"Bunu biliyorum," diye homurdandı kocası. "Onu bir düzine doktora gösterdik ama vücudunun hiçbir yerinde zehir yok. Bu belladonna'nın değil, Kaos'un işi."

"Eğer bir şey yapmazsak daha da kötüleşecek. Daha fazla dayanamayacak." Bu ses gece yarısı rüzgârı gibiydi, odada öyle bir şiddetle esiyordu ki Blythe'ın nefesi boğazında düğümlendi.

"Signa haklı," diye yutkunmayı başardı Blythe. Kanının neyi kanıtladığı ya da kanıtlamadığı önemli değildi. Blythe bu belirtileri daha önce de yaşamıştı. Yaralar, halüsinasyonlar, nefesindeki o tanıdık zehir tadı. "Hiç yememiş olabilirim ama yine de Kaos beni bu şekilde öldürmeyi seçti."

Ölüm ona doğru ilerlerken vücudundaki her tüy diken diken oldu, dehşete kapılırken soğukluğu her gözenegine işledi. Çok yakındaydı.

Ölüm çok yaklaştı ve Blythe da çok hastaydı.
 Aris kolunu uzattı ve altın renginde öldürücü bir ateşle yanan
 gözleriyle kardeşini durdurdu. "Karımdan uzak dur."
 Ölüm durdu. Arkasındaki Signa bile nefesini tutmuş gibi
 görünüyordu.

Aris onun doğrulmasına yardım ederken Blythe'ın tek düşü-
 nebildiği, *keşke hâlâ ondan nefret etseydim*, oldu.

Yüzyıllar boyunca karısının ruhunun kendisine dönmesini
 beklemişti. Her yeri aramış, onu bulmak için kendini paralamış-
 tı. Ona, sonunda onu bulduğunu ama yine öleceğini mi söyleye-
 cekti? Ne Aris buna dayanabilirdi ne de kendisi onun böyle bir
 keder yaşamasını izlemeye dayanabilirdi.

Blythe bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama yine
 de zehirlendiği bir gerçektir. Şu anda da son aylarındaki kadar
 güçsüzdü ve canlı çıkma şansının çok düşük olduğunu ilikleri-
 ne kadar hissedebiliyordu. Ölüm'e attığı bir yan bakış da bunu
 kanıtlıyordu. Kardeşinin battaniyeleri kızın etrafına nazikçe sar-
 masını izlerken gözlerindeki bakışlar anlamsızdı. Çenesini sıktı.
 Kendini toparlayan Blythe, Aris'in elinin üzerine nazikçe elini
 koydu.

"Babama git," dedi ona. "Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

Aris ağırlığını yatağa daha fazla verdi. "Seni bırakmayacağım."

"Kaos zaten bir kez Thorn Grove'a geldi. Bu, onun için bir
 oyun ve babamın bu oyuna dâhil olmasını istemiyorum." Elini
 nazikçe sıktı. "Lütfen. Signa benimle kalır, beni daha önce bir
 kez hayatta tuttu."

Yüzündeki gergin ifade bu fıkirden ne kadar rahatsız oldu-
 ğunu gösteriyordu ama sessiz bir iç çekişle savaştan vazgeçti
 ve Signa'ya, "Birkaç dakika içinde döneceğim. Bir şeye ihtiyacı
 olursa beni çağır ve o piçi ondan uzak tut," dedi.

Signa'nın cevabı, "Onu koruyacağım" oldu.

Uzun bir süre Signa'ya baktıktan sonra bir anda gözden kayboldu. Blythe, Ölüm'ün gözlerinin içine bakmak için başını kaldırmadan önce Aris'in gittiğinden emin olmak amacıyla birkaç saniye bekledi. "Bunun sonu geçen seferki gibi olamaz."

Signa nefesini tuttu ve gözyaşlarını saklamak için hemen arkasını döndü. Ölüm de yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elleri eldivenliydi ve Blythe titremesine rağmen onları tutmak için uzandı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Ölüm başını eğerek. "Sana bunu söylemek için çok uzun süre bekledim ve biliyorum, bu asla yeterli olmayacak ama seni kaybettiğimizden beri her günümü kardeşimin ve benim neden olduğumuz acıyı telafi etmek için harcadım. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatacak hiçbir kelime bulamıyorum."

Kızın içinde bir baskı vardı. Kendisine ait olmayan ama belki de Mila'nınkinden geriye kalan bir duyguydu bu. Göğsünde oluşan bir ayaz ile gerildi. "Mila'nın isteklerini görmezden geldin," dedi, içinde kabaran duyguları engelleyemeyecek kadar güçsüzdü. "Bencilliğin her şeyi olması gerekenden çok daha kötü hâle getirdi. Seni daha erken bulabilirdi. Milyonlarca insanın hayatını kurtarabilirdin."

"Beni affetmeni beklemiyorum..."

"Affetmek bana düşmez," diye düzeltti Blythe. "Ne olduğunu biliyorum ve bir dereceye kadar bunun acısını hissettiğim de doğru. Mila'nın duyguları içimde derinlerde bir yerde saklı. Ama onlar bana ait değil. Ben onun kadar nazik bir insan değilim, Sylas. Eğer ölmem gerekiyorsa, o zaman buna izin vermelisin. Adamın adı diline tanıdık gelmişti. İlk kez *doğru* hissettirmişti."

"Böyle bir şey olmayacak," diye araya girdi Signa ve yatağın kenarında Ölüm'ün yanında durdu. Bir elini Ölüm'ün omzuna koydu. "Sana daha önce de söyledim, seni kurtaracağız."

Blythe sadece gülümsedi çünkü Signa'nın itiraf etmek istemediği şeyi zaten biliyordu. Blythe yaşamayı her şeyden çok istese de vücudu çok hızlı bir şekilde eriyordu.

"Eğer ölürsem, babamın bilmesini istemiyorum." Bu sessiz bir itiraftı ve Blythe'in içinden çok şey götürdü. Blythe'in hissettiği kararlılık o anda kırıldı ve tehditkâr bir hıçkırıyla ağzını kapattı. "Başka birini daha kaybedemez. Bu kedere dayanamaz. Ona Verena'ya gittiğimi söyle. Ona mektuplar gönder. Gerekirse Aris'in ona hayatımın en güzel günlerini yaşadığıma dair fantastik hayaller göstermesini sağla. Umurumda değil. Sadece onu koru, Signa. Ben dönene kadar onu koruyacağınıza dair bana yemin edin."

Signa gözlerini kapadı. "Peki ya Aris? Senin kim olduğun gerçeğini ve kaybedeceği her şeyi bilmesi gerekmez mi?"

O anda Blythe kararını verdi. "Ona söylersen," dedi, "seni asla affetmem." Aris'i incitmeye dayanamazdı. Aris, Blythe'ı kolayca unutabilir, bir kez daha Yaşam'ı aramaya devam edebilirdi. Zaten zamanı geldiğinde onu tekrar bulacaktı. İşte o zaman birlikte geçirecekleri koca bir ömürleri olduğunda ona söyleyecekti.

Yaşam'ın uyarısını, tarih tekerrür etmeden ve Aris bir kez daha onu kurtarmaya çalışarak dünyayı berbat etmeden önce düzeltmesi gerektiğini düşünüyordu. Kim olduğunu bilmese belki de bu yeterli olurdu. Ama bu Blythe'in henüz pes ettiği anlamına gelmiyordu.

Bu dünyada tesadüf diye bir şey yoktu, dolayısıyla annesini o kadar gün varken bugün görmüş olması da tesadüf olamazdı. Signa buna halüsinasyon diyordu ve belki de haklıydı. Ama Blythe'in göğsünde bir şeyler kıpırdıyordu ve ona gördüğü şeyin daha fazlası olduğunu söylüyordu. Belki de birileri onu doğru yöne yönlendirmeye çalışıyordu.

“Saatlerdir bir şey yemedim,” dedi Signa’ya uzun bir süre sonra, sesinin verdiği uyuşukluğa boyun eğerek. “Yemeklerden genellikle Aris sorumluydu. Bana bir şeyler getirebilir misin?”

Signa, “Seni yalnız bırakmamayı tercih ederim,” diye itiraz etti ama Blythe elini sallayarak onu başından savdı.

“Endişeni takdir ediyorum ama içinde bulunduğum tek acil durum açlıktan ölmek. Eminim sadece birkaç dakika sürecektir. İstersen Sylas’ı benimle bırak.”

Blythe, Signa onun kolunu tutmadan önce bile bunun olmayacağını biliyordu.

“Gel,” dedi Azrail’e. “Birlikte daha hızlı oluruz.”

Sylas daha sonra ne söylediyse Blythe anlamadı çünkü gölgeleri kendisinin ve Signa’nın etrafını sararken ortadan kaybolmuşlardı.

Blythe ancak o zaman yerden onu izleyen iki kehribar rengi gözü fark etti. Diğerlerinin yokluğunda, tilki yatağının kenarına doğru zıpladı ve ciyaklayarak onu selamladı.

“Sonunda arkadaş olduğumuza mı karar verdin?” diye sordu Blythe, hayvanın kulaklarının arkasını okşamak için uzanarak. Tilkinin tüyleri beklediği kadar yumuşak değildi ve onu okşamaya başladıktan sadece birkaç saniye sonra hayvan eline saldırmaya çalıştı. Blythe tam zamanında geri çekildi.

“Sen iğrenç bir yaratıksın,” dedi ona. “Ve eğer öleceksem, belki de özlemeyeceğim tek yaratık sen olacaksın.”

Tilki yine kıkırdadı, bu sefer sanki gülüyormuş gibiydi. Tilki, Blythe’in yatağından fırlayıp koridorda koşuşturmaya başlayınca, Blythe çarşaflarını omuzlarına örtüp peşinden gitti.

Signa’yı tanıyorsa, bisküvi ya da hızlıca alabileceği bir şeyle geri dönmesi uzun sürmezdi. Blythe koridora ulaştığında elini tırabzana dayadı ve merdivenlerden inerken ağırlığının çoğunu tırabzana verdi. Gözleri hemen ön kapıya ve etrafına örülmüş altın ipliklere kaydı.

"Sadece tek bir şansımız var," dedi tilkiye peşinen, topuklarının etrafında daireler çizen ve cıvıltılarıyla onu teşvik eden tilkiye rakılmamaya çalışarak. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

Belki de annesi sadece bir halüsinasyondur. Belki de gerçekten aklını kaçırmıştı ve herkesin düşündüğünden daha da hastaydı. Ama Blythe bundan emin olmalıydı. Bu hayalin peşinden gitmeli ve nereye varacağını görmeliydi.

Ve böylece Signa'nın üst kattan kendisine seslendiğini duyduğu anda elini kapıya dayadı.

"Beni Thorn Grove'a götür," dedi Blythe ipliklere.

Bu kez karşı koymadı. İpler teker teker çözüldü ve Blythe, Thorn Grove malikânesindeki oturma odasının kapısını açtı.

OTUZ ÜÇ

ARIS
Aris Dryden bir insana bağlanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Çünkü insanların hayatı göz açıp kapayıncaya kadar sona ererdi.

Özellikle de zorla evlendirildiği kadına bağlanmanın ne kadar mantıksız olduğunun farkındaydı ama vücudu ona doğru çekiliyordu gibiydi. Onun evin hangi bölümünde olduğunu her zaman tam olarak biliyor ve onunla ne zaman vakit geçirse kendini zihnine bir düzine not alırken buluyordu. Çikolatayı severdi ama çok tatlı şeyleri tercih etmezdi. Kaşları her zaman biraz çatıktı ve aklına özellikle esprili bir söz geldiğinde dudakları büzülür, kendi kahkahasını tutmak zorunda kalırdı. Seyahat etmek onu mutlu ederdi, her yerde vakit geçirebilirdi ancak sıcaklığı soğuğa tercih ederdi. Yine de çok sıcak olmamalıydı çünkü o zaman canavarlaşır, öfkelenir ve başa çıkılamaz hâle gelirdi. Bunu asla kabul etmese de.

Her geçen gün kendini Blythe bir güneşmiş ve Aris de onun her kaprisinin etrafında dönmekten memnun bir dünyaymış gibi hissediyordu. O tuhaf goblenin temeline inmesi ve Kaos'un neden gözünü Blythe'a diktiğini anlaması gerekiyordu. Bunun yerine Greys'in önünde Elijah Hawthorne'la birlikte duruyordu çünkü karısının ondan istediği buydu.

Dönüşmekte olduğu bu kişi kimdi?

"Bunun arkasında kimin olduğunu bulmak için tüm imkânlarımı kullanacağım," dedi Aris, Elijah'a, kırılmış camlara dikkatle basarken. Greys Centilmenler Kulübü'nün etrafına bakarken, neredeyse kırık camların bir şekilde dekora dâhil olup olmadığını merak edecekti. Koyu renk deri mobilyalar ve kasvetli duvarlar, Aris'in ancak zoraki erkeklik olarak tanımlayabileceği bir hava veriyordu. Her şey çok boğucuydu ve denese bile orada olmaktan Elijah Hawthorne'dan daha az hevesli görünemezdi.

"Kardeşim bunu takdir edecektir," dedi Elijah, dudaklarında acı bir kıvrımla. "Buranın oğluna miras kalması konusunda çok ısrarcı. Bana kalsa şimdiye kadar yakmıştım." Masadan bir viski şişesi aldı, şişenin arka yarısının paramparça olduğunu gördü ve yüzünü buruşturarak bir kenara fırlattı.

"Kızım nasıl?" diye sordu bir süre sonra Elijah, enkazın üzerinde hiç üzülmeyen yürürken. Elijah üzgün olmaktan çok sinirli görünüyordu, sanki bütün bu olanlar akıl sağlığından başka bir şeye mal olmamış gibiydi.

Aris, Elijah Hawthorne'un bu özelliğine hayrandı: Onunlayken, Aris'in yarı gerçekler ya da alternatif anlamlar içeren zekice sözcükler konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Bunları hiçbir zaman önemsememişti ve Elijah'la zorlama kibarlıklar olmadan dürüst bir konuşma yapabildikleri için mutluydu. Ya da en azından olabildiğince dürüsttü.

"O yüzden buradayım," dedi adama. "Blythe iyi değil, Elijah ama sana tüm kutsal şeyler üzerine yemin ederim ki ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum."

Kayınpederinin yüzüne bir gölge düştü. Blythe'in durumunun kendisine söylenmesine gerek yoktu, zaten biliyordu. "Kızımı önemsiyor musun, Aris?"

Aris böyle bir soruya cevap vermenin kendisi için bu kadar zor olmamasını dilerdi. Cevabından emin olmadığı için değil, Mila'ya ihanet etmeden gerçeği itiraf edemediği için.

“Her zaman böyle değildi,” diye cevap verdi uzun bir süre düşündükten sonra çünkü Elijah, Aris’in söyleyebileceği her gerçeği duymayı hak ediyordu. “Ama kızına, karımın ölümünden beri hiç kimseye göstermediğim bir ilgi besliyorum.”

Elijah’ın yüzünü kaplayan şüphe yumuşadı. “Eşini kaybet-
tin,” diye tekrarladı, bu sözlerde tanıdık bir ağırlık vardı. “Bunu
duyduğuma çok üzüldüm.”

“Onu bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum, anladığından eminim. Onun için herkesi ve her şeyi yakıp yıkabilirdim. Ve uzun bir süre boyunca, bir daha hiç kimseyi önemsemeyeceğime inandım. Kızınla ilk birlikteliğimin sevgiden kaynaklandığını savunarak seni kandırmayacağım. Ama şu anda ona değer verdiğimi ve onun sağlıklı olmasını istediğimi söylediğimde bana inanmanı umuyorum.”

“Bunların hepsi iyi hoş da” dedi Elijah sessiz bir hiddetle. “Ama ya Blythe? Onun için de dünyayı yakar mısın?”

Aris’i şaşırtan soru değildi, cevabın bu kadar kolay gelmesi, neyi itiraf ettiğinin farkına varmadan kelimelerin dilinden dökülmesiydi. “Yakarım.”

Elijah bir elini omzuna koyarak karşılık verdi ve Aris ne yapacağını bilemedi. İnsanları büyülemiş olabilirdi. Ama gerçek şuydu ki daha önce hiç babası olmamıştı. Bir evlat gibi muamele görmek ne kadar tuhaftı. Ve daha da tuhafı bundan hoşlanmasıydı.

“O zaman sana sahip olduğum için mutluyum,” dedi Elijah ona. “Ve doğruyu söylediğin için de mutluyum. Kızım duygularımı incitmemek için çok uğraşıyor ama gözlerimle görmüş olmama rağmen Verena diye bir yer olmadığını biliyorum. Hiçbir haritada yok ve bu ismi bilen tek bir kişiyle bile karşılaşmadım. Sizinle buluşmak için seyahat ettiğimde, arabam aynı tepenin etrafında üç kez döndü.” Elijah’ın sözlerinde hiçbir suçlama olmamasına rağmen Aris sustu. Sadece gerçekler vardı.

“Lillian’ım ölene kadar hiçbir zaman doğaüstü olaylara inanan biri olmadım,” diye devam etti ve cebinden bir anahtar çıkarıp Aris’i Greys’in arka ofisine götürdü. “Şimdi bile, bunun

sadece üzgün ve kederli bir adamın zihninin ona oynadığı bir oyun olup olmadığını merak ediyorum. Ama o saray... sen prens değilsin, değil mi?"

Aris, Blythe'in rahatsız edici derecede zeki olduğunu biliyordu ve bunu babasından almış gibi görünüyordu. Her ne sebeple olursa olsun, Aris hayalî dokunuşu hâlâ omzunu yakan adama yalan söylemek istemediğini fark etti. Bu yüzden en ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden, "Hayır, değilim," diye cevap verdi. Elijah da başıyla onayladı.

"Güzel," dedi adam, Aris'in bakışlarını sabit tutarak. "O zaman kızımın hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yap."

Elijah kapıyı iterek açarken masasının dağınıklığına dönüp bakmadı bile. Onun yerine, açılmış defterlere ve yere yavaşça sızan yarısı dökülmüş mürekkep şişelerine bakan Aris'e odaklanmıştı.

"Thorn Grove'dan eşyalar kaybolmaya başladı," dedi Aris'e. "Başta küçük şeyler. Çizmeler, bir çay fincanı... ama şimdi ofisimdeki defterler de gitti. Greys'e zarar veren her kimse, Thorn Grove'a ve ahırlara girenle aynı kişi olduğuna inanıyorum."

Elijah deri sandalyesini çekti. Minder ortadan ikiye ayrılmıştı ama başını arkaya yaslarırken buna aldırmadı. "Signa Farrow malikânede yaşadığı ilk ay içinde malikâneye gelen tünellerden birini bulmayı başarmıştı. Başka birinin de aynı şeyi yapmış olması gayet makul."

Elijah'ın karşısında hâlâ zarar görmemiş bir başka deri koltuk vardı ve Aris oraya oturdu. *Keşke Blythe'i bu durumdan kurtarabilseydim*, diye düşünerek parmaklarını birleştirdi. Onu her zaman tatil bahanesiyle uzak bir yere götürebilirdi. Bu kez ona ya da ailesine zarar vermeye çalışabilecek her şeyden ve herkesten uzakta, düzgün bir balayı geçirmelerini önerebilirdi.

Gerçi fark etmezdi. Kaos onları öyle ya da böyle bulurdu ve Blythe'in bu dünyada kalan zamanı hızla azalıyordu.

Aris ellerini saçlarında gezdirdi, sonra göğsünün derinliklerinde bir yerden gelen sessiz bir iç çekişle yere baktı. Bir şeyler

yapması gerekiyordu ve Blythe bunu öğrenirse muhtemelen onu uykusunda öldürecek olsa da Aris'in tek bir seçeneği vardı. Ayağa kalktı ve itiraf edebileceğinden çok daha fazla bir çabayla binlerce altın ipliğin Elijah'yı sarmasına izin vererek, tıpkı Blythe'la düğün töreninde yaptığı gibi adamı dondurdu.

Odada daha fazla iplik vardı elbette. Milyonlarcası evrenin dokusuna işlenmişti ve bu topraklara ayak basmış her insanın hikâyesini anlatıyordu. Aris kapının yanından başlayıp masaya doğru ilerleyerek onları teker teker inceledi. Bir parmağını birine doğru kaydırды ve sadece kendisinin yapabileceği bir dikkatle izini takip etti. İpliklerdeki herhangi bir tuhaflığı çözebilecek olan yalnızca onun gözleriydi ve hepsinin altın olması gerekirken, küçük lifler özellikle birkaçının rengini değiştirmişti.

Gümüş rengiydiler, tıpkı tuhaf goblendeki gibi. Tıpkı *Yaşam* gibi. Ama bu ne anlama geliyordu?

Parmağını ipliğin üzerinde gezdirdi ve bir şey göremeyince iç çekerek uzaklaştı. Koltuğuna döndü ve bacaklarını uzatan Elijah'yı serbest bıraktı.

"Blythe'ı Wisteria'dan uzaklaştırmaya çalışmakla hata ettim," dedi adam ve Aris sanki başından beri dikkatle dinliyormuş gibi başını salladı. "Bir şeyler oluyor ve korkarım bunun onunla bir şekilde bağlantısı var. Onu Thorn Grove'dan uzak tut, Aris. Onu güvende tut."

"Sana söz veriyorum."

Aris zaten bir kez eşini kaybetmişti ve bir tanesini daha kaybetmek istemiyordu. Blythe'a bir insanın kaderinin bir kez yazıldıktan sonra değiştirilemeyeceğini söylemişti ama bu kendi kaderi olacaksa, o zaman bu kuralı aşmanın bir yolunu bulacaktı.

Bu, kaderi yeniden yazmak anlamına gelse bile.

Aris hemen Blythe'ın odasına dönmedi. Bunun yerine çalışma odasına ve tuhaf goblene doğru ilerledi. İlk ortaya çıktığı gecedan

heri goblenin varlığını aklından söküp atamamıştı. Şimdi bile masasının üzerinde durmaksızın dokunmasına rağmen gümüş iplikler hiç uzamıyordu. Bir zamanlar, renkler onu bir sarmalın içine sokabilirdi ama kumaşta bir gariplik vardı. Bu Yaşam değildi, tamamen yeni bir şeydi.

Aylar önce dokumasında ilk kez bir gümüş iplik gösteren kişi Signa'ydı ama düşüncelerini böylesine büyüleyen Blythe olmuştu.

Aris onu gördüğü andan itibaren Blythe Hawthorne'un özel biri olduğunu anlamıştı. Uzun süre boyunca ona karşı hissettiği çekimi görmezden gelmeye çalışmış ancak sayamayacağı kadar çok kez kendi dürtülerinin kurbanı olmuştu.

İlk başta kendi kendine, Signa'nın hayatına entegre olabilmek için Blythe'in yakınında olması gerektiğini söylemişti. Ama bir süre sonra, ilk tanışmaları sırasında parmağını göğsüne dayayarak onunla ilgili tam olarak ne düşündüğünü söyleyen bu kız hakkında giderek artan bir merak duymaya başlamıştı. Hatta birden fazla kez bu dürtülerine yenik düşmüş, sırf dudaklarının tadının neye benzediğini öğrenmek ve merakından kurtulmak için zehir testi yapma bahanesiyle onu öpecek kadar ileri gitmişti.

Signa Farrow su gibiydi; sessiz, düşünceli ve zekiydi. Ama Blythe kızgın alevlerin tutkusunu taşıyordu. O her şeyi tüketen ve asla doymak bilmeyen bir yangın gibiydi ve Aris yanmak için tutuşuyordu.

Başka bir ruh için böyle bir arzu hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Başka bir beden için? Bu cahil canavar kız, uyanıkken ya da rüyasında her düşüncesini tüketmişti ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu aklından çıkaramıyordu. Blythe dünya ve onun sunduğu tüm zevkler için bir sünger gibiydi ve Aris her geçen gün onu daha fazla arzuladığını fark ediyordu.

Onu istiyordu. Zihnini, bedenini, zamanını. Onu istiyordu. Ama önce yapması gereken bir şey vardı.

Aris, Yaşam'ın portresinin altında duruyordu. Onun üzerinde kaç yıl çalışmış, tuvali baştan aşağı boyamış ve onun suretini yakalamaya çalışırken her şeye sıfırdan başlamıştı? Veda etmek istemeyerek onu aramaya başladığından beri ne kadar zaman geçmişti? Avucunu tuvale bastırdı, başparmağını onun teninde gezdirdi ve sıcaklığını hissedebilmeyi diledi.

"Yeniden evlendim, Mila." Sesi havada bir nefes gibi süzülecek kadar kısıktı. "Eminim bunu hiç beklemiyordun."

Ah, bu kadını nasıl da sevmişti. Onu son bir kez görmek için dahi olsa, dinleyebilecek her tanrıya onu bulmasına izin vermesi için dua etmişti. Dünyası Mila'nın ışığıyla aydınlanmıştı ve onu kaybettiği andan beri Aris kendini karanlığın içinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

Bir ayağı bu ilişkideyken diğer ayağı kaçmaya hazır bir şekilde böyle devam edemezdi. Blythe, Aris'in Mila'dan sonra uğruna yanıp tutuştuğu ilk kişiydi ve Blythe daha fazlasını hak ediyordu. Düzgün bir kocayı ya da en azından bir hayaletin peşinde koşmayan bir adamla ilişki yaşamayı hak ediyordu.

"Bir gün seni tekrar göreceğim. Başka bir hayatta, belki birbirimizi buluruz." Ama şimdilik bu bir vedaydı. Portre dokuşunun altında kayıp gitti, sadece çıplak taşa tutunana kadar kayboldu.

Mila gitmişti.

Aris oyalanmaya ya da boğazından yükselen duygulara izin vermedi. Çalışma odasına girdi ve şarkısı yeni bir kararlılıkla kulaklarını tırmalayan goblene doğru yürüdü. Masasından bir makas aldı ve kumaşın üzerinde sürükledi, yok olduğunu görmeye kararlıydı. İplikler ortadan ikiye ayrılıyor ancak saniyeler sonra kendilerini yeniden dikmeye başlıyordu. Yırtmaya çalıştı. Yüzüne is fırlatan bir ateşte onu yakmaya çalıştı. Kumaşı ikiye böldükten sonra yeniden dikmeye fırsat bulamadan yakmak umuduyla ateşe atmayı denedi. Bir ara bunu başardığını düşündü, ta ki dönüp masasının üzerinde duran bozulmamış gobleni görene kadar.

Bu canavarı alt etmek istiyorsa daha yaratıcı olması gerektiğini anlayarak inledi. Ama Blythe koridorun sonunda onu bekliyordu ve öncelik onundu. O uyuduktan sonra gobleni kurcalayabilirdi. Çalışma odasının kapısına doğru ilerledi, kapıyı açmak üzereyken durdu. Yukarı baktığında, goblenlerden birkaçının ince bir buz tabakasıyla kaplanmış olduğunu gördü. Odanın içine sızan soğuk, Aris'in içini öylesine öfkeyle doldurdu ki kardeşini görmezden gelme niyetiyle ileri atıldı. "Seninle konuşmak gibi bir arzum yok," diye bağırdı Aris.

"Başka seçeneğin yok." Bir zamanlar Ölüm'ün sesi ensesindeki tüyleri diken diken etmez ya da Aris'in midesini düşmanlıkla doldurmazdı. Bir zamanlar arkasındaki adam kardeşiydi ve saatlerini Ölüm'ün yanında durmadan gevezelik ederek geçirirdi. Ama şimdi ensesindeki tüyler diken diken olmuştu çünkü Aris, Ölüm'ün bir kez daha gözünü karısına diktiğini biliyordu. Aris bunu durdurmak için bir şey yapmazsa, Ölüm'ün eli Blythe'ı bu dünyadan alıp götürecekti.

"Blythe gitti," dedi Ölüm ve Aris bir anlığına tüm hislerini kaybetti. Nefes almadı.

Dünya bulanıklaşmaya başladığında bedeni uyuştı. Ta ki Signa aniden orada belirene kadar. Ölüm'ün omzuna bir darbe indirerek gölgelerinin arasından sıyrıldı.

"Ona kalp krizi geçirteceksin," diye çıkıştı, Aris'e dönmeden önce. "Blythe ölmedi. O sadece... *gitti*."

Kalbinin yeniden canlanmaya başlaması endişe vericiydi. Nefesi kesildi ve nasıl titrediklerini görmemek için ellerini yumruk yaparak başka tarafa baktı.

"Nasıl gitmiş olabilir?" diye sordu, korkunun aklını ele geçirmemesi için öfkesinin onu beslemesine güvenerek.

Signa sesi soluğu kesilmiş gibi, "Yok oldu," diye başladı. "En ufak bir fikrim yok. Onu aşağıda gördüğümü sandım ama kapıdan takip etmeye çalıştığımda..."

“Kapıdan mı çıktı?” Aris neredeyse dengesini kaybediyordu. Tamamen ikisine doğru döndü ve kendini sabitleyebilmek için en yakındaki masanın kenarına tutundu.

Signa o tuhaf gözlerini kırıştırdı. “Evet. Ama onu dışarıda hiçbir yerde bulamadım...”

“Ön kapı mı?” diye sordu Aris artık anlayarak. “Salonun yanındaki ön kapıydı, değil mi?”

“Başka bir ön kapınız var mı?” diye tersledi Signa. “Kapıyı açtığımda gördüğümü sandım...”

“Küçük Kuş.” Ölüm’ün gölgeleri önce ayaklarının etrafından dolandı, sonra Signa’nın ağzını kapatmak için yukarı doğru kayd. “Sessiz ol.”

Ölüm, Signa’nın ona attığı bakışı görmedi çünkü sadece Aris’e odaklanmıştı, dizlerinin bağı çözülmeye o kadar yakındı ki onu sadece kardeşinin gölgeleri dik tutuyordu.

Bunca zaman Blythe’in Noel balosundan önce Thorn Grove’a kaçmayı nasıl başardığını merak etmişti. Yüzüklerinin ateşinin neden yatıştığını anlamıştı çünkü her zaman onlara bir şey söylemeye çalıştıklarını hissetmişti. Onları birbirlerine doğru çekmek için bir şey söylemeye çalışıyordu.

Yüzükleri kaderin ipleriyle bağlıydı. Aris sonunda nedenini anlamıştı.

Diğerlerinin yanından geçip goblenlere doğru tökezleyerek ilerlerken odası bir anda inanılmaz derecede küçük gelmişti.

Bu mümkün değildi. Evliliklerinden önceki haftalar boyunca Blythe’in goblenini incelemiş, onu yakıp kül etmek istemişti. Ona karşı kullanmak için toplayabileceği her ipucunu ve bilgi parçasını bulmaya çalışmıştı. Ama masasındaki tuhaf yeni goblen gibi, Blythe’inki de kendi kendini dokumaya devam etmiş, onu umursamadan ilerlemişti. Aris, öğrenecek bir şey olmadığını anladığında gobleni izlemekten vazgeçmiş ve o zamandan beri arkasına bakmamıştı. Ta ki şu âna kadar.

Tüm dikkatini goblenlere vermişti ve onların şarkılarını dinliyordu. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir ses duyana kadar onları zihninde ayıkladı. O kadar güzeldi ki hiçbir enstrümana ait olamazdı, sadece onun kulaklarını kutsamış bir melekler korusuna ait olabilirdi... Aris her şeyi bir kenara iterek onu aramaya koyuldu, arka tarafa gelene kadar sıra sıra ilerledi. Eğer arkasındaki korkunç derecede yara bere içindeki goblenin Signa Farrow'a ait olduğunu fark etmeseydi, Aris bu sesin kime ait olduğunu da anlayamayacaktı çünkü goblen birkaç ay önceki gibi görünmüyordu.

Blythe'in gobleni artık bir piyanonun tuşlarına benzemiyordu. Artık kendi kendine sonsuz bir hikâye örerek yere doğru yayılmıyordu. Onun yerine, masasının üzerindeki benzeyordu. Aris'in dizlerinin üzerine çökmesine neden olan tek bir rengi vardı. Asla yeterince nazik davranamayacak parmaklarıyla uzandı, onu satırından çekerken gözleri yanıyordu.

İplikler yıldızlar kadar gümüştü ve goblenin üzerine kapanıp büyük bir çaresizlikle ona sarılırken dudaklarından bir çığlık döküldü.

"Bu olamaz," diye fısıldadı kumaşa karşı, Ölüm'ün ürpertisini sırtında hissedene kadar tekrarlayıp durdu. "Bunca zaman sonra, bu doğru olamaz."

"Ama öyle," diye fısıldadı kardeşi. "O burada." Kelimeler Aris'in içinden bir kurşun gibi fırladı.

Nadiren olurdu ama bazen iki insanın hayatı bu kadar iç içe geçtiğinde, bir dokumanın rengi diğerine akardı. Şimdi gerçeği tüm çıplaklığıyla karşısında gören Aris, Signa Farrow'un aradığı kadın olduğuna nasıl inanabildiğini merak ediyordu. Yaşam'ın gobleni o güne kadar gördüğü en nefes kesici şeydi ve kime ait olduğunu en ufak bir şüphe duymadan anlamıştı.

Düşünmekten vazgeçemediği kadın. Uğruna yanıp tutuştuğu kadın.

Karısı.

Karısı. Tüm bu zaman boyunca gözlerinin önündeydi.
Bunu daha önce görmemekle ne kadar aptallık etmişti.

Bir daha asla ona acı çektirmeyecekti. Elinden gelse bir daha asla canının yanmamasını sağılardı. Çünkü ikinci şansların pek sık yakalanmadığını herkesten daha iyi biliyordu ve Aris bunun geçip gitmesine izin veremezdi.

Bunca zaman sonra, Yaşam onu bulmuştu. *Blythe* onu bulmuştu.

Gobleni büyük bir dikkatle astı ve yüzük parmağındaki ışık bandına baktı. Uzaktan, *Blythe*'in varlığının formunu hissedebiliyordu. Ölüm ve *Signa* gibi zihinleriyle iletişim kuramıyorlardı ama Aris şimdi yüzüğün diğer ucunda titreştiğini, hissettiği şeyin onun ruhu olup olmadığını merak ediyordu. Ne de olsa sonsuza dek birbirine bağlı iki ruhtular. Sadece *Blythe*'inki bir zamanlar olduğu kadar sıcak yanmıyordu.

“Gördüğün şey neydi, *Signa*?” Sesinde yeni bir kararlılık vardı. Aris'in yüzyıllardır hissetmediği bir kararlılık.

“Buna inanmayacaksın,” diye fısıldadı öne doğru bir adım atarak. “Ama o kapının diğer tarafında *Thorn Grove* varmış gibi görünüyordu.” Ellerini uzattığında Aris geri çekilmedi.

“Sana inanıyorum,” dedi ona. “Acele etmeliyiz.”

Blythe evlendikleri gün ona arabanın kendisini *Thorn Grove*'un bahçesine götürdüğünü söylemişti. Haftalardır aklını kurcalayan goblene bir kez daha bakınca Aris kimin şarkısının onu rahatsız ettiğini anladı.

Bu sefer karısının ölmesine gerek yoktu. Bu kez Aris onu nasıl kurtaracağını biliyordu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

ÖTÜZ DÖRT

Blythe odasının duvarlarına dayandığında kendini kendi evinde bir hırsız gibi hissetti. Kimsenin orada olduğunu bilmemesi için parmak uçlarına basma ihtiyacı hissetmesi çok garipti.

Saatın kaç olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu, sadece karanlık ve gün ışığı perdelerden içeri süzölmüyordu. Komodininde mumlar vardı ama koridordan gelen sessiz bir gıcırta ensesindeki tüyleri diken diken edince Blythe bir tanesine uzanmadan önce tereddüt etti.

Yanılmıyorsa, bu ses tam da sanrılarında birinin kaybolduğunu gördüğü yönden geliyordu.

Bu gürültü kendi başına olağandışı değildi çünkü ne de olsa burası bir malikâneydi, bazen tuhaf saatlerde ortalığı toplayan hizmetçilerle ve kırlardaki uğultu sesleriyle doluydu. İnce dalların penceresinin camlarına sürtünüp içeri girmeye çalışmadığı tek bir gece bile olmamıştı. Hatta bir yıl önce, babası da dâhil olmak üzere pek çok kişi gecenin her saatinde ağlayan bir kadının sesini duyduklarını iddia etmişlerdi.

Thorn Grove'dan gelen hiçbir ses tuhaf değildi. Daha ziyade sesin geldiği yön sıra dışıydı çünkü Blythe, Wisteria'ya taşınmadan önce bu kanatta yaşayan tek kişiydi.

Avuçlarını duvara dayadı ve tek bir şöminesi olan odada iki şöminenin birden gözünün önünde canlanmasıyla kendini toparladı. Parmaklarını geçirdiği duvar kâğıdını neredeyse yırtacaktı.

Tanrım, bu kadar yorgun olmaktan nefret ediyordu. Wisteria'nın kapısından geçip Thorn Grove'a ulaşmak bile onu dinlenmeye ihtiyaç duyar bir hâle getirmişti. Ama devam etmek zorundaydı. Bir şey onu buraya yönlendirmişti ve Blythe yüzüğüyle yaşadığı deneyimden büyüyü görmezden gelmeye çalıştığında neler olduğunu biliyordu.

Eğer gerçeği ortaya çıkaracaksa, bunu zihnindeki döngü daha da dayanılmaz hâle gelmeden önce yapmalıydı. Küçük bir adım atarak kulağını kapıya dayadı ve birileri geçerken onları dinledi. Adımlarının her biri yavaş ve kasıtlıydı, duyulmamaya çalışıyordu. Yine bir kapı gıcırdadı ve bu sefer Blythe bu sesi bir kamuflej olarak kullanarak kendi kapısını araladı. Karanlıkta gözlerini kısarak bakarken tam zamanında annesinin odasına bir silüetin girdiğini gördü.

Her kimse, ondan en az bir baş daha uzundu ve bir başlık takıyor gibi görünüyordu. Bunun ötesinde, genel görünüşünden başka bir şey seçilemiyordu. Perili bir malikânenin karanlığında sürünen başlıklı silüetleri kovalamanın akıllıca olmadığını biliyordu. Ama zaten ölmek üzere olduğunu düşünürsek, ne zararı olabilirdi ki?

Enerjisinin son kıvrımlarına güvenen Blythe, ocağının yanında duran demire hızlıca uzandı. Parmak uçlarında odasından çıkıp annesinin çerçeveli portresinin yanındaki kapıya gitmeden önce onu sıkıca kavradı.

Kuşkusuz zihninin ona oyun oynamasına neden olan kendi hayal gücüydü -ne de olsa portreyi gerçekten incelemeyeli uzun zaman olmuştu- ama Blythe annesinin yüzünün her zamankinden daha gergin olduğuna yemin edebilirdi. Annesinin gözleri her zaman böyle endişeyle mi bakıyordu? O gözler kısık ve solgun muydu?

Blythe'in kalbi, göğsünde bu kadar hızlı atarken birçok yarış kazanabilirdi. Dudaklarını büzerek uzun bir nefes aldı, sonra vücudunun iş birliği yapması için dua ederken titremesini dengelemek için nefesini tekrar verdi.

Maşayı sıkıp avucuna iyice oturmasını sağlarken yüzük parmağında bir ısı titreşimi hissetti. Nazikti, sanki Aris onu arıyormuş gibiydi. Eğer bir şey *olursa*, Blythe aralarındaki bu garip bağın bir şekilde onu uyarabileceğini umuyordu. Çünkü beklemeyecekti. Başı dönerken ve vücudu her an pes etmeye hazır hissederken olmazdı.

Fikrini değiştirmeden ya da zayıflığının onu yenmesine izin vermeden önce Blythe kapıyı tekmeleyerek açtı ve demiri salladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse ânında bir şeye temas etti. Söpanın diğer ucundaki direnç karşısında neredeyse çılgılık atacaktı, bir silüet yüzünü buruşturup hemen ardından yere yığıldığında göğsü kaskatı kesildi.

Blythe ciyakladı ve bir sonraki adımda ne yapması gerektiğini anlamaya çalışırken odanın içinde etrafına bakındı. Gerçekten birine *vurmayı* beklemiyordu.

Yerde yatan kişinin sırtı ona dönüktü, yüzü yere bakıyordu ve başı kapüşonla örtülmüştü. Gün ışığında daha fazlasını seçebilecek olsa da gecenin karanlığında sadece kızıl saçların parıladığını görebiliyordu.

Blythe demirin ucunu yerdeki kişinin boynunun en yumuşak yerine bastırdı. Bu her kimse, annesinin odasındaki bir portrenin arkasındaki gizli tünellerden birine doğru ilerliyordu. Kapı, çalışanlar tarafından bile bilinmiyordu, Thorn Grove'daki eski kaçış yollarından biriydi. Malikânedeki kaçmaları gerekirse diye annesi ona çocukken bu yolları göstermişti.

Erkek giysileri etrafa saçılmıştı ve Blythe bu kişinin yığıldığı sırada bu parçaları düşürmüş olduğunu anladı. Duvarları ve gardırobu çamur izleri kaplamıştı. Köşedeki kuru çiçek vazosu

boşaltılmıştı. Pencerenin yanında, kenarlarına çarşafklar bağlanmış hâlde duruyordu. Blythe, bunun kar getirmek için kullanıldığını fark etti. İçme suyu için kar getirirken kullanılmıştı. Ne kadar zekiceydi.

Blythe yere baktı, o zaman bu kişinin -belki de bu *adamın* babasının çizmelerini giydiğini ve zayıf bedenine göre biraz fazla geniş bir takım elbisesi olduğunu fark etti.

Sinirleri Blythe'in boğazını düğümledi. Adamın bilinci yerinde değildi ama hâlâ nefes alıyordu. Görünüşe göre şans sonunda Blythe'in yanındaydı ve böyle bir darbe indirmesine izin vermişti. Adamı bağlayıp yardım gelmesini bekleyebilirdi. Greys'teki hırsızlık olaylarıyla ilgili ne bildiğini ya da Solanine'le ilişkisi olup olmadığını öğrenmek için onu sorgulayabilirlerdi.

Ama önce adamın yüzünü görmesi gerekiyordu. Blythe çömelip adamın kapüşonunu çekmeye cesaret ettiğinde adamın uyanmamasını ummaktan başka bir şey yapamazdı. BÇok geçmeden pişman oldu ve kendini yerdeki kişiden uzaklaştırırken bir çığlık atarak tökezledi.

Bir zamanlar herkesten daha iyi tanıdığına inandığı yüzden. Çünkü bu mümkün değildi.

Mümkün değildi.

Yüzük parmağını kavradı, Aris'e gelip onu bulması için bir mesaj göndermek üzere kullanabilmeyi her *zamankinden* daha çok diliyordu. Sonunda Kaos'un onu neden aradığını ve neden onca yer arasından bu odaya yönlendirildiğini anlamıştı.

Dönüp kapıya doğru koşmaya başlamıştı ki bir el belini kavrayıp onu geri çekti. Başka bir el, Blythe'in öğürmesine neden olacak kadar kötü kokan bir el ağzını kapladı. Adamın elinden kurtulmak için çırpınan Blythe, içinde kalan tüm mücadele gücüyle adamın avucunu ısırdı.

Dişleri etle buluştu. Sıradan ama gerçek, katı bir *etle*. Çünkü bu bir rüya değildi. Bu gerçektir. Blythe'in derisinde dikenler

parladı ve bir tanesi onu kesip geçerken adam nefes nefese geri çekildi. Ama tutuşunu bırakmadı.

“Sakin ol!” diye tısladı kulağına doğru ve Blythe onun sesini duyunca geri çekilmek istedi. “Gitmene izin vereceğim ama çığlık atmayacağına söz vermelisin. Anlıyor musun?”

Varlığının her zerresi onun etini ısırarak ve parmaklarını tek tek koparmak istese de bu dürtüye direndi. Blythe’in gözlerinde yaşlar alev alev yanarken, adam elindeki demiri alıp kenara fırlattı.

Demir olsun ya da olmasın, onunla savaşıyordu. Gerekirse kendini bir diken tarlasına çevirir, her santimini dikenlerle kaplardı. Ama şimdilik başıyla onayladı.

“Güzel.” Adam tutuşunu hafifletti ve ellerini dikkatlice geri çekti. Ama onun arkasında olduğunu, bir şey yapmaya kalkışırsa saldırmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu.

Elinde fırsat varken sopayı onun boğazına saplamalıydı. Çünkü adam kesinlikle tereddüt etmemişti. İş onu öldürmeye geldiğinde bile.

“Merhaba, Blythe,” diye fısıldadı. “Seni iyi gördüğüme sevindim.”

Tanıdık çilli yüze bakmak için döndüğünde boğazını yırtıp açmaya çalışan şeyin öfke mi yoksa kalp kırıklığı mı olduğunu bilemiyordu.

“Merhaba, Percy.”

OTUZ BEŞ

Bu mümkün değil.” Şüphesiz Blythe çoktan ölmüştü. Bir ruha dönüşmüş, kapana kısılmış ve sonsuza dek Thorn Grove’un koridorlarında dolaşmak zorunda kalmış olmalıydı. En azından bu, ölü abisinin karşısında durmasından daha mantıklı olurdu. “Bana senin öldüğün söylendi.”

Hatırladığından daha beyazdı ve şimdi gözlerine iyice baktığında, Blythe gözlerindeki rengin akıp gittiğini görebiliyordu. Tanıdığı tüm tuhaf varlıklar arasında Percy en insan dışı görünüyordu ve onu omuzları çökmüş, vücudu huzursuz bir hâlde karşısında görünce dikenleri bir kez daha derisinin yüzeyine çıktı.

“Hatırlamıyorum,” diye fısıldadı Percy, bir zamanlar annelerinin yatağı olan yere doğru geri çekilerek. Yanında bir tilki maskesi vardı. “Haftalardır parçaları birleştirmeye çalışıyorum ama tek hatırladığım Lillian’ı, gölgelerden bir adamı ve topraktan yükselen sarmaşıkları gördüğüm. Bir de şu tazi vardı. Sanki cehennem çukurlarından fırlamış gibiydi.”

Blythe, Greys’le ilgili tüm şikâyetlerine ve babalarının mirası ona bırakmayı reddetmesine rağmen Percy’nin omuzlarını hiç bu kadar çökmüş gördüğünü hatırlamıyordu. Onu hiç bu kadar perişan, kasırgaya yakalanmış bir denizci gibi titrerken görmemişti.

Çekingen bir şekilde elini uzattı ve teninin dokunuşla aniden buhar olup uçmayacağını teyit etmek için abisinin bileğine bastırırdı. Blythe geri çekilmeden önce Percy başparmağını onunkine sürttü ve Blythe tırnaklarının tenine değen keskinliği karşısında nefesini tuttu.

“Ben gerçeğim, B,” diye fısıldadı. “En azından ben öyle olduğuma inanıyorum.”

Elini geri çekti, güçleri yüzeye çıkarken dili yosunla kaplanmıştı, adam daha da yaklaşırsa kendisini savunmaya hazırdı. Şimdilik gücüne karşı koydu, bunun yerine saçından iki sivri iğne aldı.

“Beni böyle çağırmaya hakkın yok,” diye hırladı parmaklarına dolanmak isteyen sarmaşık kadar zehirli bir sesle. “Benden ne bekliyorsun, Percy? Bir karşılama töreni mi? Beni öldürmeye çalıştın!”

Blythe ileri atılarak iğneleri ona sapladı. Percy geri sıçradı, birinden kurtulmayı başardı ama diğeri bacağına saplandı. Pantolonundan kan fışkırırken, nefes nefese eğilerek iğneye baktı. Ama bu kan, kırmızı değil, katran gibi siyahtı. Blythe gördüğü manzara karşısında ağzını kapattı ve kapıya doğru sendeledi.

“Açıklamama izin ver!” diye seslendi Percy arkasından. Hain kalbini ve korkunç *duygularını* havaya savurdu. Onun sözleri Blythe’ı olduğu yerde durdurdu. Aylarca neyi yanlış yaptığını merak etmişti. Abisini, onu öldürmenin tek seçenek olduğuna karar verecek kadar nasıl kızdırmış olabileceğini merak etmişti.

Blythe’ın kendisi için yapabileceği en akıllıca şey kaçıp diğerlerini bulmaktı. Bunun yerine döndü çünkü o an bile onu bir katil olarak göremiyordu. Percy’ye baktığında sadece abisini gördü. Ama abisinin çok daha *ölü* bir versiyonunu.

Percy birkaç adım daha yaklaştı, ayaklarının üzerinde kasatı kesilmişti. Blythe onun yürüyüşünü hatırlıyordu. O gün daha önce annesinin bahçesinde kapana kısıldığını gördüğünde de aynısını yaşamıştı. Ama belki de hayalinde canlandırdığı

kendisi değildi, belki de Percy'ydi. En azından bu, bahçenin son gördüğünde neden paramparça olduğunu açıklıyordu.

"Seni asla bu işe karıştırmamalıydım," dedi Percy ona, gözleri giderek artan bir paranoyayla odanın köşelerini tarıyor gibiydi. "Aklım başımda değildi. Her şeyi kaybetmekten korkuyordum, özür dilerim..."

"Özür *dilcrim* demek birini neredeyse öldürmek için yeterli bir savunma değil." Blythe ne kadar güçlü olmaya çalışsa da bu sözleri söylemekte zorlandı. Uzun zaman boyunca abisiyle yüz yüze konuşmayı ve ona neden ihanet ettiğini açıklamasını istedikten sonra, bulabildiği tek şey bu muydu?

İçinden bir kahkaha koptu ve kollarını sıkıca kendine sararken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bana cehennemi yaşattın, Percy. Vücudumdaki her bir kemik alev almış gibi hissetmeme neden oldun. Artık doğru dürüst göremeyişimi izledin. Artık ne yemeğimi tutabiliyor ne de konuşabiliyordum. Beni odamda gördüğüm son şey olacağına inandığım tavana bakarken yalnız bıraktın. Tüm bunlara tanık oldun ve yine de beni zehirledin."

O zaman bile Percy onunla göz göze gelmedi. Sanki Ölüm'ün her an üzerlerine atlayacağını bekliyormuş gibi koridorları izliyordu. Bunu beklemesi gerekirdi çünkü Percy her zaman bir korkak olmuştu.

"Beni sen öldürdün," dedi ona, içindeki acıyı saklamadan. "Ve şimdi tekrar ölüyor olmam da senin suçun."

Adam ancak o zaman başını kaldırıp ona baktı. Dehşet dolu gözleri o kadar korkunçtu ki Blythe başka tarafa bakabilmeyi diledi ama bakmadı. Ona herhangi bir avantaj sağlamaya cesaret edemezdi.

"Döndüğümünden beri sana hiçbir şey yapmadım," dedi adam. "Burada olduğun için çok *mutluyum*, Blythe. Zehri nasıl durduracağımı bilemedim çünkü ne yaptığımı öğrendikten sonra seninle yüzleşemedim. Çok hastaydın."

"Bunu duymak istemiyorum," diye bağırdı Blythe, kollarında çıkan dikenleri temizleyerek. "Ne zamandır annemin odasında yaşıyorsun?"

"Kasım başından beri sanırım? Tam tarihini bilmiyorum."

"Peki, burada olduğunu başka kim biliyor?"

"Hiç kimse," dedi Percy ona. "Döndüğümünden beri bu odadayım, kar içiyorum ve tünellerden gizlice mutfığa giriyorum."

"Hepsini kapattıracağım," diye yemin etti kız. Percy'nin çenesi gözle görülür biçimde gerildiğinde acımasız bir tatmin duygusu hissetti.

Güzel. Endişelenmesine izin verecekti.

"Signa ve benden başka kimse senin öldüğünü bilmiyor, seni aptal. Ama yemin ederim onlara söyleyeceğim. Bana yaptığın her şeyi babama anlatacağım ve hiçbir ayrıntıyı atlamayacağım. Ay-lardır iyiydim ve sonra sen ortaya çıktın ve..." Farkına vardığı şey bıçak gibi karnına saplanınca lafını yarıda kesti.

Düğün gecesine kadar gayet iyiydi. Ondan sonra belirtilerini soğuk algınlığına ya da Wisteria'nın içinde bulunduğu kötü durumdan kaynaklanan alerjilere bağlamıştı ama Percy'nin tırnaklarının sivriliğini incelerken ve daha önceki görüsünü düşünürken, evlendiği gün başka neler olduğunu hatırladı. Annesinin bahçesini ziyaret ettiği ve sihrini ilk kez tek bir kızıl taç yaprağı şeklinde fark ettiği zamanı hatırladı.

Blythe karnını tuttu ve Percy'nin tırnaklarının çamurla değil, kanla kaplı olduğunu fark etti. Tırnakları parçalanmıştı, derileri soyulmuş ve uçları donmuştu.

Yerden tırnaklarıyla kazıyarak çıkmıştı ve bu yüzden bu hâldeydi.

Bir yıl önce Signa, Percy'nin hayatını almıştı. Geri kalan yıllarını belladonna zehirlenmesinden kurtarmak için Blythe'a vermişti. Ve şimdi Blythe bilmeden onu geri getirmişti. Kaos'un onu arayıp bulmasına şaşmamalıydı çünkü tüm bu olanlar, olacakların sadece bir kısmıydı.

“Burada olmaman gerekiyordu, Percy,” diye fısıldadı, bu sözlerin ağırlığını iliklerine kadar hissediyordu. Elleri daha fazla diken bulmak ve onları boynunun derinliklerine batırmak için acıyordu. O anda onun işini bitirmek ve kendini kurtarmak için.

Ama yine de yapamadı. Çünkü tüm olanlara rağmen, Percy’ye baktığında abisinin ona bakan yüzünü görüyordu. Birlikte büyüdüğü, yıllarını ağaçların arasında koşturarak ve gece geç saatlerde mutfaktan gizlice bir şeyler aşırarak geçirdiği birinin yüzünü görüyordu.

Belki abisi cinayet işleyebilirdi ama Blythe? Öldürücü darbe için asla harekete geçemezdi. Bunun yerine ona doğru bir adım attı ve Percy geri çekilince hareketsiz kaldı. Blythe sessizce elini ileri uzattı ve Percy’nin avucunu onunkinin içine yerleştirmesini bekledi. Percy’nin donmuş parmaklarının teninde yarattığı sertliğe karşı ürpermek için büyük bir çaba harcadı.

Ona ne kadar acı çektirdiği önemli değildi çünkü Blythe abisini bu hâlde görmeye dayanamıyordu. Gözlerini kapadı ve büyüsunü yüzeye çağırdı. Daha önce hiç kimseyi kasıtlı olarak iyileştirmemişti ama bu, Percy’nin ellerini zihninde sağlıklı ve bozulmamış bir şekilde canlandırmasına engel olmadı, güçlerinin serbestçe akmasına izin verdi. İlk kez bilerek bu şekilde çağırmıştı ve büyü onu sanki bunca zamandır bekliyormuş gibi büyük bir sevinçle kabul etti. Blythe büyüünün kucağına eğildi ve onun sıcaklığıyla dolup taşıtı.

“Greys’e giren sendin,” dedi çalışırken. Sözlerinde hiçbir soru yoktu çünkü mantıklı olan tek şey buydu. “Bunca zaman sonra bile hâlâ kırgınsın.”

“Elbette öyleyim,” diye kükrediğinde Blythe onun acımasızlığının boyutunu ilk elden gördü. “O benimdi, Blythe. Bunca yıldır benim olması gerekiyordu. Sırf babamız aklını kaybetti diye onu elimden almamalıydı.”

Abisi bir aptala dönüşmüştü. Kalpsiz, duygusuz bir aptal. "Senin bir oğlun var," dedi ona söyleme ihtiyacı hissederek. "Eliza Wakefield'dan. Sen ortadan kaybolduğunda Byron'la evlenmek zorunda kaldı ve o da çocuğu kendi çocuğu olarak sahiplendi. Senin öldüğünü düşünüyor ama bunu doğrulayamadı." Percy'nin elindeki titreme bir an için de olsa kesildi. "Bir oğlum mu oldu? Hamile olduğunu bile bilmiyordum." Kahkahası neşeli bir ses değil, onları çevreleyen koridorlar kadar boş ve rekindsizdi. "Gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu..."

"Sen öldüğünden beri mi?" diye bitirdi. "Oldu."

Büyü beklediğinden daha zordu. Signa'ya kazara yaptığı bir şeyi yapmak için çabalarken konsantrasyon çizgileri alnının derinliklerinde yer etti. Percy'yi iyileştirmeye çalışırken elleri ağrıyordu. Parmaklarını zar zor hissediyordu ve durumu yeniden değerlendirmek için geri çekildiğinde Blythe nefesini bastırmak zorunda kaldı. Percy'nin eskiden donmuş olan parmaklarını şimdi pembe, etli bir deri kaplarken, kendisinininkilerin uçları griye dönüyordu. Percy'nin fark etmemesi için ellerini eteklerinin arasına sokarak geri çekildi.

Adamın vücudu ne kadar sağlıklı olursa, kendisinininki de o kadar kötüleşiyor gibiydi. Aralarındaki bağın boyutu hiçbir zaman bu kadar net olmamıştı. Percy yaşayacaksa, o yaşayamazdı. Ne de olsa Blythe'in hayatta kalmasını sağlayan şey onun çalınan yıllarıydı.

Ama Percy'nin nasıl olup da geri dönecek bir bedeni kaldığı bile hayret vericiydi. Eğer kurbağalar kemiklerini birleştirip etlerini yenileyebiliyorlarsa, onun da bunu yapabilmesine o kadar da şaşırmamalıydı. Ama ona bakıyor olmak ne kadar da garipti.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sorarken buldu kendini, titremesini bastırmak için eteklerini avuçladı. Blythe parmaklarının ucundaki kumaşı güçlükle hissedebiliyordu.

“Öldüğüm zamandan mı?” Percy, geçmişte olduğundan daha uzun boylu olup olmadığını hesaplamaya çalışan Blythe’in bakışlarına aldırılmıyordu. Abisinin burnunda her zaman bu kadar çok çil var mıydı? Abisi fiziksel olarak geri dönmüş olabilirdi ama bu doğru gelmiyordu. Onunla ilgili hatırladığı her şey biraz yanlıştı, referanslardan ziyade hafızadan çizilmiş bir resimdi.

“Hava soğuktu,” diye devam etti Percy. “Başta boğulduğumu fark etmedim ama vücudum neredeyse hiç hareket etmiyordu. Tek hatırladığım etrafımdaki toprak ve dışarı çıkmaya çalışırken ciğerlerimin toprakla dolmasıydı. Doğru düzgün bir mezar bile değildi. Sanki içimde bir şeyler varmış gibi hissediyorum, Blythe.” Bunun üzerine sesi titremeye başladı. “Sanki içimde solucanlar dolaşıyordu. Böcekler şu anda bile kemiklerimi kemiriyor. Derim... bunların hiçbiri doğru gelmiyor.”

Blythe’in midesi bulanmaya başladı. Ölüm hakkında bildikleriyle hiç uyuşmuyordu, gerçi Percy öldüğünde o da bahçede değildi. Ama Percy neden reenkarne olmamıştı? Ya da öbür dünyaya gitmemişti? Sylas’a sorması gerekiyordu. Annesi ölmüşken Percy’nin neden burada olduğunu sorması gerekiyordu.

Ama zamanı yoktu. Percy’yi bulmanın verdiği adrenalinin etkisi geçiyordu ve ayakta durmaktan midesi bulan Blythe’in görüş alanı giderek bulanıklaşıyordu. Bir an önce Percy’nin hayatı ya da kendi hayatı arasında bir seçim yapması gerektiğini biliyordu.

Gerçek şu ki Blythe kendini tanıyordu ve sadece tek bir seçenek olduğunu biliyordu. Ancak bunu yüksek sesle söyleyemeden önce bir ışık parlaması oldu ve ardından Blythe’ın şimdiye kadar bildiği en yoğun karanlık geldi. Percy çığlık attı ve Blythe binlerce altın iplik tarafından bir anda kuşatıldı. Blythe ancak karanlık dağıldığında Sylas’ın abisinin üzerine geldiğini ve elinde ay kadar parlayan bir tırpan tuttuğunu görebildi. Sylas tırpanı geri çekince dehşet Blythe’in boğazından yükseldi.

“Ona zarar verme!” diye bağırdı, o sırada Signa’nın hemen arkalarında olduğunu fark etti. Kuzeninin yüzü ciddi, ifadesi kararlıydı. Bir kez bile dönüp Blythe’a bakmadı.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Signa, gözlerini önlerindeki adamdan ayıramıyordu. “Blythe, sen ne yaptın?”

OTUZ ALTI

ARIS

Aris hiçbir zaman cinayetten hoşlanmamıştı. İntikam için çok basit bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Ama Percy Hawthorne'u gördüğü an, Aris fikrini değiştirmek için asla geç olmadığına karar verdi.

Ancak Ölüm daha hızlı davrandı, Percy'yi tanıyarak ona doğru ilerledi. Gölgeleeri çocuğu duvara yapıştırdı ve Percy'nin çığlığı derisini kemiklerinden ayırmaya yetti.

Azrail'in önünde sinmiş, başının arkasını duvara dayamış ve sanki birkaç santimlik mesafe onu bir şekilde kurtaracakmış gibi arkasını dönmeye çalışmıştı. Zavallı, aptal piç. Percy'yi kurtarmak mümkün değildi çünkü Ölüm onun hayatına son vermezse, Aris verecekti.

Öfke damarlarında dolaşan acı bir zehirdi, dilini keskinleştiren ve Percy'nin kaderini nasıl değiştireceğini düşünmesine neden olan öfkeyi körüklüyordu.

"Goblenin ait olduğu kişi bu." Aris yavaş adımlarla kardeşinin yanından geçerek bir eliyle Percy'nin çenesini sıktı. "Dünyanın başına bela." Aris hiç bu kadar güçlü parlamamıştı, öyle korkutucu bir altın rengiydi ki Percy gözlerini kapatırken haykırdı.

lyi, diye düşündü Aris. *Bırak yansınlar*. Daha da sıkı ama bu kez sıkıdığı Percy'nin yüzü değil, boğazıydı ve arkasından bir ses felene kadar adamın boğazını sıkmaya devam etti.

"Lütfen," dedi, kısık bir iniltiyle. Odaya girer girmez bir tehdit algılayarak iplerini Blythe'in etrafına dolamış ve onu bir koza gibi bağlamıştı. Blythe'ı tanıyorsa, onlara karşı savaşırdı. Öfkele-nir, çığlık atar ve onu serbest bırakmasını isterdi.

Öyleyse neden vücudu iplere, onu hapsediyorlarmış gibi değil de tutuyorlarmış gibi yaslanmıştı?

"Lütfen," diye tekrarladı ve Aris o anda sesini çalan şeyin duy-gu olmadığını fark etti. Acı çekiyordu. Acıyı, bir oyuncak bebe-ğin cam gözleri gibi olan gözlerinde ve etrafındaki ipleri kavra-mak için beceriksizce hareket eden gri ve titrek parmak uçlarında görebiliyordu.

Bu onun karısıydı. Sevgilisiydi. Bulmak için tüm dünyayı aradığı ve tam önünde durduğunu fark edemeyecek kadar aptal olduğu ruhunun kayıp yarısıydı. O, ayının güneşiydi. Sonsuz bir kışın ardından gelen ısınma vaadiydi. Tüm bunları kesin olarak biliyordu. Tıpkı yardım gelmezse, bunun onun dünyadaki son gecesi olacağını bildiği gibi.

"Onu öldürmeyin."

Sözcükler Blythe'in dudaklarından ancak çıkmıştı ki, Aris'in onu yakalamak için tam zamanında gönderdiği gevşek iplere daha da gömüldü.

"Blythe." Onun adı, geceye sunduğu ve onu elinde tutmasına izin vermesi için dua ettiği aşk şarabıydı. "Blythe, uyanmalısın."

Oda hareketsizdi, gergindi ve birinin hamle yapmasını bekli-yordu. İlk harekete geçen Ölüm oldu ve kardeşi gölgelerin tırpa-nını indirirken Aris'in kalbi sıkıştı. Umutsuzluğu soğuk bir şeydi, odaya öyle bir güçle sızıyordu ki Aris onun sıcaklığını paylaşabil-mek için karısına daha sıkı sarıldı.

“Neden duruyorsun?” diye sordu Signa. Yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarına rağmen sesi güçlüydü. “Blythe’ın ölmesinin sebebi o!”

Aris kardeşinin de en az onun kadar bunu anladığından emindi. Eğer Aris’e kalsaydı, Percy çoktan ölmüş olurdu ama Blythe’ın yakarışı kulaklarında çınlamaya devam ediyordu.

Onu öldürmeyin.

Ölüm ona doğru döndüğünde, Aris darbenin kalbini delip geçtiğini hissetti. Ölüm’ün ne düşündüğünü biliyordu çünkü kardeşi her zaman tahmin edilebilir biriydi. Nazik, kendini beğenmiş ve o kadar saygılıydı ki Aris ondan nefret ediyordu. Bu yüzden Ölüm’e kötü davranmış, ne pahasına olursa olsun Yaşam’ın isteklerine karşı gelmesine yardım etmesini isteyerek onun nezaketinden yararlanmıştı.

Bir keresinde Ölüm onu dinlemişti. O da en az Aris kadar bencildi ve bunun onları getirdiği noktaya bakmak lazımdı.

“Onu bir daha reddetmeyeceğim,” dedi Ölüm ama bu sözlerin hiçbir anlamı yoktu. Hele Aris onların geleceğini zaten biliyorken.

“Burada hiçbir şey yapmadan duramayız!” Signa elini cebine daldırıp bir avuç belladonna çıkardı. Aris o anda daha iyi bir adam olmayı diledi. Keşke o meyveler Signa’nın dudaklarına değmeden önce onu durduracak cesareti olsaydı, karısının da bunu isteyeceğini biliyordu. Ama Signa, Blythe’ın isteklerine karşı gelmeye istekliyken Aris bunu yapamıyorsa... O zaman Aris onu durduracak kadar iyi bir adam değildi. İpleri ona doğru daldı ama girişimi yarım yamalak, Signa’ya ancak belladonnayı yuttuktan sonra ulaşabildi.

Belladonna ânında etki etti. Ölüm’ün gölgelerine bürünerek yere yığıldı. Göğsü hızla alıp verdiği nefeslerle inip kalkarken aniden durdu ve Percy onun Azrail formunun ayağa kalkışını izledi: kara gözlü, beyaz saçlı ve Aris’le aynı kanı arzulayan.

"Signa..." diye uyardı Ölüm ama Percy'ye doğru ilerlerken ona aldırmadı. Percy'nin durumuna bakılırsa, onu görebiliyor olmalıydı çünkü korkak herif onun önünde yalvarır gibi ellerini açmıştı.

"Lütfen," diye fısıldadı Percy, titreyen her kelime Aris'in dudaklarının öfkeyle kıvrılmasına neden oluyordu. "Bunu yapmak istemezsin."

Signa'nın kahrkahası acı doluydu ve Aris onun Yaşam olabileceğine nasıl inandığını merak etti, ruhlara birinin mahvolmasına neden olmayacak kadar değer verirdi.

"Ah, kesinlikle isterim," diye kükredi ve hiç vakit kaybetmeden Percy'nin bileğini tutarak hamle yaptı.

Ama Percy düşmedi ve Aris gözlerini şimdi Percy'den parlayan gümüş bir ışığın yoğunluğundan korumak zorundaydı.

Ölüm aynı saniye içinde Signa'nın üzerine çökmüştü ve Aris, Percy'nin misillemesinden kaçmak için bunu yaptığına inanırken hınzır bir kahkaha odada yankılandı.

"Merhaba, canlarım." Kaos, heyecandan yerinde duramayarak onlara doğru ilerlerken konuşuyordu. "Hiçbiriniz kuralları bilmiyor musunuz?"

Ölüm bir adım öne çıkarak Signa'yı gözlerden gizlemeye çalıştı. "Bana patronluk taslama, Kaos. Ölen ya da öldürülen herkesin sorumlusu benim."

Solanine, Percy'ye doğru bir parmak sallarken nefesinin altından mırıldandı: "Size bariz olanı bildiren kişi olmaktan nefret ediyorum ama o adam öyle normal biri değil. Onda Yaşam'ın onayı var. Bunu sen bile elinden alamazsın."

"O kız Ölüm'den çaldı," dedi Solanine neşeyle, Aris'in kollarında zayıf düşen Blythe'ı göstererek. "Bir yıldır toprakta çürümekte olan bir ruhu geri getirdi. Dikkatinizi çekerim, yaşamasının tek nedeni ölümü olan bir ruhu."

"Onun hayatı bir kurban," diye devam etti Solanine. "O çocuğun hayatının bedelini kendi hayatıyla ödeyecek."

“Çocuğu alabilirsin,” diye talep etti Aris. Yavaşça Blythe’ı yere yatırdı, ayağa kalkıp diğerlerine doğru ilerlemeden önce başını dikkatlice yere koydu. “Onu geri getirmek bir hataydı. Eğer istediğin kişi oysa onu al.”

“İşler öyle yürümüyor. Yaşam onu kutsadığında, birinin dünyadaki zamanını uzatır. Erken alınma tehlikesi olmadan bütün bir ömür boyu yaşarlar.”

“At için de aynısı oldu,” diye fısıldadı Signa. “Bu yüzden onu öldüremedik.”

Aris onun hangi attan bahsettiğini bilmiyordu ama Signa’nın sesindeki panik ya da Solanine’in konuşanı daha iyi görebilmek için eğilirken gözlerini kaçırmaması pek umurunda değildi.

Ölüm dikkatini dağıtmak için çabaladı ama Kaos hızlıydı. Signa’ya uzanacak kadar yaklaşıp kadar onun etrafından dolaştı, eli Signa’nın yüzüne sadece bir santim kala Ölüm’ün gölgeleri tarafından durduruldu.

“Sen.” Ölüm’ün gölgelerine karşı gerilen Kaos, Signa’yı tuhaf gözlerinden kararlı dudaklarına kadar incelerken yaşadığı şok fazlasıyla belirgindi. “Yüce Tanrım, Rima’nın tıpkısının aynısısın.”

Signa’nın Solanine’in büyüünün yaratabileceği dehşeti hissedip hissetmediğini söylemek imkânsızdı ama Kaos’un karşısında tereddüt etmedi. Çenesini dik tuttu, gözleri meydan okuyordu ve Kaos’un ayaklarına tükürdü.

“Annemin adını o iğrenç ağzına alma.”

Solanine, Aris’in onu hiç görmediği kadar şaşırmış bir hâlde geri çekildi. Ama bu şok kısa sürdü ve güçlü bir kahkahayla başı geriye düştü.

“Ah, senden hoşlandım. Ondaki ateşi almışsın.”

“Bilemem,” diye homurdandı Signa. “Onunla hiç tanışmadım.”

Solanine olması gerekenden daha fazla eğleniyor gibiydi. “Annenin seçimleri konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum, küçük Farrow. Ben sadece gösterinin tadını çıkarmak için oradaydım.”

Gölgeler Signa'nın ayaklarının dibinde dans ediyor, titriyor ve öfkeleniyordu. Oda o kadar hızlı soğuyordu ki Blythe arkasında irkildiğinde Aris gerildi. Birinin Solanine'i kışının üstüne devirip deviremeyeceğini görmeyi çok istese de buna vakti yoktu.

Aris bir adım öne çıktı. "Sana verecek birini bulacağız. Percy olmazsa, onun yerine başka birini."

Dikkatinin dağılmasına sinirlenen Solanine alay etti. "Karına hiçbir şey borçlu değilim. Tarihin tekerrür etmesini istiyorsan, onu kurtarmaya çalış, Aris. İyi bir gösteri yap. Çünkü o kız ölümlü değil ve tek bir insanın hayatı onunla değiştirilemez."

Her şeyin Solanine için gerçekten bir oyun olduğunu anlayan Aris tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Blythe'in hayatta kalma şansı hiç olmamıştı.

Kaos'un dudaklarındaki gülümsemeye bakıp sevdiği kadın yakında ondan ayrılacakken, bu gülümsemenin nasıl var olabildiğini merak ettikçe dehşet ayaklarını ağırlaştırıp bedenini ağırlaştırdı.

Blythe arkasında kıpırdandığında yerde bir sürtünme sesi duyuldu ve Aris onunla yüzleşmek için döndüğünde neredeyse takılıp düşüyordu. Titrek bir adımla onun yanına geldi, yere oturdu ve karısını kendine doğru çekti. Başını nazikçe kucığına yasladı ve parmaklarıyla saçlarını tararken -her geçen dakika daha da saman gibi oluyordu- gözleri çırpındı, açılmaya çabaladı. O anda, dizlerinin üzerinde onun bedenini kucaklarken, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Seyircileri olması umurunda değildi. Kaos'un üzerlerine çökmüş olması ya da onu öpmek için eğildiğinde, tenini ıslatan gözyaşlarının tuzunu tadarken kendini kaybetmesini kimin izlediği umurunda değildi.

Ah, onun kollarında hissettiklerini nasıl da ezberlemek istiyordu. Dudaklarının onun için ayrılışını ve tadının ne kadar tatlı olduğunu...

Onunla sonsuza dek birlikte olmak isterdi, hem de zevkle. Onun yanında dünyayı keşfederek bir ömür geçirebilirdi.

“Şimdi bile başımın belasısın, tatlı böcek,” diye fısıldadı, saçlarını nemli teninden uzaklaştırarak. “Sensiz tekrar nasıl yaşamamı bekliyorsun, bilmiyorum.”

Kaos boğazını temizlerken Aris bunu umursamadı. Abisinin üzüntüsünün ağırlığının üzerine çökmesini ya da bu kâbusun sona ermesi için yere yığılıp ölmesini dilediği çocuğu umursamadı. Şimdilik sadece Blythe’ı önemsiyordu ve ikisinin morsalkım ağacının altında yalnız olduklarını hayal ediyordu.

“Demek gerçeği biliyorsun,” diye fısıldadı Blythe, öyle buruk ve tatlı bir kahkaha attı ki Aris kalbinin paramparça olduğunu hissetti. “Bunu çözemeyeceğini umuyordum.”

“Biliyorum,” diye itiraf etti. “Ama ben seni kendimden bile önce sevdim.”

Sevgi. Ona karşı hissettiği şey buydu. Korku onu bu kadar uzun süre nelerden uzak tutmuştu. Aşk gibi değerli ve geçici bir şeyden kaçınmakla ne kadar aptallık etmişti. Bu, gizlice yaşanacak ya da göğsüne yakın tutulacak ve sadece zihninin en güvenli köşelerinde paylaşılacak bir şey değildi.

Eğer geri dönebilseydi, Aris onu doyasıya severdi. Pervasızca.

Ona sıkıca tutunur ve onu asla bırakmazdı.

Ama ders almakla ilgili bir şeydi bu: Her zaman çok geç öğrenilirdi.

Blythe doğrulmaya çalışırken bile Aris onu sonsuza dek kucaklayabilmeyi diledi. Bu kâbusun, sadece ikisinin olduğu güzel bir rüyaya dönüşmesini diledi. Elini tuttuğunda kalbi durdu, bunun ona son sarılışı olacağını biliyordu.

“Bu sefer huzurlu olmasını istiyorum,” diye fısıldadı. “Beni bir morsalkım yatağına yatırmanı ya da daha önce yapman gerektiği gibi yıldızlardan oluşan bir nehirle göndermeni istiyorum.”

“Göndereceğim.” Parmakları onun etrafında kıvrılmıştı. “Söz veriyorum, yapacağım.”

Gülümsemesi solgun, zayıf bir ifadeydi. Artık çok uzun sürmeyecekti.

“Babama iyi bak, tamam mı? Percy’ye izin verme...”

“Babana hiçbir şey olmayacak, Blythe.” Onu tekrar öptü, bu endişeleri yok etmeyi umuyordu. Ruhunu rahatlatmak ve böylece huzur bulmasını sağlamak istiyordu. “Her zaman benim korumam altında olacak.”

Blythe gülümsemesini sürdürse de dudaklarının kenarları sarktı. “Bu sefer beni aramak zorunda kalmayacaksın, Aris. Bir gün seni bir morsalkım ağacının altında bulacağıma söz veriyorum. Beni biraz daha bekle.”

Gökyüzündeki son yıldız da yok olana kadar bekleyecekti. Aris arkadan yaklaşan kardeşini hissetmeseydi ona bunu da söyleyecekti.

“Aris,” diye usulca uyardı Ölüm ama o zaten biliyordu.

Signa, Ölüm ile kuzeninin arasına girdi ve dizlerinin üzerine çökerek Blythe’in elini tuttu. “Lütfen gitme,” diye fısıldadı, elini sıkıca tutarak. “Bununla savaşabilirsin, Blythe. Yapabileceğini biliyorum. Başka bir yol bulabiliriz.”

“Aptal Signa,” dedi Blythe cevap olarak, Signa’nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. “Ne dediğimi unutma. SSen ölemeyen kızsın, ben de her zaman yaşamaya devam edecek olan kıyım. Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini sanma.”

Aris’in yardımıyla Blythe enerjisinin son kırıntılarını da kullanarak ayağa kalktı ve dikkati abisine yöneldi. Hâlâ duvara sinmiş durumdaydı. Pantolonunun önü kirlenmişti, Aris’in vücudu tiksintiyle ısındı.

O bir solucandı. Aris’in çizmesinin altında ezmek için can attığı aşağılık, zavallı bir solucan. Blythe çenesini kaldırdığında gurur duydu, ölümün eşiğindeyken bile çok daha cesur, çok daha güçlüydü.

“Seni affetmiyorum,” dedi Blythe. Aris müdahale edene kadar ona gereken saygıyı göstermeyen yaratığa. Aris’in ipleri Percy’nin boğazına dolanmış ve onu Blythe’in gözlerinin içine bakmaya zorluyordu.

“Sen benim bir zamanlar tanıdığım abim değilsin,” dedi. “Yaşını tutacağım kişi sen değilsin. Bencil, zalim ve her şeyi kendine hak gören birisin ve iyi ki babamız sana istediklerini vermeyecek kadar akıllı bir adammış. Umarım benden çaldığın hayat sana hak ettiğin her şeyi getirir, Percy.”

Ölüm giderek yaklaşırken Aris onu tuttu ve Percy’yi pencereye doğru koşarken bıraktı. Signa neredeyse onu durdurmak için ayağa fırlayacaktı ama Blythe’in boğazından gelen kısık sesle duraksadı, “Bırak onu,” diye emretti Ölüm. “Burada olmayı hak etmiyor.”

“Ne kadar zamanı kaldı?” Aris sordu, Ölüm cevap verdiğinde dağılmamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

“Saatler, eğer şanslıysak.”

Ölüm ve Kader’in anlaşılabilmiş olması bile mucizeydi. Bir ruhun güzelliği ya da Kader’in yarattığı bir hayatın parlaklığı ne olursa olsun, sonunda Ölüm her zaman onları alırdı.

Aris, yıllarca Ölüm’ün zorunda olduğunu bile bile ona kızmıştı. Yıllar boyunca kardeşinin gözlerinin içine bakamamış, hem karısının trajik ölümünün hem de kardeşinin suçluluğunun kendi hatası olduğunu bilmezden gelmişti. Keder onu toprağa gömmekle tehdit etmişti ve bu kederi öfkeye dönüştürmekten, suçu birinin üzerine atmaktan başka çaresi yoktu. Aris de en az Ölüm kadar gerçeği biliyordu ama burada, bir kez daha kardeşine kendisini onu kurtarması için yalvaracaktı.

“Yaşayan herkes bir gün ölecek,” diye fısıldadı Ölüm. “Onu tekrar bulacaksın, Aris.”

“Ya da onu kurtarabilirsin.” Konuşan Signa’ydı, Aris’in kolunu tutarken söyledikleri zorlukla duyulabiliyordu.

“Sen bir *ilahsın*,” diye araya girdi. “Bir taşla iki kuş, Aris. Yapılması gerekeni yap ve onu kurtar.”

Bu kez Ölüm onu duydu. Sitem dolu bir tıslamayla ileri atıldı. “Signa,” diye seslendi ama kız onun bakışlarına karşılık vermedi. Gözleri Kader’inkilere dikildi, sonra bir kez, kısa bir süre Kaos’a doğru kaydı.

Ve o da anladı.

Aris ayağa kalktı, Blythe'ı da kendisiyle birlikte kaldırdı ve

Ölüm'ün eldivenli ellerine bıraktı.

"Onu Wisteria'ya geri götür." Kardeşinin gözlerinin içine sertçe baktı. "Ona göz kulak ol, beni anlıyor musun?"

Yıllarca kavga etmişlerdi, Aris suçluluk duygusunu aşağılama olarak maskeleymişti. Ama şu anda kardeşine herkesten daha çok ihtiyacı vardı ve Ölüm'ün gözlerini kaplayan karanlıkta, Aris onun kendisini anladığını biliyordu.

"Aptal olma," diye uyardı Ölüm ama Aris onu dinlemiyordu.

"Git, kardeşim," diye emretti. "Ben hemen arkanda olacağım.

Ve eğer Blythe ben dönmeden önce ölürse, hepinizi geberteceğimi bilin." Aris eldivenlerini düzeltti, onların yanından geçip Kaos'a doğru yürürken ifadesizdi. Sesinde hiçbir tonlama yoktu. Öfke ya da keder yoktu. Ona bakarken sadece gerçekleri görüyordu.

"Bir daha senin tarafından alt edilmeyeceğim," diye söz verdi onu pencereye doğru götürürken. "Bunun için hayatım üzerine yemin ederim."

OTUZ YEDİ

ARIS

Percy Hawthorne'un kaçıışının üzerinden on beş dakika geçmişti. Aris karısının onu beklediğini bilirken sonsuzluk gibi uzayan on beş uzun dakika... Çektiği acının her saniyesinde onunla birlikte olmak için her şeyini verebilirdi ama onun iyiliği için bunu yapmaktan başka çaresi yoktu.

Aris, Thorn Grove'un ötesindeki bozkırları geçti. Hawthorne'un oğlu bir at çalıp araziye çevreleyen ormanda kaybolmuş ve şirin bir kulübenin yanına sığınmıştı. Kader, parmağını ormandaki binlerce iplikçikten birinin üzerinde gezdirerek kulübenin yakın zamanda Charlotte Killinger'a ait olduğunu öğrendi. Percy'nin bir zamanlar kendisine âşık olduğunu düşündüğü genç bir kadındı bu, tıpkı sayısız kadın hakkında yanlış düşündüğü gibi.

"Charlotte sana yardım edemez," diye fısıldadı Kader kara geceye karşı. Ormanın içine doğru ilerlerken ay ışığı çok az geliyordu ama kulübenin kendisi, gümüş ışığın çıplak dalların arasından süzüldüğü küçük bir açıklıkta yer alıyordu. "O artık burada yaşamıyor."

Kulübeye yaklaşıırken Aris'i ısırmaya çalışan huysuz bir at ilk bakışta fark ettiği tek şeydi. Dizginleri bir ağaca bağlanmıştı, düğüm aceleyle atılmıştı. Percy o donmuş bacaklarıyla atsız fazla uzağa gidemezdi.

Kader, ileriye doğru attığı her adımda parmaklarını sadece kendisinin görebildiği iplikler üzerinde gezdirdi. Bu iplikler ona dünyanın dokumasını, bir yerin geçmişte ne olduğunu ve bu yaşamda ne olacağını gösteriyordu. Bu kulübede kimlerin yaşadığını gördü. Üzerlerinden geçen her bir ruhu izlerken ağaçların can çekişmesini hissetti. Lillian ve Elijah Hawthorne'u ormanın derinliklerine doğru yolculuk ederken gördü, Elijah ona en büyük tutkularından biri hâline gelecek bir bahçe hediye etmişti. Marjorie Hargreaves adında kalbi kırık bir kadının oğlunun yasını tuttuğunu gördü. Başını çevirdi ve görüntü at sırtında ateşe doğru koşan Signa Farrow'a, sonra da Blythe'in Charlotte'la kol kola arazide dolaşmasına dönüştü.

Percy'yi de gördü. Belladonnaları çalmak için gölgeliklerden ne kadar sık geçtiğini gördü. Onun hainliğinin önceden planlanmış olduğunu gördü. Ama en önemlisi Aris, Percy'nin şimdi nerede saklandığını gördü.

Percy Hawthorne yaşamayı hak eden bir çocuk değildi. Ama Aris de ona ölümü getirecek biri değildi, özellikle de karısı kazara ya da değil, bir lütufta bulunmuşken. Ama bu canavarın Hawthornelara bir daha yüzünü göstermemesini sağlamanın tek yolu ölüm değildi.

"Saklanamazsın." Aris, arazinin eteklerinde yer alan bir kuyuya doğru yürürken tam bir avcıydı. "Kader'den." Daldan bir yabanmersini kopardı ve karısının dokunuşunu hissederek ağzına attı.

Mükemmeldi. Mükemmel.

Dirseklerini kuyunun aşınmış taşlarına dayayan Aris, karanlık uçuşuma bakmak için öne doğru uzandı. Percy, Aris'in kırılıp

kırılmayacağını merak edebileceği kadar şiddetle titreyen elleriyle bir merdiveni tutuyordu. Percy'nin pantolonunun ve botlarının paçaları suyun içindeydi, merdivene doğru kıvrılmıştı ve gölgeler arasında kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışıyordu.

"Merhaba, Percy." Onun sözleriyle birlikte yıldızların her bir pırıltısı ve ay ışığının her bir zerresi Aris'e doğru süzüldü. Aris onları yuttu, teni aşağıya vuran ışıkla parlıyordu. Çocuk irkildi ve bu manzaraya karşı yüzünü buruşturdu. "Neden oradan çıkmıyorsun?"

"Sen o değilsin, değil mi?" Aris, Percy'nin sesinde neden bir rahatlama belirtisi hissettiğini anlayamıyordu. "Sen..."

"Ölüm değil miyim?" Aris onun yerine cümlesini bitirdi. Arkasındaki milyonlarca iplik kuyunun etrafını sarmıştı. "Ben çok daha kötüsüyüm."

Kader'in kucaklayışının tek uyarısı, ipleri kuyudan aşağı uzanıp Percy'nin bilekleri ve boynu etrafında prangalar oluşturmada önce eriyen tuzağının renginin kararmasıydı. Percy'yi çekip çıkarmadı çünkü bu çok kolay olurdu. Çok çabuk olurdu. Bunun yerine Aris acele etmedi, Percy ayağa kalkıp Aris'in zar zor alabildiği almasına izin verdiği nefesi ciğerlerine çekmek için çırpınana kadar sıradan bir güç harcamasıyla çocuğu santim santim kaldırırken taşa yaslanıp gevşedi.

Aris tüm bu süre boyunca gözlerini Percy'ninkilere kilitledi. Ne kadar yabancıydılar. Ne kadar iğrençlerdi, tıpkı onun geri kalanı gibi. "Tanışma şansına sahip olacağımızı hiç ummazdım."

Percy'nin dizleri titredi. O kadar acıklı bir ses çıkardı ki daha iyi bir adam ona acıyabilirdi. Ama Aris öyle bir adam değildi.

"Lütfen." Percy'nin teni kar gibi renksizdi, tıpkı gözleri gibi içindeki hayat da akıp gitmişti. İğrenç biriydi. İleri uzandığında Aris geri adım attı ve gömleğini kirlenmeden önce silkeledi. "Hiç istemedim..."

"Nefesini boşa harcama. Senin kim olduğunu ve karıma ne kadar acı çektiğini çok iyi biliyorum." Aris kendisiyle Percy arasındaki mesafeyi kapattı, eldivenlerini kirletmemek için bir kenara bıraktı ve parmak uçlarını Percy'nin şakaklarına dayadı. Onu çevreleyen iplikler birer birer gevşedi ve Aris bastırdıkça kendilerini yeniden işlemeye başladılar.

Blythe kardeşinin yaşamasını istiyorsa kardeşi yaşayacaktı. Aris'in bu konuda başka seçeneği yoktu. Ama Kader nazik biri değildi ve yakın zamanda kendini değiştirmeye de hiç niyeti yoktu.

"Bu dünya sana karşı asla merhametli olmayacak." Her kelime bir diğeri kadar net ve kesindi, bir uyarı değil, bir lanetti. "Sana acınmayacak, aksine hakaret edilecek. Seni gören herkes bakışlarını kaçırarak ve kapılarını sana kapatacak. Bir daha asla Hawthornelardan birini görmeyeceksin çünkü buradan çok uzaklara kaçacaksın. Kemiklerin ağrıyana ve ayakların kanayana kadar koş ve sonra devam et. Bir daha asla kız kardeşinle konuşmayacak ya da tanıdığın hiç kimseden teselli istemeyeceksin."

"Senin bir evin yok," diye devam etti Aris. Çocuğun yüzünü dik tutarak onu bakışlarına dayanmaya zorlarken başparmağı Percy'nin yanağına sürtünüyordu. "Ve asla da olmayacak. Her şeyi isteyeceksin ama hiçbir şeye sahip olamayacaksın. Belki bir ömür daha ölmeyeceksin ama her gün ölmeyi dileyeceksin. Her gün acı çekecek ve lanetlendiğin bu sefil hayatı sona erdirmek isteyeceksin. Ve her gece bunları düşünürken beni hatırlayacaksın. Her zaman orada olduğumu, seni izlediğimi ve eğer istersem, hayatını daha da kötüleştirebileceğimi bileceksin."

Kulübe yoktu. Etraflarını saran bir orman da yoktu. Sanki dünyadaki tüm ışık sadece Aris'in üzerindeydi ve Aris öyle bir parlaklıkla parlıyordu ki Percy gözlerini diken ipler gibi çılgınlık atarak Kader'in ihtişamına bakmaya zorlanıyordu.

"Beni hatırlayacaksın," diye fısıldadı Aris, "ve her nefeste böyle bir kaderi hak etmek için yaptıklarını hatırlayacaksın."

Ancak o zaman ipler çözüldü ve Percy umarsızca dizlerinin üzerine çökerken Aris eldivenlerini giymek için arkasını döndü. Aris ata doğru ilerledi ve dizginlerini zorlukla kavradığında Percy'nin arkasında kıpırdadığını hissetti. Yarı kör olan çocuk, Aris'in kafasına fırlatmaya çalıştığı bir taşla boğuşuyordu. Acı verici bir darbe olurdu -bir insana isabet etseydi belki de ölümcül olurdu- ama Aris asla dönmedi bile. Büyüsü taşı durdurdu ve atabinen Percy'ye doğru taşı geri fırlattı.

"Sana iyi şanslar, Percy. Buna ihtiyacın olacak," diyen Aris dizginleri bir çırpıda çekip gitti.

OTUZ SEKİZ

Blythe ölüm gecesini sevdiklerinin yanında geçirdi. Bulanık hayallerinde kuzeninin Azrail'i birden fazla kez püskürttüğünü görmüştü ve buna sevinmiş olsa da Blythe, Signa'nın çabalarının yakında boşa gideceğini biliyordu.

Korkmuyordu. Annesi onu bekliyordu ve Elijah'a iyi bakılacaktı. Yorgun kemiklerinin endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Aris onu güvende tutacaktı.

Yine de babasının ve daha yeni keşfettiği ilişkisinin yasını tutuyordu. Anılarıyla geri dönüp dönmeyeceğini ya da onları bulmanın ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Bir sonraki hayatında nasıl bir insan olacağını kim bilebilirdi ki?

"Sylas." Blythe, temkinli bir adımla yaklaşan gri gözlü Azrail'in ilgisini çekti. "Kime dönüşeceğim konusunda söz hakkım olacak mı?"

Adamın sesi yanağına değen nazık bir okşayıştı ve bedenini rahatlattı. "En ufak fikrim bile yok. Bu senin alanın."

Öyle olduğunu sanıyordu. Belki de öldüğünde tüm cevaplarla ve gücünün farkındalığıyla geri dönecekti. Bu en azından bir umut ışığı olabilirdi.

“Pek çok biçimde reenkarnasyon gördüm,” diye devam etti. Ölüm bir süre sonra, sanki cevaptan duyduğu memnuniyesizliği sezmiş gibi. “Farklı bir cinsiyet olarak geri dönen ruhlar. Dünyayı umursamadan günlerini aylıklık ederek geçirmek isteyen ve sonunda sıradan bir ev kedisi olarak geri dönen insanlar. Bu dünyadaki her şey yaşam ve ölümle birbirine bağlıdır. Dilediğin kişi olarak geri dönebileceğinden hiç şüphem yok.”

Duyguları boğazında düğümlenmişti ve bunu durduramayacak kadar güçsüzdü. Aris’in bir anda ortaya çıkması ve yatağına doğru iki uzun adım atması onu rahatlatmıştı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Aris ve eğilip Blythe’in başının üstüne bir öpücük kondurdu. “Bekleyemeyecek bir şey vardı.”

Blythe onu bekliyordu, o gelene kadar sakinleştirici sessizliğin kendisini ele geçirmesine izin vermeyi reddetmişti. Şimdi o buradaydı ve sanki vücuduna çok fazla ağırlık çökmüş gibi hissediyordu. Sanki okyanusa atılmış ve batmaya terk edilmiş gibiydi.

“Vakit geldi, Aris.” Sesi neredeyse hiç çıkmıyordu, dili pelteye dönmüştü. Başını yana eğerek yalvaran gözlerini Sylas’ın kollarına dikti. “Daha da kötüleşmeden beni hemen almanı istiyorum.”

Yanılıyor muydu yoksa adamın gözleri Signa’ya mı kaymıştı?

“Daha çok gençsin, Blythe. Bunu hak etmiyorsun.” Aris’in sesi onun kulakları için yumuşatılmış olabilirdi ama bu söz ona bir akıntı gibi çarptı.

“Kimse hiçbirini hak etmedi, Aris. Zamanımız yok...” İtirazı, adamın dudaklarını onunkilere hızla bastırmasıyla kesildi. Ne kadar yorgun olursa olsun -gözlerini kapatıp o sonsuz uykuya dalmayı ne kadar isterse istesin- bunun için her zaman enerji bulabilirdi.

Avuç içi yanağına yumuşak bir şekilde değdi, becerikli parmakları saçlarının arasından geçti. Blythe geri çekilmek için hiçbir hareket yapmadı. Adam onu öpmeye devam ettikçe göz kapaklarının ardındaki görüntü de değişmeye başladı. Mesela morsalkımın ipeksi mavi yaprakları yağmur damlacıkları gibi

üzerine düşüyordu. Sadece o yaprakları ve ayaklarının altındaki gümüş yıldızlardan oluşan nehri görebiliyordu. Akıntı onu sürükliyordu ve üzerinde hak iddia etmeye hazırdı.

Güzelliği göğsünü aydınlatıyordu ve gitmek için daha iyi bir yol düşünemezdi.

Ama sonra Aris'in dudaklarının sıcaklığı kayboldu ve nehir onu altına çekti. Morsalkımlar devrilirken o aşağıya doğru süzül-
dü, üşüdü ve dünyadan koptu. Güzelliğinin arasında bile paniğin pençelerinin onu parçaladığını hissetti.

Ölmüş müydü? Ölüm böyle bir şey miydi?

Uzakta, sesi kısık ve duyulması neredeyse imkânsız olan Aris, kendisi olmayan biriyle konuşuyordu. Onu aradı ama hiçbir şey göremedi çünkü başka bir dünyada gibiydi.

Blythe'in kalbi yıldızlardan oluşan o nehrin dibine batarken, "O ölmeyecek," dedi Aris. "Beni alacaksın ve onun yaşamasına izin vereceksin."

Blythe, Aris'in onu içine hapsedtiği bu güzel dünyada bir tut-
saktı. Kafesin sınırlarına karşı çırpınıyor, onu çağırıyor, mantıklı düşünebilmesi için haykırıyordu. Ama nehir onu altına çekip boğazını sıkıştırırken, her çığlık girişimi alev alev yakıyordu. Morsalkımlar sarmaşıklarını boynuna dolamıştı. Kız, adamın kendisinden sakladığı gerçek dünyaya bakabilmek için suyun yüzeyini örten morsalkım yapraklarını tırmaladıkça su onu yutuyordu.

Ne kadar mücadele etse de Blythe gözlerini uzun süre açık tutamadı. Syllas'ın önünde dizlerinin üzerine çökmüş olan kocasının sadece belli belirsiz bir parçasını görebiliyordu.

"Denge bir insan ruhuyla yeniden kurulamaz," dedi Aris ona, gözlerini bir kez olsun Azrail'den ayırmadan. "Ama benimkiyle yeniden kurulabilir. Ona yıllarımı ver, kardeşim. Ona tüm varlığımı ver ve onu kurtar." Blythe çığlık atmaya çalıştı ama sular boğazına dolduğu için sesi çıkmadı. Aris güçlerini onun üzerinde kullanmayacağına söz vermişti. Söz vermişti ama yine de burada onun elinden kaçamıyordu.

Ondan nefret ediyordu. Bu aptal kocasını kendisini kurtarmasına izin vermeyecek kadar çok sevmekten nefret ediyordu.

Signa, Blythe'in yardım için sessizce yalvarışını fark etmişti ama Signa'nın yüzü kararlılıkla gerilmişti, sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Sanki bunu umuyormuş gibi. Signa'nın çenesi gerildi ve Blythe'in bakışlarından kaçınmak için döndü.

Yaşam'ın kalbi kırılğan bir şeydi, bir çırağın eliyle parçalanır ve geçici olarak onarılırdı. Ama o anda, onarılamayacak kadar paramparça oldu. "Bu en başından beri benim hatamdı," dedi Aris. "Sana üzgün olduğumu söyleyebilirim, Sylas ama bu tür sözlerin pek bir ağırlığı yok. Bunu ikinize de kanıtlamama izin verin. Bu, sebep olduğum zararı değiştirmeyecek ama bir başlangıç olsun. Bırakın yaşasın."

Sylas'ın bencil olması için dua etti. Aris'in yalvarışlarını görmezden gelmesi için de ama Blythe, Sylas'ın gölgeleri yas tutar gibi köşelere çekildiği anda yenilgisini hissetti. Ağlayacak gibiydi.

"İsteğini yerine getireceğim," diye fısıldadı Azrail, kardeşinin önünde diz çökerek eldivenlerini çıkardı. "Ama sadece bir gün bize döneceğine yemin edersen."

Aris cevap vermeden önce bir kez daha arkasına, Blythe'a baktı. Karısının gözlerinin açık olduğunu görünce gülümsedi. Teninde bir parıltı, Blythe'in onu hiç görmediği kadar güzel yapan sessiz bir mutluluk vardı. "Söz veriyorum. Seni tekrar bulacağıma yemin ederim." Sylas'a geri döndü. "İkinizi de." Başını dik tutan Aris elini kardeşine doğru uzattı ve o da elini iki elinin arasına aldı.

Aris'in tenindeki renk çekilirken her gümüş yıldız eriyip gitti. Azrail'in şefkatli dokunuşuyla vücudu öne doğru yığılıp yere düşerken, morsalkım yaprak yaprak dağıldı. Nefes Blythe'in ciğerlerine doldu, yaşamın nabızı öyle bir güçle atıyordu ki içinde sessizce yükselen çılgınlığı sonunda boğazından gevşedi. Kendini titreyen bacaklarının üzerine bıraktı ve Aris'e doğru koşmaya başladı.

Ama geriye kalan tek şey, bir zamanlar ısıt ısıt yanan adamın kabuğuydu.

“Ne yaptın sen?” diye sordu Blythe, hıçkırıklarıyla yeri titretiyordu. Aris’in başını kucağına alarak onun yanına yığıldı ve etraflarındaki iplikler birer birer gözden kayboldu. Dünyadaki tüm sihir onun son nefesiyle birlikte yok olmuş gibiydi ve sanki Kaos o anda bile onun üzerinde durmuş, Blythe’in sahip olduğu her umudu ve her hayali çalışıyordu.

Ama Blythe onun üzerine kapanmış, gözyaşları ve acısı içinde kaybolmuşken, Aris gülümsüyordu.

Blythe ona fısıldadı: “Seni aptal adam. Ne yaptın sen?”

OTUZ DOKUZ

Ölümsüz birinin ölümünün örneği yoktu.
Aris'in geri dönüp dönmeyeceği bilinmiyordu.

Dönse bile kendisini hatırlayıp hatırlamayacağını ya da kendisi olup olamayacağını bilmiyordu.

Blythe her sabah merhum kocasının çalışma odasında durup hareketsiz goblenlerin hareket etmesini bekliyordu. Renklerin boş tuvallere dökülmesini ya da hareketsiz iğnelere iplik geçirilmesini bekliyordu. Çünkü Aris gerçekten gitmiş olamazdı. O çok güçlüydü. Öylece ortadan kaybolamayacak kadar heybetli bir ruhtu.

Bir gün daha geçti. Sonra üç gün... Bir hafta geçti ama goblenler hâlâ kıpırdamamıştı.

Bir hafta, Aris'in onu beklemek ve aramak için harcadığı zamanın sadece bir kısmıydı ve Blythe şimdiden bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Onu tanıdıkça ruhu, saray onun şakalarından ve kahkahalarından mahrum kalana kadar tam olarak takdir edemediği bir şekilde doluyordu. Onun kaybıyla parçalanmıştı ve Blythe bir daha bütün olabileceğine inanmıyordu.

Wisteria Bahçeleri'nde hiç hayat kalmamıştı. Ne sihir ne de renk vardı. Malikâne, sadece Aris'in büyüyle görkemli bir şeye dönüşmüş çıplak taş duvarlardan biraz daha fazlasıydı. Aris, kızın

peri masallarında okuduğu büyücülerden biri gibiydi, etrafındaki dünyanın her yönüne sihir saçıyordu. Şimdi, görkemli dış cephe olmadan, evin tasarımındaki her çatlağı bir kez daha görüyordu. Yarılmış her taşı ve yıkılmaya hazır gibi görünen süssüz duvarları...

Odası gitmişti. Topladığı her sanat eseri ve her biblo yerinde duruyordu ama yatak odasının geri kalanı taştan başka bir şey değildi. Bir zamanlar çok parlak olan bir adam için steril bir müze gibiydi. Çok abartılı.

Blythe'in odasında da bir gardırop ve sandalyeden başka bir şey yoktu, ilk bulduğu zamankinden biraz daha sadeydi. Kütüphanesinin ihtişamı bile yok olmuştu ve kalbinin derinliklerinde bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordu: Aris gerçekten gitmişti ve belki de bir daha asla geri dönmeyecekti.

Aris onu bıraktıktan sonra Blythe haftalarca konuşacak gücü kendinde bulamadı. Sanki nasıl konuşacağını unutmuş gibiydi, büyü barındırmayan bir dünyada yaşamının ne demek olduğunu yeniden öğrenmek istemiyordu. Aris'in olmadığı bir dünyada...

O haftalarda hiç misafir kabul etmedi, pencereleri dikenli çalılarla kapatılmıştı ve hem kendi hem de lanet tilkinin varlığını sürdürmek için yalnızca kapısının önüne bırakılan yemeklere güveniyordu. Gün geçtikçe yaratığın onun yatak odasının kapısını pençelemesini izlemekten yoruldu. Çalışma odasının. Aris'in gecelerinin çoğunu geçirdiği salonun. Asla cevap vermeyecek bir adamı beklemekten yoruldu.

Neredeyse bir ay sonra bir gün tilkiye, "Geri dönmeyecek," dedi, kelimeler boğazında alev alev yanıyordu.

Ama korkunç yaratık sadece başını eğdi ve Blythe'a kocasını acımasızca hatırlatan o kehribar rengi gözlerini kırptırdı. Tekrar konuştu, bu sefer daha sertti: "Geri gelmeyecek dedim!" Blythe

tüm bu zaman boyunca onu rahatsız eden kelimeleri haykırdı. “O kapıyı asla açmayacak, anlamıyor musun? Sen hayatta olduğun sürece açmayacak, belki de hiç açmayacak. O gitti, seni canavar!” Her kelimeyle birlikte Blythe dizlerinin üzerine çöküp hıçkırı hıçkırı ağlayana kadar yere daha da yaklaştı.

“O gitti.”

Orada ne kadar kaldığına aldırmadan parmaklarını yere doğru kıvrırdı. Dakikalar mı? Günler mi? Durması için ne kadar yalvarırsa yalvarsın zaman akmaya devam ettikten sonra bunların ne önemi vardı ki? Bir kuyruğun tenine değdiğini hissedene kadar kıpırdamadı, soğuk bir burun eline değince irkildi.

Hayvan yumuşacık bir inilti çıkarırken Blythe tilkiye baktı, kulakları kafatasına doğru düzleşmişti. Yavaşça Blythe’in kucağına süründü ve yorgun bir iç çekişle Blythe’in karnına doğru kıvrıldı.

Elleri titreyen Blythe, tilkinin kürkünü gözyaşlarıyla ıslatırken parmaklarıyla Beasty’nin sırtını tekrar tekrar okşadı.

“Sadece sen ve ben,” diye fısıldadı ve kendini canavarla birlikte yere bıraktı. Derisi, sanki ikisinin sonsuza dek o noktada kök salmasını istiyormuşçasına ondan sızan sarmaşıklarla kaşınıyordu. Blythe tilkiyi kucağına alırken tilki onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. “Gerçekten gitti.”

Elijah Hawthorne her sabah mutlaka Wisteria’nın kapısına geliyordu. Blythe onu bir kez bile içeri almamıştı, sarayın etrafındaki çalılıklar her geçen gün daha da büyüyordu ama bu, onun kapının eşiğinde yaşamasına engel olmadı. Blythe onun için bıraktığı yiyecekleri kabul etmemiş olsaydı, hayatta olduğundan emin olmak için gereken her türlü pencereyi ya da kapıyı kıracağından hiç şüphesi yoktu. Ama Elijah ısrar etmedi. Onun ne hissettiğini herkesten çok o anlayabilirdi. Bu, sadece bir yıl önce onu neredeyse deliliğe sürükleyen acının aynısıydı. Üzüntülerini içkiyle

boğmasına ve acısını şatafatlı partilerle hafifletmeye çalışmasına neden olan bir acıydı...

Blythe'in vücudu, gözlerini her kapadığında onu toprağa gömmeye çalışan dikenlere dönüşüyordu. Kendi derisini zar zor görebiliyordu, kederinden güçlerini geri çekecek iradeyi bulamayacak kadar bunalmıştı. Her gün sadece Elijah görüldüğünde uyanıyor, kendisini ve Beasty'yi besleyecek kadar uzun bir süre sonra tekrar kapının yanına doğru uzanıyor, babasının havadislerini hiç cevap vermeden dinliyordu. Babası ona Greys'in yeniden iyi durumda olduğunu ve potansiyel bir alıcıyla görüştüğünü söylemiş, Thorn Grove ve yeğeniyle ilgili gelişmeleri aktarmıştı. Ancak Elijah çoğunlukla Blythe'in annesinden bahsederek kur yapmalarına ve evliliklerinin ilk günlerine dair hikâyeler anlatıyordu.

"Lillian'ı gördüğüm anda onunla evleneceğimi biliyordum," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

Blythe bazen gözyaşları içinde dinliyordu. Diğer zamanlarda ise yosunların kulaklarını doldurmasına ve büyüyen çalılarının kendisini boğmasına izin veriyordu.

Elijah'yı duyduğunu asla belli etmedi. Geldiği için ona hiç teşekkür etmedi ya da havanın en kötü olduğu zamanlarda bile onu içeri almadı. Ama ona hiçbir zaman gitmesini de söylememişti, tilkinin gizlice dışarı çıkıp bir saat boyunca sevilip okşanmasını da yasaklamamıştı.

İlk başta annesi hakkında anlatılanlar acı veriyordu ama Elijah, Blythe'in elbiselerini kirletme konusundaki çocukluk tutkusu yüzünden girdikleri saçma tartışmayı anlatırken, Blythe'in Lillian'ın elbisesinin eteklerinin de toprakla kaplı olduğunu söylemesi üzerine, Blythe kendini bu anıya gülümserken buldu ve her geçen gün daha dikkatli dinlemeye çalıştı. Onu o noktaya bağlayan kederden kurtulmaya çalıştı.

Blythe sonunda o kapıyı açmaya hazır olduğunda, Elijah oradaydı. Kızına bir kez baktı -derisinden çıkan dikenlere ve saçlarından büyüyen sarmaşığa- ve onu kollarına aldı.

“Hâlâ burada bizimle olman onun sayesinde, değil mi?” diye sordu, kızını sıkı sıkı tutarken ağlıyordu. Öyle ki Blythe, babasının onu bırakacağına hiç inanmıyordu. “Teşekkür etmem gereken kişi o.”

Artık bunu saklamanın bir faydası yoktu. Kanıtlar teninde ve Wisteria’nın her yerindeyken, çıplak gri zeminleri ve duvarları köklerle parçalanmışken ve o her ağladığında karaca çiçeği zeminini çukurlaştırırken yapamazdı..

Elijah her şeyi anladı ama ürkmedi. Sadece Blythe’a daha sıkı sarıldı, dikenlerinin akıttığı kanı görmezden geldi ve dikenler yok olana kadar ellerini Blythe’ın kollarında gezdirdi.

“Kızmakta sonuna kadar haklısın,” dedi ona. “Üzgün olmaya ya da ikisinin arasında bir şey hissetmeye hakkın var. Ama iyi olacaksın, Blythe.” Kız göğsüne gömülürken başının üstünü öptü, bir eliyle saçlarını düzeltirken gözyaşlarını gömleğine akıttı. “Şu anda öyle gelmediğini biliyorum ama iyi olacaksın.”

Üçüncü aya gelindiğinde, saraydaki çalıların büyük bir kısmı yok olmuştu.

Duvarlar çıplak kalsa da Elijah’ın gelişi Wisteria’ya yeni bir soluk getirmişti. Duvarları rengârenk yapabilmek için boyalar ve fırçalar getirerek dekorasyona başlamıştı. Blythe ilk başta karşı çıkmıştı, ne zaman fırçaya dokunsa Aris’le birlikte kendi harikalar diyarını yarattıklarını hatırlıyordu. Ama birkaç gün boyunca babasının mutfak duvarlarını sarayın adına yakışır bir lavanta bahçesine dönüştürmek için uğraşmasını izledikten sonra, o da istemeye istemeye de olsa katılmıştı.

Önce salondan başlayıp babasını mutfakta takip ederek temayı devam ettirdi. Annesinin bahçesini çizirken, babasının

anısından uzaklaşmak yerine Aris'in benzerliğine kendini bıraktı. Kendini abartılı, fantastik ve Aris'in seveceği her şeyi yaparken buldu ve saatlerce göletin ışığını gölgeledi. Güllerin tomurcuklarını doldurdu ve sapsların arasına hayalî yaratıklar gizledi. Duvarlar artık çıplak değildi çünkü hayat dolu olana kadar zambaklarla donatılmıştı. Ona acıdan çok huzur veren anılarla doluydu.

Sonra koridorlara geçti ve onları Wisteria'yı ilk gördüğü zaman hatırladığı gibi boyadı. Haftalar boyunca bu şekilde çalıştı, babası yemek pişirirken, çamaşır yıkarken ya da babası onu yavaş ama emin adımlarla, artık sadece Aris'in kaybıyla acı çekmeyen ama her fırsatta onun yaşamını hatırlatan bir eve yerleştirirken resim yaptı.

Zihnini rahatlatan tek şey resim yapmaktı çünkü ne zaman elinde bir fırçayla kaybolmamış olsa Blythe kendini artık hiç yanmayan bir şöminenin önünde oturmuş, Aris'in öldüğü geceyi tekrar tekrar yaşarken buluyordu. Bunu engelleyebileceği tüm yolları, farklı yapabileceği her şeyi düşünüyordu.

Keşke düğünlerinin olduğu gün arabadan hiç inmemiş olsaydı. Keşke bahçeye hiç adım atmasaydı ya da Percy'yi ve onun hâlâ hayatta olmasını hiç dilememiş olsaydı. Blythe güçlerini uyardığı için kendinden nefret ediyordu çünkü bu güçleri uyardırmış olmasaydı Aris hâlâ burada olurdu.

Birlikte bir hayat kurabilirlerdi. Çok mutlu olabilirlerdi. Bunun yerine, elinde sadece bir boya fırçası ve kırık bir kalp vardı.

Keşke.

Keşke.

Keşke.

Sylas o günlerde Blythe'ı sık sık kontrol etmeye gelmişti, gelmesini dilediği zamanlarda bile.

Olayın olduğu geceden beri ne onunla ne de Signa'yla konuşmuştu. Aris'i bu dünyadan alıp götüren oyken ve Signa, Blythe'ın

yalvarışlarına böylesine keskin bir şekilde sırtını dönmüşken nasıl konuşabilirdi ki?

Blythe haftalar boyunca ikisine de öfke duymaktan başka bir şey yapmamıştı ama o zaman bile bunun yersiz olduğunu biliyordu. Signa'nın yerinde olsaydı kendisinin de aynı şeyi yapacağını ve Aris'in böyle bir kaybı tekrar yaşamak zorunda bırakılırsa teselli bulamayacağını biliyordu.

Blythe, Aris'in bunu nasıl yaptığını anlayamıyordu. Yüzyıllar boyunca onu bekleyip durmuş, hiçbir işaret görmemesine rağmen onu bulacağına inanmıştı. İşte sadece aylar sonra, Blythe onu bir daha asla görememeye mahkûm olduğuna ikna olmuştu.

Beklemişti. İnanmıştı. Öyleyse ne kadar imkânsız olursa olsun, onun için de aynısını yapmaktan başka çaresi var mıydı?

Babası sarayın derinliklerinde mışıl mışıl uyurken bir akşam geç saatlerde odaya bir ürperti sızdığında ve köşelerde gölgeler kıpırdadığında, Blythe artık canına tak ettiğine karar verdi. Syllas onu bir kez daha ziyaret ettiğinde, onu görmezden gelmedi. Bu kez ayağa kalktı ve elini uzattı.

“Beni kuzenimi görmeye götür,” dediğinde Syllas hiç tereddüt etmeden götürdü.

Foxglove, Blythe'in son ziyaretinden daha düzenliydi. Hava da daha aydınlıktı, ilkbahar göğü bulutsuz bir maviydi. Signa bile daha derli toplu görünüyordu, artık gözlerinin altında koyu gölgeler ya da elbisesinde lekeler yoktu. Ellerini göğsünde kavuşturmuş, onlara bakıp üzülmemek için kendini zorluyordu.

“Geleceğini düşünmemiştim,” demek için acele eden kuzeni arkasına dönüp baktı. “Liam, bize biraz çay getirebilir misin?”

Blythe, hayalet bir elin havada süzülerek içindekileri üç fincana doldurduğu çaydanlık karşısında şaşırmasın diye. Syllas fincanlardan birini tutarken gölgeleri eğilerek altında bir sandalye oluşturduğunda da o kadar şaşırmasın diye.

“Çay içebildiğini bilmiyordum,” diye mırıldandı Blythe. Ölüm gölgeleri teninden süzülürken omuz silkti.

“Sadece susuz kaldığımda. Buna sürekli eşlik etmek çok yorucu oluyor.”

Blythe fincanına doğru gülümsedi. Bir an için Ölüm’ün alaycılığı ona Aris’i hatırlatmıştı. Sylas’ın cisimsiz hâinden kurtulduğunu gördüğüne sevinmişti çünkü Blythe’in beyninde bir gölgenin nasıl çay içebildiğini anlayacak kadar boşluk yoktu. Hayatı ne kadar da garipleşmişti.

Üçü arasındaki sessizlik uzadı, kimse ilk olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Kaos’a ne oldu?” Sessizliği bozan Blythe oldu. Dudakları çayın buharından ısınmıştı. Bu soru bir süredir kafasını kurcalıyordu ve başlamak için en kolay yer burası gibi görünüyordu.

Signa’nın parmakları porselen fincanın kulpuna daha sıkı sarıldı ve Sylas cevap vermeden önce gözleri Signa’ya kaydı. “Kaos’un oyununda kaybeden bizdik. Tam olarak onun beklediği gibi oynamamış olabiliriz ama sonucun tatmin edici olduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen bizden çoktan sıkılmıştır.”

Blythe çay fincanını o kadar sert bıraktı ki fincan tabağına çarparak kırıldı. “Bu kadar mı yani? Daha fazla zarara yol açacak ve biz de bunların hiçbir olmamış gibi gitmesine izin mi vereceğiz?” Blythe kuzenine döndü, tırnakları masanın kenarına batıyordu. “Bu senin için sorun değil mi?”

“Elbette sorun.” Signa içini çekti. “Bulabildiğim tüm günlükleri bitirdim ve hâlâ Solanine’in annem için gerçekte kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Düğün sabahına kadar günlüklerinde babamdan bir kez bile bahsetmiyor. İçimde birbiriyle çelişen iki taraf var. Bunlardan biri Solanine’in sebep olduğu tüm acılar için ölmesini istiyor, diğeri ise onunla oturup bu hikâyeyi anlamak için binlerce soru sormak istiyor.”

“Signa, her ne kadar Kaos hâlâ seninle ilgileniyor olsa da bunun Solanine’i son görüşümüz olacağından şüpheliyim.” Sylas koltuğunda rahatça arkasına yaslanmıştı ama yüz ifadesinde bir sertlik vardı.

“Yani sadece bekleyecek miyiz?” Bu plan o kadar saçmaydı ki Blythe homurdandı. “Onu takip etmeyecek miyiz? Onu durdurmaya çalışmayacak mıyız? Sadece... yolumuza devam mı edeceğiz?” “Alternatifi ne?” diye sordu Syas. “Onu düşman mı edineceğiz? Gözünü Elijah’a veya arkadaşlarına dikmesine izin mi verelim? Kaos sürekli hareket hâlinde. Tepki göstermeye can atar ve işler durgunlaştığı anda gözünü bir sonraki projesine diker. Bu adil değil ama bir gün kardeşim döndüğünde, sen ve Signa yeteneklerinizi tamamen geliştirdiğinizde, onunla tekrar yüzleşeceğiz. Ama şimdilik -kendilerini bizim gibi koruyamayan sevdiklerimizin iyiliği için- en güvenli seçeneğimiz onun gitmesine izin vermek.”

Sözlerindeki doğruluk Blythe’in içtiği tüm zehirlerden daha acıydı. Ama kendini ne kadar hasta hissetse de Syas’ın planının ellerindeki en iyi plan olduğunu biliyordu. En azından şimdilik.

Signa, Blythe’in doldurulmasına yardım etmediği bir başka garip sessizliğin ardından, “Nasıl olduğunu sormak saçma geliyor ama kendime engel olamıyorum,” diye söze başladı. “Sana yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?”

Bu soruya cevap vermenin ne kadar imkânsız olduğunu en iyi Signa’nın anlaması gerekirdi.

Blythe asla iyi olamazdı. Bir parçası sonsuza dek yok olmuştu ve Aris’in yokluğunun acısını onarmak mümkün değildi. Sadece kendini yeniden inşa edebilirdi, bu yüzden sonunda kuzenini ziyaret etme zamanının geldiğini düşünmüştü.

“Her geçen gün biraz daha kendime dönüyorum,” diyegeçirmeye başladı. “Bu yavaş bir süreç olsa da artık o benliğin kim olduğunu bilmediğimi düşünürsek iyi bir yol katettim.”

Syas haklıydı, Blythe hâlâ içinden geçen gücü ya da yapabileceklerinin kapasitesini anlamamıştı. Aris’in yaptığı gibi ön kapıyı büyüleyip başka bir yere gitmeyi denemişti. Her iki kardeş için de mümkün olduğu gibi kendini tamamen başka bir yere

raşımaya çalışmıştı. Ama görünüşe göre bu Blythe'in repertuvarında olan bir beceri değildi.

Bununla birlikte, dünyaya hayat vermenin ne kadar basit olduğunu öğrenmişti. Bir ruh içermeyen herhangi bir organik madde için sadece ona dokunması ve dünyanın etrafında çiçek açmasını izlemesi yeterliydi. Ruhlar ise daha zordu ve Blythe onları Mila kadar kolay şekillendirebilmesi için önünde uzun bir süre olduğunu hissediyordu.

Bu da onun için başlama zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Aris gitmişti ama Blythe her geçen gün dünyanın onsuz da devam edeceğini ve kendisinin de bunu denemesi gerektiğini anlıyordu.

Eğer Blythe ve Aris bir gobleni paylaşırsalardı, iplikler tutkuyla kıpkırmızı olurdu. Onu sevmesine rağmen -belki de onu sevdiği için- Blythe dünyasının bir gün daha durmasına izin vermeyecekti. Bir gün onun kendisine geri döneceğine inanması gerekiyordu ve döndüğünde, zamanını boş ve acılarla dolu geçirdiğini bilmesini istemiyordu. Paylaşacak sonsuz hikâyeleri olsun istiyordu.

Ve böylece öne doğru eğildi, göğsündeki keder yumağı biraz olsun gevşedi.

"Güçlerimle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum," dedi diğerlerine. "Bana yardım edecek misiniz?"

"Bundan daha fazla istediğimiz bir şey yok." Signa hiç vakit kaybetmeden uzanıp Blythe'in ellerinden birini tuttu ve kendi ellerinin arasına aldı. Blythe, onun elini de tutmak için uzanıp sıkıca kavradığında Syllas irkildi ve şaşırdı.

Onlar ailesiydi. Sonsuza dek onun ebedi ailesi olarak kalacaklardı ve Aris'in ölümünden bu yana Blythe ilk kez gülümsedi.

SON SÖZ

Ormanın kenarında Thorn Grove adında perili bir malikâne vardı.

Hikâyelere göre buranın sahibi olan yaşlı adamın bir zamanlar bir kızı vardı ama kimse adını hatırlamazdı. Yine de söylentiler vardı. Kızın yakışıklı bir prensle evlendiğini ve dağlarda saklı bir saraya götürüldüğünü, onu bulmaya çalışanların uçsuz bucaksız çitler ve çalı labirentleri arasında yollarını kaybettiğini söyleyenler de vardı.

Diğerleri onu bir ya da iki kez malikânenin etrafında gördüklerini iddia etmişlerdi, teni hâlâ fazlasıyla genç görünüyordu. İnsanlar, kızın yirmili yaşlarının sonlarında bir yerlerde yaşlanmasının durduğunu iddia ettiler. Saçları kar gibi beyazlamış, gözleri fırtına bulutları gibi grileşmişti. Bazıları onun bir cadı olduğunu düşünüyordu ve Thorn Grove'un duvarları içinde uyan herkesin sonsuza dek şeytan tarafından damgalandığına ve onun emirlerini yerine getirmeye zorlandığına inanıyordu.

Blythe hikâyeleri hiç umursamamıştı. Kendi kayıtları için onlardan bir koleksiyon tutmuş, defterleri doldurmuş ve kendi tasarladığı peri masalını inşa ederken babası ve kuzeniyle birlikte efsanelere gülmüştü. Tek *umursadığı* şey, yıllar geçtikçe ve yüzü

değişmeden kaldıkça, Wisteria Bahçeleri'ne onu arayan çok fazla meraklı insanın gelmesiydi.

İlk başta onlara izin vermişti, her yeni geleni, kırsal bölgeye yayılan masallarıyla cezbetmeyi umduğu merhum kocasının izlerini görebilmek için inceliyordu. Aris Dryden'ın ölümünün üzerinden yirmi yedi yıl geçmişti ve Blythe hâlâ alyansını takıyordu. Ancak yüzüğün altındaki ışık bandı onun öldüğü gecedен beri parlamıyordu.

Blythe ne zaman görkemli morsalkım ağacının altında duran birini görse, göğsü bir umutla ağrıyarak dışarı fırlıyordu. Her seferinde, sadece yaşlanmayan bir kızın imkânsızlığını sorgulamak ve söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için gelen bu kişiler kalbini kırıyordu.

Bir keresinde, dindar bir kadın onu yaralamak amacıyla hazır bir şekilde gelmişti. Katil ve dindar kadınlarla yıllarca deneyimi olan Signa, Blythe'ı uzun zamandır direndiği şeyi yapmaya teşvik etmişti: sarayı kendisi kadar imkânsız hâle getirerek Wisteria Bahçeleri'ne erişimi engellemek.

Blythe yeryüzünden, masalların geçerliliğini arayan çok fazla ruhun kendini kaybetmesinden sonra insanların girmeye cesaret edemediği sonsuz çit labirentlerini yarattı. Yüksek meşeler ve görkemli kiraz çiçekleri yetiştirdi. Kendine sadece babasının etkilenmediği dikenli bir çalı tarlası inşa etti. O ve sonsuza dek Wisteria'da kalacak zeki tilkiler yaşıyordu burada. Beasty'nin soyu da en az ataları kadar canavarcaydı ve sarayı Blythe'in olduğu kadar kendilerine de ait kılmışlardı.

Her gün Aris'in bir gün çalıların arasında yolunu bulmasını umuyordu. Tilkilerin ona yolu göstereceğini.

Bu, Blythe'in yalnız olduğu anlamına gelmiyordu. Signa, tıpkı Syllas gibi en sadık yol arkadaşı olmuştu. Kuzeni de Blythe ile aynı zamanlarda yaşlanmayı bırakmıştı çünkü o da buna karar vermişti.

Signa, Blythe'in seyahat etme arzularının küçük bir kısmını yerine getirmekten mutluydu ama bu hiçbir zaman Aris'le olduğu gibi olmamıştı. Signa'nın daha fazla molaya ihtiyacı oluyordu, dış görünüşüne rağmen içi yaşlanmaya devam ediyordu. Yıllar geçtikçe Signa'nın bir gün öleceği netleşti. Güçleri göz önüne alındığında, Blythe endişelenmiyordu. Signa da tıpkı diğerleri gibi garip bir şeydi. Özel bir şeydi, Yaşam ve Ölüm arasındaki boşluğu, çok endişeli ya da ölemeyecek ruhlar için dolduruyordu. Bir gün Signa'nın bedeni yok olacaktı. Ama o, Ölüm'ün yanında yaşamaya devam edecekti ve Blythe kuzenini sonsuza dek yanında tutacaktı.

Ama Blythe'in yanında seyahat eden, müzeleri gezerken sırlar fısıldayan ya da şiirin gösterişçiliği hakkında kaşlarını çatan başka birini dilemediği tek bir gün bile yoktu. Signa harikaydı ama dünya için yanıp tutuşmuyor ya da Aris gibi tutkuyla parlamıyordu. Foxglove'da bir kanepeye kıvrılıp yatmaktan fazlasıyla memnundu. Bu, Blythe için arada sırada iyi oluyordu ama o hareket hâlinde olmayı arzuluyordu. Yıllar boyunca kendi hikâyelerini inşa etmiş, eğer çok şanslıysa bir gün kocası döndüğünde paylaşabileceği favori yerler bulmuştu.

Her zaman ve sonsuza dek sadece o olacaktı çünkü Blythe şimdi Aris'in neden hayatına devam edemediğini anlıyordu. Aris onun ruhunun bir parçasıydı ve bu dünyada onun kaybının içinde yarattığı boşluğu doldurabilecek hiç kimse yoktu.

Her nefes alışında Aris'i düşünüyordu, Verena'yı yaratırken nasıl hayat bulduğunu hatırlamadan sanata bakamıyordu. Yemeğin onun damak zevkini nasıl tatmin ettiğini görmeden yemek yiyemiyordu. O, evinin ve ocağının her zerresindeydi. Dünyanın dokusunun ta kendisindeydi. Şimdi bile bahçede babasının yanında otururken onu düşünüyordu. Çıplak elleri toprakla kaplıydı. Ellerinde kendi isteğine göre şekillendirdiği küçük bir tümsek tutuyordu, çok sevdiği garip yaratıklardan biri kaçıp gidene kadar ona hayat veriyordu, bazıları dal parçaları ya da çiçek

yaprakları toplayıp onları saç olarak kullanıyordu. Her zaman büyüleyici derecede yaratıcıydılar.

Blythe onları izleyerek saatler geçirebilirdi ama ruhların çoğu asla uzun süre kalmazdı. Göz açıp kapayınca kadar gözden kaybolur, bedenlerini bulmaya giderlerdi. Bazılarıysa daha sakin-di, Blythe çalışırken onu takip eder ve yanından ayrılmak için zaman ayırırlardı.

Babası da onlardan hoşlanıyordu. Artık yaşlı bir adamdı, sakalları ağarmıştı ve kemikleri artık eskisi kadar güçlü değildi. Ancak gözleri keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Çoğu gün Blythe'in yanında kalıyor, ihtiyaç duyduğu her an ona destek oluyordu. Artık Elijah'la aralarında hiçbir sır yoktu. Elijah onun kim olduğu gerçeğini ve Signa'nın yapabileceği her şeyi biliyordu. Aralarındaki bu dürüstlüğün verdiği huzur Blythe'in hayal edebileceğinden çok daha değerliydi.

Elijah bir sandalyeye oturmuş, kucağına kıvrılmış tilkilerden birinin kulağının arkasını kaşırken elinde çay vardı.

Etrafındaki ağaçlara yuva yapmış bir düzine tilki daha vardı ve Blythe'ı her zaman ne yaptığını anlıyormuş gibi görünen gözlerle izliyorlardı. Onun ruhlarını asla rahatsız etmezlerdi. Onları asla korkutmazlardı. Genellikle sessizce izlerlerdi.

O gün hariç... Elijah'ın kucağındaki küçük siyah yavru keskin bir cıvıltıyla ayağa kalktı ve Blythe'ı odaklandığı yerden uzaklaştırdı.

Tilki kulakları ve kuyruğu seğirerek daireler çizerken Elijah arkasına yaslandı ve içeceğini tuttu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, tilkiyi yatıştırmaya çalışan babasına.

"Belki de bir şey duymuştur."

Blythe elindeki toprağı silkeledi ve dikkatini etrafını saran ormana çevirdi. Böğürtlenli bölgelere ve çitlere... Rahatsız edilip edilmediklerini ya da birinin gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu.

Ama kimse yoktu.

“Sessiz ol, seni aptal şey,” diye fısıldadı Blythe, derisi boyunca diken diken olan tüylerini yatıştırarak.

Ama tilki susmadı, Blythe’ın beklediği gibi ağaçlara da yaklaşmadı. Bunun yerine başını Wisteria’nın ön kapısına doğru çevirdi. Elijah ise hareketsiz kaldı.

Genç tilki uzaklardan bir ses duymuş ya da havadan bir koku almış olabilirdi. Bu olasılık yersiz sayılmazdı. Ne de olsa hayvanlar her zaman insanların hissedemediği şeyleri hissedirdi.

Ama Blythe’ın göğsünde görmezden gelemediği bir sıkışma vardı. Tilki, Elijah’ın kucağından fırlayıp ön kapıya doğru koşmadan önce ayaklarının etrafında bir daire çizerken Blythe ayağa kalktı ve nefes nefese babasına baktı. Onu tereddüt içinde görmeyi bekliyordu. İçinde yanan umudun tamamen kafasında olduğunu sanıyordu. Ama Elijah onu ileriye doğru yönlendirirken elleri titriyordu, nemli gözleri güneşte pırıl pırıl parlıyordu.

“Git.” Kahkahası neşeli, ışıltılı bir sestti. “Ne bekliyorsun? Git!”

Blythe onun daha sonra ne dediğini duymadı. Vücudu kendi isteğiyle hızla ilerlemeye, tilkiyi takip ederek daha önce binlerce kez geçtiği bir kapıya doğru gitmeye başlamıştı.

Heyecandan midesinin kasılmasına sebep olan bir kapıydı çünkü üzerinde yirmi yedi yıldır görmediği bir şey vardı:

Altın bir iplik.

Sadece tek bir tane vardı, o kadar ince ve parlaktı ki güneş ışığı tam olarak doğru açıyla ipliğin üzerine vurmasaydı Blythe onu gözden kaçırabilirdi. Parlıyordu, o güne kadar gördüğü en güzel işaretti bu.

Blythe eteklerini toplayıp ona doğru koşarken nefes almıyordu. Tüm gücüyle bunun hayal ürünü olmadığını umuyor, dua ediyor ve özlem duyuyordu. Uzattığı parmak uçlarının önündeki ipliğin zalim bir numara ya da daha önce fark etmediği beski bir ip olmadığını diliyordu.

Sonra kulpun etrafına bir iplik daha dolandı, sonra bir başkası, Blythe kapıya yaslanıp kulpu elleriyle sıkıca kavrayana kadar onu izledi.

“Beni ona götür,” diye yalvardı, parmağındaki ışık bandı bir kez daha parlasın diye. Teninde yanması ve sonsuza dek iz bırakması için. “Lütfen, beni kocama götür.”

Şok onu uyuşturmuştu ama Blythe yine de kapıyı zorlayarak açmayı başardı. Bu kapı evinin salonlarına değil, akordiyon sesinin yükseldiği tanıdık bir kasabaya açıldı.

Brude’un morsalkımlarla dolu sokaklarında, sanki zamanın kendisi onların gelişini izlemek için yavaşlamış gibi durgun bir zarafetle etraftan süzülen yapraklarla gizlenmiş bir adam duruyordu. Blythe bir adım öne çıktı, daha önce görmediği ama teninde güneşin altın dokunuşunu taşıyan bir yüze gözlerini kısarak baktı. Yanaklarında kesikler vardı. Boynunda, ellerinde. Bu kesiklerin dikenlerden dolayı olduğunu fark etti Blythe. BEvin çevresindeki dikenlerinden.

Güneş ışığı morsalkım sarmaşıkların arasından süzülerek, altın gözleri Blythe’a dönmüş ve onu sanki kendi dünyasıymış gibi içine çeken adama doğru eğildi.

“Bana rüya görmediğimi söyle,” diye fısıldadı, adam aralarındaki boşluğu kapatıp Blythe’ı bir şekilde tanıdık gelen kollarına çekerken. Hayatının geri kalanında her ânını memnun geçireceği kollara... “Bana sen olduğunu söyle.”

Onun dokunuşu beklediği merhemdi. Yanağını avucunun içine alırken geleceğinden asla emin olamayacağı bir merhemdi bu dokunuş.

“Merhaba, tatlı böcek.” Aris, kızın çenesini avucunun içine aldı ve dudaklarına fısıldadı: “Sonunda seni buldum.”

TEŞEKKÜR

Wisteria benim tamamladığım ikinci seri ve ilk üçlemem oldu. Bu benim için inanılmaz bir deneyimdi. Her şeyden önce, bu kitap siz olmasaydınız mümkün olmazdı. Çok teşekkür ederim, özellikle de buraya kadar gelebildiyseniz. Yıllardır Blythe ve Aris'in hikâyesini paylaşmak için can atıyordum ve umarım siz de onları benim kadar sevmişsinizdir.

Yurt dışındaki inanılmaz ekiplere ve bu seriyi dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların eline ulaştırmak için çeşitli dillere uyarlayan her çevirmene teşekkür etmek istiyorum.

İspanyolca baskı için Leo, Mariola, Patricia, Mercedes, Facu, Joaquin, Fran, Maria ve Umbriel'deki herkese hem olağanüstü bir yayıncı hem de olağanüstü bir ekip oldukları için özel olarak teşekkür ederim. Benim ve kitaplarım için yaptığınız her şeye minnettarım ve sizi tanımaktan büyük keyif aldım.

Fransızca baskı için, Éditions De Saxus'taki Sam, Janis, Adrien, Vova ve Hélène'e tüm sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum. Sizler inanılmaz insanlarsınız ve sizinle tanıştığım için daha fazla mutlu olamazdım. İlk kez Fransa'ya geldiğim an, çocukluk hayalim olan yazarlığın gerçek olduğunu anladım. Bu yolculuk ve sizlerle tanışmak gerçekten dünyalara bedeldi.

Almanca baskı için, bu seriye hayal edebileceğimden çok daha fazla destek veren arsEdition ile çalışmaktan daha fazla heyecan duyamazdım. Bu kitaba olan inancınız, bu kadar sıkı çalışmanız ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel edisyonlardan biri için teşekkür ederim.

Henüz kişisel olarak tanıma fırsatı bulamadığım ve tüm teşekkürlerimi hak eden çok daha fazla harika ekip var: Artemis Milenyum, Eksmo, Corint, Ikar, Yoli, Plataforma 21, Rizzoli Libri, Clube do Author, Foksal, Vivat, Ciela, Konyvmoly ve Senan. Kitaplarımı desteklediğiniz ve dünyanın dört bir yanındaki okurlara ulaştırdığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Her zaman olduğu gibi, Park & Fine'daki eşsiz ekibe teşekkür ederim: Emily Sweet ve Andrea Mai, her zaman bilgi ve yeni fırsatlar peşinde koştuğunuz ve yaptığınız işte en iyisi olduğunuz için. Kathryn Toolan, kariyerimde düzinelerce yeni kapı açtığı, yukarıda sıraladığım tüm yabancı hakları mümkün kıldığı ve sadece harika olduğu için. Stuti Telidevara ve Danielle Barthel, kendileriyle çalışmaktan mutluluk duyuyorum ve işlerini çok takdir ediyorum. Ve elbette, bu seriyi sadece bir fikirden (ve çok daha iyi hâle getirdiği bir fikirden) şu anda tamamlanmış ve güzel bir seriye dönüştürmeme yardımcı olan menajerim Peter Knapp'a tüm teşekkürlerimi sunuyorum. Parlak zekân, zamanın, sabrın için ve seriye yeni bir kitap eklemek istediğime karar verdiğim her seferinde bana katlandığını için teşekkür ederim, bunu bir daha yapmayacağıma söz veremem.

İngiltere'de, Phoebe, Kate, Lydia, Jo ve Hodder & Stoughton'daki ekibin geri kalanına, bu kitapları tüm dünyaya ulaştırdıkları için teşekkür ederim.

Anissa ve FairyLoot ekibine beni böylesine harika okurlarla buluşturdukları için çok özel bir teşekkür. Anissa, ekibinle çalışmak inanılmazdı ve sen de benim en sevdiğim insanlardan birisin. Büyük desteğin ve her zaman benimle anime ve aşk üçgenleri hakkında konuşmaya istekli olduğun için çok teşekkür ederim.

Little, Brown'daki herkese, böylesine muhteşem bir ekiple çalışmak benim için inanılmaz bir zevkti. Bu seride hayal ettiğim her şey ve daha fazlası vardı. En harika grup projesiydi ve hepimize minnettarım.

Deirdre Jones, seninle çalışabildiğim için çok mutluyum. Bu seri için isteyebileceğim en iyi editör ve iş ortağısın. Benim için ve bu seri için yaptığın her şeye minnettarım. Bunu yazdığımı ve 3. kitabın sonuna geldiğimize inanamıyorum!

Cheryl Lew, sen harikasin. Bazı haftalar birbirimize beş yüz kez e-posta gönderiyormuşuz gibi geliyor ama bu her zaman bir zevk. Bu kitaplar için yaptığın her şeyi çok takdir ediyorum ve bu kitaplarda seninle çalışma fırsatı bulduğum için çok mutluyum.

Jenny Kimura, tasarım sihirbazı, bu kitapları beklediğimden çok daha güzel yaptığın için teşekkür ederim. Ne zaman yeni bir tasarımını görsem aklım başımdan gidiyor. Çok yeteneklisin ve bu seri üzerinde çalışabildiğin için son derece şanslı ve minnettarım.

Stefanie Hoffman, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Jessica Levine, Mara Jordan, Alvina Ling, Megan Tingley, Jackie Engel, Danielle Cantarella, Victoria Stapleton, Shawn Foster, Sasha, Illingworth, Mary McCue, Rina Guo, Marisa Finkelstein, Starr Baer, Chandra Wohleber ve Jody Corbett var... hepiniz bu serinin bu hâle gelmesinde çok önemli bir paya sahipsiniz ve her birinize çok teşekkür ediyorum.

ABD kapakları için Elena Masci'ye ve İngiltere kapakları için Teagan White'a teşekkür ederim. Her ikinize de bu seride umduğumdan çok daha güzel kapaklar yarattığınız için teşekkürler.

Kristin Atherton, harika bir sesli kitap anlatıcısı olarak hikâyeye hayat verdiğin için teşekkür ederim. Seslendirdiğin her şeyi sonsuza dek dinleyeceğim.

Marta Courtenay, bu seriyi tanıtmama yardımcı olmak için harcadığın tüm sıkı çalışma için teşekkür ederim. Birlikte çalışmak çok keyifliydi ve Foxglove o kadar telaşlı bir süreçti ki sen olmasan o lansmanı nasıl atlatabilirdim, bilmiyorum.

Bu yolculuğun en iyi parçalarından biri olan beta ekibine. Harika ve destekçi olduğunuz, sizinle paylaştığım tüm sırları sakladığınız için teşekkür ederim. Hepinizi tanımak çok güzeldi.

Mysterious Galaxy, şimdiye kadar tüm kitaplarımda bana eşlik ettiğiniz için ve yaptığınız her şey için minnettarım. Böylesine harika bir yerel yayınevine sahip olduğum ve hepinizle çalışabildiğim için çok mutluyum. Tüm çalışanlara en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Siz en iyisisiniz!

Bu yolculuk sırasında yanımda olan arkadaşlarıma ve aileme, mesajlara cevap vermem sonsuza kadar sürdüğü ve zamanın yüzde doksanında stresli olduğum hâlde tüm destekleri için teşekkür ederim. Aynı zamanda yayıncılık alanında çalışan arkadaşlarıma, grup sohbetinin gerekli olduğu her an sesli mesajlarımla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Rachel Griffin, tanıdığım en iyi insanlardan biri olduğun için teşekkür ederim. Teşekkür kısmı seni ağlatmadıysa bile umarım kitap seni ağlatmıştır.

Haley'e, her zaman en iyi ilk okuyucu olduğu ve ürpertici olmayan bir şekilde bir yıl boyunca bir odada kilitli kalmaktan mutluluk duyacağım biri olduğu için.

Her gün bana katlanmak zorunda olan Josh'a. Her zaman bu kadar destekleyici olduğun ve yayıncılığın bu garip dünyasını hayatına kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Çocukluğumdan beri yayıncılık ve hikâyelerimi tüm dünyaya anlatma çabalarıma inanan ve beni desteklemek için ellerinden gelen her şeyi yapan aileme.

Bu seriyi kariyerimde olmasını umduğum her şey hâline getirdiği için Tanrı'ya.

Ve köpeklerime, suşiye ve badmintona, zor zamanları atlattırmamı sağladıkları için... Siz en değerli oyuncularınız.

ADALYN GRACE

Entertainment Weekly tarafından “2020’nin en iyi Genç Yerişkin Fantastik Kitabı” olarak seçilen All the Stars and Teeth ve devam kitabı olan All the Tides of Fate’in, New York Times çok satan yazarıdır. Yazar olmadan önce Adalyn Tiyatrosunda dört yıl çalışmış, kâr amacı gütmeyen bir gazetede genel yayın yönetmenliği yapmış ve Nickelodeon Animation’ın popüler dizisi The Legend of Korra’da stajyer olarak hikâye anlatımı eğitimi almıştır. San Diego’da yaşayan Adalyn, yazı yazmadığı günlerini, çok fazla anime izleyerek ve iki şapşal köpeğiyle video oyunları oynayarak geçiriyor.

